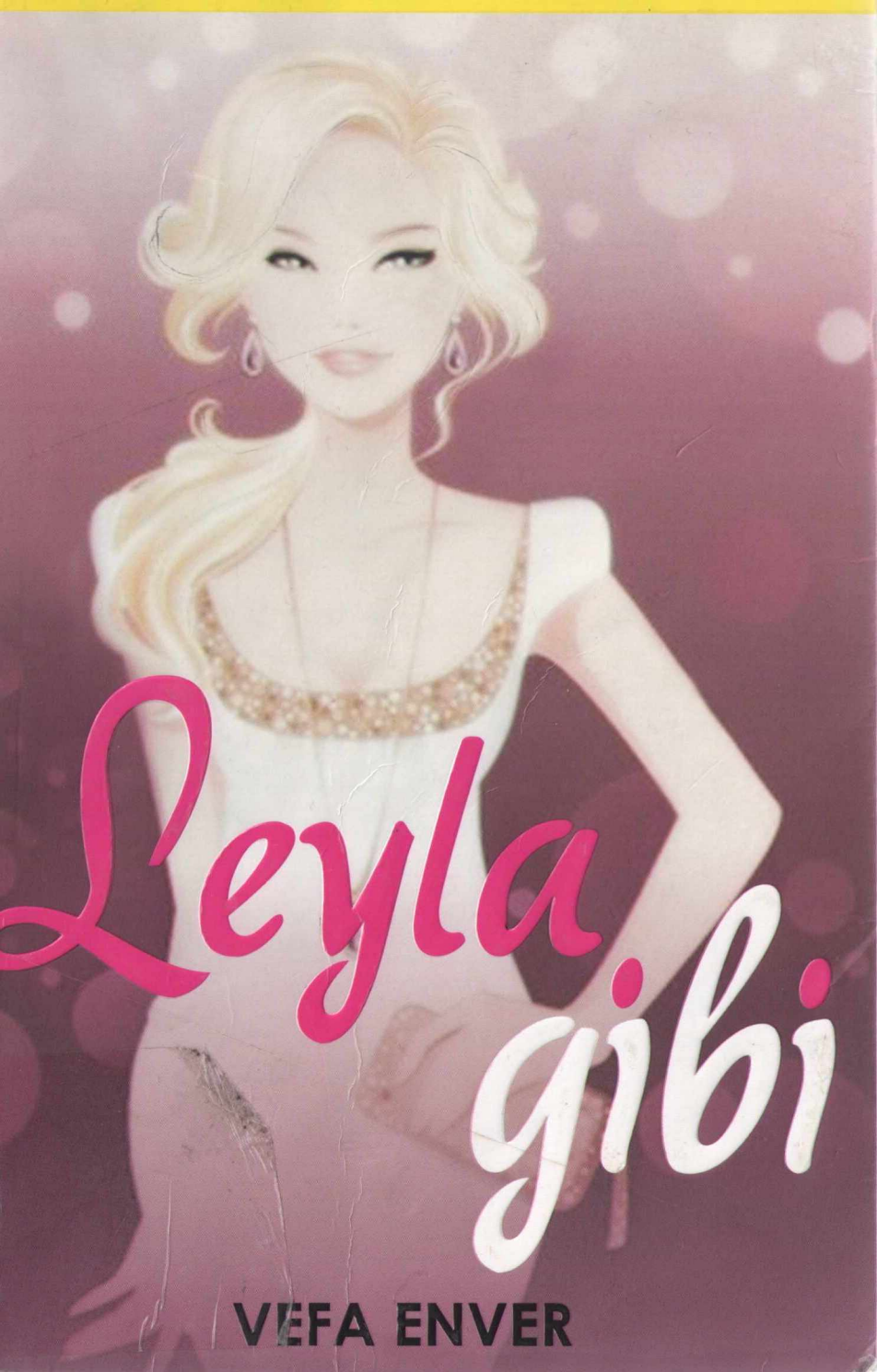

Leyla gibi
VEFA ENVER

Leyla...

Şaşkın, kararsız ve sakar... Bir o kadar da sevimli ve karşı konulmaz. İnsanlar onda ne mi buluyor? Elbette içtenlik! Erkekler ile ilgili tüm çevirdiği dolaplara ve şıpsevdiliğine rağmen, Leyla'nın kalbinin derinliklerinde dokunulmamış bir saflık var. O, kariyer başarısının peşinden kendi stilinde koşarken ve aslında daha önceden hiç âşık olmadığını keşfederken sizi çok güldürecek. Hata yapmamak için her çabalayışında, hatalar zincirine bir halka daha eklenip, hayatının domino taşları bir bir devrilecek.

Sonunda geriye kalan enkazı toparlamaya çalışırken kim bilir belki biraz olsun akıllanacak, ya da belki de hiç değişmeyerek hep aklı bir karış havada kalacak. Ne olursa olsun, kendisi başından geçenleri anlatırken, onun sürükleyici aşk hikâyesine ve kendini bulma yolculuğuna kapılıp gitmenize engel olamayacaksınız.

Ne dersiniz? Leyla'nın pembe dünyasına adım atmaya hazır mısınız?

"Ee anne merhaba."

"Leyla? Saat sabahın körü... Bir şey mi var yavrum?"

"Yok, merak etme ben gayet iyiyim. Sadece şey diyecektim. Pasaportum sende değil mi?"

"Evet. Neden sordun?"

"Acelesi yok ama sabah uyandığın zaman bir ara Beyoğlu polis karakoluna getirebilir misin diye soracaktım."

"Ne?! Polis Karakolunda mısın?"

"Evet, ama endişelenecek bir şey yok. Burada bana gayet iyi davranıyorlar. Minik bir yanlış anlama oldu sadece. Ama şimdiden hepimiz bunu unutup, konuyu kapatmaya hazırız."

"Leyla Hanım konuşmayı daha uzatacak mısınız? Annenizle muhabbetinizi bölmek istemem ama telefonu uzun süre meşgul edemezsiniz." diye araya giriyor polis memuru.

"Ah tabii elbette. Özür dilerim. "Şans eseri üzerimde kimliğim yok. Ve zannedersem bu nazik polis beyler benim on sekiz yaşımdan küçük olduğumu sanıyorlar. Çünkü onlara yirmi sekiz yaşında olduğumu bir türlü anlatamıyorum. Acaba bir ara uğrayıp yanlış anlamayı düzeltir ve beni kızın olarak teşhis edebilir misin? Çünkü sanırım bir ailem olduğuna da inanmıyorlar."

Polis "süreniz doldu" diyerek ahizeyi Leyla"nın elinden alıp telefonu kapatır.

Merhaba ben Leyla Özgün. Bu geceyi nezarette geçirmek zorundayım. Olayların bu noktaya nasıl geldiğini anlatmadan önce kısaca kendimi tanıtsam iyi olur.

İsimlerinin insanları yansıttığına inanırım. Aranızda hala bu konuda şüpheleri olan varsa belli ki beni tanımıyor.

Öncelikle adımdan başlayayım. Yirmi sekiz yaşında genç bir bayan olarak şunu söyleyebilirim ki, arkadaşlarım arasında en sıkıcı isim benimki. Yani aileme bu konuda çok fena içerliyorum. Adımı en azından daha modern, bilindik bir isim seçebilir-

lermiş. Esra, Banu ya da Eda gibi. Ama lütfen bir baksanıza... Leyla! Ömrüm boyunca bu isim ayağıma dolandı.

Üniversiteden beri tanıdığım, en yakın arkadaşlarım olan Berna ve Sedef "Leyla gibiyim" sözünün kaynağının ben olduğuma inanır. Çünkü onlara göre sakarlık ve şaşkınlık yapmanın kısaca ifade ediliş şekli 'leyla gibi'dir ve burada bahsi geçen de bendeniz oluyorum. Hiç hoş değil. Bu nedenle ismimin kısaltılmış hali Lili'yi kullanıyorum. Siz de Leyla demezseniz sevinirim.

Gelelim soyadıma. Özgün. Sıradışı bir aileden geldiğim ve çok farklı bir terbiye aldığım düşünülürse gayet özgün bir kişiliğim. Yeterince açık olmadı mı? Peki o halde kısaca aileme değineyim.

Babam ülkenin en iyi üniversitelerinden birinde tarih profesörü, annem ise yabancı kolejlerden birinde psikolojik danışman. Her ikisi de çocukların kişiliklerinin oluşumunda müdahaleye karşı oldukları ve suyun yatağında akacağına inandıkları için bizleri son derece özgür bir anlayışla büyüttüler. Biz derken ben ve kız kardeşim Lamia'yı –evet başka bir demode isim daha- kast ediyorum. Üstelik onunkinin kısaltması Lami, daha da beter. Bu işin lami cimi yok diye dalga geçiyorlar.

Oldu olacak tipimi de kısaca tasvir ettikten sonra, başıma gelenleri anlatmaya başlayayım.

1.65 boyunda, aslında 1.62 ama üç santimlik topuklarım ve ben bütünleşmiş sayılırız, minyon tipli, yuvarlak hatlı bir hatunum. Bir ara su topu takımında oynayan uzun boylu ve iri yarı bir sevgilim vardı. Seni cebimde taşıyacağım diye dalga geçerdi. Saçlarım doğal sarı ve gözlerim giydiğim giysinin rengine göre değişebilen yeşilimtırak bir mavi. Seksi miyim? Sanmam. Ama insanları çeken bir sevimliliğim ve cazibem olduğu kesin.

"Tamam anladım o kadarını da; kavşaktan önce mi sonra mı döneceğim onu soruyorum Berna yaa... Aynı şeyi tekrarlayıp durma, bak kaybolursam iş görüşmeme geç kalırım. Bilmiyor-

san açıkça söyle de şuradaki polise sorayım. Eyvah polis!!!! Yakalandım işte kenara çektiriyor..."

Pencereyi indirip, en masum ifademi takınarak gülümsüyorum polis memuruna. Ama o taviz vermez bir tavır takınıp, turşu gibi ekşi suratıyla araba kullanırken telefonla konuşmanın cezası olduğundan bahsediyor.

"Tamam, anlıyorum haklısınız. Ben zaten araba kullanırken telefonla konuşmam ama bu çok acil bir durumdu inanın." Aslında araba kullanırken hep yalnızlık çekerim ve yol bitene kadar arkadaşlarımla sohbet etmeyi çok severim. Ama bunu söyleyecek değilim tabii.

"Mutlaka mutlaka... Ama yine de ceza kesmem gerekecek." diyor ekşi suratlı polis inanmayan bir şekilde.

"Ama anlamıyorsunuz kızkardeşim hamile ve erken doğum başlamış. Telefonum ısrarla çalınca açmak zorunda kaldım. Bana hemen gelmemi söylemek için aramışlar. Kız kardeşimin kocası vatani görevini yaptığı ve ailem Ankara'da olduğu için tek yakım benim. Ne yapsaydım yani, doktora konuşamam mı deseydim?"

"Hayır arabanızı kenara çekip, öyle konuşsaydınız." Polisin geri adım atmaya niyeti olmadığı anlaşıldı.

"Ehliyet ve ruhsat lütfen."

Somurtarak oflayıp poflayarak uzatıyorum. Polis gözden kayboluyor sonra daha da sevimsiz bir ifadeyle geri dönüyor.

"Görünüşe göre Leyla Hanım, ilk kez acil durumla karşılaşmamışsınız!"

"Nasıl yani?"

"Yani kısa zamanda çok kereler araba kullanırken telefonla konuşmaktan ceza yemişsiniz demek oluyor." diyor onaylamaz tavırla başını sallayarak.

"Eee peki lütfen cezamı kesin de devam edeyim. Kardeşim bekliyor da."

Ehliyet ve ruhsatımı geri alıp, torpido gözüne yerleştirirken "Okmeydanı kavşağı hangisi acaba?" diyorum ve anında devirdiğim çamı fark ediyorum.

"Nişanlım o tarafta çalışıyor da... O da benimle hastaneye gelecek." diye kıvırıp arabayı çalıştırıyor, sonra da gaza basıyorum.

Dikiz aynasından polisin göremeyeceği kadar ilerleyip ilerlemediğimi kontrol ettikten sonra, telefonumu elime alıp, tekrar Berna'yı arıyorum.

"Yine mi ceza yedin Leyla? Yani ne var kukalık kullansan da, yakalanmasan böyle."

"Boş ver şimdi onu iş görüşmeme yarım saat var ve ben nerede olduğumu bilmiyorum hala. Şimdi adam gibi anlat şu yolu baştan."

Kırmızı ışığı fark edip yavaşlıyorum. Yandaki arabada, inanılmaz karizmatik bir işadamı var. Hafifçe gülümsüyorum ve aklıma makyajımın nasıl göründüğü sorusu geliyor. Aynada kendime bakarken, rujumu yediğimi fark ediyorum. Hemen rujumu çıkarıp tazelemem gerek. Telefonu boynumun arasına sıkıştırıp, rujumu sürmeye koyuluyorum ama arkadan çalan kornalarla kendime gelmem bir oluyor.... Yeşil yanmış... Amma sabırsız milletiz hani...

Hay aksi dudaklarımın sadece yarısını boyayabilmişim ya...

"Berna rujumu sürüp seni arayacağım, hadi bay!" derken öndeki araba ani fren yapıyor. Ona arkadan toslamamak için, direksiyonu sağa kırıyorum. Böylece hem öndekine bindiriyorum, hem de aldığım pozisyon nedeniyle sağ ve sol şeridin ikisini de tıkamış bulunuyorum.

Şirket minivanlarından bu ve zaten orası burası ezik çizik içerisinde. Yani çok da kızmış olamaz di mi? Sadece hafifçe dokundum zaten.

Kafamı pencereden çıkarıp, ortamı ve havayı koklamaya karar veriyorum. Öndeki minivanın şoförü hışımla inip, söylenmeye başlıyor.

Az önce gülümsediğim, etkileyici işadamı ile bir an göz göze geliyoruz. Kızardığımı hissediyorum, neyse ki en sağ şeritte ve basıp gidiyor.

"Tamam affedersiniz kafam dağınıktı. Ama çok bir hasar yok gibi." derken eğilip burnumu sokuyorum tampona. Resmen göçmüş...

"Hasar yok dediğin bu kadarsa... Polisin gelmesini bekleyeceğiz mecburen" diyor adam ters ters.

"Aaaa hayatta olmaz. Bakın kendi aramızda halledemez miyiz?" İş görüşmemi kaçıramam. Hayalimdeki iş bu...Yani öyle olduğunu tahmin ediyorum. Bir kere halkla ilişkiler yapacağım, ikincisi hep yurtdışı gezilerim olacak. Hatta en çok da İtalya'ya gideceğim. Moda şovları, defileler... Allah'ım ölüp cennete gitmek bu olsa gerek. İtalyan erkeklerine hiç değinmiyorum bile!

"Valla beni bağlamaz. Tutanak tutulmadan şuradan şuraya adım atmam, attırmam da" diyor huysuz şirket şoförü.

"Öyle mi? Eee ben gidersem beni tutacak mısın? Ne yapacaksın yani?" der demez adam koluma yapışıyor. İnanmıyorum ya hakikaten tutacak beni demek. Aslında olay çıkarmayı seven bir tip değilim. Ama şu durumda bir erkeğin fiziksel tacizine, biraz abartıyor olabilirim gerçi, sessiz kalacak değilim.

Avazım çıktığı kadar bağırarak, görülmeye değer bir şov sunuyorum. Adam ise iyice çileden çıkıyor beni tehdit etmeye başlıyor. Tam ikimiz de kendimizi oynadığımız oyuna kaptırmışken, araya bir adam giriyor.

"Lütfen genç hanımı bırakır mısınız?" diye kendinden emin bir ifade ile uyarıyor ses. Ben şoktayım. Allah'ım ne yakışıklı adam! Ve üstelik beni kurtarıyor. Hayallerimin prensi...

"Sana ne kardeşim?" diye dikleniyor yine bizim şirket şoförü.

"Ben şu arabanın şoförüyüm ve yoluma devam etmem gerekiyor. Çünkü patronumu havaalanına yetiştireceğim. Ama siz tüm trafiği kilitlediniz. Ayrıca bu genç hanıma tavrınız da hoş değil."

Başımı çevirip, arabamın arkasındaki son model Escalade cipe bakıyorum. Vazgeçtim hayalimin prensi bu adam değil. O arabada arka koltukta oturan adam. Gerçi şoför kadar genç değil ama inanılmaz bir karizması var. Bu mesafeden bakınca çok belli olmasa da kırklı yaşlarda olmalı.

"İyi de benim zararım ne olacak?"

"Ne kadar tahmini?"

"300 TL olmalı. En son o kadar ödemiştik?"

Kınayan bakışlarla, başımı sallıyorum "Demek ilk değil. Yani belki de ani fren yapmayı bırakman gerek."

Şirket şoförünün cevap vermesine fırsat bırakmadan, Escalade şoförü araya giriyor.

"Tamam paranı alacaksın. İşte patronumun kartı."

"Nerden bileyim beni atlatmayacağını?"

"Karttaki isme bakınca anlarsın."

Ben de merakla başımı eğip karttaki isme bakıyorum... Vay canınaaaa...Bu o...Efsanevi adam! Çok heyecanlanıyorum.

"Ece ben de bir teşekkür etmek isterim patronunuza." diyerek arabaya doğru emin adımlarla ilerliyorum.

Yaklaştığımı görünce penceresini indiriyor ve işte karşımda. İnanılmaz bir şey 'acaba bana şirketlerinden birinde iş verir mi' diye düşünmeden edemiyorum.

"Merhaba yardımcı olduğunuz için teşekkürler." diyorum bana bakın ne kadar hayat dolu ve cazibeliyim gülümsememle birlikte.

"Önemli değil. Uçağımı kaçırmamam gerek." diye cevap veriyor. Belki de tek derdi bu diye tereddüt ediyorum ama bunun için canımı sıkamam şimdi.

"Tamam, o halde parayı hangi hesaba çıkartacağımı öğrenmek isterim. Ya da siz meşgulsünüzdür beni sekreterinize yönlendirin ondan alayım bilgileri." Belki arada bir CV de düşer mail adresine... Yanlışlıkla falan...

"Hiç gerek yok. Sorunu çözmek için küçük bir yardım benimkisi." diyor konunun kapanmasını istediğini açıktan açığa belli ederek.

"Lütfen ısrar ediyorum. Tanımadığım birinden yardım kabul edemem." diyorum ama ben ondan da inatçıyım tabii..

O zaman, hayatımda gördüğüm en pahalı ve en çekici gülümsemeyle gülümsüyor ve "Beni tanımadığınızı iddia edemezsiniz." diyor.

Hafif mahcup bir edayla başımı hafifçe yana eğerek cevap veriyorum "Şey tabii ama ne demek istediğimi anladınız siz."

O sırada şoförü geliyor ve arabaya biniyor. Efsanevi insan Ömer Şanlı tekrar gülümseyerek, iyi günler diliyor ve penceresi kapanıyor.

"Hepsi bu mu yani?" diye Sedef haykırdığı an ben hala o sabah olanların şaşkınlığı içerisindeyim.

"Evet Arthur'un şövalyelerinin, Kutsal Kase'yi görebilmesi kadar nadir ve inanılmazdı." Kendimden geçmiş bir halde, huşu içerisindeyim...

Berna dalga geçiyor "İyi de adamdan kartvizit bile koparamadın mı? Bak minivanına çarptığın şoför bile daha becerikliymiş."

"Ne yapsaydım Berna? Adamın yakasına mı yapışsaydım?"

Berna omzunu silkiyor "O anki duruma göre herhangi bir şey yapıp kıvırabilirdin. Aman neyse geçmiş ola... Ee peki iş görüşmen nasıl gitti?"

"Of ya o tam bir fiyasko. Ben deli gibi yetişmeye çalışıp, bir de ceza yiyeyim, onlar bir telefon açıp patronlarının ani iş gezisi nedeniyle görüşmenin iptal olduğunu söylemesin. Sinirlerim çok bozuldu valla."

"Dur dur dur!!!!" Sedef'in her zamanki ani tepkilerinden biri...

"Ne var ne oldu?" diye soruyorum. Sedef yürümekten nefret eder... Meğer dur dur diye gideceğimiz mekâna yakın bir yerlerde boş park yerine sesleniyormuş.

"Hayatta buraya park etmem. Kızım deli misin? Taksim'in bu arka sokaklarında keşler, yankesiciler, tecavüzcüler ne ararsan var. Ben otoparka bırakacağım."

"Of Leyla ya amma da geniş hayal gücün var senin! Park et gitsin ya kim ne yapsın senin Mini'ni Çalsalar bir kilometre gidemeden yakalanırlar."

"Öyle deme bak bozuluyor Mini. Bir dahaki sefere arkadan gelirsin taksiyle ona göre. Kızıma laf yok." Hayır, Mini Cooper'dan bahsetmiyoruz. Mini, Mickey Mouse'ın kız arkadaşı Minnie'nin kısaltılmışı. Evet farkındayım okunuşları aynı.

Siz hepsine aynı gözle bakabilirsiniz, ama eminim benim toz pembesi, üstü açılan arabamı görseydiniz -ki zaten kendisi Disney serisinden- ona âşık olurdunuz. Tamponları bile beyaz inanabiliyor musunuz?

Bana bu arabayı sevgilim hediye etti demek isterdim. Ama yarısını annem ve babam üstlenirken, kalanını kendi maaşımla ödedim. Şu aralar işsiz olduğum için taksit ödemelerinde biraz zorlanıyorum, ama beni bu durumdan kurtaracak harika bir planım var.

Evet evet, iş bulacağım. Ama daha da önemlisi yeni bir sevgili bulacağım. Bugün Ömer Şanlı'ya rastlamam evrenin çağrılarıma cevap vermeye başladığının göstergesi.

Park ederken gözdağı veriyorum "Arabama bir şey olursa..."

"Ki oldu bile... Sabah tamponu göçerttin." diye tamamlıyor cümlemi Sedef.

"Sadece küçük bir çizik." diye itiraz ediyorum. Arabadan inen kızlarla, ön tarafa yürüyüp, tampona doğru eğilip bakıyoruz.

"Resmen yamulmuş." diye ilan ediyor Sedef.

"Öyle deme. Bir günlük işi var dedi usta. İşe girer girmez halledeceğim."

Sedef en yakın arkadaşlarımdan. Bana kişilik olarak daha yakın olanı... İnanılmaz hayat dolu, kıpır kıpır bir hatun olan sevgili arkadaşım Sedef'le paylaşımımız çok derinlere gider. Mesela Mango'nun indirim günlerinde, kabarık giysi yığınları arasından hiç şikâyet etmeden saatlerce, en az hasarlı ve uygun bedenli olanları arayıp bulabiliriz. O da parfümerilerden ekstra çeşantiyon koparabilmek için dakikalarca dil dökebilir. İkimiz de the 'Fast and the Furious'un Vin Diesel olmayan devam filmini izlemeyi reddettik. Sedef de benim gibi yazın dekoltesi bol, rengarenk giysiler giymeye bayılır. Hatta giysilerimizi değiş tokuş ederiz. Ne demişler ne kadar çok, o kadar iyi... Beraberce spora gider, yan yana koşu bantlarını seçeriz ve asla koşmaz, yürürüz. Çünkü koşarken Alem dergisini okumak çok zor oluyor. O da benim gibi kalın hamurlu pizzayı yerken diyet kola içiyor. Bir bardayken aynı anda, yakışıklı birini fark edip 'tam tipim' diye bağırırız. Gerçi bu sonuncu ortak özelliğimiz bazen sorunlara yol açabiliyor. Bir keresinde onun benden yaklaşık beş saniye önce keşfettiği bir erkekle, ben çıktım diye, küsüp, tam bir hafta konuşmamıştı. Sonra ben büyük bir fedakârlık yaparak adamdan ayrılmış, arkadaşlığımızı kurtarmıştım. Gerçi

bunun adamın evli olduğunu keşfetmemle de alakası vardı ama tabii Sedef'in bunu bilmesine gerek yok. Özellikle de, onun için ilişkiden vazgeçtiğimi öğrenip, o kadar duygulanmışken...

Berna ile taban tabana zıtız desem yeridir. Kısacık, çılgın bir model kesilmiş saçları ve yuvarlak gözlükleri ile - aslında gözü bozuk falan değil ama nedense bu John Lennon modelinin tarih olduğunu anlamak istemiyor- her erkeğin ilk görüşte gıcık kapacağı türde bir arkadaştır kendisi. Azılı feminist ve hatta biraz da solcu görüntüsü altında barındırdığı çelişkileri nereden bilecek erkekler tabii! Mesela hepimizden önce açmıştır onun çiçeği. Şey işte anlarsınız ya... Ayrıca odama her girişinde, takılarımı talan ederek, kendine zoraki bir şeyler hediye ettirir. Baştan aşağıya siyah olan, gotik giyim tarzı ile benim rengârenk takılarımın uyuşmadığını anlatmaya çalışıyorum ama dinliyor mu? Hayır!

Ama Berna'nın gotik bir rockçı, solcu ya da feminist olmadığının en önemli ispatı, yaklaşık 100 kitaptan oluşan 'Beyaz Dizi' arşividir. Benim bile, yok artık, deyip okumayacağım aşk romanlarını okur.

Çoğunluğu koyu renkli giysilerinin altındaki dünya zenginliğine şaşarsınız. Hayal edemeyeceğiniz güzellikte dantelli iç çamaşırları vardır. Hem de rengârenk... İç çamaşırlarını paylaşamıyor olmamız ne kötü...

Sedef ve ben çantalarımızı kollarımıza takmış, topuklularla kırıta kırıta ilerlerken, Berna Taksim'e her gelişinde olduğu gibi, bu sefer de çantasını başından çapraz geçirmiş, göğsünde taşıyor ve elleri cebinde gayet rahat bir biçimde sallana sallana yürüyor.

İstiklal Caddesi'nde, Sedef'le birbirimizin koluna girmiş taşların arasına topuklarımız gire çıka verdiğimiz mücadeleyi gören Berna, dalga geçmeden durur mu hiç?

"Acemi orospulara benziyorsunuz." diyerek kahkahayı basıyor.

Sedef bir yandan ince sivri topuğunu hızlı bir çekişle saplandığı aradan kurtarırken bir yandan da ters ters bakıyor.

" Terbiyeli ol. Etraftan duyan olacak sonra sulanacaklar."

"Korkma sulanmazlar kız. Kim acemi orospuyu ne yapsın ki?" diye pis pis sırıtıyor Berna. "O iş için evde bekleyen odun kafalı karıları var. Tecrübelisine gelmiştir buraya gelen."

"Bakıyorum sen de bu konuda pek bir bilgilisin. Uzman görüşünü nasıl edindin Berna Hanım?" diye lafı yapıştırıyorum. Berna'nın cevap vermesine fırsat kalmadan, bir el sert bir biçimde onu iterek bizden uzaklaştırıyor. Başka bir el de benim çantamı kaptığı gibi kaçmaya çalışıyor ama çantamı bırakmamakta kararlıyım.

Bir yandan çığlık çığlığa bağırırken bir yandan da 'Miu Miu çantam'a hayatım ona bağlıymış gibi sıkı sıkıya sarılıyorum. Genç hırsız çekiyor ben çekiyorum... Bir ara göz göze geliyoruz... Bakışlarındaki kararlılığı ve öfkeyi görüyorum. Cevap olarak, kısılmış gözlerimle ben daha da kararlı bakıyorum. Bir yandan da Sedef elindeki çantayla çocuğun kafasına vurmakla meşgul. Tam avantaj bizde öne geçtik diye düşünürken, yankesicinin arkadaşları yardıma geliyor ve ne olduğunu anlamadan Sedef ve ben kendimizi yerde buluyoruz.

Saçım başım dağılmış vaziyette öylece bakakalıyorum arkalarından. Sedef çantasını kurtarmış neyse ki... Ama benim ehliyetim, kimliğim, param, ev anahtarlarım her şeyim ama en kötüsü de 'Miu Miu çantam' kaşla göz arasından sırra kadem basıyor.

Ne yapacağımı bilemez halde, sessizleşiyorum. Gerçek değilmiş gibi geliyor her şey. Daha iki dakika önce çantam kolumda, havalı havalı yürürken yankesicinin teki gelip çantamı alıyor ve sanki yirmi dakika mücadele veriyorum. Sadece iki

dakikada çantamı kaybediyorum. Birden başka bir ihtimal aklıma geliyor ve o zaman kafama dank ediyor.

Bu çocuklar büyük olasılıkla tinerciydi ve bizi bıçaklayabilirlerdi. Şu anda sadece çanta değil, hayatımızı da kaybetmiş olabilirdik. Az önceki cesaretimden eser kalmıyor. Korkudan titremeye başlıyorum. Kızlar bana sarılıyor.

"Üzülme canım. Önemli olan sana bir şey olmaması" diyor Sedef.

"Biliyorum ben de aynen öyle düşünüyorum. Ya bizi yaralasalardı?" dedikten sonra gözyaşlarımın akmaya başladığını hissediyorum.

Berna kontrolü eline alıp koluma girerek zorla ilerletiyor beni.

"Hadi gel güzel bir yemek yiyelim ve bir kadeh şarap içelim rahatlarsın." diyor.

"Ama burası çok tehlikeli ben eve gitmek istiyorum. Ya bir kez daha saldırıya uğrarsak? Hem zaten param da yok. Hadi eve gidelim. Hatta önce polise gidelim bence" diyerek kolumu kurtarmaya çabalıyorum.

Her türlü devlet dairesinden nefret eden ve mümkün olduğunca uzak durmaya çalışan Sedef giriyor lafa "Polise gitmek zaman kaybından başka bir şey değil. Bir kere asla bulamazlar çantanı. Zaten bulsalar da içi boş, dışı da kullanılamayacak kadar yıpranmış olur. Bence unutalım gitsin."

Yüzümde şaşkın bir ifade ile Sedef'e bakıyorum. Aslında düşündükçe hak veriyorum. Annemin bir komşusunun başına gelmişti böyle bir olay ve çanta asla bulunamamıştı.

"Hayatım bu tehlike her zaman vardı zaten. Senin başına daha önce gelmemiş olması, buraların o zamanlar daha güvenli olduğu anlamına gelmiyor. Şimdi korkup kaçarsan, kafanda kura kura iyice büyüteceksin. Bisikletten düşünce olduğu gibi tekrar bisiklete binmelisin." diyor Berna bilmiş bir tavırla.

"Ama ben bisiklete binmem ki zaten." diye itiraz edecek oluyorum ama ikisinin de beni dinlediği yok. Varsa yoksa korkuların üzerine gitmek üzere bilgece konuşmalar...

"Burası dönüyor mu? Yoksa benim mi başım dönüyor?" diye soruyorum kıkırdayarak üçüncü kadeh şaraptan sonra. Kendime hatırlatma: Aç karnına kırmızı şarap içme, çarpıyor.

Yemek benim için ne kadar stresli başladıysa o kadar keyifli devam ediyor. İyi ki 350'ye gelmişiz. Herkesin dediği kadar var. Neden 350 diye merak ediyorsanız söyleyeyim. Neredeyse 360 derece manzaraya hâkim olan bu mekân, sadece minicik bir açı kaybına sahip. O da esprili bir biçimde ismi olmuş bu restoran-barın. Yemekler, ambiyans süper. Ama en çok da seksi barmene gözüm takılıyor. Hayır, barmenlere özel ilgisi olan ya da gidip sorunlarını anlatan tiplerden değilim. Sadece bizim geldiğimiz saatte henüz burası boştu ve kızların beni oturttuğu yerden bakınca da bar dışında pek bir manzara yok... Hem bir şey itiraf etmeliyim ki, bu adam her kadehte biraz daha yakışıklı görünüyor gözüme. Darmadağınık siyah dalgalı saçları ve yemyeşil gözleri var. İçki karıştırıcısını o kadar hünerli bir biçimde havaya atıp yakalıyor ki, karıştırıcının içindeki içkiyi kıskanıyorum. Tamam böyle tuhaf cümleler kurmaya başladıysam, muhtemelen sarhoş oluyorum.

"Kızlar size çok teşekkür ederim beni ille de buraya getirdiğiniz için. Yemekler, ortam, müzik ve barmen harika" diyerek iç geçiriyorum. Bizimkiler birbirlerine bakıp kıkırdıyorlar. Elimi kaldırıp bir kadeh şarap daha istemeye yeltenirken, Berna kolumu dürtüklüyor.

"Bana kalırsa bu kadar yeter. Çıkalım açık havada yürüyelim biraz. Kulübe gitmeden açılırsın azıcık."

"Kulübe nasıl gideceğiz ki? Kimliğim bile yok." diyorum.

"Aman Lili seni tanımayan mı var orada? Hem kapıdaki görevlinin sana yiyecek gibi baktığını biliyoruz. Muhtemelen ona yapacağın cilveli ricaları kıramayacaktır." diye atılıyor Sedef.

Ben de kıkırdıyorum. Bodyguard olması yazık. O kadar yakışıklı ki... Yani neden yakışıklı erkekler parasız, paralı olanlar ise tipsiz olmak zorunda ki?

"Bir şeyi unutuyorsunuz. Polis kontrolü falan olsa, başım ciddi derde girer." diyerek bu konuda da beni rahatlatmaları için arkadaşlarıma söz hakkı veriyorum. Nedense şöyle bir inancım var: Sedef ve Berna olmayacak derse bir şeycik olmaz.

"Of be Lili âlemsin ya... Orası kadar seçkin bir klübün basılma olasılığı nedir ki? Kaç yıldır açık ve bir kez bile bir olaya karışmadı." diyerek abarttığımı ifade ediyor Sedef.

Eh sanırım haklı... Kimse sosyetenin akın ettiği bir yere bulaşmayı düşünmez. Onların her şeyi yapma özgürlüğü vardır.

Saat sabahın 02.00'sinde kulübün müziği susturulmuş, ışıkları açılmış, polis tarafından kimlik kontrolü yapılırken yanımdaki Sedef'e söyleniyorum. "Basılma olasılığı nedir ki, öyle mi?"

"Bugün senin üzerinde bir lanet var. Her şey ters gidiyor. Bana kalırsa buranın da basılma nedeni sensin." diye fısıldıyor. Berna bizi uyarmak için "Şişşt!" diyor. Ama ben o kadar içkiliyim ki, bırak sesimin ayarını kontrol etmeyi ayakta bile zor duruyorum. Berna'ya da çemkirerek cevap veriyorum. Bu arada sivil polislerden birinin dikkatini çekiyor bu durum. Hemen bana doğru yaklaşarak suratımı incelemeye koyuluyor. Ben de derste tahtaya kaldırılmış bir öğrenci gibiyim, dimdik ellerim arkada birleştirilmiş, sözlü sorusunu bekliyorum.

"Kimliğinizi görebilir miyim?" diye soruyor adam.

"Elbette görebilirsiniz." diyerek gülümsüyorum. Şimdi planım şu: Ben oldukça sevimli ve işbirlikçi bir imaj çizeceğim, sonra da kurbanı olduğum yankesicilik olayını aktaracak, gözyaşı dökecek ve bu çekici sivil polisin beni teselli etmesine izin vereceğim.

"Sorun şu ki bu akşamüzeri çantam Beyoğlu'nda bir yankeşici... yani keçici..." derin nefes alıp veriyorum "hırsız tarafından çalındı."

Adam sonraki mantıklı sorusunu soruyor "Durumu karakola gidip bildirdiniz mi?"

Ve arkasından benim mantıksız cevabımı dinliyor "Düşündüm ama açıkçası ne faydası olacaktı ki? Gitti giden... Ben hiç geri geldiğini görmedim." diyorum bir elimi duruma uygun bir biçimde havada sallayarak.

"Polise güvenmiyorsunuz yani..." diye üsteliyor polis. Biliyor musunuz içkili olduğum için, çok da iyi cevaplar vermiyor olabilirim ama sanki bu adam bana biraz taktı gibi.

"Yok canım olur mu hiç... Polis bizim her şeyimiz" derken hıçkırıyorum. Evet çok ama çok heyecanlandığımda hıçkırık tutar beni. Ama karşımdaki adam muhtemelen buna da inanmaz.

"Sanırım alkolü fazla kaçırmışsınız" derken artık kesin eminim ki açığımı kolluyor.

"Biliyor musunuz bugün yaşadığım olay..." diye başlıyorum söze "o kadar trav-ma- tik..." evet sonunda başarıyorum söylemeyi... "ti ki..." Çok içmesem de, beynim olanları bir an önce baskılamak istediğinden, ben de çok daha kolay sarhoş olmuş olabilirim."

Dalga mı geçiyor bana mı öyle geldi emin olamıyorum. Suratında yamuk bir sırıtma beliriyor.

"Psikologsunuz demek!"

"Hayır ama annem psikolojik danışman." diye lafı yapıştırıveriyorum.

"Peki şimdi bana kimliğinizi nasıl ispatlamayı düşünüyorsunuz? Karakola ihbarda da bulunmadığınıza göre hikâyenizin doğru olduğunu nerden bileyim?"

"Size neden yalan söyleyeyim ki... Yalandan nefret ederim. İşte burada arkadaşlarıma sorabilirsiniz."

"Sizin kimliklerinizi görebilir miyim?" diyor arkadaşlarıma. Onlar bu olaydan kolayca sıyrılırken benim içimden bir isyan yükseliyor.

Bana dönerek "Sizin bizimle merkeze gelmeniz gerekiyor."

"Burada yanşekiciler tarafından tartaklanmış, çantası kaybolan benim ama suçluymuşum gibi davranıyorsunuz. İşte tam da bu nedenden polisten yardım istemedim." diyorum afra tafra yaparak.

"İşte tam bu nedenle, yardım istemediğiniz ve çalınmış eşya kaydınız olmadığı için dediklerinizi ispatlayamıyorsunuz. Ayrıca zaten kimliksiz gece kulübüne gelmeniz de çok salakça olmuş." diye patronluk taslıyor bana.

Horoz gibi diklenmeye hazır, başımı kaldırıyorum ve bana tepeden bakan, bu arada adam amma da uzunmuş, sivil polise parmaklarımın ucunda hafif yükselerek cevap veriyorum

"Size suçlu gibi mi görünüyorum acaba? Bunca yıllık tecrübeden sonra, bir bakışta birinde suç işleme potansiyeli var mı yok mu anlamanız gerek... Ayrıca bu yaptığınız resmen önyargılı bir yaklaşım. Nolmuş yani kimliğim yoksa?! Gören de sanır ki..."

"İçkiyle beraber başka bir şey aldınız mı?"

"Tabii ki hayır."

Yanındaki üniformalı polise dönerek "Bana gayet uçmuş göründü. Alın." diyerek arkasını dönüp gidiyor. Benim itirazlarım, direnişlerim ve belki de içkinin etkisiyle küçük çaplı tehditlerim eşliğinde koluma girip dışarı çıkarıyorlar.

Evet işte şimdi nezaretteyim ve biliyor musunuz kulübün kapısından çıkıp da, açık havayı soluyunca her şey daha netleşti. Polisin minibüsüne bindiğimde ise, bana tuhaf tuhaf bakan insanları saymazsak *eğlendim bile diyebiliriz.* Bir kere trafikte herkes bize yol veriyordu. İnsanlar polisten ne kadar çekiniyor. Tamam ilk başta olayın ciddiyetini anlamamış olduğumu kabul ediyorum. Karakola götürüp bir iki soru sorduktan sonra bırakırlar sanıyorum. Ne yani Sincan Cezaevi'ne gönderecek değiller di mi? Alkollüyken polise çemkirdim diye...

Ama karakola varınca biraz daha alttan almam gerektiğini fark etmiş bulunmaktayım. Bir yığın testlerden falan bahsediyorlar. Ben korkudan sinmiş bir şekilde, köşeme büzüşüyorum. Ayrıca belirtmeliyim ki, üzerimdeki hafif iç gösteren, şahane şifon mini elbisemi alırken, bu elbiseyi karakolda giyeceğimi hesaba katmamıştım. Bana bakışların anlamını çözmeye çalışıyorum. Hayranlıkla karışık bir merak olduğunu varsayarak neşemi bozmamaya çalışıyorum.

Arada ahlak masası mı ne bişeyler duyuyorum ama üstüme alınmıyorum. Sonuçta bana bakan herkes öyle olmadığımı anlar. Ama birden bugün Berna'nın dedikleri beynimde yankılanıyor. Ya beni henüz acemi olanlardan sanıyorlarsa. Olamaz, zührevi hastalıklara sevk edilemem bu çok aşağılayıcı olur.

Tamam şu anda son derece ayık durumdayım. Daha önceki yaptığım hataları telafi etmeye hazırım.

"Pardon beni buraya getiren polis beyle görüşebilir miyim?" Bey falan diyerek olayı toparlama girişimine, önce kendimi toparlayarak başlamış bulunuyorum.

"Hangisini?" diye sırıtıyor memurlardan biri odada olan bir grup polisi işaret ederek. Aman ne bileyim bana hepsi aynı görünüyor. Bir fark olmalı. Hah tamam buldum üniforması yoktu.

"Üniformasız olan... Sivil polis." diyorum çok önemli bir ipucu yakalamış gibi heyecanlanarak.

Polis memuru yine bir grup serbest giyimli insana bakıyor ve cevap veriyor "Biraz daha açıklayıcı olmanız gerek."

Hepsinin üzerinde gözlerimi gezdiriyorum. Hiçbiri beni uçmuş olmakla suçlayan, o ukala polise benzemiyor. Derin bir iç çekip beklemeye başlıyorum. Açıkçası neyi beklediğimi de bilmiyorum ya... Ne zaman beni bırakırlar acaba?

"Benim buradan ne zaman çıkabileceğimi biliyor musunuz?"

"Herhalde aileniz gelip sizi alınca. Sonuçta siciliniz temiz."

"Ailem mi? Şaka yapıyorsunuz herhalde. Ben yirmi sekiz yaşındayım."

"İspatlayabilir misiniz?"

"Hayır, ama bana bir baksanıza."

"Biz insanların yüzüne bakarak fikir yürütmeyiz. Kimliklerine bakarız kısaca."

"Bu ne saçma bir yaklaşım. Beni burada tutamazsınız... Ben hayatında suç işlememiş, kendi halinde bir vatandaşım. Şu anda benimle zaman harcayacağınıza gerçek suçluların peşinden koşmalısınız." diyorum kınayarak.

O sırada yanımda sevimsiz polis beliriyor. "Sorun mu var?" diye soruyor karşımdaki memura.

"Bayan çıkmak istiyor da." Bi dakika ya... Onca laftan tek anladığı bu mu?

Sevimsiz, ekşi suratlı polis bana doğru hafifçe eğiliyor ve itiraf etmeliyim ürkütücü bakışları var. Yani gerçekten şu dakika aklıma binbir senaryo geliyor. Beni başka biriyle karıştırıp, uluslararası suç örgütü bağlantılı sanabilirler. Sonra cevabını bilmediğim bir soruyu defalarca sorup, arkasından işkence edebilirler. Gözlerim umutsuzlukla doluyor.

"Bu tavırlarınız, içinde bulunduğunuz durumu kolaylaştırmıyor. Sürekli şımarıklık yaparak ve insanlara hakaret ederek bu işten kurtulabileceğinizi mi sanıyorsunuz?"

Gözlerimden yaşlar boşanıyor. Çok utanç verici bir durum. Bugünün bir an önce bitmesini umut ediyorum. Burnumu çekerek konuşmaya başlıyorum "Özür dilerim. Berbat bir gün geçiriyorum. Bütün evren bana karşı sanki. Arabamla kaza yaptım, iş görüşmem iptal oldu, çantam çalındı ve şimdi..." sonunu getiremeden tekrar hıçkırıklara boğuluyorum. Biraz sakinleşince devam ediyorum, "Annemi arayabilir miyim lütfen?"

İşte böyle... Artık biliyorsunuz işlerin bu noktaya nasıl geldiğini. Annem duyar duymaz gelip beni aldı tabii sağ olsun. Sa-

bahı bile beklemeden hem de... Gerçi arabada dönerken benimle oldukça profesyonel bir konuşma gerçekleştirdi. Sanki kızı değil de, öğrencilerinden biriymişim gibi.

"Leyla biliyorsun babanla ikimiz sana ve kardeşine karşı her zaman çok anlayışlı olduk. Ne olursa olsun, bir sorununuz olduğunda bize gelebilmeniz, kendinizi yalnız hissetmemeniz çok önemliydi. Sanırım bu konuda da oldukça başarılı olduk. Ama yirmi sekiz yaşında yetişkin biri olarak sence de bu gece olanlar sorumsuzluk değil miydi? Sana şimdiye kadar müdahale etmedim, bu yaştan sonra da edecek değilim. Fakat bir an durup bu yaptığının ne kadar sorumsuzca ve çevrendekileri olumsuz etkileyecek bir hareket olduğunu düşünmeni istiyorum."

Yerin dibine geçtim desem yeridir. Böyle bir aileye sahip olmanın avantajları olduğunu inkâr etmiyorum. Ama benimle şu yetişkin konuşmaları yapılmasına bayıldığımı söyleyemem.

"Ee haklısın anne. Daha dikkatli olacağım. Ama inan ki, böyle bir gün insanın hayatında başına kaç kere geliyor bilemiyorum. Tüm evren bana karşıydı sanki. Gezegenlerin dizilişi sert bir açı oluşturmuş olmalı benim için" dedikten sonra fark ediyorum ki, Susan Miller ve astroloji konusuna girmek taktik hatası...

"Leyla senin gibi okumuş ve bizim gibi kültürlü, eğitimli bir aileye sahip olan birinin astrolojiden daha elle tutulur şeylerle ilgilenmesini beklerdim. Kaderini yıldızlara teslim etmek yerine, kontrolü kendi ellerine almaya ne dersin?"

"Haklısın." diye mırıldanabiliyorum ancak.

"İş araman nasıl gidiyor? Birikimin var mı? Bu şekilde ortalıkta gezip tozacak, umursamazca alışveriş yapacak kadar paran var mı yoksa sürekli borçlanıyor musun? Bir yetişkin olduğunu kabullenip öyle davranmaya ne zaman başlayacaksın?"

Çekimser bir şekilde "Tamam hayatımı gözden geçireceğim ama bunu yarın uyanınca yapsam olur mu anne?" diyebiliyorum.

"Tabii ne zaman istersen o zaman yap. Ama erteleyince sorunlar kendiliğinden çözülmeyecek hayatım. Nasıl oluyor da kendi kızımın sorunlardan bu kadar kaçar hale gelmesini görüp engelleyemedim" diyerek başını sallayarak, hayıflanıyor.

Bunu görmek içimi parçalıyor olsa da, gerçekten çok yorgunum gözlerimi açık tutmak gittikçe güçleşiyor...

"Bana kalırsa..." diye tekrar başladığını duyuyorum derinlerden.

Annemin tizleşen ses tonuyla gözlerimi açıyorum eve gelmişiz. "Leyla dediklerimin tek kelimesini duydun mu? Uyuyor musun?"

"Eee şey evet gözlerimi dinlendiriyordum anne. Eve de geldik. Sabah devam edebilir miyiz? Babamı da rahatsız etmeyelim." diyorum beceriksizce sırıtarak.

Annem dik dik bakıyor "Bu konudaki duyarlılığını takdir etmemek elde değil."

Annem orta yaş bunalımına girmiş olabilir mi? Gittikçe geleneksel anne tepkileri vermeye başladı? Neyse çok şükür sonunda evimde ve odamdayım. Evim ve odam derken bir konuya açıklık getirmem gerek.

Haftanın büyük bölümünü Sedef ve Berna'nın evlerinde geçiriyorum. Hatta bir odam bile var orada. Annem kanepede yattığımı falan sanıyor ama her şeyi de bilmesine gerek yok. Kiraya küçük bir katkım olduğunu mesela. ...Of tamam açıkçası annemden gizli bir evim daha var. Ama neyse ki annem çok kurcalayan biri değil ve arkadaşlarımı da çok seviyor.

Çok uykum var... Bir an önce yatıp yeni güne başlasam iyi olacak sanırım yarın kaldığımız yerden devam ederiz nasılsa.

Telefonumu, kapkaçtan cebimde olması nedeniyle kurtarabildiğim tek değerli eşyamı, dün gece polis beni karakola götürdüğünden beri ilk kez inceliyorum. Ne tatlı arkadaşlarım var ya... Yaklaşık yirmi kez aranmışım. Mesajlar "İyiysen haber ver yoksa anneni arayacağız." "Neden yazmıyorsun?" "Polis

telefonuna da mı el koydu?" Sağlığından endişe ediyoruz." "Üzgünüz ama anneni aramak zorunda kaldık. Neyse zaten sen daha önce aramışsın." şeklinde devam ediyor.

Berna'yı arıyorum ve "Uyandın mı?" diye soruyorum hattın diğer ucunda homurdanan arkadaşıma.

"Sayende." diye tersliyor.

"Berna bana yardım etmen gerek."

Berna direnişte. Onu yataktan kaldırmak kolay olmayacak gibi. "Neden Sedef etmiyor ki?"

"Çünkü sen daha pratik zekâlı olanımızsın. Bu tip durumlarda daha beceriklisin..." Devam etmem gerekirse sonuna kadar yap çekmeye hazırım. Neyse ki Berna beni çok uğraştırmıyor. Bu kadarı bile konuyu merak etmesini sağlıyor.

"Hangi konuda?"

"Arabamın kapısını açtırıp, insanların çaldığımı düşünmeden arabamı nasıl eve getireceğim konusunda..."

"Leyla gibisin yine bugün... Yedek anahtarın yok mu kızım ya? Al git işte..."

Tamamıyla unutmuşum. Sahiden bir yedek anahtarım var. Tek yapmam gereken nerede olduğunu hatırlamaya çalışmak. Gözlerimi tavana dikmiş hatırlamaya çalışıyorum. Ama beynimde saklanmış olması gereken o anının yerinde koca bir boşluk var.

"Leyla? Anahtarını kaybetmediğini söyle lütfen..."

"Kaybetmedim sadece kaybolmasın diye koyduğum yeri hatırlayamıyorum." Tırnaklarımı yemeye başlıyorum. Bu iş uğraş ve para gerektirecek gibi. Sanırım yetkili servisi arayıp fikir edinsem fena olmayacak.

Servis yetkilileri sağ olsun çok yardımcı oldular. Hatta tamponunun hatırını bile sordular. Neyse uzun sözün kısası, sonunda bir ücret karşılığı tekrar arabamın içinde oturmuş ellerim keyifle direksiyonu okşarken, beynimde birden bire bir şimşek

çakıyor. Yedek anahtarın yatağımın atındaki, hatıra kutumun içinde olduğunu hatırlıyorum. Of ya şu parasızlıkta boşuna masraf yaptım yine... Derin bir iç çekip yola koyuluyorum. Radyoyu açayım da keyfim yerine gelsin. Aaa Eric Clapton'dan 'Layla'nın Unplugged versiyonu' çalıyor... Söylemesi ayıp o benim şarkımdır. Hayır canım benim seçimim değil. Kızlar buradaki Layla yani Leyla'nın da ben olduğuna inanıyor.

"Layla...You got me on my knees Layla/Leyla...Dizlerimin üzerindeyim
Begging darling please Layla/Sana yalvarıyorum Leyla"

Buradaki yalvarma iki farklı durumu ifade ediyormuş efendim... İlkinde arkadaşlarım fazla 'leylalık' yaptığımda bana durmam için, ikincisinde ise erkekler artık daha fazla kalplerini kırmamam için yalvarıyorlarmış. Boş laf işte... Ben sadece gitar solosunu çok sevdiğim için dinliyorum bu şarkıyı.

Güneşli yaz gününde arabamın üstünü açıp saçlarım uçuşarak keyifle ilerliyorum. Birden aklıma üniversite yıllarındaki sevgilim geliyor. Rock grubunda solistti. Harika bir sesi ve saçları vardı. Bira göbeğine değinmiyorum elbette. Hatıralar sadece güzel kısımlarıyla hatırlanmalı.

O sahnedeyken ne kadar da gurur duyardım. Yani sanki o Nobel ödülü almış falan gibi hayranlıkla izlerdim.

Benim için gitar çalıp söylerdi, üniversitenin çimlerine uzanıp dersten kaytarırken. Ne havalıydı Allah'ım ya... Herkes beni kıskanarak izlerdi... Bunların ne kadar havalı olduğunu henüz kavrayamayan varsa şöyle anlatayım. O zamanlarda bir müzisyenle çıkmak şimdilerde Ömer Şanlı'yla sosyete sayfalarında boy göstermek gibi bir şeydi.

Yaaa... Şimdi anlıyorsunuz değil mi? Ömer Şanlı'yı düşünmek dün olanları hatırlamama neden oluyor.

Ne karizmatik adamdı o öyle... Parlak beyaz dişleriyle bana gülümseyerek, "Lili bunca zamandır neredeydin... Hep seni beklemişim" dediğini hayal ediyorum. Telefonumun çalmasıyla hayallerden sıyrılıyorum bir anda. Tanımadığım bir numara.

"Alo?"

"Selam Ben Cem."

Bir an kafamdaki tüm erkek yüzlerini tarıyorum hızlıca. Cem ile eşleşen yok. Sessizim. Açıklamasını bekliyorum.

"Barmen... Dün gece numaranı vermiştin ya?"

"Hay Allah ya... Kızları tuvalete gideceğim diye atlattığım sırada, onların tüm itirazlarına rağmen ne yapıp ne edip adama numaramın yazılı olduğunu peçeteyi uzattığımı hatırlıyorum ve fena halde utanıyorum.

"Ah merhaba. Çok sarhoştum değil mi?" diye şakaya vurmaya çalışıyorum.

Sıcakkanlı bir biçimde konuşuyor "Sanırım numaranı verdiğim için pişmansın."

"Ee aslında daha önce hiç yapmadığım bir şey utandım şimdi." Daha önce en az altı kez bunu yaptım. Biliyorum fakındayım içki bana iyi gelmiyor.

"Tamam, sorun değil. Ama bir şey merak ediyorum. Sorabilir miyim?"

"Elbette."

"Barmen olmamla alakalı bir durum mu?"

Tamamıyla. Yani bu yaştan sonra bu tür sonu olmayan bir ilişkiye girmenin ne anlamı var ki?

"Hayır tabii canım. Ne alakası var? Sadece benim bir sevgilim var ve duyarsa hiç hoş şeyler olmayacak. Şeyy kendisi çok kıskançtır da." Kırmızı ışıkta durduğumda, yanımda duran metalik gri spor arabayı fark ediyorum. Başımı çevirip göz ucuyla süzüyorum.

"Yazık. Çünkü senden gerçekten çok hoşlanmıştım" diyor barmen aynı anda bana bakıp sırıtarak.

Şaşkınlıktan ağzım bir karış açılıyor. Ne diyeceğimi bilemiyorum, mahcup bir şekilde gülümsüyorum.

Soğuk bir şeyler içelim mi?" diye teklif ederken gözüme dün geceden daha da yakışıklı görünüyor. "Alkolsüz." diye eklemeden edemiyor.

Tamam, itiraf etmeliyim Cem'i tanıdıkça ısındım ona. Yani baksanıza ne şeker şey. Kıvırcık dağınık saçları ve yemyeşil gözleriyle çok sıradışı olduğunu kabul etmeliyim. Barmenlik hikâyesi ise çok ilgi çekici... Amerika"da okurken akşamları bir restoran-barda barmenlik yapıyormuş. Beraber okudukları yakın arkadaşı ile İstanbul'a dönünce kendi yerlerini açmaya karar vermişler. Arada barın arkasına geçip şov yapmayı sevdiği ortada... Ve benim de hislerimin ne kadar isabetli olduğu... Karamelli frappucinomu höpürdetirken beni gülümseyerek izlediğini görüyorum. Ben de gülümsüyorum. Parmağıyla burnuna dokununca anlıyorum ki burnumun üstüne karamelli krema bulaşmış.

"Ee ne işin vardı buralarda sabah sabah? Akşamdan beri burada olduğunu söyleme. Gerçi üstünü değiştirmişsin. Yoksa sevgilinde mi kaldın?" diye tahminlerde bulunuyor.

"Hayır arabam burada kalmıştı almaya geldim. Bir şey deyim mi sevgilimle bu aralar aramız pek iyi değil her an ayrılabiliriz" diyorum omuz silkerek. "Asıl sen ne yapıyorsun bu saatte burada? Yoksa restoran bar aynı zamanda ev de mi?"

"Hayır ama yakınlarda... Cihangir'de oturuyorum."

Şimdi size itiraf etmeliyim. Hiçbir zaman Taksim hayranı olmadım. Bu Cihangir evlerinin neden bu kadar abartıldığını da bilmiyorum ama ne zaman birazcık entelektüel biriyle tanışsam bakıyorum Cihangir'de oturuyor. Bana sorarsanız Taksim hiç de tekin olmayan, bir sürü keş ve bitlinin mesken edindiği sorunlu bir bölge. Her neyse adamın evinden bana ne ki? Zaten bu

kahve teklifini de ayıp olmasın diye kabul ettim. Bir daha görüşecek falan değilim.

"Sever misin bilmiyorum ama bu akşam Park Orman'da Tiesto var gelir misin?" diyerek doğrudan konuya giriyor.

"Şaka mı yapıyorsun Tiesto'ya bayılırım!" Şimdi tam anlamıyla doğru ifade edememiş olabilirim. Ben Tiesto'yu çok iyi bilmem. Ama bir iki dinlemişliğim vardır.

"Nerede oturuyorsun? Seni alırım birlikte gideriz..."

İlk buluşma kurallarından biri şudur: Mekâna kendi vasıtanla git ki, acil bir durumda- adamdan nefret etmen, dar pantolonunun patlaması ya da daha çok ilgini çeken bir erkeğin arayıp görüşmek istemesi gibi- kolaylıkla kaçabilesin. Ama sonra açık hava kısmında oturduğumuz cafenin önünde park edilmiş arabalarımıza bakıyorum. Tamponu göçmüş Minim ve onun gıcır gıcır metalik gri Audi TTsi... Hemen adresi veriyorum. Akşam saat 20.30' da buluşmayı teklif ediyor önden bir şeyler yermişiz. Ne şeker değil mi? Dünün tüm uğursuzluğuna rağmen işte bugün güneş pırıl pırıl parlıyor ve ben yeni bir maceraya yelken açıyorum.

Temiz havayı içime çekiyorum... Umut ve neşe dolu bir şekilde başımı yoldan tarafa çeviriyorum ki, bir çekici yanaşmış arabamı yüklüyor.

Koşa koşa polise gidip yalvar yakar dil döküyorum. Sağ olsun Cem de mırıl mırıl bişeyler konuşup polisi ikna ediyor. Neyse bu sefer ucuz atlattık. Şansımı zorlamaya gerek yok.

"Tamam, o zaman akşam görüşürüz. Halletmem gereken yapılmış iş var." Manikür, pedikür, özel bölge ağdası falan filan işte... diye aklımdan bir bir geçiriyorum.

"Tamam oldu. Ben seni buluşma saatine yakın ararım anlaştık?"

"Elbette." diyorum cıvıldayarak. Çok tuhaf bir an. Akşam buluşacağız ama şu an nasıl veda edeceğimi kestiremiyorum. Sonunda elimi uzatıyorum. O da elimi sıkıp, yanağıma bir öpü-

cük konduruyor. Kulağıma da kısık sesle söylemeyi ihmal etmiyor "Sakın beni ekme."

Kıkırdıyorum. "Sözüme çok sadığımdır."

"Selam anne!" diyorum Robert Kole'deki odasına girerken. Okullar yeni kapandı ama asla ne olduklarını anlamadığım işlerini toparlamak için annem bir süre daha gidecekmiş. Bana sorarsanız bunun tek açıklaması annemim işkolik olması.

"Leyla? Hayırdır sen buralara hiç uğramazsın. Hem de cumartesi. Ayrıca dün geceden sonra."

"Ya evet ben de onun için uğramak istedim özellikle."

Annemin masasının üzerindeki resim çerçevelerini tek tek elime alıp inceliyorum.

"Bu iğrenç resmin tüm kopyalarını yok ettim sanıyordum. Neden bunu saklıyorsun ki? Daha güzel bir resmimi koysana" diye sitem ediyorum.

Annem elimden çerçeveyi alıp, yerine koyuyor. "Ben beğeniyorum. Bu resim anımsamaktan mutlu olduğum dönemleri hatırlatıyor" diyor resme bakıp gülümseyerek.

"Giysilerimi ve saç modelimi senin seçtiğin, okulda herkesin benimle dalga geçtiği dönemleri mi?" diyorum yüzümü buruşturarak.

Annem bana bakıp kahkaha atıyor. "Hayır, tabii ki. Senin ele avuca sığmayan cıvıl cıvıl kişiliğinden bahsediyorum."

Sesim yumuşuyor hemen. "Ama anne ben hala öyleyim."

"Biliyorum tatlım sadece bunu bizim çok fazla görme şansımız olmuyor artık."

"Ne demek istiyorsun?"

Annemin cevap vermesine fırsat kalmadan kapı açılıyor ve hayatımda gördüğüm en sıra dışı, en havalı, en parlak mavi gözleri olan, en muhteşem fiziğe sahip, hmm en en en ve yine enlerin başı giriyor. İlk görüşte aşk bu olmalı. Ağzım kuruyor, nefes alıp verişim sıklaşıyor, kalbim küt küt atıyor, avuçlarım da terledi baksanıza...

Annemle İngilizce konuşuyor. Yılsonu gösterisinden falan bahsediyorlar. Bense başımı yana eğmiş, hülyalı gözlerle onu izliyorum.

Annemin Ryan dediğini duyar gibiyim. Yunan Tanrısı Ryan bana şöyle bir bakıp gülümsediği an elim ayağım birbirine giriyor. Başıyla selam verip, odadan çıktığında ise tüm ışığı beraberinde alıp götürüyor. Karanlıkta kalıyoruz sanki.

"Leyla? Sana söylüyorum dinliyor musun? Acil bir şey yoksa evde konuşalım mı? Bir iki iş var hemen halletmem gereken."

"Hmmm tabii. Neden olmasın. Kimdi o?"

"Kim Ryan mı? Drama öğretmeni. Bütün kızlar ona hayran. Sanırım benim küçük kızım da bu gruba dâhil. Baksana hala normale dönemedin" diyor gülerek.

"Hiç de bile. Beni yeni yetmelerle bir mi tutuyorsun anne? Ben yirmi sekiz yaşında genç bir kızım hem."

"Ah ondan bir anlık şüphe etmiyorum zaten." diyor annem göz kırparak.

"Akşama planım var ama ilk fırsatta seni yine ziyarete geleceğimden emin olabilirsin. Sonra konuşuruz." diyerek eşyalarımı alıyorum.

"Nasıl emin olmam ki? Ryan'ı gördükten sonra kamp kursan şaşırmam. Ama Ryan göründüğü gibi biri değildir neyse ki..."

"Nasıl yani?" diyorum hemen.

"Sen saçlarının uzunluğuna, giyim tarzına aldanma. Aklı başında biridir o. İşine de çok bağlı. Hovardalıkları yoktur."

Omuz silkerek "Aman bana ne... Allah sahibine bağışlasın." diyor annemi çabucak öpüp dışarı çıkıyorum.

Ryan hala koridorda az ileride duruyor. Allah'ım yanından nasıl geçeceğim heyecandan bacaklarım titriyor. Biriyle harıl harıl konuşuyor ama yanlarından geçerken göz ucuyla bana bakıp gülümsüyor. Ben de ona bakıyorum. Biraz fazla uzun bak-

mış olabilirim çünkü aniden karşıma çıkan öğretmenlerden birini fark etmiyorum ve sert biçimde tosluyorum.

Dengemi kaybedip düşmeme ramak kalmışken neyse ki tosladığım adam beni tutuyor. Karizmam ayaklar altında tabii... Zaten karizmamın deniz seviyesini aştığı pek görülmemiştir. İçimden küfrederek hızlıca terk ediyorum binayı.

"Tamam baştan alalım. Adamın gerçekten barmen ya da garson olmadığından emin misin? Oranın ortaklarından birisi olduğu havası yaratmadığından. Bak bu baltayı taşa ilk vuruşun olmazdı biliyorsun." Berna'nın işi muhalefet olmaktır her zaman.

"Hatırlatmaktan hiç vazgeçmeyeceksin değil mi?" diyorum gözlerimi kısmış ters ters Berna'ya bakarak.

"Ama Lili'cim o yaptığın 'Leylalık' bir efsanedir ve anonim bir anlatımla dilden dile yayılmış nesilden nesile aktarılacaktır." diyor kahkahayı basarak.

Tamam, madem konu açıldı olayı size kısaca, ayrıntılara girmeden aktarayım.

Bir gün yine Sedef ve ben alışverişten dönüyorduk. Elimizde poşetler yolun kenarında durmuş, gördüğümüz tüm taksilere durmaları için işaret ediyoruz. Sanırsınız ki, tüm taksiciler o gün anlaşmış ve bizi istenmeyen müşteri ilan etmiş. Kimse durmuyor. Sonunda yanımızda yanlış hatırlamıyorsam, son model geniş kasa bir Jaguar duruyor. Bize yardım teklif ediyor. Bakın ben aslında otostop yapan biri değilim. Ama siz hiç ana haber bültenlerinde ya da gazetelerin üçüncü sayfalarında kaçırılma haberleri okurken, "En son beyaz bir Jaguar'a bindiği görüldü." türünden bir şey duydunuz mu? O tip insanlar siyah Kartal falan kullanır. Biz de bu nazik ve ooooldukça hoş genç adama güvendik. Belli ki işadamıydı ve evine dönüyordu. Neyse sohbet sohbeti, konu konuyu açtı ve sonunda biz eve vardı-

mızda ona numaramı verecek kadar onu iyi tanıyordum. Ya da ben öyle sanmıştım...

Berna sinir bozucu kahkahalarından birini daha attı. "Tabii tabii sezgilerin o kadar kuvvetli ki ilk görüşte adamın arabanın sahibi değil de şoförü olduğunu anlamıştın. Bakma adam afet bişi diye göz ardı ettin."

"Hahaha çok komik. Kızım dua et de sen bir hata yapma. Tüm internet camiasına ilan edeceğime inanabilirsin."

Sedef de hafif huzursuzlaşıyor. Bu kızların nesi var anlamıyorum? Yani bir kere hata yaptın mı adın salağa çıkıyor. Kedi olarak yakaladığım onca fareden bahseden yok ama.

"Bana sorarsan drama öğretmeni daha sağlam gibi. Ne olduğunu biliyorsun en azından" diyor Sedef.

Birden yine hülyalara dalıyorum. "Evet inanılmaz bir şey. Bakınca insanın gözleri yaşarıyor."

Berna sırıtıyor "Parlak yakışıklılığı karşısında mı?"

"Ama onu tavlama şansım neredeyse sıfır. Bir kere annem buna izin vermez. Hem zaten adamı okul dışında nerede görüp, tanıyacağım ki... Unutun o işi yani..." diyorum hevesim kırılmış bir şekilde.

Berna atılıyor hemen "O zaman barmenimize dönelim. Bak Lili sakın adamın evine gideyim deme. İlk buluşma kurallarını unutma. Saat 02.00'yi geçirme."

Hemen itiraz ediyorum "İyi de Tiesto zaten 01.00'de çıkacakmış. Adam onu izlemeye gidiyor, tam konserin ortasında beni eve mi bırak diyeceğim?"

"Neden seni bıraksın ki? Arabanla gitmiyor musun?" diye soruyor Sedef hayretle.

İkisinin dik bakışları altında eziliyor, gözlerimi kaçırıyorum. "Hep Audi TT'ye binmek istemişimdir."

"Sana inanmıyorum!" diye haykırıyor Sedef.

Berna ise başını onaylamaz bir şekilde sallayıp "cık cık cık" sesi çıkarıyor. "Bu araba merakın bir gün başını fena halde derde sokacak Lili" diyor.

Saçlarımı savuruyorum "Hiç de bile. Sırf arabası iyi diye kötü biriyle çıktığımı hatırlıyor musunuz?" der demez Sedef ve Berna sıralamaya başlıyor.

"Tolga, Mert..."

"Volkan'ı unutmayalım." diye atılıyor Sedef Berna'ya katılarak.

Elimi kaldırıp susturuyorum ikisini de. "Tamam anlaşıldı. Ama dikkatinizi çekmek isterim ki, hepsinin aslında işe yaramaz olduğunu anlar anlamaz ayrıldım."

Berna bakışlarını tavana dikiyor. "Ben farklı hatırlıyorum. Mesela Volkan... Volkan'a sürpriz yapmak için evine gittiğinde, başka bir kadınla yakalayana kadar işe yaramaz olduğunu anlamamakta diretmiştin."

Sevimsiz hatıraları kovalamak istercesine, elimi sallıyorum. "Lütfen yani... Şimdi bunlardan bahsetmenin ne anlamı var? Ben yepyeni bir başlangıç yapmaya hazırlanıyorum bu gece."

"Lili kendi arabanı al. Eğer doğru seçimse zaten adamla yine görüşüp, onun arabasına binme fırsatın olacak." diyor tatlılıkla Sedef.

Dedim ya arkadaşlarıma çok güvenirim. Onlar bir şey olmaz derse bir şeycikler olmaz. Ama işte şimdi bu konuda ikisi de ısrar edince bir kurt düşüyor içime. Cem'i arayıp, işimin uzadığını söylüyorum ve zaman kazanmak için yemek yiyeceğimiz yerde buluşmayı teklif ediyorum.

Tabii daha sonra kızlar iyi ki bu konuda ısrarcı davranmış da, ben de kendi arabamla gitmişim diyeceğimi bilmiyorum henüz. Hayır elbette Cem kötü biri olduğu için değil, sadece... Neyse onu daha sonra anlatırım nasılsa...

Cem'le buluştuğumuz restoran Etiler civarında varlığından bile haberdar olmadığım, inanılmaz sevimli ve güzel yemekler

sunan bir yer. Bu gece yanıma Berna'nın boyundan geçirilip, popüste çapraz duran çantalarından birini aldım. Yani kimlik niyetine bir pasaportum kaldı onu da kaptırmaya niyetim yok. Bu arada annemden para almak için okula uğramıştım ya, Ryan'ı görünce tamamıyla aklımdan çıkmış. Sağ olsun Berna çantayı içinde parayla verdi. Neyse işte zaten bu gece paraya çok da ihtiyacım olmayacak gibi! Cem'in davetlisi olduğum düşünülürse yani...

Sohbet iyice koyulaşınca Cem dayanamayıp soruyor "Gerçekten bir sevgilin var mı?"

Şimdi ben aslında yalan söylemekten nefret ederim ve mecbur kalmadıkça da söylemem.

"Elbette var." diyorum. Durun, önce bir sorun bakalım neden? Eğer yok dersem, onunla görüşmemek için yalan söylediğimi düşünüp kırılacak. Ve şuna baksanıza inanılmaz sevimli. Bu şekilde kalbinin kırılmasını hak etmiyor. Zaten bu geceden sonra görüşecek falan da değilim. Yani cevabı asla öğrenemeyecek.

"Çok kötü oldu çünkü yarın öğlen boğazda tekneyle turlarız diye ummuştum." diyor hayal kırıklığıyla.

"Tamam bir sevgilim var ama dedim ya, aramız pek iyi değil. Görüşmüyoruz bu aralar. Yani bana karışamaz. Tekne turu derken, deniz işletmelerinin teknelerinden mi bahsediyoruz?" diye ustalıkla çaktırmadan öğrenmeye çalışıyorum, teknenin kendine ait olup olmadığını. İçten bir kahkaha ile karşılık veriyor.

"Hayır değil. Gerçi benim değil ailemin ama şu anda İstanbul dışında oldukları için, rahatça istifade edebiliriz."

Biliyor musunuz bu çocuğa gittikçe kanım ısınıyor. Sanırım çok zevkli bir gece olacak.

Gece saat 23.00 civarı Park Orman'daki konser nedeniyle kilitlenmiş Maslak trafiğinde önde Cem'in Audi'si arkasından

ben ve Minim beklerken, kızlara içimden küfrediyorum. Yani şu anda öndeki arabada Cem ile oturmuş, sohbeti daha da koyulaştırıyor olabilirdim.

Her neyse olan oldu. Sonunda sağdan otoparka doğru devam edeceğimiz ışıklara varıyoruz. Az ilerideki otoparka arabalarımızı bıraktıktan sonra, hayli yakın bir şekilde yan yana yürümeye başlıyoruz. Koluna girebilmem, elini tutabilmem ya da işte başımı omzuna koyabilmem için acilen içmem gerektiğinin farkındayım. Planım şu içkiye dayanıksızlığımı dün gece de kanıtlamış olarak, önce içip sonra başım dönüyor bahanesiyle ondan destek alacağım. Aslında klasik numaradır ama neredeyse her zaman ve her koşulda işe yarar. En iyi yanı da ertesi gün işinize gelmezse ya da adam sizi reddedecek olursa suçu her zaman içkiye atabilirsiniz.

Nitekim üç bardak votka-vişneden sonra, kendimi tamamıyla Cem'in güvenli kollarına bırakmış bulunmaktayım. Müzik bana fazla bir şey ifade etmiyor. Zaten yeterince içtikten sonra, kolbastı çalıp oynasalar vereceğim tepki aynı olurdu. "Vaaaauuuuv harikaymış konser, iyi ki gelmişiz" diyorum aşırı gürültülü müziği bastırmak için avazım çıktığı kadar bağırırken. "Tam Tiesto da çok iyiymiş." diyecekken Cem benden önce davranıp "Sen bir de Tiesto'yu gör... Az sonra çıkacak." diyor. Bilmiş bir şekilde onaylarcasına başımı sallıyorum. Tam o sırada az ileride tanıdık birini gördüğümü fark ediyorum. Sadece nereden tanıdığımı kestiremiyorum. Kafasını yan çevirince anlıyorum ki bu Ryan.

Kalbim küt küt atmaya başlıyor. İnanılmaz derecede seksi görünüyor gözüme. Tamam Cem de harika falan ama bahsettiğimiz Yunan Tanrısı Ryan ise onu alt edebilecek kimse yoktur. Elimdeki içkiyi çaktırmadan yere döktükten sonra boş bardağı havaya kaldırarak, Cem'e gösteriyorum ve tüm şirinliğimle "Az önce bu bardakta içki olduğundan eminim. Nereye gitti hiç anlamıyorum" diyorum.

Cem bana bakıp sırıtıyor "Tamam sen bekle ben gidip yenisini alayım."

Onun gitmesini fırsat bilip, içkiden de aldığım cesaretle Ryan'ın olduğu tarafa yöneliyorum. Henüz ne yapacağımı bilmiyorum ama o sırada söyleyecek uygun bir şeyler bulacağımdan eminim.

Usulca yaklaşıp arkadaşıyla konuşan Ryan'ın arkasında durup, izlemeye ve beklemeye başlıyorum. Bir yandan da benim gibi ayakta duran ve müziğe ritim tutan herkes gibi hafifçe sallanıyorum. Bir yandan da parmaklarımın ucunda yükselerek, Cem'in gittiği tarafa bakıyorum. Neyse ki barın orada uzun bir kuyruk var. Hemen gelebileceğini sanmam. Müzik kesiliyor ve bir anons duyuluyor. Sonra kalabalıkta bir hareketlenme, bir coşku başlıyor. Anlıyorum ki, esas adam sahne almış. O sırada heyecanla itişip duran insanları görünce cevabı buluyorum. Arkadan itilmiş gibi öndeki Ryan'a tosluyorum. Sonra da dönüp ortaya laf atarak afra tafra yapıyorum. "Dikkat etsenize hayret bir şey yani... Bir de üstüme çıksaydın."

Ryan dönmüş beni izliyor ama ben ona bakmıyorum bile. Birinci nedeni bakacak cesareti bulamıyor olmam. Bir diğer neden ise, onu daha önceden fark etmemiş numarası yapıyor olmam. Nitekim arkamdaki suçsuz insanlara çıkışmam bitince, dönüp Ryan'ı görünce şaşırmış bir ifade takınıyorum. O da bana gülümseyip İngilizce iyi olup olmadığımı soruyor. Böylece konuşmaya başlamış oluyoruz. Partide kiminle olduğumu sorduğunda hatırlıyorum Cem'in varlığını.

"Bir arkadaşla geldim ama ortadan kayboldu. Beni yalnız bıraktı diyorum." Dilersem onlarla takılabilirmişim. Süper değil mi? Tek yapmam gereken Cem'i atlatmak ama nasıl olacak bilemiyorum. Sakın yanlış anlamayın erkekleri yarı yolda bırakan kızlardan değilim. Ama Ryan'ı bir görseydiniz. Üzerindeki kargo pantolonu ve 'National Pornographics' yazan esprili t-

shirt'üyle öyle çekici bir salaşlığı var ki... Tuvalete gideceğimi söyleyerek ortadan kayboluyorum.

Daha önceden durduğumuz yere doğru gittiğimde Cem"i elinde içkiyle görünce biraz vicdan azabı duyuyorum.

Hemen cep telefonumu çıkarıp Sedef'i arıyorum. "Ne oldu?" diye soruyor arkadaşım açar açmaz.

"Ryan burada ve Cem'i kırmadan onu ekmem gerek."

Sedef leb demeden leblebiyi anlar bu tip durumlarda. "Tamam, ne zaman arayayım?"

"On beş dakika sonra. İçkimi yarılamış olurum." diyorum. İçki ziyan olmasın bari. O kadar para ödemiş.

İtiraf etmeliyim az önce beni saran Cem'in güvenli kolları şu anda huzurdan çok sıkıntı veriyor. Söylediği hiçbir şeye odaklanamıyorum. Aklım fikrim Sedef'ten gelecek telefonda. Şu onbeş dakika da geçmek bilmiyor hani.

Sonunda telefonumun titreştiğini hissedip, cebimden çıkarıyor ve Cem'in de görebileceği şekilde havaya kaldırıyorum.

Gayet masum bir şekilde yorum yapıyorum. "Allah Allah bu saatte neden arıyor acaba?"

Cem arayanın kim olduğunu sorduğunda telefonun ekranını ona çevirerek Sedef'in kayıtlı numarasını görmesini sağlıyorum.

Tek kulağımı elimle kapayıp, bağırış çağırış telefonda konuşmaya başlıyorum.

"Ne? Ne dedin?!"

"Berna senin arsız bir erkek delisi olduğunu söylüyor." diyor Sedef gülerek.

"Ne?! İnanmıyorum ama nasıl?!" diye abartılı bir şekilde rol yapıyorum. Bu arada benim dehşete düşmüş yüz ifademi izliyor Cem.

"Ayrıca bir gün baltayı taşa vuracak ve kendi kazdığı kuyuya düşecek diye de ekledi."

"Tamam canım hemen geliyorum." diyerek telefonu kapatıyorum.

Cem merak ve endişe ile soruyor. "Kötü bir şey mi oldu?"

"Evet kardeşim. Ayrıntıları bilmiyorum ama küçük bir kaza geçirmiş. Acildeymiş. Gitmem gerekiyor çok üzgünüm." diyorum yüzümde mutsuz bir ifadeyle.

Cem o kadar anlayışlı ve ilgili ki... Hatta biraz fazla ilgili! "Tabii ki. Sorun değil. Ailen daha önemli. Seninle geliyorum."

Hemen atılıyorum "Olmaz! Yani ailem de orada olacak ve seninle gelmem babamın hoşuna gitmeyebilir. Lütfen sen eğlenmene bak. Geceni mahvetmek istemem."

"En azından seni arabana kadar götüreyim." diye ısrar ediyor.

"Çok düşüncelisin ama gerek yok." dedikten sonra başka bir şey söylemesine fırsat vermeden yanağına bir öpücük kondurup, kaçarcasına uzaklaşıyorum oradan.

Park Orman'ın en iyi yanı, büyük ve çok ağaçlı olması. Özellikle böyle kalabalık partilerde, gözden kaybolmak öyle kolay ki! Nitekim ben de bir ağacın arkasına saklanıp, uzaktan Cem'i izliyorum. Ortadan kaybolduğu zaman, dikkatlice ilerleyerek Ryan'ın olduğu tarafa gidiyorum.

Biliyorum hepinizin eli yüreğinde Cem'in beni yakalayacağı anı bekliyorsunuz. Ama öyle bir şey olmuyor. Gecenin sonuna doğru Ryan'la samimiyeti ve muhabbeti iyice ilerletmiş bulunuyorum. Bundan daha harika bir fırsat olamazdı. Üstelik Cem'in eve gittiğinden neredeyse eminim. Yani ben partiden ayrılınca, daha doğrusu o öyle olduğunu düşününce, sıkılacağını fark edip eve dönmüş olmalı.

Partinin sonlarına geliyoruz ama açıkçası ben hiç bitmesin istiyorum. Ryan taksiyle gelmiş, onu eve bırakmayı teklif ediyorum. Anlıyorsunuz di mi? Böylece nerede oturduğunu falan öğrenip, yakınlarda arkadaşım oturuyor diyerek o civarda sık sık turlayabilirim.

Ryan'ın içkili araba kullanmama yaptığı tüm itirazlara rağmen, benim Mini'mde yan yana oturmuş yolda ağır ağır ilerliyoruz. Tıpkı gelirken olduğu gibi, giderken de trafik sıkışmış ve ağır ilerliyor. Herkes hızını alamamış, arabalarında gümbür gümbür müzik dinlemeye devam ediyor. Of şu yaz partileri çok süper oluyor. Yolda eğlene eğlene yürüyen gençler, yan yana giden arabalardan birbirine laf atan arkadaşlar, parti sonrası yenen midye tavalar... Aklıma geliyor birden ve Ryan'a "Etiler'de tost ya da midye yiyelim mi?" diye teklif ediyorum. Ryan cevap olarak parmağı ile ileriyi gösteriyor. Bakışlarımı çeviriyorum ve durmamı işaret eden polisi fark ediyorum. Of ya yine emniyet teşkilatı bana karşı harekete geçmiş...

"İyi akşamlar alkol aldınız mı?" diye soruyor polis penceremi açtığımda.

Bu durumda kim olsa, evet iddia ediyorum kim olsa bu soruya karşın yalan söylerdi. Bu beni kesinlikle yalancı yapmaz.

"Hayır memur bey" diyorum cin gibi bakışlarla. Hani alkol yok ya...

"O zaman rica etsem üfler misiniz?" diyerek çubuğu bana doğru uzatıyor.

"Evet ama benim için boşa harcamayın onu bence. Bakın alkol almadım nasılsa..." diyorum başımı geri çekerek.

"Lütfen üfleyin." diye ısrar ediyor.

Hafifçe püflüyorum. Tabii gösterge bir şey göstermiyor. Polis daha hızlı üflememi söylüyor. Ben yine kibarca püflüyorum. Polis hafiften sabırsızlanmaya başlıyor. Daha hızlı ve güçlü üflemem için uyarıyor.

"Rica ederim olmayan bir şey çıkarmak için uğraşıyorsunuz. Bakın cihazınız bile bir şey bulamıyor."

Polis ehliyet ve ruhsat isteyince benden, aklımdan başıma gelebilecekler bir bir geçiyor ve nedense tüm senaryolar karakolda sonuçlanıyor. Annemi de çağıramam bu sefer.

"Bakın çantam dün çalındı. Ama kimliğimi ispatlayabilirim. Pasaportum yanımda. Bakın ruhsatım da burada. Araba benim adıma bu arada..."

Neden bilmiyorum ama polis memuru arabadan inmemi istiyor. Arabadan inip derdimi anlatmaya çalışıyorum ama varsa yoksa alkol testi yani... Hararetli bir biçimde derdimi anlatmaya çalışırken yanımızdan geçerken yavaşlayan metalik gri Audi TT'yi fark ediyorum. Sonra da arabayı kullanan Cem ve yanında oturan afet güzellikteki esmer kızı. Ağzım bir karış açık vaziyette bakakalmış olmalıyım ki, Cem bana imalı bir bakış fırlattıktan sonra, elini yanında oturan kızın elinin üstüne koyuyor. Sonra basıp gidiyor. Fena halde yakalanmış bulunmaktayım.

Tekrar polise dönüyorum ve anlatmaya devam ediyorum. Sonunda cihazı alıp istediği gibi kuvvetlice üflüyorum. Bu testin geçer notu nedir bilemiyorum ama merak ediyorsanız söyleyeyim testi fazlasıyla geçmişim. İki katı kadar fazla. Polis arabayı alıkoyacağım diye tutturuyor. Sıkıntıdan soğuk terler dökülüyorum. Dün gece olanları anlattım size ve bu gece de aynı nedenle annemi uyandırırsam, üstelik bu sefer saat daha da geç, annemin içinde bir yerlerde gizli kalmış geleneksel Türk annesi canavarının tüm benliğini ele geçireceğinden endişe ediyorum. Çaresizlik içinde ağlamaya başlıyorum. Ne kadar utanç verici bir sahne.

Ellerimi yüzüme kapatıyorum çünkü gelen geçenin beni izlemesini istemiyorum.

İşte o sırada şu konuşmaya tanık oluyorum

"N'oluyor?"

"Aşırı derecede alkollü, ehliyeti de, kimliği yok ama çantasının çalındığını iddia ediyor."

"Çantası mı çalınmış? Kimliksiz ve ehliyetsiz gece çıkmak da çok salakça bir davranış. Adı ne?"

Polis memuru elindeki pasaporta bakarak ismimi söylerken, ben de yüzümü kapadığım ellerimin parmaklarını aralayarak bakıyorum. Kahretsin diye geçiriyorum içimden.

İsmi duyan adam da hemen bakışlarım bana çeviriyor "Demek sırf gece çıkabilmek için yanında pasaportla gelmiş." derken dalga geçerek sırıtıyor.

Uzun lafın kısası sevimsiz sivil polis sayesinde hikâyemin gerçekliğini ispatlamış bulunuyorum. Gerçi bütün memurlar çevresinde toplanmış dün gecenin hikâyesini dinleyip, bana gülerken içime dalga dalga öfke yayılıyor. Ama ne demişler köprüyü geçene kadar...

Arabamı alıkoydukları için Ryan ile taksi çevirmek zorunda kalıyoruz. Neyse yarın gidip, gerekli ödemeyi yaptıktan sonra arabamı geri alacağım nasılsa. En çok sevindiğim yanı ise bu gece annemi aramak zorunda kalmamış olmam. Sanırım şansımda ufacık da olsa, bir dönme var. Ne dersiniz?

"Yarın sabah 11.00'de mi dediniz? Tamam benim için uygun ama bu sefer görüşmenin iptal olması halinde önceden bildirirseniz sevinirim" diyorum tüm nezaketimle. Evet tahmin edeceğiniz üzere, iki hafta önceki son dakika iptal edilen görüşmem için tekrar arıyorlar. Patronları yurtdışından dönmüş.

İsterseniz size kısaca işten bahsedeyim. Ah elbette işten önce geçen iki hafta boyunca neler yaptığımı merak edenler varsa kısa özet geçeyim. Hiçbir şey. Yani Ryan'ın numarasını aldım ama arada annem olduğu için şüpheleri üzerime çekmeden ve işi elime yüzüme bulaştırmadan nasıl harekete geçeceğimi kestiremiyorum. Bu nedenle beklemedeyim. Onun aramasını umuyorum. Ama açıkçası bu iş uzarsa, ilk fırsatta annemi okulda ziyaret edip, tesadüfî bir karşılaşma ayarlamaya çalışacağım.

Cem'e durumu açıklayıcı, özür içeren dürüst bir mesaj attım. Mesaj yanlış hatırlamıyorsam şöyleydi.

"Geçen gece için üzgünüm. Sana bahsettiğim ayrılmak üzere olduğum sevgilimle karşılaştık ve ondan habersiz orada oldu-

ğum için büyük olay çıkardı. Bir türlü kurtaramadım paçamı. Telafi etmek için sana yemek ısmarlasam? :)"

Cevap olarak ne mi geldi? Aslına bakarsanız birkaç saat bir şey gelmedi. Tam ümidi kesmişken gece yarısına doğru "Kesin kararını verince ara" diye bir mesaj aldım. Yani bu da ne demek ki şimdi? Kararımı vermişim ki sana mesaj atıyorum değil mi? Bazen bu erkekleri hiç anlamıyorum. Hep kadınların karmaşıklığından dert yanarlar, oysa ki her şeyi zorlaştıran onlar. Bu durumda Sedef ve Berna cevap yazmamam konusunda fikir birliğine vararak, telefonuma geçici bir süre- yani içine girdiğim mesajlaşma krizi geçene kadar- el koydular. Aman zaten iyi de oldu. Cem ve benim ortak pek bir yanımız yoktu. Yani ikimizin de Audi TT sevmesi dışında. Hmm evet doğru bu da göz ardı edilemeyecek kadar büyük bir detay değil mi? Belki de bir ara 350'ye uğrarım. İşe girişimi kutlamaya falan.

Ne anlatıyordum? Ha evet şu iş görüşmesi! Yarın yani yine cuma günü gideceğim görüşme büyük bir tekstil firmasında. Bu firmanın markası yurtdışında öyle iyi tanınıyor ki, ürünleri Türkiye fiyatının iki üç katına satılıyor. Ben orada halkla ilişkilerde çalışacağım. Ec yani bu da sık sık halkın arasına karışmayı gerektiriyor. Bir farkla Milano, Paris ve Londra' da moda show'larda üst düzey halkın arasına. Allah'ım belki de kendime bir İtalyan sevgili bulurum. Ama kesinlikle moda camiasından olmamalı çünkü biliyorsunuz çoğu gey. Ben çok paraları olduğu ve finanstaki adamları sayesinde borsada her dakika kazanmaya devam ettikleri için düzenli çalışmak zorunda olmayan, dolayısıyla yapacak başka işleri olmaması nedeniyle, defileleri izlemeye gelen Avrupa sosyetesini hedefliyorum. Ama arada gey olmayan ve geleceği çok ama çok parlak bir modacıya rastlama ihtimalime karşın açık kapı bırakarak, asla asla demiyorum dikkat ederseniz. Yeni işimi şimdiden seviyorum. Tek yapmam gereken patronu etkilemek. Çok da emin değilim çünkü ekonomi

haberlerini pek takip etmem ama yanılmıyorsam bu şirketi ülkenin en büyük firmalarından biri almış. Tekstil alanına yatırım yapmaya karar vermişler falan filan. Yani görüyorsunuz ya gayet sağlam bir yere kapak atmak üzereyim.

Her neyse şimdi ne giyeceğime karar vermeliyim. Şu yeni patron kimse, bu iş için aradığı kişinin ben olduğumu görür görmez anlamalı. Çok iyi İngilizce bildiğim için, işin çantada keklik olduğunu düşünüyorum. Yine de ilk intiba önemlidir değil mi? Hemen Sedef'i arıyorum fikrini almak için.

"Selam... Hani şu iki hafta önce iptal olan görüşme var ya. Yarın tekrar çağırıyorlar. Süper değil mi? Hem bu sefer yıldızların sıralanışı ve oluşturdukları açı her şeyin iyi olacağını müjdeliyor. Yani akşama kutlama yapabiliriz. Yine de tedbirli olalım da bu sefer Beyoğlu'na gitmeyelim."

Sedef kesinlikle bana katılıyor. "Lili mutlaka uğurlu iç çamaşırını giy. Ne zaman giysen iyi bir şeyler oluyor."

Telefonda konuştuğumuz için Sedef göremiyor ama gözlerimi deviriyorum "Of Sedo ya o ilk buluşmalar için. Burada mevzu iş görüşmesi aşk değil. İyi ki hatırlattın ben de sana soracaktım ne giysem yarın?"

Sedef heyecanla atılıyor "Tabii ki dizin hemen altındaki düz siyah elbiseni. Seni çok seksi gösteriyor. Ama 'kabul et tadıma bakmak istiyorsun' tarzı seksi değil. 'Bakabilirsin ama dokunmayı deneme bile' tarzı seksi."

Berna'nın dalga geçerek bizi izlediği bir gece, kızların en sevdiği faaliyetlerden birini yapıyorduk. Birbirimizin giysilerini deniyor, değişik kombinasyonlar yapıyor ve makyaj tekniklerimizi paylaşıyorduk. İşte o gece elbiseleri kategorize etmiştik. Bazıları iştahınızı kabartan türde seksi iken, bazıları hayranlıkla karışık saygı uyandırıyor. İşte bu tip, yani moda ile alakalı bir iş görüşmesinde, iç bayıcı pantolon ceket takımlarınızı giyemezsiniz. Teknoloji firması ile görüşüyorsanız göze batmayan seçim-

ler yapmalısınız. Reklam ve halkla ilişkiler firmaları ile görüşürken prezantabl bir şıklık yakalamalısınız. Eğer endüstriyel alanda başvuru yapacaksanız, insan kaynaklarının en son isteyeceği şey işçilerin ağızlarının sularını akıtacak derecede çekici görünümdür. Fazla güzel görünmekten kaçının.

Düşündükçe Sedef'in önerisi aklıma yatıyor. Sıfır yaka, düşük kollu düz siyah elbise hem ince gösteriyor hem de uzun. Üstelik tam diz altında olduğu için bacaklarımın inceliğini vurguluyor. Saçlarımı toplayıp, hafif topuklu burnu kapalı siyah ayakkabılarımı giyip, boynuma da bir sıra incilerimi taktığımda sade ve şık görüneceğim. Kendimi şimdiden hazır hissediyorum bu görüşmeye.

Umarım bu işi alırım çünkü işsiz olmak artık iyice sıkmaya başladı. Hesap ekstrelerim kitap kalınlığında gelmeye devam ediyor ve ben bunları nasıl ödeyeceğimi bilmiyorum. Dört ay önce tazminatımı da alıp işten çıktığımda bu tazminatın beni nerdeyse bir yıl idare edeceğinden emindim. Ama para şimdiden suyunu çekti bile. İstanbul'da yaşamak zor. Hem herkes işteyken ben ne yapabilirim ki? Arkadaş olmayınca hiçbir şeyin tadı olmuyor diye düşünürken aklıma hep görmek istediğim bir film geliyor. Tamam bakalım en yakın nerede oynuyormuş? Akmerkez'deki seansın başlamasına tam bir saat var. Süper! Hemen çıkarsam hem yemek yemeye, hem de vitrinleri seyretmeye vaktim olur. Hayır tabii ki alışveriş yapmayacağım, sadece yeni sezonun moda trendleri ile ilgili fikir alacağım.

Yaklaşık kırk beş dakika sonra elim kolum poşetlerle dolu Akmerkez'de dolanırken, nasıl olup da kendimi tutamadığımı düşünerek hafif bir pişmanlık duyuyorum. Ama sonra yarınki iş görüşmemi hatırlayarak içim umutla doluyor. Hem yani yeni işe başladığımda yeni giysilere ihtiyacım olacak. Gerçi mini kot etek ve iki çiçekli mini elbise işe giymek için pek uygun değil ama. Aman canım onları da yeni sevgilim ile buluşurken giye-

rim. Bu yazı yalnız geçirmeye niyetim yok. Mutlaka bir sevgili bulacağım hem de en iyisinden. Nereden mi biliyorum? Ee tabii ki astroloji uzmanı Susan Miller falımda söylüyor. "Sevgili Balık- ki bu ben oluyorum- yeni bir aşk için tüm duyularınız açık halde hazır olun. Çünkü çok yakında aşk kapınızı çalacak hem de ummadığınız kadar romantik bir şekilde."

Eğer Susan Miller'ı tanımayanınız varsa hemen Google'da aramasını öneririm. Eski iş yerimde bazı önemli toplantıların tarihleri bu kadının söylediklerine göre belirlerlerdi. Ya şimdi anlıyorsunuz di mi ne kadar popüler olduğunu! Hadi ne duruyorsunuz? Hemen siz de bakın falınız ne diyormuş...

Neyse işte patlamış mısırımı ve böğürtlenli 'Clearly Canadian' içeceğimi alıp yerime yerleşiyorum. Bu filmi seveceğimden eminim çünkü romantik komedi. Konu aşk olduktan ve mutlu sonla bittikten sonra gerisi önemli değil. Hafta içi ve sabah olduğu için sinema boş sayılır. Birkaç kişi var. Vay canına bu o mu? Hoş adammış. Yani fotoğraflarda göründüğünden daha hoş diye düşünüyorum, manken Koray Genç benden üç koltuk öteye oturduğunda. Yalnız olması da tuhaf. Şu süper vücudu olan uzun manken kızla olduğunu sanıyordum. Gözlerimi fazlaca dikmiş olmalıyım, aniden bana dönüp bakıyor. Hafif utanıyor, ürkekçe gülümsüyorum. Bu gülümseme tarzının erkekler üzerinde çok etkili olduğunu keşfettiğimden beri her fırsatta kullanıyorum. Yani gerçekten bu erkeklerde utangaç kız takıntısı var. Nedense bunu çekici buluyorlar. Benim için sorun olmuyor gerçi. Kendimi sık sık utanç verici bir sakarlık içinde bulduğum için...

O da bana gülümseyerek karşılık veriyor. Işıklar kararıp, reklamlar ve filmlerin fragmanları başladığında tüm dikkatimi sinema perdesine veriyorum. Daha doğrusu vermeye çalışıyorum ama şu Koray Genç'teki vücut da yani. Bir iç çamaşırı çekimleri vardı ki... Her kim boyut önemli değil diyorsa belli ki Koray ile tanışmamış, anlayın yani...

Bu adamla tanışmam şart. Ne münasebet! Lütfen o düşünceyi çıkarın aklınızdan. Ben sadece ünlü biri ile tanışmanın keyfini yaşamak istiyorum. Bu adam gece hayatında falan epey tanınır. Hayal edin onun kolunda bir yere girdiğimi tüm kadınlar kıskançlıkla tüm erkekler de hayranlıkla bakacak.

Ara olduğu zaman hemen ayaklanıyorum. Sıranın başına doğru ilerlerken onun önünden geçmem gerek. Tam geçerken "Affedersiniz." derken o da gülümseyerek evet anlamında başını sallıyor. Hayranlığımı açıkça ifade ediyorum ve işte bu sayede de filmden sonra en alt kattaki kafede bir şeyler içiyoruz. Ve şimdiden ünlü oldum bile! Herkes bize bakıyor.

Tıpkı bir rüyanın gerçek olması gibi, bana yarın yapılacak bir işim olup olmadığını soruyor. Tamam kızlarla buluşacaktım ama kesin de bir şey yok yani. Hem anlayacaklardır. Kimse kaderin önüne geçemez. Susan'ın beklenmedik aşk dediği bu olmalı. Yarın akşamki yemek davetini hiç nazlanmadan kabul ediyorum. Nereye gideceğimiz konusunda ona güvenmemi söylüyor. Eminim tam ona göre, sıra dışı bir mekândır. Çok heyecan verici bir durum. Akşam kızlara anlatmak için sabırsızlanıyorum.

"Geçen yaşadığın Park Orman fiyaskosundan sonra insan akıllanacağını sanır. Oysa eski tas eski hamam devam ediyorsun Leyla Hanım. Bence bir gün baltayı çok fena taşa vuracaksın. Ve o zaman yakınlarda olup görmeyi çok isterim." diyor Berna yatakta yan yatmış bir yandan da elindeki dergiye göz gezdirirken.

Sedef lafa giriyor "İkisi aynı gün olmak zorunda mı canım ya? Söyle Ryan'a cumartesi buluşursunuz."

Hemen itiraza başlıyorum "Olmaz kızım ya anlamıyor musun? Roxy Müzik Günleri başladı. Roxy'e aman müzik günlerinizi başlatmayın benim başkasıyla randevum var mı diyeceğim." derken dilimle cık cık ses çıkarıp başımı sallıyorum.

"Neyse bari bu sefer aynı mekânda olmasın da, karşılaşmamış olursunuz" diye hatırlatıyor Sedef. "Bu arada yemeğe nereye gidiyorsunuz?"

Sedef'in gardırobundan bir elbise çıkarıp üzerime tutmuş aynada kendimi seyrederken omuz silkiyorum "Bilmiyorum. Sence bu renk beni açıyor mu?"

Sedef gidip askıdan başka bir elbise alıyor "Şunu dene."

Berna sırt üstü yatıp geriniyor

"İçimde bir his var..."

Lafını bölüyorum "Ama sen bir şey hissetme Berna ya... Ağzından iyi bir laf çıktığı yok. Susan aşk kapımı çalacak diyorsa çalacak. Ayrıca tüm duyularınız açık olsun diyor. Ben de duyularımı ve kapımı açtım bekliyorum. Koray ya da Ryan fark etmez. Sonunda biri olacak. Neyse ben artık yatayım yarın görüşmem var" diyerek odama gidiyorum.

Az sonra yatakta uzanmış kendimi Ryan ve Koray ile hayal ederken, rüyamda Koray'ı iç çamaşırı çekimlerinde göreceğimden habersiz uyuyakalıyorum.

Ertesi gün beni bile şaşırtan bir performans sergileyerek, erkenden uyanıyor, çabucak hazırlanıyor, üstelik çok da iyi görünüyorum, saat 11.00'deki randevum için, 10.45'te adrese varıp beklemeye başlıyorum.

Saat 11.30 ve ben hâlâ bekliyorum. Bu arada moda ile ilgili mevcut dergileri silip süpürdüm. Su makinesinden iki bardak su içtim ve çok çişim var. Eğer şimdi tuvalete gidersem ve içeriden çağırılırsam, kötü bir başlangıç yapmış olacağım. Ama öte yandan görüşmeye bu halde girersem kötü hem de çok kötü bir bitiş yapmaktan korkuyorum. Patronun sekreterine acilen lavaboyu kullanmam gerektiğini söyleyip bir mahsuru olup olmadığı soruyorum. Acele gidip gelmemi buyuruyor sevimsiz şey. Bu işi alırsam, sevmediklerim listesindeki ilk isim belli oldu. Patrona da pek sempati duyduğum söylenemez. Önce haber vermeden

görüşmeyi iptal etti. Bugünse kırk beş dakikadır bekletiyor. Tuvaletten rahatlamış bir biçimde döndüğümde, sekreter yarı azarlar halde beni patronun odasına adeta çekiştirerek götürüyor. Neymiş efendim patronu çok önemli ve meşgul bir insanmış. Bu şekilde beni bekleyemezmiş. İyi de neredeyse bir saattir bekleyen benim diye itiraz etmememe fırsat vermeden kapıyı açıp sonunda geldiğimi ilan ediyor. Yanından ters ters 'seninle işimiz daha bitmedi' türü bakışı atarak.

Masanın başında oturan kişiyi görünce yüreğim ağzıma geliyor. Adam başını önündeki özgeçmişime eğmiş. Elinde kalemle üzerine notlar alıyor.

Sonunda başını kaldırıp da beni görünce, bir anda şimşekler çakmasını, zamanın durmasını ve tüm çekiciliğiyle bana gülümsemesini bekliyorum. Ama tek yaptığı bana nazikçe oturmamı işaret etmek oluyor.

"Demek önceki işinizde beş sene geçirdiniz. Bu artı puan. Sürekli iş değiştiren biri ile çalışmak istemem doğrusu. Neden ayrıldınız peki?" derken bakışlarını özgeçmişimden kaldırıp üzerime kilitliyor. Gözlerinden adeta zekâ fışkırıyor. Tüm nezaketine rağmen mesafeli tavrı size her an haddinizi bildirmeye hazır izlenimi veriyor. Of fena halde etkileyici.

"Eee aslında ayrılmayı ben istemedim. Biraz mecburi oldu. Kriz nedeniyle" diyorum kısaca. Çünkü o böyle beni incelerken, konuşmak neredeyse imkânsız.

Duraksıyor sonra kaşlarını hafifçe çatıyor

"Sizi tanıyor muyum? Yüzünüz tanıdık geliyor!"

Evet işte biliyordum beni görüp de hatırlamaması mümkün değil zaten. Kendini beğenmişlik olarak algılamayın ama Türk kadınları arasında farklı bir havam olduğu su götürmez bir gerçek. Hoş Berna bunun 'leyla gibi' tavırlarımdan kaynaklandığını iddia etse de.

"İki hafta kadar önce arabamla küçük bir kaza yaptığımda, siz de arkamdaki arabadaydınız. Uçağa yetişmeniz gerekiyordu. Görünüşe göre ben de burada sizinle olan görüşmeme."

Ömer Şanlı elindeki kalemi masanın üstüne bırakıp arkasına yaslanıyor. Yine bembeyaz dişlerini gösteren pahalı gülümseyiş beliriyor dudaklarında.

"Evet hatırladım. Ne tesadüf değil mi? Arabanız ne durumda?"

"İdare ediyor. Henüz yaptırmaya fırsatım olmadı ama en kısa zamanda." diyerek susuyorum.

Ömer Şanlı elini çenesine götürüp, bir süre öylece duruyor. "Aslında bir bakıma o kazadan ben sorumluyum değil mi? Ama öte yandan görüşme o gün olsaydı da görünüşe göre geç kaldığınız için yine dikkatsiz davranıp kaza yapacaktınız" diyerek gülümsüyor.

Bana neyse; adamı rahatlatmaya çalışıyorum "Yok hayır zaten sizinle alakası yok. Hatta görüşeceğim kişinin siz olduğunu bile bilmiyordum."

Tabii karşılığında aynı nezaketi görmek yerine, bir de yargılanıyorum. "Eh demek ki güncel konuları daha iyi takip etmeniz gerek. Yakın zamanda bu şirketi bünyemize kattık. Beyaz eşya, gıda ve otomotive ek olarak bir süredir tekstile de girmek istiyorduk. Şimdi yeniden yapılanmaya gidiyoruz. Bazıları bu dönemde tekstile yatırımı lüzumsuz ve riskli bulabilir. Ama benim eskiden kaynaklanan kişisel nedenlerim var. Hem zaten o kadar iyi isim yapmış bir marka devraldık ki, birkaç doğru adımla sadece Avrupa değil tüm dünyaya açılabilmemiz söz konusu. Bu bağlamda siz bize ne katabilirsiniz? Neden sizi işe almam gerektiğini anlatır mısınız?"

Bu görüşmenin sıradan bir görüşme olmayacağını anlamam uzun sürmüyor. Adam iş konusunda iyi olduğu kadar, insan tanıma konusunda da çok başarılı olmalı. Soruları öyle can alıcı ve öyle nokta vuruşlu ki, onu kandırmanıza olanak yok. Yakla-

şık yarım saat süren görüşme sonunda teşekkür edip haberdar edileceğimi belirterek beni gönderiyor.

Nasıl gittiği ne kadar başarılı bir görüşme geçirdiğim hakkında en ufak bir fikrim yok. Hatta bu gece kutlamalı mı yoksa kutlamamalı mıyım onu da kestiremiyorum. Tek bildiğim Koray'ın benim için iyi bir teselli ödülü olacağı... Ah tabii Ryan'ın da...

Koray ile ben arabalarımızı gideceğimiz mekânın yakınlarındaki otoparka park ediyoruz. Açıkçası ben Beyoğlu dışında bir yer olmasını ummuştum ama napalım artık sonuçta mekân değil kiminle gittiğin önemlidir değil mi?

Birlikte yokuş yukarı yürümeye başlıyoruz. Hafif yaz esintisi eteğimi uçuştururken, çevremde keyifle izleyen birkaç çift meraklı göz fark ediyorum. Neyse ki; Koray topuklularımla verdiğim mücadeleye duyarsız kalmayıp, hafifçe belimden tutarak destek veriyor. Aramızda kalsın ama bana kalırsa ten uyumu süper olacak. Şu kadarcık dokunuşu bile tüm tüylerimi diken diken etmeye yetti doğrusu.

Havadan sudan sohbet edip hafifçe gülüşerek ilerlerken az ilerde büfelerden birinde arkası bize çevrili, uzun boylu bir adam görüyorum. Ona doğru yaklaşırken, adam da alacağını almış gitmek üzere dönüyor ve o an göz göze geliyoruz. Saniyeler süren bakışmanın ardından sinir bozan alaycı bir sırıtış yüzünü kaplıyor ve hafifçe selam veriyor. "İyi akşamlar. Umarım kimlik işini çözmüşsünüzdür." diye laf atıyor tam yanından geçerken.

"Teşekkür ederim hallettim. Bu geceyi karakolda noktalamayacağımdan eminim." diye dikleniyorum.

Adam hiç istifini bozmadan devam ediyor "Eh daha erken gecenin ne göstereceği belli olmaz."

"İyi akşamlar." diyerek polemiğe girmekten kaçınıyorum. Sonuçta o bir polis ve hiç kimse polisin düşmanlığını kazanmak istemez.

Koray hiçbir şey anlamamış halde soruyor "O da kimdi ve neden bahsediyordunuz?"

Geçiştiriveriyorum "Hiiiiç kendini bilmez adamın teki işte. Bir iki rastlaşmışlığımız var. Eee nereye gidiyoruz?" diye sormamla Koray'ın da "Hah işte geldik!" demesi bir oluyor.

"Ne?! 350'de mi yiyeceğiz?" şeklinde verdiğim abartılı tepki Koray'ı allak bullak ediyor.

"Neden sevmiyor musun? İstanbul'un en iyi yemekleri ve manzarasının olduğu yerlerden biri burası." diyor hayal kırıklığı ile.

Toparlamaya çalışıyorum "Yok hayır kesinlikle harika bir seçim ama işte burada bir barmen var bana kafayı takmış. Ondan pek gelmiyorum." derken ayaklarım içeri girmemekte direniyor.

Koray kendinden emin bir şekilde koluma giriyor ve beni çekiştirerek kapıdan sokmaya çalışıyor "İyi ya bu geceden sonra, yani bizi beraber gördükten sonra hiçbir umudu kalmaz."

"Ama" diye haykırıyorum "bu çok gaddarca olur. Yani hiç kimse bu şekilde reddedilmeyi hak etmez."

Koray inanmaz gözlerle bakıyor bana "Sen ciddi misin? Yani böyle durumlara bu kadar duyarlı yaklaşan bir kadın tanımamıştım hiç."

Cevap vermeme fırsat kalmadan merdivenlerden yukarıdaki birine laf yetiştirerek inen Cem'i görüyorum. Derhal arkamı dönüp başımı eğerek elimi yüzüme siper ediyorum. Kamuflaj amaçlı... Cem ıslık çalarak yanımdan geçerken duraksıyor ve dönüp yüzüme bakmaya çalışıyor. Ben de bu sefer görmemiş gibi yaparak öteki tarafa dönmeye çalışıyorum ama nafile.

"Leyla?" diye seslenirken itiraf etmeliyim ki aklımdan ilk geçen seslenişini cevapsız bırakmak.

Ama ne yazık ki Koray araya girip "Bahsettiğin barmen bu mu?" diye soruyor.

Koray'ın söylediklerinden tek kelime anlamamış ayaklarına yutup, sıcak bir gülümsemeyle Cem'e karşılık veriyorum.

Cem'in dudakları alayla kıvrılıyor. "Ooo demek sevgiline kendimden bahsettirecek kadar iz bırakmışım sende. Ama aklım karıştı şimdi... Senin kıskanç sevgilin sarışın, küt saçlı değil miydi?"

Toparlama çabalarım nafile. Aynı anda ikisine de rezil olma ihtimali ile güvenim sarsılır gibi oluyor. Bu durumda yapılacak en iyi şey nedir? Elbette böl ve kazan taktiğidir. Önce ikisinin bu arada olmasına engel olacak sonra da tek tek zafer kazanacağım. Koray'a bakıp, gözlerimde yalvaran bir ifade ile konuşmaya başlıyorum "Cem ile beş dakika konuşabilir miyim? İstersen sen yukarı çık, ben de hemen geliyorum."

Koray ile ilk randevumuz olduğu için her şekilde alttan alacağını biliyorum. Öncelikle kendinden önce olanlar için beni yargılayamaz. Ayrıca şu anda beni kollamak için Cem ile tartışmaktan kurtulmuş oluyor. Tek kötü olasılık benim fazlasıyla kaşarlanmış olduğumu düşünebilecek olması. O da gecenin sonunda benimle ileri gitme planları yapmasına yol açacağı için şu anda olan bitene göz yummasını sağlayacak. Görüyorsunuz işte; böleceksiniz yeni olanla başlamalısınız.

Koray yanımızdan ayrıldıktan sonra, zor olan bölüme geçtiğimi fark ediyorum. Cem bana karşı oldukça öfkeli. Büyüttüğümü düşünsem de, bir konuda dürüst olmak gerekirse o da bu gece yanımda bir erkekle buraya gelerek, biraz abartmış olduğum. Ama inanın buraya geleceğimizi bilseydim, buna müdahale ederdim. Her neyse şimdi Cem karşımda tüm çekiciliği ile duruyor. Sanırım teknede sıkça zaman geçirmiş çünkü teni bronzlaşmış. Sakalları uzamaya başlamış ve gözleri her zamankinden daha koyu yeşil. Tamam aranızda daldan dala atladığımı, çok fazla erkekle görüştüğümü düşünenler olabilir ama henüz daha hiçbiri ile yakınlaşmadığımı göz önünde bulundurursak, resmi bir skor yapmış sayılmam. Bu gece kesin kararımı verip, artık

hayatımın aşkına doğru yelken açmak istiyorum. Bu köşe kapmacalar beni gerçekten çok yoruyor.

Cem'e yaklaşıp, tüm içtenliğimle açıklıyorum. "Biliyorum bu gece buraya gelmemeliydim. Ama inan buraya geleceğimizi bilmiyordum. Koray sevgilim değil. İlk kez buluşuyoruz. Sen beni istemediğini netçe belirttin sonuçta."

Cem hafifçe gülüyor "Bana açıklama yapmana gerek yok. Sevgilin değilim. Zaten sayende o gece, yani beni ektiğin gece, harika bir kadınla tanıştım ve hayatımın en iyi tecrübesini yaşadım."

Ee peki. Ayrıntılara girmeyecek umarım.

"Cem cidden üzgünüm. Ama en azından arkadaş olarak buraya gelip seninle sohbet edebilmek isterim."

Cem ellerini cebine sokup, hafifçe bana doğru eğiliyor. Teniyle bütünleşmiş, denizi anımsatan hafif losyonunu soluyorum. Size tuhaf gelebilir ama bu adama karşı gerçekten de bir çekim duyuyorum. Kulağıma iyice yaklaşıp "Yeterince arkadaşım var!" dediğinde allak bullak oluyorum.

Arkasını döndükten sonra sallanarak yürüyüp uzaklaşıyor.

Yemek her şeye rağmen keyifli geçiyor. Zaman zaman uzak bir köşeden Cem'in beni izlediğini fark ediyorum ama onun dışında başka vukuat olmuyor. Koray çok eğlenceli biri ve sanıldığı gibi boş kafalı da değil. Keşke bütün gece onunla kalabilseydim diye iç geçiriyorum ve Ryan aklıma geliyor. Saat gece yarısına yaklaşıyor ve onunla Roxy önünde buluşacağımı söylemiştim. Çok bekletirsem bensiz içeri girer ve ben de biletsiz kalırım. Koray ile işler ilerleyebilir. Onunla uyumlu bir ilişki yaşayabileceğimden neredeyse eminim. Neredeyse diyorum çünkü bu biraz da daha sonra Ryan ile işlerin nereye gideceğine bağlı. Koray tek kelimeyle muhteşem. Ama öte yandan Ryan da öyle. Ve şimdi bakınca Cem de hiç fena görünmüyor gözüme. Allah'ım karar vermek ne kadar da zor... Ama birini seçmeli-

yim. Yoksa bütün yaz diğerine yakalanmadan biriyle buluşmaya çalışarak geçecek ve ne tam anlamıyla bir sevgilim olacak ne de yazın tadını doyasıya çıkarabileceğim. Tamam, buldum eve gidince hepsinin artılarını ve eksilerini yazıp kızlarla karşılaştıracağım. Ama şimdi Koray'dan ayrılıp Ryan ile buluşmalıyım. Bu sefer işimi garantiye alacağım tabii.

"Ee buradan sonra ne yapacaksın?" diye soruyorum olağan bir şekilde.

Koray çapkın bir gülüşle soruma karşılık veriyor "Aslında ben de buradan sonra sen ne yapmak istersin diye soracaktım."

Ne kadar tatlı ve ne geniş omuzları var. "Şey ben bu gecelik burada bırakmak zorundayım. Kızlara önceden verilmiş bir sözüm var. Ama bir daha ki sefere telafi ederim söz" diyerek gülümsüyorum.

Hayal kırıklığı yüzünden okunuyor ama yani ilk buluşma kurallarını da az çok bilmesi gerek. Bunlar çağımızın etiket kuralları gibidir. Yazılı olmasa da herkes aşinadır bu kurallara.

Neyse fazla uzatmadan Roxy'e giderken buluyorum kendimi. Ah işte Ryan da tam orada Roxy kapısının ilerisinde bekliyor. Merak edip yola çıkmış olmalı beni görmek için. Adımlarımı sıklaştırıp, bir çırpıda varıyorum yanına. Beni sıcak bir şekilde belimden kavrayıp öpüyor. Hmm aramızda harika ten uyumu olacağından hiç şüphem yok. Bir saniye bu anı daha önce yaşadım sanki. Bana sarılırken kapadığım gözlerimi, hafifçe geri çekilirken açıyorum. Nasılsın, ne var ne yok muhabbetinden sonra Roxy'e girmek üzere dönüyoruz. Polis arabasına dayanmış bizi sırıtarak izleyen suratsız polisi fark ediyorum. Yanındakilere bir şeyler söyledikten sonra hep birlikte bizden tarafa bakıp gülüyorlar. Bu adamdan fena halde gıcık kapıyorum. Ama diğerleriyle hakkımda konuşup, dalga geçmesi tahammül edilemez bir durum. Hem sakın bu adam beni şey sanmasın.

İçimi bir korku ve endişe kaplıyor. Ryan belime sıkıca sarılmış olmasa neredeyse gerisin geri eve döneceğim.

Ama içeri girip de yarı karanlık, yanıp sönen ışıklarla aydınlanan, duman altı mekanı görünce azıcık kamufle olmuş hissedip rahatlıyorum. Ryan bana karşı çok nazik ve onun yanında kendimi güvende hissediyorum. Ne de olsa anneme karşı bir sorumluluğu var. Annem demişken, umarım ilişkimize karşı çıkmaz. Aman Allah'ım neler söylüyorum ben? Yoksa kararımı verdim mi? Ryan mı olacak yani? Kafamı çevirip ona alıcı gözüyle bakıyorum. Tek kelimeyle enfes bir şey. Ama kafamı kurcalayan bir konu var: O da aldığı maaş. Acaba rahatça gezip tozmamızı ve beni şımartmak için alacağı hediyeleri karşılayacak kadar çok mudur? Hem arabası da yok yani. Her yere benim arabamla mı gideceğiz? Ee o zaman benzin parasına katkıda bulunacak mı? Off ne can sıkıcı mevzular. Bunları unutmak için Ryan'a tekrar bakmam yetiyor. İçtiğim onca votkadan sonra emin olamıyorum. Ryan mı bana doğru yaklaşıyor yoksa başım döndüğü için mi bana öyle geliyor bilemiyorum ama çok geçmeden cevabımı alıyorum.

Dilimi Ryan'ın öpücüğünün tadı kalan dudaklarımda gezdiriyorum. Tek kelimeyle muhteşemdi. Hatta muhteşem ötesiydi. Ryan açık ara farkla önde gidiyor. Gerçi diğerlerini öpmediğim için biraz haksızlık olduğunun farkındayım. Tamam aklıma not edeyim: İlk fırsatta diğerleri de teste tabi tutulacak.

Gecenin geri kalanını oldukça samimi pozisyonda dans ederek geçiriyoruz. Sonunda sabaha karşı 04:00'te klüp kapanırken, arabamı buraya uzak olan otoparkta bıraktığımı hatırlayıp keyfim kaçıyor. Ryan'a durumu anlatıyorum ama onun umurunda değil. Kaçacağımdan endişe ediyormuş gibi bana sıkıca sarılmış vaziyette bu ılık yaz gecesi yürüyüş yapmanın zevkli bile olacağını söylüyor. Sen onu saatlerdir topukluların içerisinde sıkışıp kalmış zavallı ayaklarıma anlat deyince beklenmedik bir hamlede beni kucağına alıyor. Kahkahalarla gülüyorum. Be-

yoğlu sokaklarında bu saatte yürüyen hemen herkes bardan çıkmış, civardaki büfelere gidiyor. Tost yemek istediğimi fark ediyorum. Hala Ryan'ın kucağında ilerlerken, gözüme o civarın en iyisi olduğunu düşündüğüm büfeyi kestiriyorum. Tamam Ryan artık bırakabilirsin herkes bakıyor, desem de onun umurunda değil. Şu Amerikalılar ne çılgın millet di mi? Ama cidden bu büfedekiler beni tanır. Şu anda eğlence yerini utanca bırakmaya başladı. Ben Ryan'ın elinden kurtulmak için mücadele verip bir yandan da gülmeye devam ederken yakınlardan gelen sesle kendime geliyorum.

"Umarım bu halde araba kullanmayacaksın."

Sevimsiz polisi gördüğüm an tüm neşem kaçıyor. İçkili olmanın verdiği cesaretle tersliyorum. "Bakıyorum da ne kadar eğlenceli işiniz var. Sabah kadar eğlenceden eğlenceye, büfeden büfeye gidiyorsunuz. Milletin parasının faydalı bir şekilde harcandığını görmek çok iyi."

Tostunu bitirerek oturduğu taburedeн kalkıyor, elindeki peçeteyi boş tabağın içine fırlatıyor.

Yanımdan geçerken ters ters bakıp "Araban pembeydi di mi? Yerinde olsam taksiyle dönerdim." diyor.

Off ya bir kez daha Ryan ile taksiye binip evimin yolunu tutuyorum.

Harika bir yaz sabahı üstü açık arabamı keyifle evime doğru sürüyorum. Uzanıp radyonun düğmesini çevirdiğim zaman tam da ruh halime uygun bir parça çaldığını duymak çok hoşuma gidiyor. Sesini iyice açıp parmaklarımla direksiyona vurarak tempo tutuyorum. Arada nakaratta eşlik bile diyorum. 'It's raining man hallelujah'...diye kendimden geçmiş bağırırken neden bu kadar mutlu olduğumu hatırlayarak gülümsüyorum. Evet tahmin edeceğiniz üzere, tam da şarkının dediği gibi gökyüzünden erkek yağmaktayken aradığım erkeği buldum. Kararımı verdim. Hatta söylemesi ayıp şu anda da onun evinden kız-

ların evine doğru gidiyorum. Ama durun önce size en son kaldığımız yerden kısaca özet geçeyim.

Hani cuma akşamı arabamı otoparkta bırakıp taksiyle eve dönmüştük hatırlarsanız. Ryan'la birlikte. Onun evine gitsem mi gitmesem mi diye kararsız kaldığım bir ara telefonuma bir mesaj geldi.

Bilin bakalım kimden? Aynen şöyle yazıyordu "Doğru dürüst tanımıyor olamama rağmen bütün gece seni düşünmemi sağladığına göre farklı olmalısın. Dediğin gibi olsun... Bir şans daha... Ama bu sefer batırma."

İşte o anda, onunla tekrar denemeden, Ryan'la ileri gitmemem gerektiğine karar verdim. Sonuçta ben doğru erkeği ve doğru aşkı arıyorum değil mi? Aceleye gerek yok.

Hemen cevap yazdım "Ben de seni düşünüyordum. Pişman olmayacaksın."

Karşılık olarak bana cumartesi akşamı saat 20.00'de beni evden alacağını ve bu sefer kendi arabamla gelemeyeceğimi söyledi. Yazdıkları beni gülümsetmişti. Sanırım karşımda oldukça tecrübeli bir erkek var.

İşte dün gece yediğimiz olağanüstü romantik yemekten sonra beni Q Jazz Bar'a götürdüğünde resmen zevkten dört köşe oldum. Bütün kadınların bayıldığı ve bağıra çağıra eşlik ettiği Gloria Gaynor şarkılarını söyleyen zenci bir kadın vardı. Benim ne kadar harika zaman geçirdiğimi görmek onu da mutlu etmiş olmalı ki, bütün gece yüzünden tebessüm eksik olmadı. Neyse işte sonunda oradan ayrılıp arabaya bindiğimizde, ben ne kadar harika zaman geçirdiğimden bahsediyordum ki, beklenmedik bir şekilde beni öptü ve ardından kulağıma "Daha bitmedi!" diye fısıldadı. O an anladım ki, aradığım kişi o. Çünkü diğerlerine karşı bu kadar yoğun bir çekim hissetmemiştim.

O geceyi ve sonrakini de onunla geçirdikten sonra kızların sürekli araması, ah tabii bir de temiz çamaşıra ihtiyacım olması nedeniyle, bu sabah eve gitmeye karar verdim.

İşte görüyorsunuz ya âşık oldum. Tekrar düşüncelere daldığım anda öndeki araba ani fren yapıyor ve tabii ben de... Neyse ki ucuz atlatıyorum ama beni suçlayabilir misiniz? Dikkatsizliğim âşık olmamdan ve tabii son iki gecedir neredeyse hiç uyumamış olmamdan kaynaklanıyor. Şey detaylara girmeden şu kadarını söyleyebilirim ki, bu konuda bir diploma almak mümkün olsaydı; üstün onur derecesiyle mezun olur, arkasından mastır yapar ve nihayet doktora ile bitirmiş olurdu. O kadar iyi yani... Hem sadece estetik değil aynı zamanda teknik puanları da yüksek. Tabii bu arada eski defterlerinin ne kadar kalabalık olduğunu öğrenmiş bulunuyorum. Amerika'da ciddi skorları var. Manken bir sevgilisi falan olmuş ki kızın resmini şans eseri görmüş bulunmaktayım ve tek kelimeyle muhteşem. Ama en harika olan ne biliyor musunuz bana bu kadar kadın tanımış olmasına rağmen, benim kadar açıkgözüne rastlamadığını söyledi. İşte bu nedenle bana çok ilgi duyuyormuş. Ben de ona çok ilgi duyuyorum. Çok flört ediyor görünsem de söz konusu fiziksel yakınlık oldu mu tedbirliyimdir. Çünkü ne yazık ki birlikte olduktan sonra fazlasıyla bağlanma gibi bir sorunum var. Ama için rahat çünkü Cem'in beni hak ettiğim gibi sevip şımartacağından şüphem yok.

İlk kez mum ışıklarıyla aydınlatılmış salonunda kanepede oturmuş şarabımızı yudumlayıp, çikolata soslu çilek yerken beni öpüşünü hatırlıyorum. Sonra göğsümün arasına sos bulaştırıp tadışını. Uzun uzun ve dilini ustaca kullanarak. Tüylerim diken diken oluyor ve telefonun sesiyle kendime geliyorum. Arayan mutlaka Cem'dir. Sabah ayrılmak çok zor oldu ikimiz için de. Telefonumu uzanıp almaya çalışırken, Minim yan şeride kayıyor arkadaki arabanın şoförü sinirden uzunca korna çalıyor.

"Alo."

"Leyla Hanım ile mi görüşüyorum?"

"Evet benim buyurun." derken bir yandan da az önce arkamda olup da şu anda beni sollamakta olan adama el kol işareti yaparak, tersleniyorum.

"Ömer Şanlı ile görüşmenizin sonucu olumlu olduğu için, sizi tekrar görüşmeye çağırmak istiyoruz. Çarşamba sabah ya da Perşembe öğleden sonradan hangisi sizin için uygun?"

Heyecanlanıyorum "İşe alındım mı yani?"

"Hayır sadece ön görüşmeyi geçtiniz."

Hevesim kırılıyor "Ama insan kaynakları ile yaptığım ön görüşme sanıyordum."

Hattın diğer ucundaki kadın profesyonel bir ciddiyetle karşılık veriyor "İşe alım politikamız eleme sistemi üzerine kuruludur. Bu görüşmeniz de olumlu sonuçlanırsa işe alınmış olacaksınız."

Eh napalım şu ekonomik krizde kapris yapacak durumda değilim herhalde. "Perşembe öğleden sonra olsun" o zaman deyiveriyorum. Çarşamba sabah uyanamayabilirim anlarsınız ya salı gecesini Cem'le geçirirsem.

Perşembe öğleden sonra saat 15.00'te anlaşıp telefonu kapatıyoruz. Müziğin sesini tekrar açıp direksiyona sıkıca sarılıyorum. Sanırım hayatım her açıdan harika bir döneme giriyor. Kim bilir ne sürprizler beni bekliyor...

"Söyleyemem sürpriz. Buluşunca öğrenirsin." diyor Cem bütün baskılarıma rağmen. Gerçi kızlara bu geceyi onlarla geçireceğime dair söz vermiştim ama sevgilimi daha ilk günden ihmal etmem doğru olmaz değil mi? Özellikle bu sevgili Cem gibi tecrübeli, çekici ve hareketli sosyal hayatın içinde biriyse.

Telefonumu kapatırken Berna'nın bakışından bana tavır almaya hazırlandığını hissediyorum.

"Ama çocuk sürpriz yapmış Berna. Yok gelemem bundan sonra da sürpriz yapacaksan önceden haber ver de planlarımla

çakışmasın mı deseydim?" diyorum en iyi savunma saldırıdır prensibiyle daha Berna ağzını açmadan.

Berna ellerini pes doğrusu dercesine kaldırıyor "Ben sana hiç bir şey söylemiyorum Leyla!." derken adımı iyice vurguluyor. Bana kızdığı ve canımı sıkmak istediğinde hep yaptığı gibi, adımla hitap ediyor.

"Bir şey demene gerek yok, koca gözlerini üzerime dikmen de yeterince ürkütücü."

Berna Allah Allah dercesine ters ters başını sallıyor. Bu arada Berna'nın gözleri cidden ürkütücüdür. Kocaman koyu renkli gözlerine bir de siyah kalem çekiyor iyice büyük görünüyorlar. Hiç utanması yoktur. Gözünü dikip kılını kımıldatmadan dakikalarca süzebilir insanları.

"Sen git sevgilinle buluş, sana yapacağı aslında hiç de beğenmeyeceğin sürprize 'Ayyyy inanmıyoruuuuuum Ceeeem ne harikasın aşkımmmm!' diye sahte tepkiler ver. Biz de Sedef'le kızlar gecesini baş başa geçirir, hatta senin arkandan atıp tutarız falan. Ama bu Cem bir ay sonra tarih olunca 'siz olmasanız n'apardım' ayaklarına yatma Leyla hanım çünkü senin kırık aşk hikâyelerinden bay geldi artık."

Bana mı öyle geliyor yoksa Berna beni Cem'den kıskanıyor mu?

Sedef de Berna'ya destek çıkıyor. "Lili ya yıllardır daha doğrusu hafta sonunu erkeklere ayırmamız gerektiğini söylediğinden beri, salı akşamları kızlar gecesi biliyorsun. Hafta içini de bize ayırmayacaksan, belki de kızlar gecesi işlevini ve önemini yitirdi artık kaldırmamızda fayda var" diyor.

İçim parçalanıyor. Hayatta en sevdiğim insanlardan ikisi. Dert ortaklarım, sırdaşlarım, ailem gibi hepsi. Ama Cem bana sürpriz yapmış ve başka nedenle olmasa sırf merakımdan gidip görmem gerek.

"Bu seferlik oldu söz veriyorum telafi edeceğim. Yarına ne dersiniz?" dedikten sonra aniden hatırlıyorum "Eee şey ol-

maz... Cem 350'ye gitmemi rica etmişti çarşamba geceleri özel program koymuşlar benim de fikrimi merak ediyormuş" diyorum mahcup bir ifadeyle.

Sedef atılıyor "O zaman perşembe olsun hem iş görüşmesi sonucunu kutlarız."

Bir an gözlerim parlıyor ama sonra omuzlarım düşüyor "Anneme yemeğe evde olacağıma söz verdim."

Cuma ve cumartesi önceden yapılmış planlarımı mazeret olarak sunarken Berna çoktan yerinden kalkıp salonu terk ediyor.

Sedef ise bana bakmamaya özen gösteriyor. Kendimi bir anda dışlanmış hissediyorum. Of ya aşk ne zor şeymiş. Âşık olsan bir dert, olmasan başka bir dert. Derin bir iç çekip, hazırlanmak için odama gidiyorum.

Az sonra Cem'in yanında oturmuş, arabasında ilerlerken elini bacağıma koyup okşamasıyla, içimdeki suçluluk duygusunun yerini heyecan almaya başlıyor.

"Nereye gidiyoruz?" diyorum neşeyle.

"İşte zaten sürpriz de o!" diye karşılık veriyor göz kırparak.

Cem arabasını dört katlı yeni bir binanın önüne park ediyor. Ben hala bir şey anlamış değilim. Arabadan inip, bahçe kapısının önünde duruyorum. Başımı kaldırıp bakıyorum. Ailesiyle tanıştıracak olamaz di mi? Yani benden çok etkilendiği açık ama üçüncü günden hayatının kalanını beraber geçirmek istediği kadın olduğumu anlamış olamaz herhalde. Fena halde merak içerisindeyim ve kafam az önceki ihtimale takılmış durumda. Kendimle gurur duyduğumu fark ediyorum. Başka kızlar sevgilisini bu noktaya getirmek için üç yıl uğraşırken bana da bakın bu... Üç ay bile değil üç gece... Eh tabii sergilediğim olağanüstü performansı göz ardı etmeyelim lütfen. İyi ki kızları dinleyip yogaya başlamışım. Ne kadar esnekleştiğimi ben bile fark etmemiştim. Ama artık biliyorum...

Cem arkadan belime sarılıp, boynumu öpüyor. Hmm şimdiden karısı olduğumu hayal edebiliyorum. Ben yemek yaparken o arkadan belime sarılıp, beni aynen böyle boynumdan öpüyor. Yemek yapma kısmını pek canlandıramadım gerçi. Tamam şöyle düşünelim; ben dondurma kutusunun içinden kaselere kaşık kaşık dondurma koyarken o sarılıp beni öpüyor. Durun bir saniye daha da iyisini buldum! Ben top top dondurma koyarken o da arkamdan uzanıyor- ki bunu yaparken kasten göğsüme sürtünüp duruyor- çikolata sosunu topların üzerlerine sıkıyor. Sonra her nasılsa bir parça çikolata sosu göğsümün üzerine damlıyor veee...

"Girelim mi içeriye" Cem'in sesiyle kendime geliyorum. Bu anı hayal etmeyi de sonraya bırakıyorum. Birlikte asansöre binip en üstteki düğmeye basışını izliyorum.

"Şimdi" diyor, "asansörden çıkınca gözlerini kapatmanı istiyorum."

Şaşırıyorum "İyice merak etmeye başladım ama..."

Göz kırpıyor "Bana güven."

Asansörden çıkınca gözlerimi kapatıyor ve Cem aç diyene kadar açmıyorum. Size söylüyorum inanmıyorsunuz bu sefer hayatımın erkeğini bulduğumdan eminim. Ben Balık burcuyum ve yapış yapış romantizm insanıyım. Bu adam benim için biçilmiş kaftan. Ne yaptığını bir görseydiniz... Sonradan öğrendiğime göre iş ortağının evinin terasını ayarlamış. Ama en az restorandaki kadar harika bir şekilde organize edilmiş ortam. Mum ışıkları. Rengârenk fenerler ve beyaz masa örtüsü üzerine kurulmuş harika bir sofra. Üzerine serpiştirilmiş pembe taşlar. Çiçekler, şarap. Kısacası her şey o kadar harika ve romantik ki... Restorandan biri o gece bize servis yapacak ve daha da iyisi salı gecesi olması nedeniyle hafta sonu gitar çalan çocuk müsait ve yemek boyunca bizim için çalacak. Ağzım açık kalıyor. Berna duyunca 'mosmor' olacak. Sevmediğim bir jest yapmadı işte. Tek kelimeyle bayıldım. Ama durduk yerde bu kadar zahmete

neden girdiğini merak edenler varsa söyleyeyim bugün onun doğum günüymüş! Evet ben de duyunca şaşırdım ve utandım çünkü sürpriz yapması gereken benim. Ama hayatına hızlı girişimin en güzel sürpriz olduğunu söyleyip beni rahatlattığında ona inanmayı tercih ediyorum.

Yeni başlayan ilişkimize ve bizi bekleyen harika tecrübelere kadeh kaldırıyoruz. Her şey o kadar harika ki! Tam anlamıyla yakınlaşmaya başladığımızı hissediyorum. Çeşitli konulardan bahsediyoruz. Hatta çocukluğumuzu bile anıyoruz. Bazı tuhaf takıntılarımın çocukken onda da olduğunu görmek beni çok heyecanlandırıyor ama onu daha çok güldürüyor.

"Bütün çocukların bu tip huyları olduğundan eminim." diyor masanın üzerindeki elimi tatlı tatlı okşarken. Sonra ansızın soruyor "Çocukları sever misin?"

Şimdi bu göründüğü kadar basit bir soru değil. Vereceğim cevap bana bakışını tamamıyla değiştirebilir. Erkekler çocuk seven kadınlara daha bir sempati duyuyor kabul etmek gerekirse. Ama inanın ki ben gerçekten bu konuyu hiç düşünmedim. Benden büyük kuzenlerimin çocukları var ve anneannemlerde toplandığımızda ortalıkta bağıra çağıra koşup kafa şişirirler. Gerçi her nasılsa beni çok seviyorlar. Beni görünce yürümeyi daha yeni öğrenen en küçükleri Lal bile, tombul bacaklarıyla kollarını bana doğru uzatıp düşe kalka koşmaya başlıyor. "Lil, Lil" diyebiliyor ancak ve sırf bu yüzden yani bana Leyla demediği için onu şimdiden çok seviyorum. Onu hatırlamak yüzümde bir tebessüme neden oluyor. Cem'in de gözünden kaçmıyor.

"Sanırım seviyorsun." diyor.

"Biliyor musun?" diye dürüstçe cevaplıyorum sorusunu. "Sanırım seviyorum. Bu konuyu hiç düşünmemiştim ama kuzenimin küçük kızını gözlerimin önüne getirince içim sıcacık duygularla doluyor."

Cem gözlerini gözlerimden ayırmadan şarabından bir yudum alıyor. Sonra da fikrini paylaşıyor "Biyolojik saatin işliyor."

Şaşırarak soruyorum "Efendim?"

"Otuz yaşma geliyorsun ve her kadın gibi senin de biyolojik saatin seni uyarıyor. Artık çocuk sahibi olma vaktinin geldiği konusunda..."

Cidden doğru olabilir mi? Ben neden saatime kulak vermedim ki bunca zaman? Kendimle daha fazla iletişim kurmalıyım. Bak işte meditasyona gülüp geçmiştim ama yoga hocam haklıymış. İçimdeki ben ile bağlantım kopuk.

"Haklı olabilirsin" diyorum hafif tedirgin olarak.

Sandalyesini itip, yerinden kalkıyor ve yanıma geliyor. "Ama bunu düşünmeye yarın devam edebilirsin. Bu gece sadece güzele odaklanalım" diyerek beni ayağa kaldırmak için elimi tutuyor. "Yani sana."

Daha önce hiç bu kadar harika hissettim mi bilmiyorum? Sanki Cem'den öncesi hiç yoktu ve Cem'den sonrası da olmayacakmış gibi... Bu adam beni tehlikeli bir biçimde kendine bağlıyor.

Berna'nın telefondaki tavrı sanki çok meşgulmüş de ben onu işinden alıkoyuyormuşum gibi. Oysa ki, bana kızgın olduğu için tavır yaptığından adım gibi eminim. Tamam eğer en mutlu anında ve aşkı bulmuşken benim için sevinemeyecekse, ben de onu ayrıntıları anlatmayarak cezalandırırım.

"Evdeyim de... Akşam kaçta geleceksin diye merak etmiştim" diyorum olabildiğince sıradan bir şekilde.

İlgisiz bir karşılık alıyorum "Bilmiyorum. Gecikebilirim."

Merakıma yenilmekten nefret ediyorum ama neden gecikecek acaba? "Aa neden ki?" diye kaçırıyorum ağzımdan.

Bu tıpkı petrol tankeri üzerindeki 'Ateşle yaklaşma' ibaresine aldırmayıp, çakmağını çakıp üzerine fırlatmak gibi bir şey. Tanker gibi Berna da ateş alıyor.

"Belki bunu duymak seni çok şaşırtacak ama benim de özel hayatım var Leyla. Senin dışında görüştüğüm insanlar da. Böy-

lece sen kendinden başka kimseyi umursamaz bir şekilde, gününü gün ederken, ben de yalnız kalmamış oluyorum. Çünkü âşık olduğun zaman, dünyayı gözün görmüyor, tamamıyla kapsama alanı dışında kalıyorsun. Ve hepimiz biliyoruz ki, sen hep aşık olursun!!!"

Neye uğradığımı şaşırıyorum. Berna onları umursamadığımı ima ediyor. Ama nasıl olabilir ki? Tam on yıldır neredeyse her gün beraberiz. Hatta sırf onlarla yurtta kalabilmek için, binbir numara yapıp, yurt müdürünü ailemin şehir dışında yaşadığına ve kalacak yerim olmadığına ikna etmiştim. Gerçi sonra tarih profesörünün kızı olduğum ortaya çıkmış, beni yurttan atmaya yeltenmişlerdi ama öğrenim yılı zaten başladığı ve herkes yerine yerleştiği için, boş kalmasındansa yatağı benim kullanmama izin vermişlerdi. Demek istediğim onları ailem gibi görürüm. Bazı zamanlar daha az görüşüyor olmam onları daha az sevdiğim anlamına gelmiyor. Kendi ailemle bile bu kadar görüşmüyorum ama onlar hepsini ne kadar sevdiğimi bilirler.

"Berna neden bu kadar kızdığını anlamıyorum. Sadece bir hatada beni hemen gözden çıkarıyorsun" derken sesim titriyor. Ama Berna bunu da yemiyor tabii.

"Erkeklere çektiğin numarayı bana yapmaya kalkma Leyla! Ağlayarak işin içinden kurtulamazsın. Ayrıca tek seferlik değil. Bence ilişki yaşadığın zamanlarda, bize ne kadar az zaman ayırdığını oturup bir düşün."

Bu konudan kolay sıyrılamayacağım ortada. Bazı zamanlar vardır tüm kredinizi tüketir tüm sınırları aşarsınız. İşte sanırım o noktadayım.

"Özür dilerim. Niyetim sizi üzmek değildi. Bak istersen bu gece Cem ile olan randevumu iptal edebilirim. Dünü telafi etmek için..." diyorum hevesle.

Berna derin bir iç çekiyor "Anlamıyorsun değil mi? Leyla büyümek zorundasın. Bu şekilde, insanlara verdiğin sözleri tutmayarak, devam edemezsin. Bu gece de Cem'i atlatacaksın.

Ne fark edecek? Ne öğrenmiş olacaksın? Hiç! Biz seni idare ettiğimiz sürece de böyle aklın bir karış havada yaşamaya devam edeceksin. Ben size ait olan bu geceyi istemiyorum. Bize ait olan dün geceyi istiyordum. Artık geçtiğine göre gelecek salıya kadar yapacak bir şey yok" dedikten sonra kapatması gerektiğini söylüyor. Berna iş konusunda çok prensiplidir. Söz konusu mesai saatleriyse maksimum iş verimini hedefler. O nedenle gün içerisinde onu her aradığınızda, sabırsızca hemen konuya girmenizi ve sonuca bağlayıp kapatmanızı ister.

Berna'nın dediklerini düşünüyorum. Haklı olduğu noktalar olsa da, baştan sona abarttığı da bir gerçek. Dün Cem'in doğum günü olduğunu bile söyleyemedim.

Aklıma Sedef geliyor. Belki ona anlatırsam anlar ve Berna'yı ikna eder.

"Selam!" diyorum neşeli bir tonla. Sedef, Berna'nın aksine mesai saatlerini kaynatacak her türlü aktiviteye gönüllüdür, tabii işini kaybetmediği sürece. Ayrıca tıpkı benim gibi kolay unutur ve affeder. Yani onun aklını çeleceğimden hiç şüphem yok.

"Selam canım" diyor kafası dağınık bir şekilde. Sonra içerde birine sesleniyor. Bir takım kâğıtları bulamıyormuş falan filan.

"Berna bana çok kızgın" diyorum lafı dolandırmadan. Sedef şaşırtıcı bir tepki veriyor.

"Onu suçlayabilir misin?"

İnanamıyorum. "İnanamıyorum ya... Sedef sen de mi?"

"Lilicim" dedikten sonra içeriden birinin seslenmesi duyuluyor ve Sedef de ona cevap veriyor. "Tamam iki dakikaya geliyorum."

İki dakika mı? Bana ayırdığı süre bu mu diye düşünüp sersemliyorum.

"Meşgulsün sanırım." diyorum bozulduğum sesimden belli olarak.

Sedef sabırsız bir tavırla bilgilendiriyor. "Sana söylemiştim ya çok önemli iki fuar var diye. İlk kez İstanbul'da yapılıyor ve dünya devi katılımcıları olacak."

Sedef büyük bir fuar organizasyon şirketinde çalışıyor. İşi gereği çok sık yurtdışına gider. İşi ile ilgili bildiğim ve dikkat ettiğim tek nokta da budur zaten. Hep onunki gibi çok gezeceğim bir işim olsun istemişimdir. Sahi bu iki fuardan bahsetmiş miydi? Hiç hatırlamıyorum.

"Ah tabii hatırlıyorum. Şey o zaman yoğunsundur" diyebiliyorum ancak "Hayır senin için zamanım var tabii tatlım" demesini umarak.

"Evet canım sonra konuşsak?"

Son bir beklentiyle atılıyorum "Akşam erken mi gelirsin?"

"Üzgünüm canım iş yemeği çıktı son anda. Neyse ki Berna da bana eşlik edecek. Yoksa o kadar erkek arasında ne yapardım sıkıntıdan bilemiyorum" dediği an davet edilmemiş, hatta akıllarına bile gelmemiş olmanın hayal kırıklığıyla yanaklarımın yanmaya başladığını hissediyorum.

Telefonu kapattıktan sonra acilen işe başlamam gerektiğini fark ediyorum. Yani şuna baksanıza, hepsi önemli insan da bana ve söyleyeceğim 'önemsiz' şeylere ayıracak vakitleri yokmuş havalarındalar. İşe başlayıp, Milano gezimden ya da Londra'daki önemli iş toplantımdan bahsedince belki söyleyeceklerim ilgilerini çeker diye düşünüyorum hırslanmış olarak.

Of Allah'ım ya hayatımın en muhteşem gecesini geçirdim. Üstelik tavanı cam olduğu için yıldızların altında sevişiyor gibi hissettiğimiz yatak odasından bile bahsedemedim. E yani bu tip şeyleri paylaşamadıktan sonra ne anlamı var ki?

Ciddiye alınmak için çalışmam gerek. O zaman hem başarılı kariyerim hem de harika aşk hayatımla insanları kendime hayran bırakabilirim.

Bu düşünceler aklıma yarınki iş görüşmesini getiriyor. Aceleyle kalkıp yarın giyeceğim giysiyi seçmek üzere gardırobu-

mun karşısına geçiyorum. Farkında olmadan Roxette'in eski bir şarkısını mırıldanıyorum. 'Get dressed for success...' Evet başarılı olmak için hazırlanacağım. Yarınki iş benim olacak...

"Tekrar hoş geldiniz." diyor Ömer Şanlı, bana oturmam için masasının önündeki rahat deri koltukları işaret ederken.

"İtiraf etmeliyim" diye devam ediyor, "özgeçmişiniz gerçekten etkileyici. Son zamanlarda bu denli çok yönlü çalışan bulmak neredeyse imkânsız. Çoğu kişi İngilizce bildiğini iddia ediyor ama işe alınca görüyorsunuz ki, başlangıç seviyesinden ileri gidememiş."

Ee tamam özgeçmişim üzerinde azıcık oynamış olabilirim. Ama bunda ne var canım? Yani herkes bilir ki, okul ve iş tecrübesi dışında yazanlar yüzde elli oranında abartılmıştır. Yine de bu ayrıntının fazla dikkat çekmemesini umuyor ve konuyu değiştirme girişiminde bulunuyorum.

"Evet yeni mezunların kafası çok karışık bugünlerde. Hemen her şeyi panik yapıyorlar. Bizler ve bizden öncekiler biraz daha soğukkanlıydık. Bu nedenle sadece derslere odaklanmanın dışında çeşitli yan aktivitelerle kendimizi geliştirme imkanı bulduk" sonra da güven veren bir gülümsemeyle ekliyorum "Yoksa okul aynı okul, eğitim aynı eğitim yani..."

Ömer Şanlı gözlerini üzerime dikmiş, yüzünde tebessümle pür dikkat beni dinliyor. Ama işin ucunu bırakmaya niyeti yok. Nitekim ben lafımı bitirince başını tekrar özgeçmişime eğip, okumaya başlıyor.

"Tenis, tekvando, yoga, ahşap boyama, yağlı boya resim, açık hava yürüyüşleri, mağaracılık, fotoğrafçılık..." başını kaldırıp baktığında, bana mı öyle geliyor yoksa gerçekten mi öyle bilemiyorum ama yüzünde eğleniyormuş gibi bir ifade beliriyor. "Bunların hepsini yapıyor musunuz gerçekten?" diye soruyor.

Bunların hepsini yapıyor muyum sorusuna verilecek en doğru cevap bir ara, ama ayrı ayrı zamanlarda hepsini yapmıştım. Ben palavra atacak biri değilim. Yapmadığım şeyi yapıyorum demem. Mesela mağaracılık... Üniversitede mağaracılık kulübüne girmiştim çünkü o zamanlar platonik olarak âşık olduğum, upuzun saçları ve sert bakışları olan harika bir çocuk vardı. Onunla aynı ortamda olmak bizi yakınlaştırır sanarak üye olmuştum kulübe. Tüm teorik bilgileri öğrendim ama çocuğun sevgilisinin kulüp başkanı olduğunu öğrenince, pratik uygulamaya geçemeden yani mağara gezisine katılmadan kulübe olan tüm ilgimi kaybetmiştim.

Tenise gelince, eskiden küçükken annemlerle yazlığa gittiğimiz her yaz tüm vaktimi pinpon oynayarak geçirirdim. Ee iyi işte ikisinde de raket, top ve file var. Tek fark birinin adı daha havalı.

Fotoğraf çekmeye bayılırım. Nereye gitsek elimde makineyle orayı burayı, kızları, kendimi çekerim sürekli. Hatta kızlar bana 'Foto Ayhan' derler. Ayhan üniversitedeki dağ ve deniz gezilerimizde sürekli olarak çevremizde dolanıp, kare kare pozumuzu yakalayan, yapış yapış bir fotoğrafçıydı. Ama her nasılsa her taşın altından çıkar, hiçbir pozu kaçırmazdı.

Daha sonra size diğerlerini de anlatırım. Ama gördüğünüz gibi her şey gayet usulüne uygun yazılmış.

"Elbette hepsini yapıyorum. Tabii son zamanlarda bazılarına biraz ara vermem gerekti... Mesela tenis oynayamıyorum çünkü spor salonu üyeliğimi yenileyemedim. Ama işe başlar başlamaz..."

"Çok güzel. Yani böyle çok yönlü olmanız. Çalışanlarımızın sosyal olmalarına önem veriyoruz. Özellikle bu yeni iş moda olunca isteyeceğimiz son şey başını işten kaldırmadan çalışıp, gelişmelerden habersiz olanlardır. Ama sizinle sorun yaşamayacağımız ortada. Peki moda ile aranız nasıl?"

Bir anda gözlerim parlıyor. Allah'ım bu her genç kadının iş görüşmesinde duymak isteyeceği türden bir soru. "Modaya bayılırım" diye atılıveriyorum. "Gerçi elbette ünlü tasarımcıların kreasyonlarını almam mümkün değil, ama en azından düzenli takip ederek trendleri hiç kaçırmam." Bir an durup bilmiş bilmiş ekleme ihtiyacı duyuyorum "Ama sırf moda diye de her trendi kendimde uygulamam."

Ömer Şanlı'nın yüzünde beliren pahalı gülümsemesi bir kez daha bembeyaz dişlerini ortaya seriyor. Gözlerimi dişlerinden alamıyorum. Dişlerin gerçekten bu kadar beyaz olması mümkün mü? Ya da belki de porselendir...

"Dil bilginiz de hiç yabana atılacak gibi değil. Mesela İngilizce'yi çok iyi, Almanca'yı orta ve Fransızca'yı düşük seviyede biliyormuşsunuz."

Ah evet üniversiteden mezun olduğumdan beri aynı sıralamayı kullanırım. Bunu herkes yapar. İyi İngilizce, orta Almanca ve az Fransızca yazılır çünkü İngilizce gerçekten iyi bilinir. Ortaokul lisede zoraki Almanca öğrenilmiştir. Fransızca öğrenmek ise üniversitede kendince farklı ve havalı bir şey yapmış olmak adına atılmış bir adımdır. Ama ne kadar zor olduğu anlaşılınca birinci sömestrden sonra bırakılır. Böylece hep az seviyede kalır ve hiç gelişmez. Aman zaten İngilizce evrensel dil ve diğerlerine hiç gerek duyulmaz.

"Bunu duyduğuma sevindim çünkü yurtdışından misafirlerimiz geldiğinde, kendi lisanlarını konuşan birilerini görmek onları çok mutlu ediyor."

Biliyorum şu anda bu yanlış anlamayı burada netleştirmem gerek ama bana bu kadar nazik davranmış, Türkiye'nin en önemli işadamlarından birine bunu nasıl itiraf ederim! En iyisi tekrar aradıklarında başka iş buldum demek.

"O halde sizinle çalışmak bizim için zevk olacak. Bir aylık deneme süresi haftaya çarşamba başlayacak. Deneme süresinde sizin dışınızda biri daha olacak. Ay bitiminde biriniz bizimle

devam ederken diğeri maaşını alarak aramızdan ayrılacak. Maaş ve diğer ayrıntılar ile ilgili insan kaynakları sizinle görüşecek. Şimdilik bu kadar. Umarım iyi olan kazanır." diyerek yerinden hafifçe doğruluyor elini uzatıyor.

İyi olan mı? O benim ve ben kazanacağım diye geçiriyorum içimden, bir yandan da uzattığı eli, tıpkı insan kaynakları gazetelerinden anlattıkları gibi sıkı ve kendimden emin bir şekilde sıkıyorum.

O akşam haberi vermek için kızların yemekten eve dönmesini bekliyorum. Ama o kadar uykusuz ve yorgunum ki, kanepede uyuyakalmışım. Telefonun sesiyle kendime geliyorum.

"Naber fıstık?" diyor neşeli bir şekilde Cem.

Gözlerimi ovuşturarak, mahmur bir şekilde konuşuyorum. "Selam Cem."

Cem alınmış numarası yapıyor "Ooo ne çabuk eskidim. Sesimi duymak seni mutlu etmedi baksana."

"Yok" derken esniyorum. "Uyuyakalmışım da... Saat kaç?"

"Saat 23.30 ve ben seni çok özledim. Bu akşam da restoran fazla yoğun değil. Ben de sana geldim aşağıdayım."

"Çok tatlısın canım ama olmaz ben kızlarla konuşacağım bu gece."

"Evdeler mi?"

"Hayır ama eninde sonunda geleceklerdir."

"Ama bebeğim geldiklerinde yorgun olacaklar ve muhtemelen konuşmayı yarına erteleyecekler. Zaten bak sabırla beklemişsin bunca zaman. Bence bu geceyi daha fazla yalnız geçirme... Ben de geçirmeyeyim"

Düşünüyorum da haklı aslında. Bu saatten sonra ne konuşabiliriz ki? En iyisi yarın salim kafayla görüşmek.

"Tamam o zaman birkaç parça eşya alıp geliyorum" derken ilk gözüme çarpanları da, spor çantama tıkmaya başlıyorum.

"Aferin benim akıllı sevgilime. Hadi acele et, çok bekletme."

Gecenin şu saati, kalkıp buraya kadar gelmesi ne hoş diye geçiriyorum içimden. Çoğu erkek kılını kımıldatmaz. Bana gerçekten âşık olmuş olmalı.

"Sana âşık falan değil." diye Berna acımasızca eleştiriyor Cem'i. Aradan geçen koca hafta sonundan sonra, sonunda salı oldu 'Kızlar Gecesi'nde bir araya geldik. Günlerdir benimle görüşmemek için türlü numaralar yapıyorlardı.

"Biliyor musun senin derdin ne hiç anlamıyorum?. Benim mutlu olmamı istemiyorsun sanırım. Hani seni tanımasam neredeyse..." derken aniden susuyorum.

"Neredeyse ne?" diye üsteliyor Berna.

Omuz silkerek somurtuyor, cevap vermiyorum.

"Nedeyse ne Leyla Hanım söyler misin? Bitiremeyeceğin cümleye başlama. Cesaretin yoksa hiç söyleme." diye meydan okuyor bana.

"Hiç de bile! Ben sadece senin aksine, karşımdaki insanın duygularını önemsiyorum ve kırılacağını bildiğim zaman susuyorum."

Berna dalga geçercesine kahkaha atıyor. "Ah tabii yılın duyarlılık ödülü Leyla Özgün'e gidiyor. Bana bak Leyla sen hayatımda tanıdığım en duyarsız insansın. Böyle olmak istediğin için değil, ama böyle olduğun halde bizim gibi seni seven insanların sana hiçbir şekilde sesi çıkarmayışından böylesin. Ama görüyorum ki sana yaptığımız iyilik değil. Tüm bunlar senin her geçen gün daha bencilleşmene neden oluyor."

"Öyle mi? Ve bunlar sırf bir geceyi, doğum günü gecesini sevgilimle geçirdiğim için mi? Çok yazık... Bunca zaman bu arkadaşlık için sarf ettiğim emeğe."

Berna hayretle kaşlarını kaldırmış bana bakıyor "Pardon ne emeği? Sırf bizimle kalabilesin diye iki kişi olmamıza rağmen üç odalı ev tuttuk. Kredi kartı borçların nedeniyle neredeyse bir senedir kira ödemediğin gibi, üstüne üstlük maddi açıdan sana

destek çıktık. Her ihtiyacın olduğunda dertleşmek istediğinde yanında olduk. Sen hangi sorunumda beni dinledin ki!" derken neredeyse bağırıyor.

Ben de sesimin kontrolünü kaybetmiş bir şekilde karşılık veriyorum.

"Çünkü sen her şeyi mükemmel yaparsın! Hiç sorunun ya da yardıma ihtiyacın olmaz..."

Berna daha da çok bağırıyor. "Yeni biriyle görüşmeye başladığımı biliyor musun? Ama adamın aslında evli olduğunu ve karısıyla ayrı yaşadıklarını. Uzun süredir boşanmak istediğini fakat çocuğu üzülür diye dava açmadığını. Benim bu adamdan kaçıp kendimi kurtarmaya çalıştığımı ama her seferinde elimde olmadan ona geri döndüğümü... Nihayet boşanma davası açtığını ama bu sefer de karısının boşanmayacağım diye inat ettiğini... Bana aşktan bahsetme Leyla. Senin aşktan anladığın tek şey öpüşüp koklaşmak. Senin hayatında yaşadığın tek ikilem aynı geceye denk gelen iki randevudan hangisini seçeceğin. Ya peki Sedef'in ailesindeki sorunlardan haberin var mı?" derken eliyle Sedef'i işaret ediyor.

Sedef oturduğu yerde sıkıntıyla kıpırdanmaya başlıyor. "Ben... Ben tartışmaları sevmiyorum. Lütfen beni bu işe karıştırmayın. Zaten Leyla'ya anlatmadım ki nerden bilsin?" diye kaypak cevap vermeye çalışıyor ama Berna'nın fitili ateşlendi bir kez. Patlamadan durmayacak.

"Ama ben biliyorum değil mi? Hadi Sedef ya... Leyla ile aranın bozulmasından ödün kopuyor bir kere de dürüst cevap ver."

"Yanılıyorsun. Ben sadece demek istedim ki bu konuyu sana açtım ona açmadım..."

Berna atılıyor "Peki neden?"

Ben de merakla cevabı bekliyorum. Sedef benden bakışlarını kaçırıyor, sonra başını hafifçe eğiyor. "Bozulma Leyla ama seninle ciddi bir şey konuşmak çok zor. Yani aslında ben sana öz-

gü umursamazlığı seviyorum. İnsanı dertlerinden uzaklaştırıyor. Ama söz konusu sorunlar ise pek de iyi bir dinleyici olduğun söylenemez."

Utancımdan kızarıyorum. Ağzım bir karış açık kalakalıyorum. En yakın arkadaşlarım boş kafalı olduğumu düşünüyorsa, kimbilir diğerleri neler düşünür? Sevgilim, patronum, iş arkadaşlarım... Kendimi öyle önemsiz, öyle başarısız, öyle yenik hissediyorum ki... Daha fazla konuşacak enerjim yok... Gidip odama kapanmak ve uyuyup, sabah her şeyi unutmuş olarak başlamak istiyorum. Üstelik yarın ilk iş günüm. Düşündükçe mideme kramplar giriyor. Ya Ömer Bey de aynı fikirdeyse! Düşünüyorum da son görüşmede suratından sırıtma hiç eksik olmamıştı. Yarın kesinlikle eve gideceğim ve uzunca bir süre orada kalacağım. Belki de buraya bir daha hiç dönmem. En azından ailem benim hakkımda böyle düşünmüyordur. Beni sevenlerin ve yargılamayan insanların arasında olmak bana iyi gelecektir.

Muhtemelen geçirdiğim berbat gecenin ardından ilk iş günüm hakkında tahminlerde bulunuyorsunuzdur. Fazla meraklandırmadan anlatayım. Sabah telefonumun alarmı çalmadı. Ama sorun değil çünkü heyecandan ve kızlarla yaşanan olaydan duyduğum üzüntüden dolayı gözümü kırpmadım zaten. Yani geç kalkmadım.

Saçlarım kolay şekle girdi ve yollarda trafik yoktu. Kapatıcının yarattığı mucize sayesinde, yüzüm sekiz saatlik uykumu almışım kadar canlı görünüyor.

Şu anda arabamı, şirkete ait otoparka park ederken, psikolojik olarak ne kadar berbat hissettiğimi, fiziksel olarak yansıtmadığımı düşünüyorum. Ama yine de, iş konusunda çok parlak bir gün geçirmeyeceğimden neredeyse eminim. Üzülmüyorum, endişelenmiyorum da. İlk gün zaten bizden ne bekliyor olabilirler ki?

İnanamıyorum yani... Daha ilk günden geçen yılın Hİ faaliyet raporunu inceletip, konu ile ilgili düşüncelerimizi rapor olarak sunmamızı istediler. Yalnız bir şeyi vurgulamadan geçemeyeceğim. Söz konusu moda olunca, Halkla ilişkiler en çok çalışan bölümmüş meğer! Faaliyet raporları ansiklopedi kalınlığında ve birden benim Hİ tecrübemin yeterliliğinden şüphe ediyorum.

Diğer adayı anlatayım. Benim tam tersim. Ama her anlamda. Yani mesela esmer, uzun boylu, upuzun saçlı ve inanılmaz kendinden emin. Hani saçının tek bir teli dağılmayan, aldığı her kararda ve attığı her adımda doğru olan tipler vardır ya... Ya da masası hep düzenli, arabası temiz ve ayakkabıları boyalı... French manikürü asla uçlardan soyulmaz. Hep az önce kuaförden çıkmış gibi bakımlıdır. Hatta ağdası da hiç gelmez. Bacaklarına ağda yaptırmak için kıllarının uzaması gerekmez. İşte öyle bir rakibim var. Önceki iş tecrübesi de zaten benzer bir tekstil firmasındaymış. Rakibimi görene kadar işi alacağımdan çok emindim. Şimdiyse bir ay sonra kuyruğunu sıkıştırıp, kös kös işi bırakacak olanın ben olacağımdan neredeyse eminim. Of Allah'ım ya... Hayat bana karşı neden bu kadar acımasız ki? Tek istediğim iyi bir iş, bana âşık bir erkek ve sevdiklerimle beraber olmak... Neyse en azından, ikincisi hâlâ hayatımda mevcut. Moral depolamak için sevgilimi arıyorum. Ama ulaşılamıyor. Bak işte bu çok ilginç. Öğleye kadar uyuyakalmış olamaz değil mi? Aman neyse benim de onunki gibi kendi işim olsaydı, paşa gönlüm ne zaman isterse o zaman uyanırdım. Kâğıtlara gömülmüş bir vaziyette, çalışırmış numarası yaparak, hayatımı sorgulamaya devam ediyor, bir yandan da elimdeki kalemi ustaca çevirip duruyorum. Üniversiteden bu yana, paslanmadığım yegâne konu kalem çevirmek diye düşünerek kendime acımaya koyuluyorum. Hayatım hiç de istediğim ya da planladığım gibi gitmiyor. Bir gece önce kızlarla olan konuşmayı hatırlayıp, sıkıntıyla ofluyorum. Ve kalem elimden kayıveriyor, masanın üze-

rinde hoplayıp zıplayarak, yere düşüyor. Kalemi almak için eğildiğimde, bir çift gıcır gıcır, ayna gibi parlayan siyah ayakkabıyı fark ediyorum. Başımı kaldırıp baktığımda, Ömer Bey'in bana gülümsediğini görüyorum.

"Beklediğiniz gibi bir başlangıç olmadı anlaşılan." diyor.

"Pardon? Anlamadım..." Yalnız gerçekten anlamadım, zamanı kazanmıyorum.

"Sıkıntılı olduğunuzu gözlemledim. İlk günden gözlerini korkutmayın demiştim ama sanırım bizimkiler biraz sıkıştırmayı seviyor."

"Aa yok ben ondan sıkıntılı değilim. Bu aralar şanssız bir dönemimdeyim de her şey ters gidiyor."

Yerden eğilip, kalemimi alıyor ve bana doğru uzatırken hala gülümsüyor "Belki de bu iş şanssızlığı kırmanızdaki ilk adım olur."

Gayri ihtiyari mırıldanıyorum "Tabii alabilirsem."

"Kendine inanmak başarmanın yarısıdır." dedikten sonra topukları üzerinde dönüp, az ilerdeki rakibimin masasına doğru yürüyor. Başımı eğmiş gidişini izlerken dediklerine odaklanmaya çalışıyorum ama aklımda varsa yoksa tek düşünce: Acaba dişleri kendi dişleri mi yoksa harika bir dişçisi mi var? Bu işi alırsam ilk iş dişlerimi beyazlattıracağım.

O gün hayatımın en uzun iş gününü yaşadığımı ve mesai bitiminin hiç gelmeyeceğini düşünürken, fark ediyorum ki saat 18.00 olmuş. Aman ne güzel mesai bitti ama eve gidip kızlara olanları anlatamayacağım. Rakibim hakkında konuşup, topluca dalga geçemeyeceğiz. Beni rahatlatıp, başarılı olacağımı söylemeyecekler. Eve gidip annemle de konuşabilirim ama aynı şey değil. Annem profesyonel bir psikolog ve olgun bir anne edasıyla yaklaşır bu tip durumlarda. Oysa ki benim istediğim, doruluğunu ya da yanlışlığını sorgulamadan özgürce atıp tutmak ve bu konuda da çevremdekilerin tam desteğini hissetmek.

Zaten Cem'in de beni hiç aramamış olması tuhaf. En azından şans dileyebilir, günümün nasıl geçtiğini sorabilirdi diye düşünürken telefonum çalıyor.

"Naber fıstık?" diye soruyor Cem keyifli bir şekilde.

"İyidir" diyorum kötü olduğumu belli eden bir tonlamayla.

Cem hiç üstüne alınmıyor "Keyifsizsin galiba. Bir sorun mu var?"

Ona bir bir sıralamaya hazırlanırken, lafımı bölüyor. "Dur anlatma. Akşam yüz yüze konuşuruz."

Hevesi kursağında kalmış her kadın gibi hırçınlaşmaya başladığımı seziyorum. "Gelemem Cem. Annemlere sözüm var yemekte evde olacağım ve bizim evde yemek erken yenir."

Bu sefer hayal kırıklığı yaşayan o "Hadi ya... Ben de kendimi hazırlamıştım buluşmaya. Neyse artık yarın."

"Artık hafta içi özgürce plan yapabileceğimi sanmıyorum. Sabahları işe gitmek için erken kalkacağım ya" diye ekliyorum imalı bir şekilde.

"Aa doğru ya bugün ilk gündü değil mi? Ee nasıl geçti?"

"Fena değil. İlgin için teşekkür ederim." diyorum soğuk soğuk.

"Haa sen ondan bozuk atıyorsun... Hadi ama prenses ben akşam kutlarız diye plan bile yapmıştım. Gündüz seni arayarak ilk günden dikkat çekmeni istemedim."

"Mesaj da atabilirdin. Neyse sorun değil artık geçti zaten."

"Kötü bir gün mü geçirdin? Üzgünüm düşünemedim" diyor içtenlikle ve tüm inadım kırılıyor.

"Kötü bir gece geçirdim. Arkadaşlarım bana karşı cephe aldı. Bütün gece uyumadım." Başımı sağa sola çevirip duyulmayacağımdan emin olunca "Rakibim çok güçlü. İşi alabileceğimden bile emin değilim. Cem cumartesiye kadar görüşmesek iyi olur. Gece uykumu alıp sabahları enerjik olmalıyım. İlk günden bile ne kadar iş yüklediklerini bilsen şaşarsın. Bu iş şaka değil.

Sandığımdan çok fazla sorumluluk gerektiriyor. İşin kötü yanı" derken sesimdeki tüm heyecan yok olup gidiyor.

"İşi alsam bile altından nasıl kalkacağımı hiç bilemiyorum."

"Hey ne çabuk pes ettin öyle? Eminim çok başarılı olacaksın. Kaç kişi arasından iki kişi seçildiniz. Adam özgeçmişinden çok etkilenmiş olmalı."

Birden aklıma yazdıklarım geliyor. "O da başka bir hikâye diyorum." isteksizce. "Oradaki bazı şeyler abartılmış."

Cem gülüyor "Aman canım ekstradan birkaç hobi eklediysen ne olmuş ki?"

"Sadece hobi değil. Almanca ve Fransızca bilgimi de abarttım. Kullanmadığım birkaç bilgisayar programı ile birlikte" derken işaret parmağımın tırnağını yemeye başladığımı fark ediyorum.

"Tamam sakin ol. Eminim her şeyi de uydurmadın. Öncelikle kendine güvenmelisin. Bu akşam görüşmeyeceksek cumarteseyi beklerim. O zaman bol bol telafi ederiz. Kendine iyi bak fıstık."

"Tamam sen de. Bu arada..." derken duraklıyorum "Seni özledim." Onu sevdiğimi henüz söyleyemem biliyorum ama aslında şu dakika içimden tam olarak geçen bu aslında.

"Ben de seni." diyerek telefonu kapatıyor. En azından çok tatlı bir sevgilim var. Her şeyi kaybetmiş değilim.

Arabama atlayıp soluğu annemlerde alıyorum. Soluğu alıyorum derken önce herkes gibi bir buçuk saatimi trafikte heba ediyorum. İnsan keyifsiz ve arkadaşları ile küsken bu tip beklemeler iyice çekilmez oluyor. Şimdi Berna ile laflıyor olsaydık, trafik umurumda bile olmazdı. Onun yerine gözümü önümdeki arabanın tamponuna dikmiş hareketlenmesini bekliyorum.

Acaba arasam mı diye düşünüyorum bir an. Ama madem ilk iş günümü, benim için ne kadar önemli olduğunu bildikleri halde, umursamıyorlar ben de onları bilgilendirmeyeceğim. Kararımı kesin.

Zaten akşam yemeğinden sonra gözlerimi ancak bir saat daha açık tutabiliyorum. Sonra yeni bir iş gününe hazır olabilmek için yatağın yolunu tutuyorum.

Not: Çalışma hâyatı insanı ne kadar monotonlaştırıyormuş. Evden işe işten eve. Yemek ye, uyu. Bu şekilde ömrümün harcanacak olması ürkütücü.

Ertesi sabah uykumu almış olmanın verdiği enerji ile güne daha pozitif başlıyorum. Bir yığın dosya inceleyip, iş öğrenmeye çalışarak geçen gün boyunca, yine arayan olmuyor ve hala kimsenin umurunda değilim. İş bitimi aynı monotonlukla evimin yolunu tutup, yemekten kısa süre sonra uyuyorum. İş hayatı cidden insanın yaşama sevincini öldürüyor.

Sonraki gün güne farklı bir heyecanla başlıyorum. Nedeni de dilimin ucunda ama neydi? Hah evet bugün cuma. Yaşasın Cuma! Hayatım boyunca en çok sevdiğim gün olmuştur. Cuma günü hiçbir şey ters gitmez. Moraliniz asla düşük olmaz. Hatta ters giden ne varsa yoluna girer. Eğlenceli hafta sonunun başlangıcıdır. Cumaları seviyorum!

"Bu dosyayı Ömer Bey incelemenizi istedi." diyerek masama küt diye bırakılırken tozlar uçuşuyor.

Şaşkınlıkla soruyorum "Bir tane daha mı?" Bu bugün bana gönderilen ve okuyup bitirmemin imkânsız olduğu tam üçüncü dosya.

Dosyayı getiren asistan gülümsüyor "Ömer Bey endişelenmemenizi, yetişmezse hafta sonu evden devam edebileceğinizi söyledi. Pazartesiye kadar vaktiniz varmış."

"Hafta sonu mu?" diye tekrarlıyorum ifadesiz bir şekilde.

Daha sonra gün içerisinde Cem'e hafta sonu görüşemeyeceğimizi anlatmak benim kabullenmemden de zor oluyor. Ama sonunda çaresiz ikna oluyor. Ne de olsa bir aylık geçici bir dö-

nemden bahsediyoruz. Şu an kendimi ispatlamak zorundayım. Her zaman bu kadar çok çalışmayacağım.

Kızlardan hala ses yok ve annem her gün onlarla kalıyor olmamdan çok mutlu. Herkes olan biten üzerinde bir şekilde kontrol sahibi sadece ben akıntıya kapılmışım gibi hissediyorum. Hiçbir şey planladığım gibi gitmiyor. Oysa ki hayallerim bambaşkaydı. Hayallerim gözlerim önünde tekrar canlanırken ben eve dönüş yolundayım.

Şu anda sevgilimin restoranında arkadaşlarımla buluşup yeni harika işimi kutluyor olmalıydım. Bu kutlama bütün hafta sonu sürmeliydi. Onun yerine ben tozlu dosyalarımla, harika iki yaz gecesini evde geçireceğim. Tıpkı annem ve babam gibi kitaplara gömüleceğim. Sevgili Lamia da süslenip püslenip mis gibi parfüm sıkarak önümden geçip gidecek. Lamia'yı mı merak ediyorsunuz? Lamia ve benim kardeş olmadığımız yönünde ciddi şüphelerim var. Lamia koyu saçlı, kahverengi gözlü, benden bir iki santim uzun ve inanılmaz derecede hazır cevap bir kızdır. Ben çevremdekileri incitmemeye ne kadar özen gösteririm, o da o kadar umursamaz. Patavatsızca içinden geleni söyler. Berna ile iyi anlaşırlar. Kendi arkadaşları da onu çok seviyor gerçi. Kardeşler olarak birbirimize bağlıyız ama öyle birlikte gezen tiplerden değiliz. Bunun öncelikli nedeni, başkalarının olduğu ortamda bana sürekli laf sokması. Bir de arkadaşlarının fazla züppe olması. Dikkat ettiyseniz benim arkadaşlarım çok sevecen ve alçakgönüllü kızlardır. Off ya onları öyle çok özledim ki...

Telefonu elime alıp numarayı tuşlayacakken gözüm sağ şeride takılıyor. Acaba kenara çekip mi konuşsam? Sol şeritten sağa geçene kadar canım çıkıyor ama korna sesleri eşliğinde emniyetli bölgede yerimi alıyorum. Tam telefon açacağım ki, arkadan gelen siren seslerini duyuyorum. Yine neyi yanlış yaptım diye dikiz aynasına baktığım an hayatımda ilk kez bir kovalamaya tanık oluyorum. Nefes kesici bir şey. Ama küçük bir so-

run var o da kaçan arabanın tam önündeyim ve üzerime doğru geliyor. Motoru çalıştırıp, var gücümle gaza basıyorum. Harika şimdi de kovalamanın başını çeken benim! Allah'ım hep mi beni bulur bunlar ya...

Sonunda arabanın kontrolünü sağlayıp durdurduktan sonra kendime gelmem biraz zaman alıyor. Direksiyonu sıkıca kavramış olan ellerime bakıyorum, tir tir titriyorlar. Arkadaki araba beni sollamaya ve sağlamaya çalıştıktan sonra sonunda her ne pahasına olursa olsun geçmesi gerektiğine karar vermiş olacak ki, çarpıp geçti. Oldukça hızlı giden arabam, çarpmanın etkisiyle savrulunca kontrolü sağlamak için verdiğim mücadeleyi kaybedeceğimden neredeyse eminken, hayatımın bugün bu şekilde bitmesi ne kadar acı olurdu diye düşündüğümü hatırlıyorum.

Az önceki yaşananların etkisiyle gözlerimden yaşlar boşanıyor. Takipteki polis arabası yavaşlayıp duruyor. Uzaklardan bir yerden birinin kovaladıkları adamı kaçırdıkları için küfrettiğini duyuyorum. Sanırım bu iş için beni sorumlu tutuyor. Daha fazla dayanamayacağımı düşünerek omuzların sarsıla sarsıla ağlamaya başlıyorum.

Küfrederek konuşmaya devam eden aksi erkek sesi gittikçe yaklaşıyor. Kapımın yanında durup bir süre beni izliyor. Benimse ona bakacak cesaretim yok.

"Hay bendeki şansa... On iki milyonluk şehirde çıka çıka sen mi çıktın karşıma? Hangi taşı kaldırsam sen varsın. Böyle devam edersen örgütle falan bağlantılı olduğunu düşüneceğim. Ne halt yemeye emniyet şeridinde duruyordun ki? Sana ehliyet verene deee... Böyle devam edersen yakında araban olmayacak zaten." demesiyle gözyaşlarına boğuluyorum. Minim zavallı Minim... Daha taksitleri bile bitmeden kızım araba mezarlığını boylayacak.

Benim bu halimi gören aksi polis- ki sonradan birinin seslenmesiyle adının Engin olduğunu öğreniyorum- yelkenleri suya indiriyor.

"Tamam tamam sakin ol. Kusura bakma üstüne fazla gittim. Şoktasın tabi. İyi misin? Ambulans gerekli mi? Adın neydi?"

Cevap verecek halim yok. Ellerim yüzüme kapalı titreye titreye ağlamaya devam ediyorum. Cılız bir sesle "Leyla." diyorum sonra aklıma geliyor ve burnumu çekerek ekliyorum "Ama arkadaşlarım Lili der."

"İyi biz arkadaş olmadığımıza göre ben Leyla Hanım diyeceğim. Araba için çekici gerekecek. Sen de arabadan dışarı çıkıp sakinleşmeye çalışsan iyi olur. Hadi gel." diyerek kapıyı açıp elini uzatıyor. İsteksizce elini tutuyorum ama ayakta durabileceğimden bile emin değilim. Bacaklarım öyle çok titriyor ki...

Önce bir bacağımı sonra diğerini uzatıp ayağa kalktığım an hatırladığım son şey "Ambulans çağırın." oluyor.

Gözlerimi açtığım zaman ilk gördüğüm karşımdaki soluk mavi duvar. Tepedeki florasan ışık ve koluma bağlı olan serumdan anlıyorum ki hastanedeyim. Başımı yavaşça çevirip biri olup olmadığını kontrol ediyorum ama hayır konuşacak kimse yok. Oda pek de şık döşenmiş sayılmaz. Devlet hastanesinde olmalıyım. İlk aklıma gelen gazetelerden okuduğum, bu tip hastanelerde yanlış tedavi nedeniyle meydana gelen ölümler. Burada kalamam. İlle de hastanede olmam gerekiyorsa kendimi güvende hissedeceğim benim tercihim bir yere nakletmeleri gerekli. Acaba durumum ne kadar ciddi? Hemen içeriye sesleniyorum. Biri başını uzatıp bana bakıyor sonra kafasını tekrar dışarıya çevirip "Uyandı." diye haber veriyor.

Neyse artık hemşire gelince anlatırım derdimi... Ama içeriye hemşireden önce giren Engin adındaki polis oluyor... Komiser Engin yani... Allah'ım İstanbul cidden çok küçük özellikle karşılaşmak istemediğiniz biri olduğunda.

"Neredeyim?" diye soruyorum lafı dolandırmadan.

"Taksim Devlet Hastanesi'nde."

"Her nasılsa yolum dönüp dolaşıp Taksim'e düşüyor." diye mırıldanıyorum kendi kendime.

"En yakın hastaneye getirdik. Ama istersen daha sonra keyfine göre daha şık bir hastaneye ve odaya geçiş yaparsın."

"Neden ki? Durumum ciddi mi?"

"Sanmam. Alnındaki kan nedeniyle başını şiddetli çarpmış olabileceğini düşündüler. Bir de bayılınca... Gerçi ben adım gibi emindim ki her şey tamamıyla senin etrafı seferber etme arzundan ileri geliyordu."

"Ne kadar duygusuz bir yaklaşım." diyorum ters ters. "Sanki arabanın önüne keyfi atılmışım gibi beni suçlayıp duruyorsunuz ya pes doğrusu. Arabamı bilerek ve isteyerek niçin bu kazaya neden olacak duruma sokayım ki?"

"İşte ben de onu merak ediyorum. O dakika orada olman tesadüf mü yoksa planlı mıydı acaba?" diye soruyor tüm ciddiyetiyle.

Gözlerimi kocaman açıyorum "Ciddi olamazsınız! Benden şüphelenmiyorsunuz herhalde."

"Benim işim Leyla Hanım herkesten şüphelenmektir. Hiç ummayacağın insanların ne işlere karıştığını bilsen."

Bu adamı sevmiyorum. Öncelikle sürekli yanlış bir şey yapmışım gibi davranmasından dolayı. Ve tabii kabalığının da etkisi var. Ayrıca senli benli konuştuğunu da fark etmişsinizdir.

Başımı dikleştirip ben de ona ikinci tekil şahısla hitap ediyorum. Ee yani sonuçta benden üstün değil "Biliyorsun ki aksi ispatlanana kadar herkes masumdur. Benim masum olduğumu varsayarak hareket etmelisin."

Engin Komiser alayla karışık gülüyor "O dediğin Amerikan filmlerinde. Burası Türkiye. Burada aksi ispatlanana kadar herkes ya suçludur ya da suç potansiyeline sahiptir. Ben bu varsayımla yola çıkarım. Bu sayede ne kadar kişinin suç bağlantısını keşfettiğimi tahmin bile edemezsin."

Somurtuyorum. "Ama bu insan haklarına aykırı. Ayrıca içindeki kuruntulara göre hareket edemezsin. Somut delillere ihtiyacın var."

Adam cebinden kalem ve kâğıt çıkarırken umursamazca omzunu silkiyor "İyi o zaman Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'nde dava aç."

"Biliyor musun belki de yaparım." diyorum inatçı bir tavırla.

"Annenin numarasını verirsen arayacaklar." diyor tehdidimden bir nebze etkilenmemiş bir şekilde.

Annemi mi? Olamaz annemi arayamam. Tam da hayatımı bir yetişkin gibi yoluna soktuğuma inandırmışken onu.

Çekimser bir şekilde "Aslında erkek arkadaşım yakınlarda oturuyor. Onu arasam daha iyi." diyorum.

Adam alayla karışık sırıtıyor "Tabii o da olur. Hangisini arayalım?"

Dikleniyorum "Ne demek istiyorsunuz?"

"Ben sizi her görüşümde farklı biriyle gördüğüm için emin olamıyorum esas adam hangisi. Belki de hiçbiridir."

Böyle düşünmesine izin veremem. Atılıyorum "Onlar benim..."

"Kuzenlerin mi?" diye lafı mı tamamlıyor.

Cidden adam sinirlerimi geriyor. Sürekli yargılayıcı bir tonla konuşuyor.

Gözlerimi devirip, iç geçiriyorum. "Ne kadar önyargılı bir toplumuz. Onlar benim çok eskiden arkadaşlarım."

Komiser eğlenerek başını sallıyor "Eminim öyledir. Tamam o zaman kimi arayalım?"

Cem'de karar kılıp, bir an önce gelip beni almasını umut ederek beklemeye başlıyorum.

Engin Komiser tekrar içeriye girdiğinde konuşmadan önce beni şöyle bir süzüyor "Erkek arkadaşına ulaşamadık."

"Nasıl yani telefonu kapalı mı?" diyorum şaşırarak.

"Hayır telefonu açıldı ama cevap veren kişi Cem Bey'in telefonu orada unutmuş olduğunu söyledi. Kendisi nerede bilmiyormuş."

Tuhaf hem de çok tuhaf. "O zaman ev numarasını vereyim" dememi beklermişçesine adamın cevabı hazır "Bence erkek arkadaşını bulmakla zaman geçirmeyelim. Başka bir arkadaşın yok mu?"

Ah evet beni istemeyen arkadaşlarım vardı değil mi? Elimi uzatıyorum "Telefonumu alabilir miyim? Ben kendim arayabilirim sanırım."

"Nasıl istersen" diyerek odayı terk ediyor.

Numarayı çevirmeden önce cesaretimi toplamaya çalışıyorum. Bu durumda bana en çok yardımcı olabilecek Berna'yı arayamayacağımı fark ederek Sedef'in numarasını buluyorum.

"Eee Sedef?"

"Leyla! Naber? Nasılsın?"

"Kötü. Kaza geçirdim ve hastanedeyim. Gelip beni alır mısın?" derken gözyaşlarına boğuluyorum.

Ne iyi arkadaşlarım var. Gerektiği anlarda hep birbirimize kenetlenmişizdir. Gidebileceğimi öğrenir öğrenmez taksiyle kızların evinin yolunu tutuyoruz. Hala tansiyonum düşük olmalı çünkü teknedeymiş gibi başım dönüyor ve midem bulanıyor.

Eve varıp da yatağıma yattığım zaman kendimi çok daha iyi hissediyorum. Biraz enerjimi topladıktan sonra ılık bir duş alıp yaşananları geride bırakmaya hazırım.

Nitekim bir iki saat sonra uyandığımda gecenin iyice ilerlemiş olduğunu fark ediyorum. Kızlar balkonda oturmuş keyif yapıyorlar. Yataktan kalktıktan sonra hafifçe sendeleyerek koridoru geçiyor ve salonun balkonuna ilerliyorum.

"Selam!" diyorum mahmur bir ifadeyle gülümseyerek.

"Nasıl hissediyorsun?" diye soruyor Berna.

"Evde olmak güzel." diyorum balkon sandalyelerinden birine otururken

Sedef atılıyor "Evde olman güzel. Sensiz çok keyifsizdi bu-talar."

"Şey evet sanırım fazla üstüne gittik. O gece söylediklerime hala inanıyorum ama belki de yanlış zaman ve yanlış bir üsluptu." Bu Berna'dan duyabileceğiniz en açık ve en içten özür dileme şekli. *Duygulanıyorum.*

"Unutalım artık. Ben bunları düşünmek istemiyorum." derken ikisine de sarılmak için kollarımı açıyorum. Sandalyelerinden bana doğru eğilip kollarını doluyorlar. Her şeyin yine eskisi gibi olması harika. Hemen hemen her şeyin yani. Hasar tespiti yapacak olursak arabam dışında istediğim her şeye sahibim. Arkadaşlarım, sevgilim ve işim var.

Sevgilim demişken "Biliyor musunuz Cem bu aralar çok tuhaf davranıyor. Hastanede aradım ama ulaşamadım."

Sedef bakışlarını kaçırıyor, bacak bacak üstüne atmış Berna ayağını sallamaya başlıyor.

"Ne var? Bir şey biliyorsunuz... Söyleyin."

Birbirlerine bakıyorlar önce. Kararsızlar.

"Hadi, benden gizlemeyeceksiniz herhalde."

Sedef başlıyor "Berna ile geçen gün onu gördük."

"Evet." diye devam ediyor Berna. "Yanında uzun boylu esmer bir kadınla. Çok samimiydi."

Afallıyorum. "Ne kadar samimi?"

"Dilini ağzının içine sokacak kadar samimi!" diyor Berna lafı dolandırmadan.

Şoktayım. Kızlar üzgün olduklarını söylüyorlar ama onları dinleyemiyorum bile. Tek düşünebildiğim hayatımda asla her şeyin aynı anda iyi olmadığı ve olmayacağı...

Hafta sonu benim için rüyada daha doğrusu kötü bir kâbus-taymışım gibi geçiyor. Tam olarak ne yaptığımın farkında olmadan arkadaşlarımın yönlendirmesiyle bir oraya bir buraya çekiştiriliyorum. Önce arabamı serviste görmeye gidiyorum. İlk

karşılaştığımız an gözlerim doluyor. Ellerimi sevgiyle kaportası üzerinde gezdirirken acı ile çığlık atmasını bekliyorum adeta. Dünyalar güzeli kızımın ne hale geldiğini görmek içimi parçalıyor. Servis sorumlusu doktor edasıyla beni rahatlatmak için aslında iç organlarının sağlam olduğunu sorunun sadece birkaç estetik operasyonla çözüleceğini belirtiyor. Hayır elbette bu kelimeleri kullanmıyor. O teknik terimlerle anlatıyor ama ben biliyorum ki, teknik servis sorumlusu bir kadın olsaydı, aynen böyle ifade ederdi.

Her neyse, sonuçta önemli bir sorunu yokmuş tek hasar bariyerlere çarpmadan kaynaklanan kaportanın içine göçmesi sanırım. Ama işte yine de az bir para tutmayacak düzeltilmesi. Ve ben bu parayı nasıl ödeyeceğimi hiç bilmiyorum. Sanırım bir süre teknik serviste mahsur kalacak. Yaklaşık bir ay kadar. Ama onlar şu anda bunu bilmiyor ve ben de bu sorunu yokmuş varsaymayı tercih ediyorum. Tabii Berna yüzüme vuruncaya kadar.

"Nasıl ödeyeceksin parayı?" diye soruyor merakla.

Ona olan birikmiş borcumu hatırlıyorum. "Biliyorum sana borcum var. Üzgünüm geciktirdiğim için. Ama kafamda her şeyi sıraladım ve plan yaptım. Çözümlerim var." diyorum ne olduklarını sormamasını umut ederek.

Berna hiç ummadığım kadar yumuşak bir tonla konuşmaya başlıyor "Lilicim zengin bir sevgili bulacağın varsayımı ile hareket edemezsin. Hem zaten adama ne diyeceksin? Borç mu isteyeceksin? Senin gerçek bir plana ihtiyacın var. Bak ne diyeceğim önce şu işine odaklan. Ama bu arada iş başvurusu yapmaya devam et. Eğer bu işi alamazsan diye seçeneklerin açık olsun."

Somurtuyorum. "Bu işi alabileceğimi hiç sanmıyorum. Bana bir baksanıza ne kadar dağınığım. Şu dosyaları bu hafta sonu bitirip bir rapor hazırlamam gerekiyordu. İçinde yazılanlar hakkında hiçbir fikrim yok. Sanki bu işi önceden hiç yapmamışım gibi. Tamamıyla tecrübesiz hissediyorum. Görünüşe göre öz-

geçmişimde abarttığım sadece dil becerim değilmiş. Bütün iş tecrübem de koca bir yalanmış!" derken akmaya hazırlanan gözyaşlarımı engellemek için gözlerimi sıkıca kapatıyorum.

Sedef bana sarılıyor "Lili kendine haksızlık ediyorsun. Eğlenmeyi çok sevdiğini ve hayatın çoğunu ciddi sorumluluklardan kaçarak geçirdiğini hepimiz biliyoruz."

"Teşekkürler içimi rahatlattın." diyorum gülmeye çalışarak.

"Daha bitirmedim. Ama hayatta en iyi yaptığın bir şey varsa o da işin. Sen halkla ilişkiler yapmak için doğmuşsun. O kadar sıradışı ve renkli bir bakış açın var ki... En harika fikirler hep senden çıkardı unuttun mu? İşe yaramaz biri olsaydın aynı işyerinde beş sene barınmam mümkün müydü? Tamam biraz dağılmış olabilirsin ama bunda ne var ki? Eminim Ömer Şanlı seninle öteki kızın gece ve gündüz kadar farklı olduğunu bilerek sizi seçti. O çok akıllı bir adam. İki zıt kişiliği denemek istemesi de tesadüf değil."

Berna atıldı "Ben de Sedef'e katılıyorum. Adam diğer adayın ne kadar sistemli ve kitabına uygun hareket ettiğini biliyor zaten. Onun merak ettiği senin neler başarabileceğin olmalı. Eğer kendini küçük görmekten ve diğer kıza benzemek için çabalamaktan vazgeç ve her zamanki gibi özgürce hayal gücünü kullanırsan bu işi alman kaçınılmaz. Baksana içerik moda. Yani en yakından takip ettiğin konu. İş halkla ilişkiler en iyi yaptığın iş. Ve söz konusu hayal gücü oldu mu senin için limit yok."

Gözlerim gözyaşları ile bulanıklaşmaya başlıyor. Tanrım bana benden çok inanan arkadaşlarım olduğu için ne kadar şanslıyım. Kollarımı açıp ikisine de sarılıyorum. "İyi ki varsınız!" diyorum. "Bu gece kutlasak mı?"

İkisi de hafifçe geri çekilip, kocaman gözlerle şaşkın şakın bakıyorlar.

"Eee sadece şaka yapıyordum. Tabii ki bu gece oturup dosyaları bitireceğim." derken bakışlarımdan kendimi ele vermemek için tekrar sıkı sıkı sarılıyorum.

Bütün hafta sonunu çalışarak geçirmiş olmama rağmen Ömer Bey odasına çağırttığı zaman elim ayağım birbirine dolanıyor. Kapı açılıp da içeri girdiğim an Ömer Bey'i masasının başında her zamanki gibi tüm pozitif enerjisi ve çalışkanlığıyla çalışır buluyorum. Hayatında işlerin yolunda gitmediği bir tek gün var mıdır acaba?

Bana oturmamı işaret ediyor beyaz beyaz gülümseyerek. İtaatkar bir biçimde masasının karşısındaki koltuğa çöküp, eteğimi düzelterek bacaklarımı özenle birleştiriyorum. Bir şey itiraf edeyim bacak bacak üstüne atamadığınız zaman, zarif bir biçimde bacaklarınızı yan yana tutabilmek için verdiğiniz mücadele ayakta durmaktan çok daha yorucu. Keşke ayakta bekleyebilsem diye düşünüyorum.

"Verdiğim dosyaların hepsini inceleyebildiniz mi?" diye soruyor lafı dolandırmadan.

Çekimser bir şekilde lafa başlıyorum "Elimden geldiğince tamamlamaya çalıştım. Ama tam olarak bitiremedim."

"Zaman limiti ve baskı olunca çok verimli çalışamıyorsunuz sanırım." diyor anlayışlı bir şekilde.

Ah evet bir bilseniz üzerimdeki baskıyı. Zaman konusuna değinmek bile istemiyorum. Bütün hafta sonum pinekleyerek geçti evde zaten. Tabii bunları söyleyecek değilim.

"Zaman yeterli gelmedi ne yazık ki... Ama bu işi yeni tanımaya başlıyorum. Tecrübelendikçe ve daha çok şey öğrendikçe hızlanacağımdan eminim." Emin olmasam da tüm kalbimle diliyorum.

Not aldığı kâğıttan başını kaldırmadan bana bakıyor. Ciddi bir ifadeyle konuşuyor. "Bundan çok daha fazlasını, çok daha kısa sürede yapmanız gereken zamanlar olacak biliyorsunuz değil mi?"

Buz kesmiş ellerimi kavuşturuyorum. "Ee-evet. Şey elbette."

"Geçen hafta hazırladığınız raporu inceledim."

Nefesimi tutmuş beklerken bir yandan da ne yazdığımı hatırlamaya çalışıyorum.

"Çok sıradışı fikirleriniz olduğunu kabul etmem gerek." diyor ne çıkarmam gerektiğine karar veremediğim bir ifadeyle.

"Parfüm, tema kokulu davetiyeler, lila ve ..."

Ah evet Cem'e aşık olduğum zaman ürettiğim fikirler... Ne kadar pozitif ve aşk doluydum o zaman. Cem'in beni aldattığına inanamıyorum. Daha geçen hafta hem sevgilim hem işim vardı. Şimdi biri yok diğeri de uçup gitmek üzere. Tamam işte benim bu iş için hafif kaçtığımı düşünüyor. Diğer kız çok daha oturaklı, çok daha olgun fikirler üretiyor. Bense çocuktan farksızım. Allah'ım ne düşünüyordum ki kokulu davetiyelerden bahsederken? Ne kadar aptalım!

"İtiraf etmeliyim ilk okuduğum zaman size bu şansı tanıyarak hata mı ettim acaba diye düşündüm."

Biliyordum işte! Bir aya bile gerek duymadan anladı bu işin bana iki beden büyük geldiğini.

"Ama biraz düşününce ve diğer bilindik sıradan fikirlerle kıyaslayınca aslında neden olmasın diye düşündüm. Yani bu marka yurtdışında bu kadar ileri gitmişken hiçbir şey için olmasa 'D' prestij amaçlı bir parfüm çıkarabilir."

"Kesinlikle" diye canlanıyorum. "Aslında bunca zaman beklemiş olmaları şaşırtıcı."

"Ve tema kokulu davetiyeler... Bunu biraz açabilir misin?"

Hevesle atılıyorum. "Düşünün 2010 Yaz Defilesi için davetiye gönderiyorsunuz... Yazı anımsatan kokuları düşünün. Davetiyelerin renkli ve kokulu olması zarfı açan için ne kadar cazip olurdu. Ayrıca defilenin bulunduğu ortama da aynı kokunun hakim olması bir bütünlük katardı. Ben şahsen bazı defileleri can sıkıcı derecede sade buluyorum. Tamam amaç giysiyi ön plana çıkarmak. Ama lütfen yani bir alışveriş merkezine gittiğimizde dikkatinizi giysiden de önce çeken vitrin düzeni değil midir? Ben bir ara 'vitrin tasarımı' işine girmeyi bile düşünmüş-

tüm. Çünkü vitrinleri güzel olan çok az aynı sıkıcı temayı tekrar tekrar kullanan o kadar fazla mağaza var ki alışveriş merkezlerinde. Böylece en sevdiğim yerde, en sevdiğim objelerle çalışarak, en sevdiğim işi yapacaktım." dedikten sonra konuyu dağıtımı fark ederek toparlamaya çalışıyorum. Anlatıyorum, anlatıyorum ve Ömer Bey de yüzünde tebessümle beni dinledikçe dinliyor. Arada öyle sorular soruyor ki, artık adım gibi emin oluyorum fikrimle gerçekten ilgilendiğine.

Her şey harika işi kesin aldım diye düşünüyorum ta ki bana şunu söyleyene kadar "Söylediklerinizden çok etkilendim. Banu hanımla bir toplantıya katılacağız. Biz dönene kadar bu anlattıklarınızı kâğıda dökerseniz sevinirim. Öğleden sonra masamda olsun lütfen."

Bir saniye ya... Bu kadar etkilendiyse neden Banu hanımla toplantıya gidiyor da benimle değil. Hem nasıl bir toplantıdır bu? En tepedeki adam daha işe başlayıp başlamayacağı kesinleşmeyen bir elemanı yanında götürüyor. Tüm benliğimi bir kıskançlık kaplıyor. Bu işi kimin aldığı belli olana kadar bütün fikirlerimden faydalanıp, sırf o kadın benden daha uzun, daha güzel, daha planlı ve daha oturaklı diye... Off yani anladınız ne demek istediğimi... Ben toplantıya götürülmeyecek kadar aklı bir karış havada bir izlenim mi veriyorum? Her şey etek ceket takım giymek, saçlarını fönletip, 'french manikürlü' gezmekten ibaretse görüşürüz bakalım. Kafamda bir yığın soruyla Ömer beyin odasından çıkarken, savaşmadan geri çekilmemeye kararlıyım.

Mesai bitimi koşa koşa servise yetişiyorum. Arabam olmadığı için servisi kullanmak zorundayım. Ama şimdi arabamı düşünmek istemiyorum. Onu öylece serviste bıraktığımdan beri her aklıma geldiğinde başıma bir ağrı saplanıyor desem yeridir.

Her neyse şimdi yapmam gerekenleri sıralayalım. Saçlarımı fönleteceğim, ellerime manikür yaptıracağım. Evet doğru tahmin ettiniz 'french manikür'. Sedef'in fuar zamanları için bulundurduğu etek ceket takımları olacaktı. Eminim bana uygun bir iki tane vardır. Çok heyecanlıyım yarın bambaşka bir gün ve ben bambaşka bir insan olarak çıkacağım Ömer Şanlı'nın karşısına.

Banu gibi görünme, konuşma ve hareket etme çabalarımın nasıl gittiğini merak ediyorsanız söyleyeyim. Tam bir fiyasko! Ömer beyi etkilemek şöyle dursun adam yaptıklarıma anlam veremeyip birkaç kez şaşkınlıktan kalakaldı.

Mesela Sedef'in benden daha zayıf olduğunu acı biçimde öğrenmiş bulunuyorum. Ondan ödünç aldığım pantolon ceket takımın pantolonu otururken patlayınca yerimden kalkmak içimden gelmedi bir türlü. Ne yazık ki bu olay olduğunda, Ömer beyin odasında bir proje üzerinden geçiyorduk. Sonunda dosyayı popoma tutup geri geri odadan çıkabildim ama adamın gözlerindeki soru soran şaşkın ifadeyi hiç unutamayacağım.

Saçlarımı düz fönletmeye kalkışmam da bir işe yaramıyor çünkü havanın sıcağından neminden yüzümün çevresindeki huysuz perçemler başkaldırıyor.

Ama en çok merak ettiğimse Banu'nun o yüksek ökçelerle nasıl yürüdüğü! Ben şahsen bir iki kez ciddi düşme tehlikesi yaşadım. Hatta bir keresinde neyse ki Ömer Bey yanımdaydı da, çevik bir hareketle dirseğimden yakalayıp, merdivenlerden yuvarlanmamı engelledi.

Şu anda da zaten onun odasındayız ve bana son birkaç gündür neler olup bittiğini soruyor.

"Leyla Hanım iyi misiniz? Birkaç gündür sizi dalgın görüyorum. Herkeste merak uyandıran bir... bir... nasıl anlatsam... sıradışılık var hâl ve tavırlarınızda."

Bravo doğrusu bir insan ancak bu kadar nazik anlatabilirdi benim sakarlıklarımı. Ama bu normal halim diyerek onu korkutmak istemiyorum. En iyisi gerçeklerin üzerinde ufak rötuşlar yapmak.

"Haklısınız farkındayım. Ama sanırım bu iş için yarışıyor olmak beni biraz stres altına soktu. Bu aralar her şey üst üste geliyor zaten. Daha geçen hafta korkunç bir polis-suçlu takibinin ortasında kaldım. Sonunda ciddi bir kaza geçirdim ama neyse ki yara almadan kurtuldum. Şu gördüğünüz morluk da o günden kalma zaten" diyorum düşen perçemi geriye itip alnımı gösteriyorum. "Zaten o yüzden verdiğiniz dosyaları hafta başına yetiştiremedim."

Ömer Şanlı anlayışlı bir biçimde gülümsüyor "Keşke söyleseydiniz."

"Ama ben sızlanmayı, bahane yaratmayı sevmem ki. Sizin bir yığın işiniz var bir de benim özel sorunlarımı dinlemek istemezsiniz." Vay be! Bundan daha iyi ifade edemezdim. Kendimle gurur duyuyorum.

Ömer Şanlı'nın yüzünde takdir ifadesi mi beliriyor yoksa bana mı öyle geliyor? Başını önündeki kâğıda eğip notlarına baktıktan sonra beni çok şaşırtacak bir soru soruyor.

"Seyahat engeliniz var mı?"

Nasıl yani? Ben seyahat edeceğim diye bu işe başvurdum. Hatta valizimle yatıp kalkabilir, her an uçmaya hazır olabilirim.

"Hayır yok." diyorum Banu olsa onun da vereceği tepki gibi ağırbaşlı bir şekilde.

"O halde gelecek hafta Milano'da yapılacak moda günlerine siz de katılabilirsiniz." Allah'ım rüyalarım gerçek oluyor. İnanılmaz bir şey bu. İtalya yolcusuyum. Bu işi ben alacağım demek mi oluyor?

"Banu hanımla aynı odayı paylaşmanızda sorun yok umarım." Hevesim kursağımda kalıyor. Demek o da geliyor. Of ya şimdi kendini adamın gözüne sokmak için bin bir takla atacak. Bu kadına sihirli bir değnek dokunup, yeryüzünden silse keşke. Sanki hiç var olmamış gibi...

"Tabii ki sorun yok" diyorum çaresiz. Yani sorunu olan biri varsa o ben değilim, ben uyumluyum. Ama Banu cesaret edip kalmak istemediğini söylerse benim için hava hoş tabii.

"Tamam o zaman haftaya salı şoför ikinizi alıp havaalanına götürür. Sekreterim ayrıntıları bildirir" diyor ve toplantımız sona eriyor.

Hem heyecanlı hem de şaşırmış durumdayım. Akşam kızlara anlatmak için sabırsızlanıyorum. Akşam demişken bu gece cuma gecesi olması nedeniyle dışarı çıkacağız ama bunda sıra dışı bir şey yok. Esas sıra dışı olan Berna'nın sevgilisiyle tanışacak olmam. Son tartışmadan ben de kendime bazı dersler çıkardım elbette. Arkadaşlarımın hayatına daha fazla dâhil olmaya özen göstereceğim. Bu gece de ilk adımı atarak Berna'nın sevgilisi Hakan ile tanışacağım. Gideceğimiz mekân ne yazık ki yine Taksim civarında ama kızlarla olacağım için içim rahat. Cem'den sonra gönül işlerine ara verip, işime odaklanmaya karar verdim. Hala aklım almıyor madem istediği ben değildim onca jest, onca çaba nedendi? Normal şartlar altında bu ihaneti bu kadar kabullenemeyebilirdim ama son zamanlarda o kadar çok sorun yaşadım ki... Bir de Cem için, üstelik beni aldatmışken, üzülemeyeceğim.

Masama dönüp, mesai bitimine kadar Milano hayallerimi kurmaya devam ediyorum.

Berna ve Hakan'ın gelmesini beklerken Sedef ve ben barda oturmuş laflıyoruz. Şu Hakan'ı gerçekten çok merak ediyorum. Yani Berna öyle herkesi beğenmez. Laf aramızda beğendiklerinde de hep bir arıza vardır. Nitekim Hakan'ın başında bir türlü sonuçlandıramadığı bir boşanma girişimi olduğu düşünülürse, böyle bir arızayı alt edecek daha başka ne kusur olabilir diye düşünmeden edemiyorum.

Başımı çevirip kapıdan tarafa baktığım zaman gözlerime inanamıyorum. Önce tesadüfen aynı anda girmiş olabilecekleri-

ni düşünüyorum ama hayır Berna'nın yanındaki iki adam da gayet samimi görünüyor.

Sedef heyecanla eğilip kulağıma fısıldıyor "Berna Hakan'ın bir arkadaşını daha getireceğini söylemişti ama bu kadar seksi olacağını tahmin etmemiştim. Sıkıcı işadamı tipli olur diye düşünüyordum. Yüzü tanıdık geliyor ama tam olarak da çıkaramıyorum. Bu arada ilk ben gördüm!"

"Senindir." diye cevaplıyorum hiç düşünmeden, bir yandan içimden şansıma küfrederek.

Yanımıza vardıklarında Berna Hakan'ı tanıştırıyor arkasından da arkadaşını. Sedef cilveli bir şekilde elini uzatıyor. Bana sıra gelince tek kelime etmeden, asık suratımla elimi uzatıyorum ki adam Berna'ya dönüp konuşmaya başlıyor. "Aa Leyla ile biz zaten tanışıyoruz. Kendisini İstanbul Emniyet Teşkilatı'nda çoğu kişi tanır. Henüz tanımamış olanların da yakında tanıyacağından şüphem yok."

Gözlerimi devirerek, bar sandalyemde arkamı dönüyor sinirli bir biçimde içkimi yudumluyorum.

Sedef atılıyor hemen "Aa polis misiniz? Ben de sizi bir yerden tanıyorum diyordum Lili'ye ama çıkaramadım bir türlü."

"Herhalde Leyla'nın polis kontrolünde kimliksiz olması nedeniyle emniyete götürüldüğü geceden hatırlıyorsunuzdur."

Berna o geceyi hatırlayarak sırıtıyor. "Evet ne gündü, ne geceydi. Kaza, kapkaç ve Engin mağduru oldu zavallı Lili."

Yani cidden bu adam bütün gece benim polisle maceralarımı anlatım durmayacak di mi? Nedense rahatsızlık vermekten çok hoşlanıyor. Ama Sedef sağ olsun adama sakız gibi yapıştı da dikkatini başka yöne çekiyor.

"Aa evet haklısınız. Şimdi hatırladım. Lili'nin de kimliksiz olmaması gerekirdi."

Afallamış halde Sedef'e bakıyorum ve "Aman Lili orası çok seçkin bir mekân. Hayatta polis bulaşmaz." dediğini çok iyi hatırlıyorum.

Sedef devam ediyor "Çok heyecanlı bir iş olmalı. Yani ilk kez bir polisle konuşma fırsatım oluyor. Trafik polisleri hariç tabii. Lili sayesinde onlarla bol bol konuşuruz da" diyor gayet saf bir şekilde, beni konunun merkezi haline getirdiğinin farkında olmadan. Yani bazen düşünüyorum da, insanın böyle arkadaşları varken düşmana ne gerek var.

Sesimdeki uyarıcı tonu algılamasını umarak konuşuyorum "Abartıyorsun Sedef."

Engin beni duymazdan gelip Sedef'e karşılık veriyor "İnanıyorum."

Of ya velisi ve öğretmeni bir araya gelip, okuldaki yaramazlıkları hakkında konuşulan öğrenci gibi hissediyorum kendimi. Benim hakkımda, benim yanı başımda konuşuyorlar ama beni dinleyen yok. Kâbus gibi bir gece olacak!

Sedef hayranlıktan adamın ağzının içine düşecek. Nedense polis üniforması giymemiş ve göbekli olmayan sivil polislere karşı bir eğilimi oluyor kadınların. Sanki dünyayı kurtarıyorlar. Alt tarafı birkaç kimlik kontrolü işte...

"Hiç suçlu kovaladığınız oluyor mu? Böyle uyuşturucu satıcıları falan..."

Konuşmaya başladığında arkam dönük olsa da Engin'in bakışlarını üzerimde hissediyorum. "Aslına bakarsan daha geçen gün bir suçluyu araba ile takip ediyorduk."

Sedef ilgiyle soruyor. "Ee sonra ne oldu?"

Adam alayla karışık gülüyor "Ne olacak? Adamın yerine Leyla'yı yakaladık" dedikten sonra ekliyor "Yine!"

Sonunda sabrım taşıyor ve taburemi döndürüp Engin'e dik dik bakıyorum "Benim suçum yoktu. Telefonla konuşurken neden emniyet şeridine çekmiyorsun diye ceza kesen bir trafik polisinin sözünü dinlemiştim sadece."

Engin de bana dik dik bakıp hiç gülmeden konuşuyor "Trafiğin zaten kilitlenmiş ve hiç ilerlemediği bir noktada telefonla konuşman eminim sorun olmazdı."

Somurtarak ofluyorum. "Siz polisler hep haklısınız zaten. Olan bize oluyor. Bir öyle bir böyle olmaz. Kural kuraldır ve her durumda geçerli olmalıdır."

Aramızdaki yoğun gerilimi hisseden Berna ve Hakan duruma müdahale etme gereği duyuyor.

"Aman boş verin şimdi bunları... Buraya tatsız şeyleri konuşmaya gelemedik ki... Ee herkes ne içiyor" diye Berna araya girerken, Hakan da elini kaldırıp barmene işaret ediyor.

Sedef ve Engin koyu bir sohbete dalınca Berna yanıma sokulup, kulağıma fısıldıyor "Hakan"ı nasıl buldun?"

Dürüstçe yorumda bulunuyorum "Şu sevimsiz polisle arkadaş olduğunu bilmesem sevmeye hazırdım. Ama böyle bir adamla nereden tanışıyor olabilirler ki?"

Aldığım cevap daha da şaşırmama neden oluyor "Onlar çocukluk arkadaşı. Aynı okula gitmişler. Çok yakınlar."

"Yani hem de yıllardır arkadaşlar. Yok Berna ya senin Hakan herkesi idare edebilen, melek gibi bir adam ya da Engin'le anlaşacak kadar sevimsiz."

Berna gülüyor "Hakan çok tatlıdır. Onu daha fazla tanımaya çalışmalısın. Sen de göreceksin onda ne bulduğumu."

Bakışlarımı Hakan'a yöneltiyorum. Oldukça hoş görünüşlü bir adam. Aklı ve şansı sayesinde sonradan zengin olanlardan ama kesinlikle sonradan görme değil. Parasıyla şov yapmıyor ki bu da iyi bir özellik. İtiraf etmeliyim ki, şimdiye kadar görebildiğim tek falsosu hala boşanamamış olması. Tabii Engin'i saymazsak.

Gece ilerledikçe ve içkiler içildikçe herkes kaynaşmaya başlıyor. Ben hariç. Benim Engin sevimsiziyle kaynaşmama gerek yok.

Berna'yı ilk kez toplum içerisinde sevgi gösterisinde bulunurken görünce şaşırıyorum. Bir süre çaktırmadan onları izlemeye koyuluyorum. Hakan Berna'yı gerçekten önemsiyor görünüyor. Ona prensesmiş gibi davranıyor. Arkadaşımı ilk kez bir erkeğe cilve ve naz yaparken görüyorum. Berna'yı böyle görmek komik geliyor aslında.

Başımı başka yöne çevirdiğimde ilerdeki kolona dayanmış Ryan'ı görüyorum. Bir anda içim aydınlanıyor. Topluca çıkılan gecelerde tekil olan kişi hep fazlalıktır. Ryan'ın bu hissimi giderecek ve benimle çoğul oluşturabilecek olması fikri hoşuma gidiyor. Bar taburemden inip, ona doğru gidiyorum.

"Selam. Nasılsın?" diyorum İngilizce gayet rahat ve havalı bir şekilde.

Sıcak bir karşılık ve sıkı bir sarılma alıyorum cevap olarak. Birbirimize o kadar yakınız ki, hala benden hoşlandığını benliğimin en derinlerinde hissediyorum. Aramızdaki çekim ve kimya nasıl desem... Çok güçlü, sıradışı ve...

"Bebeğim!" diye kulağımın dibinde bağıran kadının sesi ile kendime geliyorum. Ryan'ı ateşli bir şekilde dudaklarından öpüyor ve ahtapot gibi sıkıca sarılıyor. Ryan bana sevgilisi Selin'i tanıtıyor. Hayal kırıklığım belli olmasın diye kendimi beş dakika daha yanlarında kalmaya zorluyorum. Sonra arkadaşlarının yanma dönmem gerektiğini söyleyip, ayrılıyorum.

Arkamı dönüp, kızların olduğu tarafa yöneldiğimde Engin'in beni izlediğini fark ediyorum. Umarım tüm olan biteni görmemiştir. Şu adam tilki gibi. Çok sinsi, kurnaz ve dikkatli. Gözü her yerde. Hiç hoşuma gitmiyor. Umursamaz bir tavırla bar taburesine tekrar tünüyor, saçlarımı geriye atıp, kokteylimi içmeye koyuluyorum.

Tam yanı başımda, barın üzerine ellerini koyup, suratımı inceleyen Engin'i fark etmemiş gibi yapıyorum. Belki uzun süre böyle devam ettirebilirsem, pes edip geri çekilir diye umuyorum.

"Bu gece işler kesat sanırım." diyor ukala bir tavırla.

"Git başımdan." diye karşılık veriyorum.

Üstüme gelmeye devam ediyor "Vay be kim derdi ki, gecede üç erkekle çıkan Leyla, bir gece bardaki grupta fazlalık olacak."

"Buradaki tek fazlalık" diyorum başımı hışımla çevirerek "sensin!"

Engin sırıtıyor "Zaten işim var çıkmam gerek. Sedef'le bir çift oluşturursunuz artık. Şu arkadaşların da ne tatlı kızlar. Hiç sana benzemiyorlar. Ukala ve kendini beğenmiş değiller."

Onun gibi soğukkanlı olmaya çabalayarak gülüyorum "Hayret ben de aynısını sen ve Hakan için düşünüyorum."

Kulağıma doğru eğiliyor "Biliyor musun önceki sevgiline ve bu gece oltandan kaçan balığa bakınca şunu diyebilirim ki, formdan düşüyorsun."

Merakıma engel olamayarak soruyorum "O da ne demek?"

"Önceki on üzerinden sekiz idiyse bu geceki en fazla altı eder."

Hayretle dönüp Ryan'a bakıyorum. "Şaka mı yapıyorsun? Bu adam kusursuz."

"Evet ama ötekinin pahalı bir arabası ve iyi kazanan bir restoranı vardı. Bence daha büyük bir balıktı. Sahi neden ayrıldın ki ondan?"

Derin bir nefes alıp verdikten sonra dişlerimin arasından konuşuyorum "Seni ilgilendirmez."

"Yoksa dün gece yanında gördüğüm esmer güzelle alakalı bir durum mu?" diyor zerre kadar duyarlılık olmadan.

"Biliyor musun ben de senin yanında hiç kadın olmamasını düşünüyordum da... Acaba kabalığın, duyarsızlığın ve suratsızlığın yüzünden olabilir mi?" dedikten sonra çantamı alıp, taburedan iniyorum.

"Kızlar ben yorgunum. Yarın toparlamam gereken işler var. Siz devam edin ben eve dönüyorum" diyorum kararlı bir şekilde, itiraz kabul etmeyeceğimi belli ederek.

Hakan gecenin en beklenmedik golünü atıyor. "Engin seni eve bıraksın. O da kalkıyordu zaten. Yalnız gitme."

Engin ve ben durumdan hoşnutsuz birbirimizi süzüyoruz. Engin itiraz etmiyorsa arkadaşının hatırından. Direnecek oluyorum ama Berna gece gece kız başıma güvenli olmayacağından dem vuruyor. Araya da kapkaççıları sıkıştırıyor ki; bunun üzerinde etkili olduğunu itiraf etmeliyim. Son bir umut keyifle kokteylini höpürdeten Sedef'e bakıyorum. "Sen gelmiyor musun?" Sedef bana, Berna'ya ve Hakan'a bakıyor cevap Berna'dan geliyor.

"Sedef iyi vakit geçiriyor kalsın bizimle. Erkenden yatıp ne yapacak! Hem biz buradan şu yeni açılan mekâna gideceğiz."

Çaresiz çıkışa doğru yöneliyorum.

Kapının dışına çıkar çıkmaz Engin'e dönüp ters ters konuşmaya başlıyorum. "Beni bırakmana gerek yok. Bıraktığını söyleriz olur biter."

Engin dirseğimden tutup, beni arabasının olduğu yöne doğru çekiyor. "Seni bilmem ama ben arkadaşlarıma yalan söylemem. Verdiğim sözleri de tutarım."

"Ben de sözlerimi tutarım!" diye dikleniyorum. "Ama ikimiz de aynı havayı solumaya tahammül edemezken, aynı arabada gitmek..."

"Sen de eve kadar nefesini tutarsın." diyor kolumdan çekerek beni karşıdan karşıya geçirirken.

Bu adamı cidden hiç anlamıyorum. Gören de centilmen, beyefendi sanır. Beni söz verdiği için eve bırakacak ama arabaya götürürken bir saçımdan sürüklemediği kaldı.

"Kolumu çekiştirmeyi bırakır mısın?" diyorum kolumu elinden kurtarmaya çalışarak.

"Sen de çocuk gibi davranmayı bırak o zaman. Alt tarafı eve bırakacağım. Küsüp somurtmak istiyorsan benim için hava hoş. Zaten seni bir daha görmeyeceğim. Ne düşündüğünün de önemi yok."

"Ben asıl seni görmek istemiyorum. Ve umursamıyorum!" diyorum gururum kırılmış olarak.

Arabanın kapısını açıyor. "İyi ya tamam işte. Nazlanmayı bırak da arabaya bin, şu işi mümkün olduğunca çabuk bitirelim."

Bir süre bekliyorum. Neyi beklediğimi de bilmiyorum ya... Sanırım hemen geri adım atmayı kendime yediremiyorum. Sonunda pes edip biniyorum. Kapımı kapattıktan sonra o da sürücü koltuğuna yerleşiyor. Hayatımın en sevimsiz dakikalarını yaşayacağımı bilerek, keyifsizce dışarıyı seyre koyuluyorum.

Dalmış vaziyette dışarıyı izlerken Engin'in sorusuyla irkiliyorum. Evin adresini soruyor. Kızlarla kaldığımız evin açık adresini veriyorum. Başını çevirmiş bana dik dik bakıyor.

"Postacıya mı benziyorum? Doğru dürüst tarif etsene. Nereye yakın, nereden döneyim ondan bahsediyorum."

"Tamam ya ne bağırıyorsun? Alt tarafı bir eve bırakacaksın amma hava yaptın. Çek kenara ben taksiyle giderim" diye dikleniyorum.

Engin "Ya sabır" çekip ters ters başını sallıyor. "Yemin ediyorum sen benim kızım olacaktın ki bak nasıl hizaya getirirdim. Baban seni fazla şımartmış. Eskiler boşa dememiş kızını dövmeyen dizini döver diye."

Ne diyor bu barbar herif ya? "Sen hayatımda gördüğüm en kaba, en örümcek kafalı adamsın. Bu zamanda kızını dövmekten bahseden bir sen varsındır bir de dağdaki adam herhalde!"

Engin sözümü tekrarlıyor. "Dağdaki adam mı?!" Sonra da suratında sinir bozucu bir sırıtma beliriyor "Tabii senin gibi birinin örnek olarak benimsediği de ancak o kadın programı sunucusu eski modeldir elbette. Neden şaşırıyorsam?"

"Sen neden bahsediyorsun be? Ne örneği, ne modeli?" diyorum bana ne tür bir hakaret ettiğinden hiçbir fikrim olmayarak.

Boş boş bakıyorum. Bunu fark eden Engin'den bir kahkaha kopuyor. "Haberin yok di mi? Bu daha da iyiymiş. Benzemeye çalışmadan benziyor olman yani..."

Tamam şimdi gerçekten kızıyorum artık. Yani bilmediğim bir konuda, anlamadığım bir espri yapıyor ve buram buram hakaret kokuyor.

"Merak ediyorum senin ailen nasıl insanlar. Gerçi annen çok aklı başında birine benziyordu. Ama belli ki armut dibine düşmemiş" diye devam ediyor.

"Bana baksana sen! Bana hakaret etmek için mi eve götürmeyi teklif ettin? Çek şu arabayı kenara ineceğim" dedikten sonra hiç istifini bozmadığını görerek direksiyona müdahale ediyorum.

Engin bağırmaya başlıyor ve iyice panik oluyorum. Bu adamın yanında elim ayağıma dolanıyor, hakikaten fena halde ürküyorum.

"Deli misin sen? Kaza yaptıracaksın. Arkadan gelen arabaların hızının farkında mısın?! Allah'ım ya nereden çıkar böyle arızalılar karşıma!"

"Umurumda değil. Çek arabayı kenara bana daha fazla hakaret edemeyeceksin!" diyorum inatla. Bu adama minnet borcum olmasındansa eve taksiyle dönerim daha iyi. Gözüm cidden şu anda hiçbir şey görmüyor.

Tam beni daha fazla şaşırtamaz derken, Engin'in içindeki hayvan su yüzüne çıkıyor ve beni öyle sert itiyor ki, oturduğum koltuğun camına yapışıyorum!

"Ahh!!" diye inliyorum kolumu ovuşturarak. Sinirimden ağlayabilirim ama o mağara adamının da istediği bu zaten. Hayır ağlamayacağım. Gerçi biraz abartabilirim sanırım.

"Of canım çok acıyor. Hayvansın sen! Kolum moraracak. Gidip seni şikâyet edeceğim bana şiddet uyguladığın için. Ahh!! Dokunamıyorum bile. Belki de yerinden çıkmıştır" diyorum acıyla kıvranarak.

Böyle bir durumda herhangi bir erkeğin tavrı ne olurdu sizce? Birazcık üzülüp, pişmanlık duyar telafi için uğraşırdı değil mi? Ama diyorum da inanmıyorsunuz bu adam normal değil. Hatta bu adam insan değil.

Engin "Sen kaşındın. Git kime şikâyet ediyorsan et. Seninle iki laf eden normal olmadığını anlar zaten." diyerek arabayı sağa çekiyor. Benim koltuğuma uzanıp, kapımı açıyor.

"İn aşağı!" diyor. Hayretle bakakalıyorum.

"Önce şiddet uygulayıp, sonra da özür dileyeceğine arabadan mı atıyorsun?! Sana ayı demek ayılara hakaret olur!" diyorum. Çantamı kaptığım gibi tek ayağımı arabadan dışarı çıkarıyorum. Ama gördüğüm manzara hiç hoş değil. Hatta ürkütücü. Bir tarafta E-5 üzerinde sıra sıra bekleyen hayat kadınları, travestiler ya da transseksüeller- zaten aradaki farkı hiçbir zaman bilemedim. Diğer tarafta beni eve bırakacak olan hayvan. Buyurun siz seçim yapın. Buradan bırakın güvenli bir şekilde eve gitmeyi, sadece beş dakika bile geçiremem.

Engin üsteliyor "Hadisene! İn artık bütün gece seni bekleyemem."

"Burada inememem. Biraz daha ilerde bırak beni. Yerleşim olan bölgeye yakın. Burada nereden taksi bulacağım ki?"

Ne vicdansız adam bu ya! "O senin sorunun. İneceğim diye tutturmadan önce düşünecektin. Senin yüzünden kaza yapıyorduk neredeyse." diyerek inmem için kolumu dürtüyor.

Şu dakika elimde iki seçenek var. Ya inip malum kadınların arasındaki yerimi alacağım ve yoldan bir araba beni alıp götürecek ki; bu ihtimali düşününce, 80'li yılların bütün Ahu Tuğba ve Serpil Çakmaklı filmleri gözümün önünden bir bir geçiyor. Demek insanlar böyle umulmadık ve çok kolay biçimde kötü yola düşüyormuş. Allah'ım bu gece vukuatsız biter inşallah. Bir daha hiçbir erkeğe güvenip arabasına binmeyeceğim.

"Sen ne biçim polissin! Hani insanları koruyup, adalete hizmet falan edecektin."

"Çok Amerikan filmi izliyorsun di mi? Ee tamam o zaman senin anlayacağın şekilde ifade edeyim. Masum insanları koruyacağım da, sen o kategoriye girmiyorsun. Aslında insanlığı senden korumak daha büyük sevap. İn artık yoksa ben seni kolundan tutup atacağım!"

Tamam diğer seçeneği uygulamalıyım o halde. Zaten şu baskı ve stres altında zor olmasa gerek. Ellerimi yüzüme kapatıp, hüngür hüngür ağlamaya başlıyorum "Beni bu kadınların arasında bırakamazsın. Çoğu kadın bile değil hem!" diyorum burnumu çekerek.

Engin hafifçe eğilip, dışarıda dizili halde bizi izleyen kadınları parmağı ile işaret ediyor "Onların çoğu senden daha iyi insanlar. Mecburen bu işi yapıyorlar keyiften değil. İnsanları yargılamak sana mı kaldı hem? Git karış aralarına da, belki insanlık öğrenirsin biraz" dedikten sonra inmem için yine dürtüyor.

"Yani sen ciddisin. Arkadaşına verdiğin sözü de mi unuttun? Hani amaç beni güvenli bir biçimde eve bırakmaktı" dedikten sonra çaresiz arabadan iniyorum. Mini eteğimi çekiştirip, boyunu uzatmaya çalışıyorum. Gözyaşlarından rimelim akmış vaziyette. Bir elimle bozulmuş makyajımı düzeltip, diğeriyle saçlarımı derli toplu hale getirmeye çabalıyorum. Buraya ait olmadığımı göstermek istercesine başımı dikleştiriyorum.

Kadınlardan biri bana yaklaşıyor "İlk gece her zaman zordur. Sonra alışırsın. Arabadaki senin p..evengin di mi?"

"Benim olmasa da p..eveng olduğu gayet açık!" dedikten sonra hıçkırıklara boğuluyorum. Kadınlar beni teselli etmeye çalışırken anlatmaya çalışıyorum. "Ben bildiğiniz gibi değilim. Yanlış anlama var."

"Tabii zaten hiçbirimiz öyle değildik. Buraya herkes yanlışlıkla düşer." diyor biri.

Öteki ona hak veriyor "Hangimiz böyle olsun istedik ki güzelim. Ama hayat bu ne oldum değil, ne olacağım demeli... Hey kavanoz dipli dünya!"

Gözyaşlarım arasında yalvarırcasına Engin'e bakıyorum. Ben bu Türk filmi sahnesine ait değilim, olamam. Ama umurunda mı ki? Ne gaddar, ne zalim... Dersimi aldım daha ne kadar uzatacak bu sevimsiz olayı? Müdahale etmesini beklerken, arabayı çalıştırıp hareket ediyor. Ardından öylece bakarken, çevremdeki grubun hareketlenmesi ile dikkatim hemen öteki tarafa yöneliyor. Müşteri diye heyecanlanıyorlar. Yanımızda yavaşlayan siyah camlı pahalı araba, hepimizi süzerken elimi yüzüme örtüyorum tanınmamak için. Aman bendeki şansa bak ya! Araba gelip yanımda duruyor. Sırtımı dönüyorum ama içindeki iki kişi ısrarla benimle konuşuyor. Tazeliğimden ve beni daha önce hiç görmediğinden dem vuruyor. Pazarlığa başlıyor. Gitmesini, benim öyle olmadığımı söylüyorum. Bana belki de öylesin henüz farkında değilsin diye cevap veriyor. Korkudan çıldırmak üzereyim. Adamlardan biri inip, koluma yapıştığı an çığlık çığlığa bağırmaya başlıyorum. Histeri krizine girdiğim şu anda aklımı yitirmem an meselesi. Her an düşüp bayılabilirim. Yer ayaklarımın altında sallanmaya başlıyor. En son hatırladığım gözlerimin karardığı.

Gözlerimi tekrar açtığımda, tanımadığım bir odanın tavanına bakmakta olduğumu anlıyorum. Başım, kollarım her yerim külçe gibi ağırlaşmış sanki. Hatırlamak için çaba sarf ediyorum. Nerede olduğumu, buraya nasıl geldiğimi. Düşünmek için gözlerimi bir an kapattıktan sonra, anımsamaya başladığım sahnenin şoku ve görebileceğim manzaranın korkusuyla çekinerek tekrar açıyorum. Önce birini, sonra diğerini... Yan tarafa dönüp bakıyorum. Ne bekliyorsam artık... Yanımda yatan, çıplak, kıllı ve göbekli bir adam falan herhalde. Gerçi adamı hiç görmedim ama öyle olduğunu tahmin ediyorum önceden izlemiş olduğum Türk filmlerinden. Nasıl bu kadar sakin olabildiğime şaşıyorsunuz değil mi? Doğrusu ben de şaşıyorum. Sahi nasıl bu kadar kolay kabullendim? Demek işte insanların bu yola düşmesi an

meselesiymiş. Bir kez düşünce hemen kaşarlanıyorlar, tüm olanları normal karşılıyorlarmış.

Yanımda yatan yokmuş neyse ki... Gözlerimi odanın içinde gezdiriyorum. Hayatımda daha önceden hiç, bakımsız bir hastane odasında olmaktan bu denli mutluluk duyacağımı düşünmemiştim. Gerçi madem hastaneye getirilecektim keşke özel hastane olsaydı. Ama neyse hiç yoktan iyidir. Yine serum bağlamışlar... Olanları hatırlamak için uğraşsam da, hafızam bomboş. Bana ne oldu peki?

Kapı açılıyor. İyi, güzel hemşire bana olan biten hakkında fikir verebilir. Merakla bakıyorum ama gelen Engin'den başkası değil.

"Uyandın demek. Sen de bayılmayı alışkanlık haline getirdin." diyor her zamanki küstah tarzıyla. Bu sefer tek fark aynı zamanda gülümsüyor. Yani yüzünde beliren o yamuk, tuhaf ifade gülümseme olmalı diye tahmin ediyorum. Gülerkenki halini bilmiyorum da...

Olanlar bir bir aklıma üşüşmeye başlıyor. "Sen... Hangi cüretle karşıma çıkıyorsun?" diye soruyorum olması gerekenden çok daha az bir öfkeyle. Neyim var neden gereken tepkiyi veremiyorum?

"Seni zorla arabaya sokmaya hazırlanan adamların elinden kurtaran kişi olmanın verdiği cesaretle karşına çıkıyorum" diye cevap veriyor gelip yanı başımdaki sandalyeye otururken.

Gözlerimi kapatıp yutkunuyorum "Tabii ilk başta beni orada bırakan sen değilmişsin gibi."

"İyi bir derse ihtiyacın vardı. Vaktiyle ailen verseydi, benim vermeme gerek kalmazdı."

"Küstahlığın sınır tanımıyor. Ama nedense kızamıyorum. Sanki her yanım uyuşmuş gibi."

Engin sırıtıyor "Evet sinir krizi geçirdiğin için sakinleştirici verdiler. Zaten sakinleştirici vermeseler hayatta yanına yaklaşmazdım."

"Bütün bunlara sebep olduğun halde zerre kadar utanç ve pişmanlık duymuyorsun. Sana inanamıyorum" diyorum bezgin bir hâlde.

Nefes alıp sesli şekilde veriyor. "Tamam, olaylar biraz kontrolden çıkmış olabilir."

"Biraz mı?!" diye tepki veriyorum.

"İyi tamam epeyce. Ama sonuçta iyisin. Başına da bir şey gelmedi. Hem zaten seni orada bırakıp gideceğimi düşünmüyordun herhalde. Az ileride park etmiş, izliyordum."

Yüzüne bakmaksızın karşılık veriyorum. "Senden her şey beklenir."

"Seni çok şaşırtabilirim ama. Sandığın kadar 'hayvan' değilimdir belki." diyor dalga geçerek.

"Neyse birazdan serumun bitmiş olacak. Ama tansiyonun çok düşük olduğu için hemen kalkmaman gerek. Sonra seni eve bırakacağım."

Panik oluyorum. "Gerek yok inan. Ben taksiyle dönerim."

"Uzatma Hakan'a söz verdim. Hele bu olanlardan sonra seni taksiye bindiremem. Söz bu sefer evine gideceksin."

İtiraz edecek enerjim yok inanın. Bu adamın tüm yaptıklarına rağmen nedense şu uyuşmuş halimle, onun beni eve bırakmasının taksiyle gitmekten daha güvenli olacağına inanıyorum.

"Saat kaç?" diye soruyorum mayışmış bir halde.

Kolundaki saate bakıyor. "02.00'ye geliyor. Neden sordun?"

"Belki de Berna'lar beni buradan alabilir diye düşünmüştüm de."

"Saçmalama. Onların gecesi devam ediyordur. Hem olan biteni bilmelerine de gerek yok."

Başımı ondan yana çevirip, süzüyorum. Sonra zevkle sırıtıyorum "Hakan'ın öğrenmesinden mi çekiniyorsun?"

"Çekinmek değil. Sadece gereksiz diyorum. Sen de anlatıp sıkma canlarını."

Elime geçen kozu kullanmadan durur muyum? "Nedenmiş o? Yaşadıklarımı arkadaşlarımla paylaşırım ben."

"Tahmin ederim. Ortaokul öğrencileri gibi hayatının her detayını anlattığın bir arkadaşların bir de günlüğün vardır kesin. Günlüğünün pembe olduğuna da bahse girerim."

Tamam bir günlüğüm olduğu doğru ama pembe değil yeşil ve bordo ekoseli. Hem zaten epeydir yazacak fırsat bulamıyorum. Neyse canım bunu ona itiraf edecek değilim.

"Hiç de bile! Günlüğüm yok, her şeyimi de arkadaşlarıma anlatmam."

Engin kadar fırsatçısını görmemişsinizdir. "Bahse girerim anlatacak ve sonra da..." Sesini inceltip, aklınca beni taklit ediyor "...ama sakının Hakan'a söylemeyin olur muuuu?" Derken bir de dudaklarını büzüyor ve şımarık bir şekilde devam ediyor "bahse girdik söylemiceeeem diyeeee... Ama dayanamadım size söyledim napiiiiiim," Cidden yani ben böyle mi konuşuyorum? Benim hakkımdaki düşünceleri tamamıyla önyargılı ve taraflı.

Göz ucuyla süzüyorum. "Anlatmam dediysem anlatmam. Hem sana mı hesap vereceğim Allah Allah." diyorum ters ters.

Az sonra serum bitip de, ben bir süre daha yatar pozisyonda kendimi toparladıktan sonra Engin gitme vakti geldi diyor.

Elimden tutup, yatakta doğrulmama yardım etmek istiyor ama birden mini eteğimin varlığını hatırlıyorum. "Bırak ben kalkarım. Sen beni dışarıda bekle" diye buyuruyorum."

Engin keçisi cevap veriyor. "Olmaz hemşire tansiyonu düşük, yardımsız kalkmasın." diyor. Eteğimi çekiştirdiğimi fark edince pis pis sırıtıyor "Hem bir karış mini giyersiniz hem de oram buram görünecek korkusuyla çekiştirip durursunuz. Bakmıyorum hadi tut elimi de kalk. Bir daha bayılayım falan deme bütün gecemi yedin zaten lüzumsuz kaprislerle."

Başını öteki tarafa çevirip, kalkmama yardım ettiğinde ısrar etmekle ne kadar iyi ettiğini anlıyorum çünkü gözlerim kararıyor ve düşmeme ramak kalmışken belimden tutuyor.

Kucağına almaya yeltendiği an, eteğimi işaret edip beni o halde dışarı çıkaramayacağını hatırlatınca söylenmeye başlıyor. Kolumu omzuna atıp, belimi sıkıca kavrayarak arabaya kadar bana destek oluyor. Bu sefer arabada geçen süreyi yarı uyanık yarı uykulu olduğum için anlamıyorum bile. Arada adres tarifi için bana soru sormasıyla ayılıyorum sonra yine kendimden geçiyorum. Vardığımızı kapım açılıp da, Engin bana geldik diye fısıldadığı zaman anlıyorum. Desteğiyle arabadan inip, apartmana giriyorum. Dairenin kapısına geldiğimizde, kapıyı açabilmek için çantamda anahtarı aramaya koyuluyorum. Ama bir türlü bulamıyorum. Çantamdaki her şeyi çıkarıp Engin'in eline tutuşturuyorum ki utanarak itiraf etmeliyim bazı kadınlara özgü şeyler de farkında olmadan araya karışmış. Çantamı ters çevirip sallıyorum ama anahtarlarım yok işte. Utanç, tedirginlik ve az sonra işiteceğim azar nedeniyle alt dudağımı ısırıyorum. "Şeeyy anahtarımı unutmuşum. Kızlarla çıkınca, nasılsa onlarda vardır diye fazla dikkat etmemişim."

Engin bir şeyler mırıldanıyor. Kelimeleri tam seçemesem, arada boşluklar olsa da şansına küfrediyor gibi geldi.

Sakin olmaya çalışarak öneride bulunuyor "Zili çal bakalım eve gelmişler mi?"

Zili çalıp, kapıyı bir iki kez tıklatıyorum ama cevap veren yok.

Cep telefonumdan önce Sedef'i sonra Berna'yı arıyorum. Sedef'in telefonu içeride dairede çalıyor. Hep bir yerlerde unutur zaten. Berna ise cevap vermiyor.

"Bir de sen Hakan'ı denesene. Ben kızlara ulaşamıyorum" diyorum çekinerek Engin'e. Bu gece işi olduğunu söylediğini hatırlıyorum. Bütün planlarını bozmuş olmaktan dolayı azıcık utanıyorum da.

Hakan'ın telefonuna ulaşılamıyor. Bu durumda yapabileceğim tek öneriyi sunuyorum. "Sen git ben burada dönmelerini beklerim."

Engin sinirli bir şekilde gülüyor "Paspasın üstünde mi kıvrılıp uyuyacaksın. Benimle geliyorsun. Sabah istediğin yere gidersin. Senin kadar sakar, aklı bir karış havada, burnu beladan çıkmayan bir kızı bu saatte bir başına bırakıp üstüme sorumluluk alamam." deyip koluma giriyor.

"Deli misin be? Ben yirmi sekiz yaşındayım istediğimi yaparım. Sen kendini babam mı sandın! Gerçi saçlarının seyrekliğine bakarak rahatlıkla babam yaşındasın diyebilirim. Hatta babamın bile senden fazla saçı var" diyorum. Tamam biliyorum zorla, istemeden de olsa benimle bu kadar ilgilenmiş birine karşı böyle konuşmamam gerek. Ama itiraf etmeliyim ki, onu kızdırmak ve keyfini kaçırmak çok hoşuma gidiyor. Ne de olsa beni bütün gece aşağıladığını unutmuş değilim.

"Eee seninle mi uğraşacağım be! Bir kere de söz dinle." dedikten sonra kolumu sertçe tutup beni sürüklüyor.

Direniyorum. Hatta merdivenin tırabzanına tutunuyorum ki beni götüremesin diye. Hışımla bana dönüyor "Bu gecemin içine ettin. Planlarımdan geriye kurtarılacak bir şeyler kaldıysa onu da burada seninle saçma sapan inatlaşmalarla harcayacak değilim. Benim evime gelip kanepede uslu uslu uyuyacaksın. Sabah da ne halt yersen ye!"

Az sonra çok kıymetli planlarının ne olduğu ortaya çıkıyor. Ama önce itiraf etmeliyim ki Engin'in evi beni çok şaşırtıyor. Ucuz ama çok zevkli döşenmiş dairesinde bir tek dağınıklık olmaması annesi ya da sevgilisi ile yaşadığını düşündürüyor bana. Merakıma engel olamayıp soruyorum.

"Annenle mi yaşıyorsun?"

Engin bana bir bakış fırlatıyor. "Hayır bunu da nereden çıkardın? Annem yok yalnızım. Yoksa sana saldıracağımı falan mı düşünüyorsun?"

"Ne münasebet. Neden böyle şeyler düşüneyim ki. Evin çok düzenli de ondan. Kadın eli değmiş gibi."

Engin homurdanıyor "Saçmalık! Ne kadınlar tanıdım ki pisliği içinde yatıp kalkar, zerre kadar da rahatsızlık duymaz. Düzen insanın içinde olacak" derken içeri girip gözden kayboluyor sonra elinde örtü ve yastıkla geri dönüyor.

Yastığı kanepeye yerleştirip, uzanıyorum. Örtüyü de çeneme kadar çekiyorum.

Engin bir an bana öylece bakıyor. Sonra sessizlikten rahatsız olan ben "iyi geceler." diyorum.

Engin'in cevap vermesine fırsat kalmadan içerden bir ses geliyor. Daha sonra da kapının eşiğinde saçı başı dağılmış, gözlerini ovuşturan oldukça genç ve seksi bir kadın beliriyor. Üzerinde, Engin'in olduğunu tahmin ettiğim, upuzun bir t-shirt'ten başka bir şey yok.

"Bu da ne demek oluyor? Planımızı bu kadın yüzünden mi iptal ettin? Önemli işin bu muydu?" diyor beni işaret ederek. "Bir de çekinmeden eve mi getirdin?"

Şu kısacık sürede ben bile bir şeyi çok iyi anlamış bulunmaktayım. Engin hesap sorulacak türde bir adam değil. Tam tahmin ettiğim gibi, sabırsız bir şekilde cevap veriyor. "Burası benim evim. İstediğimi getiririm." Sonra bana dönüp "İyi geceler." diyor.

İkisi yatak odasına gittiklerinde, uğultu halinde tartışmalarını duyuyorum. Arada kadının sesi yükseliyor ama Engin'in verdiği cevapları duyamıyorum. Sakinleştiricinin etkisi altında olmasam, üşenmeden kalkıp kulağımı duvara dayardım ama bu gece hiç uğraşamayacağım. Zaten elimde olmadan bir anda uyuyakalıyorum.

Yabancı bir evde olmanın verdiği tedirginlikle uyuyorum ama kendime geldiğimde ne kadar zaman geçti bilmiyorum. Etrafıma bakınıp nerede olduğumu anımsamaya çalışıyorum. Daha sonra içeriden gelen seslerle irkiliyorum.

Engin ve sevgilisi içeride o işi yapıyorlar... Anlarsınız ya işte sevişiyorlar. Nerden mi anladım? Kadından o seslerin gelmesi için iki ihtimal var. Ya işkence görüyor olmalı ya da... Neyse işte kadının sesi gittikçe yükselirken arada erkek mırıldanması duyuluyor ama ne dediği de anlaşılmıyor. Merakımdan ve bir ayrıntıyı kaçırırım endişesiyle nefesimi tutmuş, dikkat kesiliyorum. Her erkek mırıldanmasından sonra kadının sesi azalıyor. Bir an bitti sanıyorum sonra yine başlıyor. Arada yatak başının duvara vurması duyuluyor, ses kesiliyor ve sonra yine başlıyor. Anlarsınız ya değişik şeyler deniyorlar sanırım. Merakım yerini utanca ve sonra can sıkıntısına bırakıyor. Yastığı alıp başımın üstüne kapatıyorum. Bunlarda hiç ama hiç utanma yok mu ya? Evde ben varım acaba hatırlayan var mı? Kadının ne kadar genç, seksi ve umursamaz olduğu gözlerimin önüne geliyor. Sonra Engin'le ateşli sahneleri... Iyyy düşünmesi bile midemin bir tuhaf olmasına neden oluyor. Yerimden kalkıp parmak ucunda pencereye doğru gidiyorum. Perdeyi aralayıp dışarı baktığımda günün ağarmaya başladığını görüyorum. Kızlar eve gelmiş olmalı. Sessizce çantamı alıp çıkmaya hazırlanıyorum. Gitmeden önce, masanın üstüne bırakmak üzere bir not karalıyorum.

'Her şey için teşekkürler. Planlarını bozduğum için üzgünüm.'

Kendimi apartmandan dışarıya, temiz havaya attığım an derin bir nefes alıp, ciğerlerimi iyice açıyorum. Düşünüyorum da hayatımda bundan daha olaylı ve tatsız bir gece geçirmiş miydim diye... Aklıma nezaretteki gece geliyor. Şu tesadüfe bakın ki, o gece de Engin'e katlanmak zorunda kalmıştım. Eve gidip duş almak, Engin ve ona dair tüm tatsız anıları hafızamdan sil-

mek istiyorum. Neyse ki, beni oyalayacak harika bir konu var. Evet evet kesinlikle Milano seyahatine odaklanmalıyım.

Saat 06.30'u gösterirken takside evimin yolunu tutuyorum. Telefon çalıyor arayan Berna.

"Aramışsın duymadım. Sedef de evde olmadığını söyledi merak ettim. Neredesin?" diye soruyor.

"Of Berna ya sorma başıma gelenleri. Bu Engin ruh hastası manyağın teki."

Berna meraklanıyor. İçerden gelen Hakan'ın mırıltılarını duyuyorum. Bir takım yorumlarda bulunuyor ama anlayamıyorum. "Sen Hakan'la mısın?"

"Evet ya sabaha kadar dışarıdaydık yeni açılan yer harika. Sonra çorbacıya gittik. Sedef'i eve bıraktıktan sonra ben Hakan'la onun evine geldim. Ne oldu ki sana?"

Birden Engin'in iddiası aklıma geliyor. Her şeyi arkadaşlarına anlatırsın dediği. Hem zaten yanında Hakan da varmış. Tükürdüğümü hayatta yalamam. "Hiiiç başımın etini didikledi durdu. Sonra tam eve vardık ki, anahtarımı unutmuş olduğumu fark ettim. Sen git dediysem de dinletemedim. Beni zorla evine götürdü. Kız arkadaşı da oradaymış. Kâbus gibi geçirdiğim saatlerden sonra sonunda eve gidebiliyorum." Gecenin en can alıcı bölümlerini es geçiyorum. Engin'e ama daha da önemlisi kendime, gerekirse ne kadar ketum olabileceğimi kanıtlamaya kararlıyım. Gerçi Engin'i bir daha görmeyeceğimden eminim ama Hakan aracılığıyla da olsa bahsetmediğimi anlayacaktır.

"Hmm bunda pek de sıra dışı bir şey göremiyorum ama yüz yüze görüştüğümüzde ayrıntıları anlatırsın." dedikten sonra telefonu kapatıyor Berna.

Derin bir nefes alıp, başımı koltuğa yaslıyor eve kadar gözlerimi dinlendiriyorum.

Hafta sonunun kalanında uykusuz geçen geceyi telafi etmek için uğraştığımdan, ağzımdan tek kelime kaçırmıyorum kızlara.

Nihayet hafta başı olduğunda ise Milano gezisi heyecanı sarıyor içimi. Şu anda valizimi hazırlarken, Sedef yatağıma uzanmış beni izliyor.

"O mini elbiseyi neden götürüyorsun ki?" diye soruyor Sedef havaya kaldırıp hayranlıkla baktığım gümüş rengi parlak mini elbisemi görünce.

"Ne zaman neye ihtiyacın olacağını bilemezsin Sedo. Sonradan pişman olmaktansa hazırlıklı olmayı tercih ederim. Ya yakışıklı bir İtalyan ile tanışırsam ve beni yemeğe davet ederse, oradan da gece kulübüne? Hiç düşündün mü?"

Sedef bir an sessiz kalıp bakışlarını bir noktada sabitliyor. O anı canlandırdığından eminim. Heyecanla gözleri parlıyor. "İnanmıyorum Lili düşünsene genç, yakışıklı ve zengin bir İtalyan'la evlendiğini. Gelinliğin Versace olur. Hem orada daha ucuzdur."

Kahkaha atıyorum "Birincisi henüz evlenmeyi düşünmüyorum. İkincisi Versace gelinliklerin fiyatlarının her yerde aynı olacağından eminim. Ama zaten ben Vera Wang giyeceğim. Gelinlikte bir klasiktir o. Ünlülerin ve zenginlerin çoğu onu tercih eder. Elbette ben de öyle yapacağım. Hem modeli bile seçtim." diyerek makyaj masamın üst çekmecesini çekip, katlanmış dergi sayfasını aldıyor, iyice açıp elimle düzelttikten sonra uzatıyorum.

Sedef çok etkileniyor. "Yani evlenmeyi düşünmüyorsun ama gelinlik modelin hazır."

Omuz silkiyorum "Asla evlenmeyeceğim demedim ki... Şu anda hazır değilim sadece."

Valizime son parçayı da koyup kapatıyorum. En azından ben kapanacağını sanıyorum ama valiz direniyor. Ihlaya tıslaya defalarca deniyorum ama olmuyor. Sedef'e bakıyorum. "Yardım eder misin?"

Yataktan kalkıp yanıma geliyor. O da dışarı taşan giysileri içine sokuşturup bastırmaya çalışıyor benim gibi.

Pes edip geri çekiliyor "Lili bazı şeyleri çıkarman gerekiyor. Hem üç gün için bu dev valizle gitmeye ne gerek var ki?"

"Ama hepsi de ihtiyaçlarım. Hayatta çıkaramam. Üstüne otursan ben de fermuarı çekerim."

Sedef ikna olmamış vaziyette dediğimi yapıyor. Hâlâ kapatamıyorum. Of bu Sedef de ya... Tam tüy siklet...

"Amma hafifsin biraz yemek yesen iyi olacak. Yoksa rüzgârda uçacaksın." diyorum hıncımı ondan alırcasına.

"Ne kızıyorsun ya? Bu kadar eşya koymasaydın. Bir fili buzdolabına nasıl sığdırırsınız bilmecesi gibi şu valize dünyaları tıkmaya çalışıyorsun. Filin buzdolabına sığma ihtimali daha yüksek yani."

Hayal kırıklığıyla karışık bir sinirle valizin kapağını açıyorum. Neler çıkarabileceğime bakıyorum. "Tamam sanırım şu iç çamaşırı gereksiz" diyerek onu alıyorum içinden. "Hadi baştan deneyelim."

Sedef inanmayan gözlerle bana bakıyor. Valizin kapattığım kapağını açarak incelemeye başlıyor. "Bakalım ciddi anlamda neler çıkarabiliriz. Şu hasır şapkaya neden ihtiyacın var?"

"Orası sıcak bir ülke. Gündüzleri başıma güneş mi geçsin?"

Sedef şapkayı alıp yatağın üzerine fırlatıyor. "Turistik geziye gitmiyorsun. Bütün gün kapalı alanda olacaksın. Peki ya şu plaj terlikleri?"

Terliklere bakıp neşeyle gülümsüyorum. "Ah evet internetten araştırdım otelin havuzu varmış. Hey dur ne yapıyorsun? Belki defilelerden artan zamanda havuza girerim. Hem kapalı havuz da varmış..."

Böylelikle Sedef plaj havlumu, terliklerimi, plaj çantamı da çıkarmış bulunuyor. "Bari mayom kalsın." diye yalvarıyorum. Jakuziye falan girerim rahatlamak için akşam geç saatte.

Sedef elini geceliklerimin arasında gezdiriyor "Lili tam olarak kaç gecelik götürüyorsun?"

"Sabahlıkları ile beraber üç. Ama biri uzun biri kısa biri de seni yakarım model olan. Hani senin en sevdiğin?" diyorum.

Sedef gözlerini deviriyor "Ama neden üç tane?"

"Uzun olan oda soğuksa kısa olan klimalar etkili çalışmazsa diye. Seni yakarım olanın neden olduğunu biliyorsun."

Sedef fuar organizasyon şirketinde çalıştığı için çok sık gezer. Valiz hazırlama konusunda uzman sayılır. Her zaman bir küçük valize tüm eşyalarını sığdırır ve ben buna çok şaşarım. Çünkü asla unuttuğu ya da keşke getirseydim dediği bir şey olmaz. Hep ihtiyacı olan doğru şeyleri seçmeyi bilir her nasılsa. Bu Tanrı vergisi bir beceri bence.

Uzun ve seni yakarım geceliklerimi çıkarıyor. "Bu yeterli. Bu gezi iş gezisi ve kimseyi yakmayacaksın duydun mu? Ömer Şanlı senin hakkında ne düşünür. O mükemmellik abidesi kadınla aynı odada kalacaksın unuttun mu? Gece gelmezsen hakkında ne söylentiler çıkaracaktır. Uzun geceliğe de gerek yok. Üşürsen ekstra battaniye alırsın."

Yarım saat gibi kısa bir süre sonra iki buçuk saatte seçtiğim eşyaların üçte ikisi çıkarılmış, geriye sadece ve sadece en gerekliler kalmış durumda. Dolayısıyla valizin boyutu da değişiyor. Daha küçük bir tanesine yerleştirirken eşyalarımı Sedef'in yolculuk heyecanımın içine etmiş bulunduğunu düşünerek somurtuyorum. Elimden gri parlak mini elbiseyi alırken, kaşlarımı çatıp gözlerimi kısarak ona bakıyorum. "Ölürüm de vermem. Bu elbisesiz hiçbir yere gitmem" diyerek çekiyorum hışımla.

Sedef sırıtıyor "Aman iyi uğurlu elbisen kalsın. Ama tekrar ediyorum bu iş gezisi ve ona göre davran."

Burun kıvırarak, laflarını taklit ediyorum. "Ukala ne olacak!" diye mırıldanıyorum Sedef odadan çıkarken.

Arkasını bile dönmeden bana cevap veriyor "Seni duydum."

Sabah erken bir saatte şoför beni almaya geldiğinde, çantamı çekerek arabaya ilerlerken kendimi çok havalı hissediyorum. Bundan sonra hayatım hep böyle olabilir.

Arabaya bindiğimde Banu soğuk bir şekilde beni kısaca selamlayıp, başını camdan yana çeviriyor. Umarım bu işi kaybeden o olur ve ben de o zaman ona aynı şekilde güle güle deyip başımı başka tarafa çeviririm.

Havaalanında ve uçakta geçen süre boyunca da mümkün olduğunca az iletişim kuruyor benimle. Sanki ben feda edilecek kişiyim de, kaynaşmak için harcayacağı zamanı ve emeği kayıp olarak görüyor.

Ömer Bey, orada bir toplantısı olduğu için bizden bir gün önce gitmiş. Bu nedenle bu mahkeme duvarı suratlı kadınla yüz yüze bakmak durumundayım. Daha da kötüsü aynı odada kalacak olmamız. Yani aman uçuş bitsin de kendimi otele atıp odamda kafa dinlerim diyemeyeceğim.

Şunu itiraf etmeliyim ki bu kadınla zaman geçirmek kendime olan güvenimi zedeliyor. Uçakta yol boyunca ben ağzım açık uyurken, o ya kitap okudu ya da moda ile ilgili dergileri karıştırdı. Sonra ikramlar esnasında ben yemesi daha kolay diye sandviç istediğimden üzerim ekmek kırıntılarıyla dolarken, o inanılmaz bir beceriyle daracık alanda salata yemeyi başardı. Sonunda otele vardığımızda ise onun saçının tek bir teli bile yerinden oynamamışken ben darmadağın bir haldeydim. Spor şıklıktaki keten pantolon ceket takımı yine kendisine özel dikilmişçesine üstüne tam oturmuş ve ona profesyonel bir hava katıyordu. Bense uçak yolculuğunda rahat edeceğimi düşünerek, göğüs kısmı lastik ve altı serbest dökülen çiçekli, askılı elbisemle iş kadınından çok turist gibiydim. Tüm bunlara rağmen bu işi alırsam, gardırobumu değiştireceğime ant içtim.

Neyse en azından Ömer Bey görmeden hemen çıkıp üzerimi değiştirebileceğim.

"Merhaba bayanlar" diyen Ömer beyin sesiyle ona doğru dönüyorum. Bir yandan asi buklelerimi nafile bir çabayla kulak-

larımın arkasına itmeye çabalarken, gülümseyerek selam veriyorum.

Banu'nun yüzünde sıcak ama mesafeli bir o kadar da kendinden emin bir gülümseme beliriyor. Bu kadının her şeyi gerektiği ölçüde. Makyajı, gülümsemesi, yırtmacı, parfümü... Ondan nefret ediyorum. Kendimi pasaklı hissetmeme neden oluyor.

"Yolculuk nasıldı?" diye Ömer beyin ortaya attığı soruya anında yanıt Banu'dan geliyor.

"Gayet iyiydi. Teşekkürler."

"Yorgun değilsiniz umarım. Bazı konuların üzerinden geçmek isterim."

Tam ağzımı açıp önce yukarı çıkıp, üzerimi değiştirsem diyecekken Banu benim yerime lafa atlıyor. "Yoo gayet iyiyiz. Hemen başlayabiliriz."

Vazgeçtim bu kızın her şeyi ölçülü değil. Ölçüsüz olan bir hırsı var.

Neyse ki Ömer beyin anlayışlı bakışları üstümde geziniyor. "Bana kalırsa önce odanıza çıkıp kendinize gelin. Bir saat sonra lobide buluşalım."

Gözlerimdeki minnet ifadesini fark etmiş olmalı ki, sözlerini bitirince ikimize gülümsüyor.

Utanmasa Banu cadısı benim çıkmama gerek yok diyerek hemen toplantıya başlayacak. Ama neyse ki Ömer Bey ikimizden birini kayırmama konusunda çok dikkatli o nedenle yüz bulamıyor.

Az sonra oldukça ferah suit odamızı görünce içim rahatlıyor. Neyse ki banyo ve oturma alanı ortak olsa da, yataklarımız ayrı odalarda. Neyse ki yatarken Banu'nun varlığını dert etmeyecegim. Hemen valizimi açıp giyecek uygun bir şeyler arıyorum. Of ya kahretsin! Neden rahat ve şık görünümlü keten takımlarım yok ki? Tamam panik olmamalıyım. Bu işin içinden çıkabi-

lirim. Çantamdan telefonumu bulup heyecanla Sedef'in numarasını tuşluyorum.

"Vardınız mı?" diyor neşeyle telefonu açar açmaz.

"Evet vardık. Şimdi aşağıda toplanıp iş konuşacağız." Sonra sesimi iyice kısarak fısıltı halinde soruyorum. "Banu kasıntısı harika keten pantolon takım giymiş. Ben ne halt yiyeceğim. Her şeyim fazla günlük, fazla neşeli ve fazla" derken elbiselerimden birini kaldırmış inceliyorum "seksi."

Sedef sakinleştirici bir tonla yanıtlıyor "Sakin ol Lili. Ömer Bey ne giymişti ki? Takım elbise mi?"

Bak bu açıdan bakmamıştım. "Sanırım polo yaka bir t-shirtle spor yazlık bir pantolon. Ayağında da keten ayakkabılar var" diyorum çabucak.

"İyi ya bak o da şirketteki gibi giymemiş. Rahat ol. Sonuçta orası otel. Şu sana çok yakışan lacivert dar elbisen var ya..."

"Likralı penye olan mı?"

"Evet onu da koymuştuk valizine dün. İşte onu giy."

"Ama o straples." diye itiraz ediyorum.

"Üstüne de mini el örgüsü beyaz ceketini de geçirirsin, tamam. Hani göğsünün altından bağlanan, çok şık olur. Beyaz dolgu topuklu, lacivert önü açık ayakkabılarını giy. Rahat ama şık bir görünümün olur."

Önerisi aklıma yatıyor. Sedef bu işleri iyi bilir. "Saçlarım felaket ama." diyorum aynadaki görüntüme bakarak.

"Dağınık biçimde topla. Gece yıkanır yarın için saçını daha düzgün yaparsın."

Neşem yerine geliyor birden. "Sedo sen bir tanesin." dedikten sonra öpücük yollayıp kapatıyorum telefonu.

Aşağıya inmek için hazır olarak odamdan çıktığımda Banu'nun çoktan gitmiş olduğunu görüyorum. İkiyüzlü cadı diye geçiriyorum içimden ve aceleyle odadan çıkıp asansörlere yöneliyorum.

Lobiye varıp da, asansörün kapısı açıldığında ileride uzak bir köşede Banu ve Ömer Şanlı'yı konuşurken görüyorum. Ömer Şanlı başını hafifçe yana eğmiş, Banu'nun anlattıklarını ilgiyle dinlerken yüzünde önce sıcacık bir tebessüm beliriyor, sonra tebessüm kahkahaya dönüyor. Başını geriye atarak keyifle güldüğü konuyu çok merak ediyorum. Banu'nun da yüzünde esmer teninde bembeyaz parlayan dişlerini gösteren çekici bir gülümseme beliriyor.

Uzaktan bakıldığında iş toplantısından çok, birbirlerinden hoşlanan ve bir ilişkinin temellerini atan iki kişinin flörtleşmesi izlenimi veriyorlar. İşi şimdiden kaybettiğimi hissederek omuzlarım düşüyor. Sonra nedense yenilsem de ezilmeyeceğim gibi bir düşünce aklımdan geçiveriyor. Madem buradayım, Milano'da... Madem masraflarım şirket tarafından karşılanıyor... O halde tadını çıkarmalıyım değil mi?

Kafamda Diana Ross en sevdiğim şarkısı 'I'm Coming Out'u söylerken tüm feminenliğimi takınıp etrafıma gülücükler saçarak ve mermer zeminde topuklarımın sesi yankılanarak onlara doğru ilerliyorum. Ömer Şanlı farkında olmaksızın başını çevirdiğinde benimle göz göze geliyor ve sanki yüzü aydınlanıyor. Bana hayatımda gördüğüm en harika gülümseyişini gösterdiği an fark ediyorum ahh!!!! Olamaz kaygan zemin!

Topuklarımın zemin üzerinde kayışıyla ayaklarım bir an yerden kesiliyor. Ağır çekimde bir film izlemek gibi sanki. Tam popo üstü düşüp, hayatımın rezilliğini yaşayacağım derken iki güçlü el arkadan beni sıkıca kavrıyor, tekrar dengemi bulmamı sağlıyor. Kurtarıcımın kim olduğunu merak ederek başımı yan çeviriyorum ve gözlerime inanamıyorum.

"Bu zeminlerde yürürken daha dikkatli olmalısın prenses" diyor beni hala kollarında tutarken.

"Koray! Ne işin var burada?" diyorum hayret karışık bir mutlulukla.

Baştan çıkarıcı bir gülümsemeyle karşılık veriyor. "Beni gördüğüne sevinmemiş gibisin."

Başımı hayır anlamında sallıyorum "Tam tersine. Seni gördüğüme daha fazla sevinemezdim."

Gerçekten ya ben neden Koray'ı aramamıştım ki? Ha evet Cem'le çıkmaya karar vermiştim değil mi? İkiyüzlü sahtekâr Cem!

Birden Ömer beyin ve Banu'nun beni izlediğini hatırlayarak, Koray'ın harika kollarından uzaklaşıyorum. İnanmayacaksınız ama Banu kıskançlığından hararet yapmış durumda, yüzü al al olmuş. Onu böyle görmek çok eğlenceli. Acaba Koray'ın bana prenses dediğini duymuş mudur? Koray'ı koluma takıp, bizimkilerle tanıştırmaya götürüyorum.

Banu yerinde kıpırdanıyor. Onu ilk kez böyle görüyorum. Sanki şey gibi... Heyecanlı. Yoksa Koray'dan mı hoşlanıyor? Bak işte bu harika olurdu!

Önlerinde durup Koray'ı ikisiyle de tanıştırıyorum. Ömer Bey nazikçe gülümsüyor. Banu Koray'ın üzerine atlamaya hazır azgın bir köpek gibi. Tamam biraz abartıyor olabilirim ama onun zayıf bir yanını buldum sonunda azıcık abartmama fırsat verin lütfen.

"Ee ne işin var burada?" diyorum "bakın onunla ne kadar samimiyim" ifademle.

Koray'dan önce Ömer Bey cevaplıyor. "Moda günlerine katılacak çünkü."

"Ciddi mi? Ne tesadüf biz de onun için geldik" diyorum heyecanla. Koray ve Ömer Bey bakışıp hafifçe gülüyorlar.

Koray açıklıyor "Biliyorum. Ben de zaten sizin defilenizin mankeniyim."

Bu bilmem gereken bir bilgiydi sanırım ama canım daha iki haftadır çalışıyorum. Kimse benimle bir şey paylaşmıyor ki... İşe alınınca-tabii alınırsam- bu tip organizasyonlarda bizzat ça-

lışacağım. Ama şu anda kendini ispatlamaya çalışan, iki kişiden biriyim sadece.

Koray ile Ömer Bey ayaküstü bazı detayları görüştükten sonra, kurtarıcım yani Koray yanımızdan ayrılıyor. Arkasından hayranlıkla bakan Banu'yu görünce, Koray gözüme daha bir yakışıklı görünüyor. Bu arada laf aramızda oda numarasını aldım.

Lobide yaptığımız kısa toplantının ardından günün ilk aktivitesine katılmak üzere bizi bekleyen arabaya biniyoruz.

İlk kez bir defilede bulunacağım için çok heyecanlıyım. Her şey o kadar çekici görünüyor ki. Yani aslında sadece kırmızı bir 'catwalk' ve çevresine dizili sandalyelerden ibaret olsa da, ışıklar loşlaşıp, ritmi vücudunuzun derinlerine işleyen müzik başladığında başka bir boyuta geçiyorsunuz. Mankenleri ağzım açık izliyorum. Hepsi o kadar havalı, uzun ve zayıftı ki... Kendimi çok kısa, tombul ve sönük hissediyorum. Üstelik 36 bedenim! Ama görünüşe göre 32 beden varmış ve biz 36'lar tombuluz tamam mı? 40'lara hiç değinmiyorum bile!

İkinci defileden sonra her şeyi kanıksadığımı fark ediyorum. Sanki ömrüm moda showlarda geçmiş kadar rahat hissediyorum kendimi bu ortamda. Gerçi ben ve modanın ayrılmaz bir ikili olduğu düşünülürse, bu denli çabuk alışmam normal.

Akşamüzeri otele dönerken yorgunluktan sessizleşiyoruz hepimiz. Ömer beye sürekli kendini ispatlamaya çalışan Banu bile bir noktada pes ediyor.

Şu Milano harika bir şehir. Bana cenneti tanımlayın deselerdi Milano derdim. Bütün markalı ürün satan mağazalar şehrin asıl sahipleri gibi vakur bir ifadeyle duruyor caddelerde.

Otele varır varmaz tek düşündüğüm üstümü değiştirip rahat bir şeyler giymek. Mümkünse bir süre Banu'yu görmeyerek gözlerime ve ruhuma verdiği zararı telafi etmek istiyorum. Bütün gün susmadı. Sürekli her konudaki bilgisini gözümüze soktu. Ben ise bu işi alma ihtimalimin düşük olduğunu ve bir daha

yakın zamanda İtalya'ya gelemeyeceğimi bilerek bu gezinin tadını çıkarmaya çalışıyorum.

Akşam yemeğine kadar bir saat dinlenmek ve üstümüzü değiştirmek üzere yukarı çıktık. İşin resmi kısmı sona erdiğine göre, gönlümce giyinebilirim diye düşünerek valizimden askılı yeşil elbisemi alıp, üzerime tutuyorum. Evet bana kalırsa gayet hoş görünüyor. Dalgalı saçlarımı açık bırakıyorum. Odadan çıktığımda tam da beklediğim gibi Banu'nun çoktan gitmiş olduğunu görüyorum.

Tam restorana gidecekken barın önünden geçiyorum ve birlikte oturup keyifle sohbet eden Banu ve Ömer Bey'i fark ediyorum. Ömer beyin her an karşısına çıktığını ve adamın suçu olmadığını biliyorum. Yine de sanki onu kayırıyormuş gibi hissetmeme engel olamıyorum. Bu durum feci halde bozulmama neden oluyor. Kendimi sersem gibi hissediyorum. Kendini göstermeye çalışan, esip geçeceği anı kollayan ama güneş kadar parlak Banu'nun yanında, yağmurlu bir gün kadar gri ve sönük görünen bir sersem.

Sinirimden mi yoksa gurur kırıklığından mı bilmiyorum ama ağlamak geliyor içimden. Dönüp uzaklaşıyorum oradan. Restorana gidesim de yok. Çıkıp havuz kenarında turlarsam iyi gelir belki...

Kapılar iki yana açılıp bahçeye çıkmama izin veriyor. Sıcak bir yaz gecesi ve her taraftan mis gibi çiçek kokuları yükseliyor. Ay çok parlak. İstanbul'da neden bu kadar parlak değil diye düşünürken aslında binalardan dolayı ayı göremediğimi fark ediyorum. Bu şehir beni gerçekten faklı duygularla dolduruyor. Yani moda merkezi olması, yolda yürüyen genç kadınların manken kadar göz alıcı görünmeleri harika. Ama diğer yandan bu şehir her an bana başarısızlığımı hatırlatıyor. İstanbul'a dönüp de işi kaçırdığımı öğrendiğimde hep Milano'da yeterince iyi olamadığım için kaybettiğimi düşüneceğimi biliyorum.

Arkadan gelen sesle irkiliyorum "Burada tek başına ne yapıyorsun?"

"Ah Koray korkuttun beni. Hiiç sadece hava alıyorum."

"Sizinkileri içerde otururken gördüm ama sen yanlarında olmayınca merak ettim. Canın mı sıkkın? Durgun görünüyorsun. Hiç kendin gibi değilsin."

"Sadece yorgunum." diyorum. Mızmızlanmak istemiyorum. Bana acımasını da...

Yanıma geliyor "O zaman gel sana bir içki ısmarlayayım da rahatla biraz."

Kararsızım. Sedef'in sözleri aklıma geliyor. Buraya gelme amacım iş. Öte yandan işi kaybettiğim aşikâr. Kafamı dağıtacak bir arkadaş fena olmaz doğrusu.

"Tamam ama tek bir içki. Sonra yemeğe gitmem gerek" diyorum ve beraberce bara gidiyoruz. Ömer Bey ve Banu'ya rastlarsam ne yapacağım diye tasalanırken, bara gidince çoktan kalkmış olduklarını fark ediyorum. Herhalde beni bekleme gereği duymadan yemeğe geçtiler. İyi o zaman. Yanlarında fazlalık olacağıma ben de burada Koray'la sohbet ederim.

Aç olduğumu unutarak içtiğim iki kadeh margarita beni iyice gevşetiyor. İçimden sürekli gülmek geliyor. Hatta sanırım sürekli gülüyorum. Koray çok eğlenceli biri. Ama sanırım ben de eğlenceli biriyim çünkü o da bana gülüyor.

Bir ara kulağıma fısıldıyor "Biliyor musun seninle olan randevumuzu hiç tamamlayamamıştık. Ne dersin bu gece kaldığımız yerden devam edelim mi?" diye. Tam olarak ne demek istediğini anlamıyorum. Ama elleri sırtımda dolanmaya başladığında kafama dank ediyor.

Üzerime fazla geliyor ve şu an gerçekten bunu istemiyorum. Ben onu ittikçe hacı yatmaz gibi çok daha hızlı ve kararlı biçimde tekrar üstüme doğru geliyor. Beni öpmeye kalktığında başımı çeviriyorum. Ellerim göğsünde direniyorum ama çok ısrarcı.

"Bana kalırsa Leyla Hanım bu gece yeterince içti." diyor Ömer beyin ciddi ve kararlı sesi. Koray bir anda toparlanıyor. Beni düşürdüğü durumdan dolayı ona çok kızıyorum. Nasıl oluyor da kendimi hep en olmak istemediğim pozisyonlarda buluyorum hiç anlamıyorum.

Koray'ın gitmesi için bir şeyler söyledikten sonra, Ömer Şanlı asık bir suratla yanıma geliyor.

"Ömer Bey inanın benim suçum yok. Böyle bir şey yapacağını..."

Ömer Bey lafımı kesiyor "Beni çok hayal kırıklığına uğrattınız. Biz de sizi restoranda bekliyor neden gelmediğinizi anlamaya çalışıyorduk. Tesadüf kalkıp tuvalete gitmeseydim ve sizi görmeseydim..."

"Ben de az sonra yanınıza gelecektim." diyorum azarlanmış bir çocuk gibi çekinerek.

"Gördüğüm kadarıyla başka yere gidecektiniz vaktinde müdahale etmeseydim" diyor ters bir şekilde. Çok bozuluyor, üzülüyor ve kızıyorum. İyice esir etmeye başlayan alkolün verdiği cesaret ve yaşadığım duygu karmaşasının etkisiyle dikleniyorum.

"Ne yapayım sizi rahatsız etmemek için dolanırken Koray'a rastladım. En azından yalnız kalmam diye düşündüm."

Ömer beyin yüzündeki buz gibi ifade milim değişmiyor.

"Bu da ne demek oluyor?"

Başımı önüme eğip, küs küs omuz silkiyorum. "Hiiiç... Ben gördüklerimi söylüyorum."

Ömer Bey yanımdaki bar taburesine oturup tekrar soruyor "Leyla hanım lütfen az önceki sözlerinizi açıklar mısınız?"

Gözlerimi yerden ayırmadan konuşuyorum çünkü Ömer beye bakacak cesaretim yok "Banu ve siz hep baş başa sohbet ediyorsunuz. Onun varlığından çok keyif alıyorsunuz. Hayranlığınız gözlerinizden belli oluyor. Bu işi kaybettiğimi anlamak için son günü beklememe gerek yok. O mükemmel. Her şeyi çok iyi

yapıyor. Bense..." Nerden geldiğini anlamadığım bir ağlama dürtüsü sarıyor benliğimi. Yutkunuyorum ve titreyen sesime hâkim olmaya çalışarak devam ediyorum "Bense sakar ve sürekli hata yapan bir şaşkınım. Sizin gibi biri beni ne yapsın ki? Banu dururken." diyorum elimle restoranın olduğu yönü işaret ederek.

Gözyaşlarımı elimin tersiyle siliyorum "Lütfen gidin. Az sonra Banu da gelip beni böyle görecek ve iyiden iyiye moralim bozulacak."

Ömer Bey tek kelime etmeden kalkıyor ve restorana gidiyor. İşte buraya kadarmış. Duygularına hâkim olamayan, içi dışı bir, saf salak ben gidip patronum olacak adama bütün içimi döktüm. Dirseklerim bara dayalı halde, başımı ellerimin arasına alıp, sessizce ağlamaya devam ediyorum. Hem ağlıyor hem kendime acıyorum. Hayatımda hiçbir şeyi doğru düzgün beceremiyorum. Elimi neye atsam mahvediyorum. Biliyorum dışarıdan bakınca dünyayı umursamayan birini görüyorsunuz. Evet çoğu zaman umursamıyorum ama bu akşam odama kapanıp da, başımı yastığıma koyduğumda bütün hayatımı gözden geçirmediğim anlamına gelmiyor. Ben sadece... Biraz...Evet sanırım biraz korkağım. Yüzleşmekten korkuyorum. Başarısızlıklarımla yüzleşmekten. Önce bir başarıya ihtiyacım var.

Omzuma bir el dokunuyor. Ömer Bey "Haydi kalk biraz yürüyelim" diyerek koluma giriyor.

Otelin en üst katına çıkıp, terasındaki masalardan birine oturuyoruz. Ömer Bey benim için kahve siparişi veriyor. Acı kahvemi suratımı ekşiterek yudumlarken, sessizce beni izliyor.

"Daha iyi misin?" diye soruyor sonunda.

Başımı evet anlamında sallıyorum. Gerçi hala başım dönüyor ama en azından içmeyi tam zamanında kestiğim için midem bulanmaya başlamadı.

"Sen sakar, şaşkın ve işe yaramaz değilsin. Harika fikirleri olan, hayat dolu ve sıra dışı bir kızsın. Bazı şeyleri alışılagelmiş

tarzda yapmadığın doğru ama neyse ki işimiz moda ve bu sektör her türlü tuhaflığı kaldırır." diyerek gülümsüyor.

"Özür dilerim. Size çıkıştığım ve Banu'yu kayırdığınızı ima ettiğim içim." diye karşılık veriyorum.

"Banu'yu kayırmıyorum. Sadece o fazlasıyla ilgili, dikkatli ve hazır. Her başımı çevirdiğimde onu görüyorum. Ama ne isterdim biliyor musun?" diyor bana doğru eğilerek.

Hiçbir fikrim olmadığını belirten şaşkın bir ifadeyle başımı sallıyorum. "Seni de görmek isterdim... Güvensizliklerin yüzünden uzak kalmak yerine çevremde olmanı isterdim. Banu'nun sana üstünlük taslamasına izin verme. Sen fırsat vermediğin sürece hiç kimse seni ezemez. Sakın unutma."

Sözleri beni çok duygulandırıyor. Kendimi daha da zayıf hissetmeme neden oluyor açıkçası. Banu ile bu tarz bir konuşmayı yapmadığından adım gibi eminim. Gözlerim doluyor, burnumun ucu karıncalanıyor. Ağlamamak için derin derin nefes alıyorum.

Merakıma engel olamıyorum "Neden ben? Ben bile kendime bu kadar inanmazken siz neden inanıyorsunuz?"

Masanın üzerinden uzanıp elimi tutup sıkıyor. Bunu güven vermek için yaptığına eminim. Kendimi çocuk gibi hissediyorum. "Çünkü bu da beni Tanrı vergisi yeteneğim. İnsanların içlerinde başka kimsenin göremediği potansiyeli görüp çıkarıyorum ortaya. Nasıl bu kadar zengin oldum sanıyorsun?" derken beyaz dişlerini göstererek gülüyor.

Hafif esintiyle ürperiyorum. Ne de olsa hala açım ve yaşadığım stres beni oldukça etkiledi.

Ömer Bey fark edip soruyor "Kalkalım mı?"

"Hı hı."

Ayağa kalktığım an hafif başım dönüyor sandalyenin koluna sıkıca kavrayıp tekrar oturuyorum. Ömer Bey telaşlanıyor "İyi misin?"

"Biraz başım döndü. Bir şey yemedim ondan olmalı" diyorum.

"Tabii ya unutmuşum. Aç karnına bir de içki içtin. Hemen bir şeyler istetelim odana götürsünler sen de git bir güzel dinlen. Yarın yorucu bir gün olacak"

Bu adam insanüstü bir varlık. Hayatınızda bu kadar harika birini tanımamışsınızdır. O kadar ilgili ve babacan ki... Patronunuz olduğunu unutup, sanki bir aile büyüğünüzle konuşuyormuş gibi rahat davranıyorsunuz. Koluma girip bana destek oluyor, kalkmama yardım ediyor. Beraberce asansörlerin olduğu yere doğru ilerliyoruz. Tekila içeren bir kokteyl içmenin en berbat yanı yavaş yavaş sarhoş olmanızdır. Tadı güzel olduğu için fark etmezsiniz içtikçe içersiniz. Sonra zaman ilerledikçe ciddi biçimde çarpmaya başlar. Sarhoş olmasam da başım çok fena dönüyor ve yarın bu yüzden uyanamayıp, vaktinde hazır olamaz ya da onlara katılamazsam çok utanacağım.

Şu anda Ömer beyin kolunda ve başım dönüyorken iki şey fark ediyorum. Birincisi hafif losyonunun denizi anımsattığı. İkincisi de bana artık sen diye hitap etmeye başladığı. Hafifçe tökezleyince beni belimden sıkıca tutuyor sonra da takılıyor "Bu konuda Koray kadar iyi olmasam da, düşmeni engelleyecek kadar iyiyim."

Uzun boyu nedeniyle ancak omzuna kadar gelen başımı kaldırıp ona bakıyorum ve bunun alay mı yoksa masum bir espri mi olduğunu anlamaya çalışıyorum. O anda bana bakışı, gözlerindeki bir şey ürpermeme neden oluyor. Gözlerinin sadece bir noktaya odaklandığını fark ediyorum. Dudaklarıma...

Biz öylece birbirimize bakarak ne kadar kaldık hiç bilmiyorum. Ama asansörün kapılarının açılmasıyla çıkardığı ses kendimize gelmemizi sağlıyor. Ondan ayrılıp odama geldiğimde ve yatağıma yattığımda, elimde olmadan o anı ve konuştuklarımızı

tekrar tekrar hayalimde canlandırıyorum, sonunda alkolün etkisiyle sızıp kalana kadar. Ertesi gün ve ondan sonraki gün sıra dışı bir şey olmuyor. Ömer Bey aynı insan. Her ikimize karşı da ilgili, samimi ve sevecen. Birimizi diğerimizden üstün tutmuyor. İkimizin söylediği her şeyi, sanki aklının bir köşesine yazıyormuşçasına pür dikkat dinliyor. Hangimizi seçeceğine karar vermesini kolaylaştıracak hiçbir ayrıntıyı gözden kaçırmıyor.

Üçüncü günün akşamı İstanbul'a döneceğimizi öğrendiğimde şaşırıyorum. Odada bir oraya bir buraya gidip, etrafa dağılmış olan eşyalarını toplamakla meşgul olan Banu'dan öğreniyorum.

"Gerçekten haberin yok muydu Leyla?" diye soruyor beni küçümseyen, sana inanamıyorum bakışlarıyla.

"İyi de insan kaynaklarının öyle dediğinden eminim. Yarın sabah yola çıkıyor olmamız gerek."

"Sonra değişiklik yapıldı. Ömer beyin yarın önemli bir görüşmesi varmış diğer şirketlerden birinde. İşinle ne kadar ilgilisin? Sana verilen bileti incelemedin mi?"

Sabrım taşıyor sonunda "Bana bak Banu senin üstünlük taslamandan bıktım. Hayır bilete bakmadım ve bundan zerre kadar utanmıyorum. Sonuçta saat kaçta şoförün beni gelip alacağını söylediler. Geldiğinizde hazırdım değil mi? Dönüşte de hep beraber döneceğimize, beni geride bırakıp kaçmayacağınıza göre sorun yok diye düşündüm." Bir an duraksadıktan sonra alaycı bir gülümseme beliriyor yüzümde "Hoş elinde olsa sen bana hissettirmeden toz olursun ya neyse ki Ömer bey insaflı. Ayrıca toplanmam on beş dakikayı geçmez, sonuçta senin gibi oraya buraya dağılmadım. Hayret ediyorum doğrusu. Senin kadar mükemmeliyetçi bir kadının bu kadar dağınık ve pasaklı olacağını kim bilebilirdi ki? Anlaşılan tüm enerjini ve çabanı iş için harcıyorsun." dedikten sonra arkamı dönüp toparlanmak için odama gidiyorum.

İstanbul'a vardığımızda yolculuğun yorgunluğunun tüm vücuduma çöktüğünü hissediyorum. Tek istediğim bir an önce eve gidip, ılık bir duş almak ve erkenden yatağa girip yatmak. Yarın işe bir iki saat geç gidebileceğimizi söyledi Ömer Bey. Gezmek falan harika ama hiçbir yer insanın evinin ve yatağının yerini tutmuyor doğrusu. Şu kısacık sürede ne kadar da özlemişim vatanımı ve evimi diye düşünerek anahtarı kilide sokup, çeviriyorum ama kapı açılmıyor. İçeriden gelen kahkaha seslerine kulak kabartıyorum. Kızlar uyanık demek ki... Zili çalıyorum. Ama kapı açılmıyor. Sabırsızlıkla zili iki üç defa çalıyorum. Bir erkek sesinin ben bakıyorum dediğini duyuyorum. Kapı açılıyor. Karşımda şu anda ve hatta hayatım boyunca bir daha asla görmek istemeyeceğim kişi beliriyor. Yani Engin!

"Senin ne işin var burada?" diye soruyor hoşnutsuz bir biçimde.

Elimle onu itip, yana çekilmesini sağlıyorum. "Burada yaşıyorum ben asıl senin ne işin var?"

"Senin bu akşam evde olmayacağını söylemişlerdi." dedikten sonra içeriye Berna'ya sesleniyor "Onun evde olmayacağını söylemiştin."

Berna ve diğerleri salondan hole doğru başlarını uzatıp bana şaşırmış ama pek de sevinmemiş bir şekilde bakıyorlar. "Aa Leyla neden erken geldin?"

"Allah Allah eve gelmeden önce izin mi almam gerekiyor anlamadım ki? Eğlencenizi mi bozdum?" diye soruyorum ayakkabıları ayağımdan fırlatıp salona doğru ilerlerken.

Bakıyorum tabu oynuyorlar hep beraber.

Sedef hemen kendine geliyor. "Yok canım ne alakası var. Sadece şaşırdık. Tabii ki seni gördüğümüze sevindik."

Engin yanımdan geçerken mırıldanıyor "Benim adıma konuşmayın."

Ona kötü bir bakış fırlattıktan sonra bozulmuş bir tavırla "Ben zaten duş alıp yatacağım" diyerek arkamı dönüyor, odama gidiyorum.

Sedef arkamdan geliyor. "İyi misin sen?" diye soruyor.

Omzumu silkiyorum "Evet ben iyiyim ya sen?"

"Demek istediğimi biliyorsun. Çok tepki verdin. Sadece şaşırdık. Sinirli olmanın başka bir nedeni mi var?"

"Hayır. Sinirli değil, yorgunum" diye kestirip atıyorum.

"Tüh çok kötü. Ben de oyunda benim eşim olur musun diyecektim."

Merak ediyorum. "Engin'in nesi var? Hani çok seviyordun."

Sedef iç geçiriyor "Çok hoş adam ama onun Çağla'sı var"

"Neden bahsediyorsun?"

"Çağla sen geldiğinde tuvaletteydi. Görmedin tabii. İnanılmaz uzun boylu, güzel ve zayıf. Bir görsen..."

"Biliyorum" diye yanıtlıyorum monoton bir şekilde. "Ve hatta inanılmaz şehvet düşkünü. Geçen Engin'de kaldığımda bütün gece sevişmelerini dinlemek zorunda kaldım. Kendimi ailesinden gizli porno kanalı keşfetmiş ortaokul öğrencisi gibi hissettim. İğrençti."

Sedef kıkırdıyor "Ciddi olamazsın neden anlatmadın ayrıntıları? Hem o gece E–5 maceranızı da atladın."

Gözlerim fal taşı gibi açılıyor "Sen nereden biliyorsun?"

Sedef gülüyor "Sen gelmeden az önce Engin tüm ayrıntıları ile anlattı. Çok güldük doğrusu."

Öfkeyle yataktan kalkıyorum. Bu adam kendini ne sanıyor? Bana anlatma demesinin nedeni ilk anlatan olup herkesi eğlendirmekmiş. Arkamdan arkadaşlarım ve sırık sevgilisiyle alay edip eğlenmişler. Hışımla kapıyı açıyorum. Salona girip Engin'e sadece ona bakıyorum ve diğerleri yokmuşçasına konuşuyorum.

"İçeri gelir misin biraz? Seninle bir şey konuşacağım."

"Ne söyleyeceksen burada söyle kimseden gizli bir şeyim yok. Ya senin?" diyor sırnaşık bir şekilde.

Tam yanımdaki sehpanın üzerinde duran, çok severek aldığım vazo olmasaydı hiç düşünmeden kafasına geçirirdim.

Gözlerimde buz gibi bir ifadeyle tekrarlıyorum. "İçeri gelmeni istiyorum. Hemen!"

Engin ellerini kaldırıp sırıtıyor. "Tamam, çok korktum geliyorum."

Arkamı dönmeden önce bir an Berna ve Hakan'la göz göze geliyoruz. İkisinin suratında da eğlendiklerini belli eden bir ifade var. Çatılmış kaşlarımı görüp toparlanıyorlar.

Mutfağa önce Engin giriyor arkasından da ben.

"Sen ne aşağılık adammışsın be! Önce bana arkadaşlarına söyleme diyorsun sonra da kalkıp kendin anlatıyorsun."

Engin tezgâha dayanıp kollarını göğsünde kavuşturmuş kayıtsız bir ifadeyle dinliyor beni.

"Sen var ya sen... Polislerin yüz karasısın. Ağzında bakla ıslanmayan senmişsin."

"Bir kere" diye lafa giriyor sakin sakin "ben söyleme değil kesin söylersin dedim. Ama itiraf etmeliyim ki beni şaşırttın."

Gözlerimi kısıp tersliyorum "Uydurma bir kere. 'Bilmelerine gerek yok" dedin. Bu söyleme demek değilse ne?"

Engin her zamanki umursamazlığıyla cevap veriyor. Bu kadar kızmış olmamın onun için hiçbir anlamı yok belli ki... "Ben ima etmem. Karşıdakinin anlamasını bekleyerek de zaman kaybetmem. Söyleme demek isteseydim söyleme derdim. Amma da abartıyorsun ha... Alt tarafı anı olarak anlatıp, hep beraber güldük geçti gitti."

Öfkeden kudurmuş halde son kozuma sarılıyorum. "Biliyor musun o gecenin hikâyesinin eksik kalan bir parçası var. Bence

onu da bilmek isterler. Aramızda güler eğleniriz. Amaç anıları paylaşmak değil mi?"

Tam arkamı dönecekken Engin şüpheyle soruyor. "Sen neden bahsediyorsun?"

Beni evine davet edip sonra içerde sevgilinle yaptıklarından ve bütün gece gelen seslerden. Eminim herkesin ilgisini çekecektir."

Kolumdan sıkıca kavrayıp gitmeme engel oluyor. "Bana kalırsa herkes dinlediğin için seni ayıplar. Hem ikisi aynı şey değil. Bu özelimize girmek."

"Ben oradayken özeli pek de takıyor gibi değildiniz ama."

"Bir kere sen kendinden geçmiş bir halde uyuyordun. Yatak odasına gittikten az sonra gelip kontrol ettim, baygın vaziyetteydin. Dinlediğinden haberim yoktu" derken dinlemek bölümünü vurguluyor.

Alayla karışık gülüyorum. "Dinlememek mümkün müydü ki? Kadın seninle birlikte olmaktan duyduğu ızdırabı haykırarak dile getiriyordu. Ona hak vermemek de elde değil hani. Her neyse bana ahlaktan bahsedeceğinize önce dönüp de kendinize bakın Komser Bey." diyorum ben de komser kelimesini vurgulayarak.

Gitmek için tekrar bir hamle yaptığımda Engin yine kolumdan çekiyor. Bırak diye elinden kurtulmaya çalışırken o daha da sıkıyor. Ben de eğilip ısırınca can havliyle elini çekiyor. Boşluğundan faydalanıp kapıya varıyorum ki, belimden tuttuğu gibi havaya kaldırıp, hole çıkmama fırsat vermeden beni mutfağa geri sokuyor. "Tam dayaklıksın. Bir daha böyle bir şey yaparsan gözünün yaşma bakmam."

"Beni tehdit etme." diyorum aksi aksi bir yandan kollarından kurtulmak için çırpınırken.

"Hayır tehdit etmiyordum. Ama içeriye girip tek kelime edersen, bundan sonra her dışarı çıktığında gecenin rezil olması için elimden geleni yapacağımı söylerken tehdit ediyorum."

"Görevini kötüye kullanacaksın yani" diyorum gözdağı vermeye çalışarak.

Hiç geri adım atmıyor "Gerekirse evet."

Çırpınmayı bırakıyorum o da kollarını gevşetiyor. Ancak ondan sonra mutfak kapısında durmuş şüpheyle bizi izleyen Çağla'yı fark ediyoruz.

İkimiz de sırıtıyoruz. "Biz böyle kardeş gibi didişiriz." diyorum durumu kurtarmak için.

Engin de enseme bir tane patlatıyor "Evet tam baş belası bir kız kardeş gibi. Bana neden kardeş istemediğimi hatırlatıyor."

Bunun hesabını daha sonra soracağım ona tabii...

Gecenin kalanında ısrarlar sonucu oyunda Sedef'e eşlik etmek zorunda kalıyorum. Ama o Engin'in dilini eşek arısı soksun her hareketimde o zımbırtıyı çalıp hatalı bir şey söylediğimi iddia ediyor. Tüm enerjisini bana olan nefretini kusup, oyunun bütün tadını kaçırmaya harcıyor. Sonunda yorgun olduğumu söyleyip kalktığımda, ortamdaki tansiyondan gerilmiş olan herkes rahat bir nefes alıyor.

Engin'den nefret ediyorum! Bir daha bu eve adımını atmaması için Berna'ya ültimatom vereceğim. Kararım kesin ya o, ya da ben!

Ertesi gün, yani cuma günü işe gittiğimde neler olduğunu anlayamadığım yorucu Milano gezisinin ve bir gece önceki gerilimin etkisiyle çok bitkin hissediyorum. Neyse ki yarın cumartesi ve bol bol dinlenebilirim.

Gelecek hafta, yani işteki dördüncü haftamızda her şey netleşecek. Tamam mı, devam mı belli olacak. Son günlerimi çok iyi değerlendirmem gerektiğinin fakındayım. Üç hafta geçti bile... Ama ne kendimi gösterebildim ne de herkesin benden beklediğini söyleyip durduğu çıkışı yapabildim.

Dirseklerimi masama dayayıp, başımı ellerimin arasına koyuyorum. Gözlerimi kapatıp, bir an için öylece kalıyorum. Yanı başımda birinin durduğunu fark ederek hemen gözlerini açıyorum.

İnsan kaynakları asistanlarından biri dosya bırakıyor masama ve fareyi köşeye sıkıştırmış bir kedi gibi bakıp, sırıtarak 'Final ödeviniz' diyor. Yine ne okuyup, yutmamızı bekliyorlar diye isteksizce dosyaya bakıyorum. Ama bu seferki oldukça ince bir dosya. Bir iki sayfa üzerinde istenen çalışma, önceden yapılmış örnekleri ve içeriği yazıyor. Aman Allah'ım maliyeti de hesaplamamı istiyorlar. Ben ne anlarım maliyetten, bütçeden... Zaten anlasam borç batağında olmazdım di mi?

Kafamdan planlar yapmaya başlıyorum neyi nasıl yapabilirim diye. Ama inanın hiçbir fikrim yok. Bütün günü bomboş 'word' dosyasına bakarak geçiriyorum ve ilham gelmesini bekliyorum. Şu halkla ilişkiler ne zor işmiş ya... Amma da yaratıcılık gerekiyormuş. Bu gidişle ya ressam ya yazar olacağım...

Ben sorulara cevap düşünürken çıkma saati gelmiş de geçiyor bile. Servisi yakalamak istiyorsam beş dakika içerisinde çıkmaya hazır olmalıyım. Eşyalarımı rastgele çantama doldururken içimden çılgınca bir düşünce geçiyor. Şu an şu dakika her şeyimi alıp ortadan yok olsam ve pazartesi hiç görünmesem. Telefonlara da çıkmasam. Hatta yataktan çıkmayıp akşama kadar uyusam belki salı günü her şey hafızalardan silinmiş olur ve ben yeni bir başlangıç yaparım. Baştan gazetelere bakar yeni pozisyonlara başvururum.

Sonra aklıma hep hayal kırıklığına uğrattığım annem geliyor. Bu işi başarmamı gerçekten istiyor. Sonra Sedef'in ve Berna'nın bana nasıl inandığını hatırlıyorum. Son olarak da Ömer beyin güvenini sarsamayacağımı hissediyorum. Milano gezisine gittikten hemen sonra bu şekilde kaçıp gitmek içime sinmiyor.

Bir anlık duraksamadan sonra kendime geliyorum. Servise yetişmem gerektiğini hatırlayarak ofisten fırlıyorum. Asansörün

düğmesine sabırsızca iki üç kere basıyorum. Sonunda kapılar açılıp da kendimi içeri attığımda dosyamı masamda unuttuğumu hatırlayarak gerisin geriye dönüyorum.

Nihayet bahçeye çıktığımda servisin çoktan gitmiş olduğunu fark ediyorum. Hayal kırıklığı ve sinirle elimi saçlarımdan geçirip geriye tarıyorum. Başımı çevirip binanın girişine baktığımda, Ömer beyin merdivenleri enerjik bir biçimde indiğini ve şoförünün kapısını açtığı arabaya binmeye hazırlandığını görüyorum. O da beni fark edip gülümsüyor. Arabası yanımdan geçerken yavaşlıyor, penceresini indirip gülümsüyor. "Hayırdır Leyla Hanım birini mi bekliyorsunuz?"

İç geçiriyorum "Hayır servisi kaçırdım da. Beni misafir gibi gördükleri için varlığıma alışamadılar. Dolayısıyla yokluğumu da fark etmeden gitmişler."

"Gel hadi seni bırakalım" dediğinde nazlanmadan teklifini kabul ediyorum. Çünkü cebimdeki üç kuruş parayı da taksiye verecek durumda değilim.

Şoför bana arabanın diğer kapısını açtığı zaman, bu durumun insanı ne kadar ayrıcalıklı hissettirdiğini düşünüyorum.

Araba hareket ettikten kısa süre sonra şoför dikiz aynasından bakarak Ömer beye nereye gideceğimizi soruyor.

"Leyla Hanım tarif etsin yolu." diyor her zamanki nezaketiyle Ömer Bey.

"Beni eve kadar bırakmanıza gerek yok. Sizi yolunuzdan alıkoymayayım. Dönüş trafiği kötüdür zaten. Yolunuzun üzerinde uygun bir yerde inerim ben" diyorum alçakgönüllülükle bir yandan da işe alınmamda artı puan oluşturmasını umut ederek.

Ömer beyin telefonu çalıyor. "Hiç sorun değil. Lütfen çekinmeden tarif edin." diyor ve telefona cevap veriyor.

Şoföre yolu detaylı bir biçimde anlatmaya koyulmuşken, Ömer beyin kulak misafiri olduğum konuşması kafamı dağıtıyor, onu dinlemekten doğru düzgün cümle kuramıyor aynı ke-

limeleri tekrarlayıp duruyorum. Sonunda şoföre siz devam edin ben yaklaştıkça araya girerim diye kestirip atarak, yanımda gerçekleşen özel görüşmeye rahatça kulak kabartıyorum.

"Hayır hayatım rezervasyon saat 21:00 için. Önce ve uğrayıp üstümü değiştirmek istiyorum. Dün Milano'dan geldim çok yorgunum zaten. Bu yemeğin bu geceye gelmesi kötü oldu aslında" derken bir yandan eliyle gözlerini ovuşturuyor. Bir süre hattın diğer ucundaki kişinin söylediklerini dinliyor sonra karşılık veriyor.

"Tamam güzelim sen acele etme trafik sıkışık. Eve yaklaşınca uğrayıp, kuaförden alırız seni."

Artık eminim konuştuğu sevgilisi. Yine bişeyler diyor ve Ömer Bey finali yapıyor "Ben de seni öpüyorum."

Telefonu kapatıp, enerjik bir şekilde bana dönüyor "Eveeet yolu öğrendik mi?"

"Hı hı tarif ettim." diyorum şaşkın bir şekilde. Neden bu kadar tuhafıma gittiğini bilmiyorum. Onun gibi bir adamın yalnız olması beklenemezdi zaten. Bir anda aklıma Milano'daki gece geliyor ve yanaklarımın yandığını hissediyorum. Demek aslında adam benimle ilgilenmiyordu, hatta öpmeyecekti... Sadece ben çok içkiliydim ve öyle sandım. Allah'ım açık vermiş olabilir miyim? Umarım kendimi aptal durumuna düşürmedim. Gerçi bütün Milano gezisini şöyle bir hayalimde canlandırdığımda, kendimi aptal durumuna düşürmediğim görüntü gelmiyor pek aklıma.

Bu iş için neden beni seçti ki? Neden? Neden? Tek yaptığım kendimi komik duruma düşürmek... Belki de şimdi, tam sırasıyken bu yarıştan onurumla geri çekilmeliyim. Yani kaçmadan, yalan söylemeden doğrudan.

Derin bir nefes alıp, tüm enerjimi topluyorum ve söze giriyorum. "Ömer Bey sizinle bir şey konuşmak istiyorum. Nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum. Bize karşı öyle anlayışlı ve sabırlıydınız ki..."

"Sakın pes edeceğini söyleme" diye lafımı kesiyor Ömer Şanlı.

Vay be cin gibi adam... Gözünden de bir şey kaçmıyor...

"Pes etmek değil sadece bu işin insanı olmamak. Elinizde kusursuz bir seçenek varken ve benim yeterince iyi olmadığımı hepimiz biliyorken, neden sizi bana karşı nazik olmaya zorlayayım ki?"

Ömer Bey eliyle hafifçe çenesine dokunuyor ve bir süre öylece kalıyor.

"Belki de haklısın."

Afallıyorum. Bu kadar dürüst olmasını beklemiyordum. Bozulmadım desem yalan olur.

"Sen kendine hiç inanmıyorken, yapabileceklerinin farkında değilken ve henüz potansiyelini keşfetmemişken seni böyle önemli bir konum için yarışmaya zorlamak haksızlıktı. Sanırım senin varlığından bile haberdar olmadığın becerilerini görüp, kendimi fazla kaptırdım. Ama ne derler bilirsin" diyor başını bana çevirip sıcacık bir gülümsemeyle "Kontrolsüz güç, güç değildir."

Bi dakka ya bunu Spiderman filminde Spiderman'in amcası dememiş miydi? "Spiderman?" diyorum gayri ihtiyari...

Bembeyaz dişlerini göstererek sırıtıyor. "Ben de sinemaya giderim. Hem onun da bir yerlerden duyduğuna eminim."

Elimde olmadan gülümsüyorum. Türk insanının gözünde idol haline gelmiş başarılı bir işadamı ile şu konuşmayı yapıyor olmak bile bu işte geçirdiğim üç haftaya bedel doğrusu... Anlatacak esaslı bir anım olduğunu düşünüyorum.

"O halde istersen pazartesi işe gelmeyebilirsin ve ben de Banu'ya işi alanın o olduğunu açıklarım. Ama istersen bu konuda acele etme. Şu anda karar vermek zorunda değilsin. Hafta sonu iyice düşün ve kararında ısrarlıysan pazartesi işe gelmezsin. Eğer işe gelirsen bu aramızda geçen konuşmayı unuturuz. Spiderman olan bölüm dâhil." diyor göz kırparak.

Bu adam nasıl oluyor da her zaman bu denli pozitif, anlayışlı ve kontrollü oluyor! Acaba hiç kendini kaybettiği, avazı çıktığı kadar bağırdığı ya da kahkahalarla güldüğü oluyor mu? Söylemeye utanıyorum ama ben bu adamı tuvalette otururken falan hayal edemiyorum. Sanki bağırsakları son teknoloji ürünü pahalı ve çok özel bir sistemle boşaltılıyor. Şu kusursuz adam tuvalette gaz çıkarıyor falan olamaz. Yani bir baksanıza şu adama... Neyse tamam iğrençleştiğimi biliyorum ama itiraf edin hayatınızda bir kez bile birine bakıp da acaba ağzı açık mı uyuyor yoksa kapalı mı, sevgilisinin yanında gaz çıkarıyor mu ya da sevişirken yüz ifadesi nasıldır diye düşünmediniz mi? Bana yalan söyleyebilirsiniz ya kendinize?

Her neyse uzun lafın kısası arabada geçen bu sürede şunları öğrenmiş bulunuyorum Ömer Şanlı'nın sevgilisi var, Spiderman gibi filmler izliyor, sonsuz sabrı var ve sanırım gaz çıkarmak için yalnız kalmayı bekleyenlerden... Gerçi sonuncusu için hayal gücümü kullandım ama iyi bir gözlem yeteneğim olduğunu herkes bilir...

Eve adımımı atar atmaz salonun penceresinden bizi gözetlemekte olan Sedef heyecanla yanıma koşuyor.

"O kimdi?"

"Sence?" diyorum sandaletlerimi ayağımdan çıkarırken.

"Ömer Şanlı değil di mi? Yani şoförünün inip senin kapını açtığını görünce ilk aklıma gelen o oldu."

Çantamı salondaki kanepeye fırlatıyorum. "Tam isabet. Servisi kaçırdım ama onu yakaladım." Kendimi de kanepeye atıp, ellerimle saçlarımı geriye alıp, bir süre öylece duruyorum. Vermem gereken karara ek olarak kafamın içinde dönüp duran yeni bilgiler yüzünden beynim zonklamaya başladı da...

Sedef heyecanla yanıma oturup, ayaklarını altında topluyor. "Koskoca Ömer Şanlı seni evine mi bıraktı yani?"

Başımı geriye yaslayıp, gözlerimi kapatıyorum. "Evet evim yolu üzerindeydi herhalde."

"Evi nerede?" diye soruyor Sedef.

"Bilmiyorum İstinye taraflarında sanırım." Şakaklarıma masaj yapmaya başlıyorum.

Sedef aşırı mı tepki veriyor yoksa bana mı öyle geliyor? "Dalga mı geçiyorsun? Burası tam ters yön. Cuma iş çıkışı adam senin için trafiğe giriyor." Sanki benimle değil de kendi kendine konuşuyor. Bir an durup sonra devam ediyor "Senden hoşlanıyor." Önce mırıldanarak söylediği bu fikir sonradan iyice kafasına yatmış olmalı ki gözleri parlayarak ve sesinde gizleyemediği bir heyecanla tekrar ediyor "Ömer Şanlı senden hoşlanıyor! İnanılmaz!"

"Saçmalama Sedo. Adam iki saate kadar sevgilisini koluna takmış, yemeğe gidiyor olacak. Hem konuşmalarından anladığım kadarıyla araları gayet iyi."

Sedef bilirkişi edasıyla başını iki yana sallıyor. "Sen öyle san. Bu adam senden hoşlanıyor ve sen bunu fark etmedin öyle mi? Acaba Milano gezisiyle ilgili atladığın bir ayrıntı var mı?"

Birkaç saniyeliğine gözlerimi ileriye dikip, neredeyse öpüşeceğimiz anı hatırlıyorum. Ama hemen sonra gözlerimi kırpıştırarak, o sahneyi unutmaya çalışıyorum. Çünkü bugün arabada anlamış bulunuyorum ki, Ömer bey çok kaliteli ve nazik bir erkek olduğu için benimle bu kadar ilgilendi.

"Hayır Sedef telefonda sevgilisine hitap edişini duysaydm sen de bana hak verirdin. Öyle yumuşak, sevgi dolu ve anlayışlıydı ki..."

Sedef hayal kırıklığına uğruyor. "Yaaa yazık... Keşke gerçek olsaydı ne harika olurdu düşünsene bir Lili."

Yerimden kalkıp, duş almaya gidiyorum. "Düşünmek istemiyorum Sedef. Aklıma bu fikirleri sokup, sonra kendimi rezil etmeme neden olacaksın. Sanki yeterince derdim yokmuş gibi. Zaten işe bile gideceğimi sanmıyorum."

"Neden ne oldu ki?"

Omzumu silkiyorum "Bu iş için gereken tecrübeye ve donanıma sahip değilim."

Sedef itiraz edecek oluyor, sözünü kesiyorum. "Kimi kandırıyoruz ki? Türkiye'nin dev gruplarından biri bu işi almış. Zaten büyüyen bir markayı kendileri gibi devleştirmeyi hedefliyorlar. Benim iş tecrübem ise orta ölçekli bir fabrikada beş sene yaptığım halkla ilişkilerden ibaret. Üstelik bir tuvalet kâğıdı fabrikasında! Moda ve tuvalet kâğıdı çok farklı konular Sedef. Her ne kadar bazı modacıların yarattıklarının tuvalet kağıdı kadar değeri olmasa bile" diye espri yapmaya çalışıyorum üzerime çöken başarısızlık hissini kamufle etmek için.

Sedef anlayışla gülümsüyor "Kendini hafife alıyorsun."

Elimi kaldırıp susturuyorum. "Lütfen Sedef ben kararımı çoktan verdim. Tek istediğim güzel bir duş alıp, üstümden günün yorgunluğunu atmak."

"Neden bizimle çıkmıyorsun bu gece? Madem işten de ayrıldın."

"Nereye gidiyorsunuz? Hayır hayır aklımı çelme gelemem. Param yok. İşten ayrıldığıma göre iş bulana kadar evde kalsam daha uygun olur" dediklerime kendim bile inanmıyorum ya...

"Hakan da gelecek. Zaten sana bir şey ödetmez ki..." diyor Sedef.

"Hakan mı? Hiç istemem o zaman."

"Neden onu sevmiyor musun?" Sedef merakla soruyor.

"Sorun o değil, arkadaşlık ettiği kişiler." daha netleştiriyorum "kişi daha doğrusu."

Sedef'in tüm ısrarlarına rağmen kararlıyım. Sakin ve huzurlu bir gece istiyorum.

Saat 23.30 civarı, televizyon kanallarını defalarca zaplamış, iki kadeh şarap içmiş ve kendimi çok yalnız ve başarısız hissediyorken telefonum çalıyor. Arayan Berna, içerinin gürültüsünden bağırıyor.

"Lili inat etme kalk gel. Napıyorsun orada yalnız?"

Kararlı bir tonla konuşuyorum. "Dinleniyorum ve hayatımı gözden geçiriyorum. Biraz sakinliğe ihtiyacım var."

Sedef'in sesini duyuyorum. Ne diyor diye soruyor Berna'ya... Berna telefondan uzaklaşıp, bağırarak açıklıyor Sedef'e. "Bunalımdaymış. Başarısızlıklarına kafayı takmış."

Hayretler içerisindeyim şu an. "Berna ben öyle bir şey demedim!"

"Demene gerek yok tatlım. Seni on senedir tanıyorum. Hadi uzatma da gel. Moral olur. Parayı da dert etme. Taksiye bin. Bendensin."

"Berna dur kapatma! Bir şey soracağım..." diyorum utana sıkıla.

"Bağır biraz duyamıyorum."

"Hakan'ın sevimsiz arkadaşı orda mı? Çünkü oradaysa hayatta gelmem bilesin."

"Kim Engin mi?" diye bağıran Berna'ya karşılık Hakan'dan geliyor ve onun dediklerini de duyuyorum. "Engin'i mi merak ediyor? İsterse arayıp çağırabilirim."

"Engin'i merak etmiyorum! Sadece nefret ediyorum. Yok nefret bile değil! Tiksiniyorum. Oradaysa gelmem. Hakan'a da söyle bir daha böyle bir şey dediğini duyarsam..." Sesimin tonu kontrolden çıkmış vaziyette azarlıyorum.

"Tamam sakin ol. Engin'i sevmediğini biliyoruz. Hem o bu gece çalışıyor. Merak etme karşına çıkmaz. Sadece biz varız. Hadi acele et. Yaklaşınca ara ki kapıya çıkıp seni karşılasın Hakan."

Yarım saat gibi kısa bir sürede hazırlanmış, takside kızların bulunduğu kulübe doğru yol alıyor bulunmaktayım. Neyse ki bu sefer Kuruçeşme'de bir mekân seçmişler. Taksim'den bıkmış-

tım yani. Mekâna yaklaştıkça trafik iyice sıkışıyor. Milim milim ilerliyoruz. Sonunda dayanamıyorum. "Kalan mesafeyi yürüyeceğim. Beni müsait bir yerde indirir misiniz?"

Taksiden inip, hızlı adımlarla giderken trafikte sıkışmış arabalardaki erkekler gözlerini dikmiş keyifle beni izliyorlar. Üzerimde uğurlu mini elbisem var... Hani gümüş renkli olan... Kim bilir belki bu gece hayatımın erkeğini bulurum bu hoş mekânda...

Yanımda tinerci kılıklı bir çocuk belirip duygu sömürüsüne başlıyor. Para istiyor. Duymuyormuş gibi yaparsam belki ortadan kaybolur diye umuyorum ama nerede bende o şans... Israr etmesinden sıkılarak tersliyorum. Aaa çocuğa bak bana karşılık veriyor. İyice kızıyorum. Durup ağzının payını vermeye hazırlanıyorum ki, üç arkadaşı daha çevremi sarıyor. Tamam şimdi biraz korkmaya başladığımı ifade etmeliyim. Aralarından geçip yürümeye çalışıyorum ama beni engelliyorlar. Kolumdan çekiştiriyorlar. Belki biri bıçak bile saplayabilir diye düşünüyorum dehşetle. Para verip kurtulmak istiyorum bu durumdan. Tek sorun üzerimde bozuk para yok. 100 TL verip bozun diyemem ya. Elimde kalan son birkaç yüzlüğümü de onlara verecek değilim herhalde. Açıklamaya çalışıyorum ama dinleyen mi var? İyice abartmaya başladıkları ve ben artık arabalardaki izleyen erkeklerden birinin duruma müdahale edip beni kurtarmasını çaresizce beklerken yardım hiç ummadığım birinden geliyor... Gerçi şu an yardımın kaynağını sorgulayacak durumda değilim ya...

Çocuklardan birinin yanağına eliyle hafifçe vurup "Dağılın başınızı derde sokmayın gece gece." diyor. O kadar kesin ve kendinden emin bir dille konuşuyor ki, birkaç uyarıcı laf daha ettikten sonra çocuklar ikiletmeden dağılıyor.

Sonra Engin bana dönüyor "Başını derde sokmadan duramaz mısın sen?"

Onun karşısında ezik durmaktansa cebimdeki son parayı tinercilere kaptırırım daha iyi diye düşünerek yanıtlıyorum. "Sen de her taşın altından çıkmasan olmaz mı? Sen gelmeden önce de gayet iyi idare ediyordum."

Engin başını ters ters sallayıp gülüyor "Evet o kadar iyi idare ediyordun ki, seni bıraksınlar diye çantanı vermeye hazırdın."

"Hiç de bile! Konuşarak ikna yoluna gidiyordum. Sonuçta onlar daha çocuk."

"Onlar tiner çeken çocuklar! Sence mantıklı konuşman uyuşmuş kafalarına girer mi? Sen saf mısın aptal mısın karar veremiyorum."

"Defolup gider misin? Hem burada ne işin var. Görev bölgen bütün İstanbul mu? Senden kaçış yok mu ya?"

"Görev başındaki memura hakaretten içeri tıkarım seni. Doğru konuş. Teşekkür edeceğine afra tafra yapıyorsun. Bende hata ki seni kurtardım."

"Uydurma be! İçeri tıkarmış! O kadar kolaydı sanki" diyorum blöfünü yutmadığımı göstererek.

Ellerini beline koyup bana meydan okuyor "O kadar kolay! Hatta ben seni önce içeri tıkar nedenini sonra düşünürüm. Nasılsa sende malzeme boldur."

"Polislerin yüz karası" diyorum somurtarak.

Lafın altında kalacağına, kamyonun altında kalır bu adam. "Sen de kadınların yüz karasısın."

"O nedenmiş?!" diyorum diklenerek.

"Bencil, kendini beğenmiş, başkalarını umursamayan, aklı fikri gezip tozmak ve erkek tavlamak olan... Devam edeyim mi?"

Sinirden kuduruyorum. Evden hiç çıkmamalıydım. Bence bu ay yıldızlar olumsuz bir açı oluşturuyor. Saturn beni sınıyor falan olmalı! Yoksa Jüpiter miydi? Aman neyse ne... Bu gezegenlerden biri insanın burcuna girdi mi, her şey ters gidiyor onu biliyorum.

"Sen var ya sen... Sana ayı derdim ama ayılara hakaret olur."

"Tipik... Çok tahmin edilebilir olduğunu biliyor muydun? Bana ucuz dizi replikleri okuma. Kendin bir şey bulamıyor musun söyleyecek?"

"Seninle polemiğe girerek seni onurlandıracak değilim. Benim için zere kadar önemin yok. Burada durup istediğin kadar konuşabilirsin. Ben gidiyorum." dedikten sonra hışımla arkamı dönüyorum ona.

Uzun bir adımla bana yetişiyor.

"Gider misin?" diyorum adımlarımı sıklaştırıp ona fark atmaya çalışarak.

"Niye yol sana mı ait? Belediyenin yolu Alah Allah."

"O zaman mesafeyi koru. Dibimde yürüme!"

"Sen yerden bitmesin diye, adımların küçükse ben ne yapayım? Ben normal yürüyorum. İstersen sen yavaşla da geride kal."

Burnumdan soluyorum. "Ben cüce değilim. Standart ölçülere sahibim."

"Senin standart olan tek şeyin" diye karşılık veriyor "sarışınlara özgü aptallığın. Onun dışındaki her şeyin ortalamanın altında. Boyun, zekân..."

Aniden duruyorum. "Sen ne tür bir hayvansın ki bana hakaret ederek ezik egonu tatmin ediyorsun. Sana acıyorum çünkü zavallısın. Çocukluğunda baban çok ezmiş, dövmüş olmalı."

"Bak beni dövmüşler adam olmuşum. Keşke seni de azıcık dövselermiş."

Suratına ters ters bakıyorum. Bu adama için daha fazla nefesimi tüketmek istemediğime karar vererek yürümeye devam ediyorum. İyice hızlanıyorum bu sefer.

"Gecenin bir saati yürüyüşe mi çıktın? Nereye gidiyorsun?" diyor.

"Sana ne?"

"İşin ucunda Hakan olmasa işim olmaz. Ama arkadaşına fena yakmış abayı. Gerçi Berna da esaslı hatun. Senin gibi değil yani."

Somurtmuş bir halde topuklularım kaldırım taşlarının arasına gire çıka aceleyle giderken ayağımı burkuyorum ve can havliyle çığlık atıyorum. Canım o kadar acıyor ki...Gururum da bir o kadar incinmiş durumda. Artık bahanem de olduğuna göre, kendimi daha fazla tutamayıp hüngür hüngür ağlamaya başlıyorum.

"Allah'ım ne sakar kadınsın sen ya" diyerek hemen yanıma geliyor. "Dur bakayım" diyerek bileğime dokunuyor. "Dokunma!" diye bağırıyorum. Zaten hep senin yüzünden. Senden kurtulmak için neredeyse koşacaktım. Sonunda olan oldu işte."

Engin bileğimi tutmuş incelerken bir yandan da huysuzlanmaya devam ediyor. "Benim değil giydiğin gökdelen uzunluğundaki topuklar yüzünden. Bana pek iyi görünmedi. Acile gitmende fayda var."

"Seni tanıdığımdan beri başım dertten kurtulmuyor. Bir daha sakın bana yaklaşayım deme!"

"İyi be ne bağırıyorsun? Herkes bize bakıyor... İstemiyorsan yardım etmem giderim" diyerek arkasını dönüp yürümeye başlıyor.

Üzerinde oturduğum alçak duvardan kalkmak için bir hamle yapmamla geri oturmam bir oluyor. Canım çok acıyor. Yardımsız yürümem olanaksız. Hatta yürümem olanaksız.

Engin'e sesleniyorum isteksizce. Duymazlıktan geliyor ve yürümeye devam ediyor.

Daha yüksek sesle sesleniyorum "Engin!"

Başını sanki o gece beni ilk kez görüyormuş gibi hayretle çeviriyor. "Bana mı seslendin?"

"Başka Engin mi var etrafta?" diye tersliyorum.

"Bir şey mi istiyorsun?"

"Evet madem beni bu duruma soktun yardım et de bir taksi çevireyim" diyorum acı içerisinde.

"Düzgün sorarsan belki..."

"Başlatma şimdi."

"Sen bilirsin" deyip tekrar yürümeye başlıyor.

"Tamam" diye bağırıyorum.

Duraksıyor elini kulağına götürüyor "Duyamadım."

Kendimi sıkarak dişlerimin arasından zorla konuşuyorum "Acile gitmeme yardım eder misin?"

"Eder misin ne?"

Derin bir nefes alıp veriyorum "Lütfen."

Bana doğru gelirken sırıtıyor "Tabii neden olmasın?"

Engin ile takside hastaneye doğru giderken Berna'yı arayıp gelemeyeceğimi söylüyorum. Nedense Engin'den bahsetmek gelmiyor içimden o yüzden başka bir yalan kıvırıyorum.

Konuşmamı dinleyen Engin bir konuda çok iyiysem onun da yalancılık olduğunu söylüyor. Bu adamda sevilesi tek bir yan bulmak zor. Öyle güzel bir kadınla nasıl birlikte olduğu ise tam bir merak konusu. Ama canım o kadar acıyor ki, bu adamla laf dalaşına giresim yok. Sus pus oturuyorum.

Ayağımı çok fena incitmiş olmama rağmen, şans eseri kırık, çatlak yok neyse ki... Buna da şükür diyorum ama düşünmeden edemiyorum bu uğursuz adam olmasa zaten bunların hiçbiri başıma gelmeyecekti değil mi?

Beni eve bırakıyor. Taksiyle bir yere gidiyoruz oradan arabasını alacakmış. Arabasını gördüğüm zaman içime bir kurt düşüyor. Bu adam sadece bana karşı görevini kötüye kullanmıyor artık eminim ki yolsuzluk da yapıyor. Polis maaşıyla Volvo alması mümkün değil. Aman zaten kendi gibi sıkıcı bir araba almış. Arabaların sahiplerini yansıttığına inanırım. Hayatımda gördüğüm en sıkıcı arabalardan biri Volvo'dur. Kullananlara baktığınızda, hemen hemen hepsi orta yaş ve üzeri, iyi maaşlı monoton işler yapan insanlardır. Dikkat ederseniz hepsinin de hayatından bezmiş duruşa sahip olduğunu görürsünüz. Engin Volvo insanı değil. Bol para kazanan, mevki sahibi ve monoton bir hayata sahip biri değil. Onun daha sıradan bir araba kullanması gerekir. Fazladan bir egzos borusu olan, modifiye edilmiş modeller var ya... Çıkardığı gürültüye eşdeğer performansı olmayan... İşte tam Engin'i anlatıyor o tür arabalar... Bu düşünceyle kendi kendime sırıtıyorum.

Engin fark ederek soruyor. "Ne sırıtıyorsun?"

"Hiiiç aklıma bir şey geldi de... Sahi sen üç kuruş maaşla nasıl böyle bir araba aldın?"

"Benim arabam değil" diye kestirip atıyor. Çok meraklandım şimdi ama bu konuda başka soru cevaplamayacağını belli eden tavrı nedeniyle susuyorum.

Arkama yaslanıyorum. Şimdilik ağrı kesiciler nedeniyle keyfim yerinde. Canımın acısı geçti. Ayağımın üzerine basmadığım müddetçe sorun yok. Engin'in cep telefonu çalıyor. Birilerine bir şeyler söylüyor ama suç ve suçlular ilgi çekici konular olmadığı için dışarıyı seyre koyuluyorum. Ama ne yalan söyleyeyim bir sonraki konuşmada pür dikkat kesiliyorum. Bahse girerim arayan Çağla. Önce havadan sudan konuşuyorlar. Tamam bunda sıra dışı bir şey yok. En azından Engin şu anda mesai arkadaşıyla beraber arabada olduğunu söyleyene kadar. Telefonu kapayana kadar içim içime sığmıyor. Konuşması bittiği an kahkahayı basıyorum.

Bana ters ters bakıyor.

"Sen de çok doğrucuymuşsun hani! Tencere dibin kara, seninki benden kara misali." diyorum.

Cevap veremediği nadir anlardan biri olmalı. Homurdanarak araba sürmeye devam ediyor. Yol boyunca zırt pırt çalan telefonu sinirlerimi bozuyor. Bir de bu sakin gecesiymiş. Vukuatsız olanlardan... İşte öyle vukuatsız gecelerde de beni bulup, bana musallat oluyor. Yani neredeyse İstanbul'daki suç örgütlerinin duacısı olacağım ki, şu adamı meşgul edip yoluma çıkarmasınlar diye.

Sigara yakıp dumanını içeriye üflüyor. Abartılı bir biçimde öksürüyorum. Göz ucuyla bakıp, yılışık bir ifadeyle soruyor.

"Sigaradan rahatsız oluyor musun?"

"Evet" diyorum dik dik.

"İyi o zaman" diyerek bir nefes daha çekiyor ve benden tarafa üflüyor.

"Biliyor musun Çağla'ya acımamak elimde değil. Yani seni öpmek kül tablasıyla öpüşmek gibi olmalı. Sürekli sigara içiyorsun."

Ancak bu yorumu yapıp bitirdikten sonra ona verdiğim kozu fark ediyorum ama çok geç...

"Denemek ister misin?" diyor dalga geçerek. "Madem benimle öpüşme konusuna bu kadar kafa yoruyorsun..."

"Hiç de bile! Benim vurgulamak istediğim pis koktuğundu. Ama sen istediğin yöne çektin. Senin kadar edepsizini görmedim" diyorum mahcup olmanın verdiği rahatsızlıkla.

Kırmızı ışıkta durduğumuzda başını çevirip beni süzüyor. Tek kelime etmeden yaklaşık on saniye kadar bakıyor. Tamam itiraf etmeliyim tedirgin oluyorum. Nedir böyle mercek altında gibi...

Sonra dikkatini tekrar yola çeviriyor. "Tamam sen sigara içmediğine göre sevgilin şanslı. İyi kokuyor olmalısın. Sahi hangisi sevgilin?"

Dışarıyı izliyorum. Bu konuda beni sinirlendirmesine izin vermeyeceğim. Kim oluyor ki beni yargılıyor... Birden onu kendi silahıyla vurmak geliyor içimden.

Umursamaz bir şekilde cevaplıyorum "Hiçbiri ve hepsi. Hiçbirinin önemi yok. Canım hangisiyle çıkmak isterse o gün onunla buluşuyorum. Yozlaşmış, edepsiz ve şımarık olduğumu söyleyeceksen nefesini yorma. Hiç umurumda değil. Dediklerinin hepsiyim ama yine de benimle olmak için çevremde dört dönen erkekler var. Bu yüzden beni aşağılamaya kalkma. Bir şey ifade etmiyor." Gereğinden fazla mı açıkladım acaba?

"Seni yargıladığım yok. Bana ne. Her ne halt yersen ye... Senin abin miyim?"

Alayla karışık gülüyorum "Haklısın olsan olsan amcam falan olurdun. Cidden seen kaç yaşındasın? Kırk beş var mısın? Saçların öyle diyor da..."

"Vaaay belden aşağı vuruyoruz demek. Otuz dokuzum. Sen kaçsın? Yirmi dört falan mı?"

Şimdi ne yumurtlayacak acaba diye merak ediyorum. "Yirmi sekiz."

"Bak yer cücesi olmanın avantajları. Hep yaşından küçük göstereceksin."

Bir sorunun cevabı içimi kemiriyor. Ansızın beklemediği bir anda tüm içtenliğimle soruyorum. Hatta o kadar dürüstçe ve safça dökülüyor ki sözcükler ağzımdan, bir an öylece bakakalıyor bana.

"Bana karşı neden bu kadar kötüsün? Sana ne yaptım ki beni sürekli aşağılıyorsun?"

Kısa sessizliğin ardından evin önünde duruyoruz. "Hiçbir şey. Sen benimle didişmezsen ben de sana bulaşmam" diyor tam da artık cevaptan umudumu kestiğim anda.

İnip yanıma geliyor. Arabanın koltuğundan kalkmama yardım ediyor. Apartmanın önündeki basamakları hoplayıp, zıplayarak çıkmam gerekecek. Tek kolunu belimden geçirip bana sıkıca destek oluyor. Bir konuda haklı onun yanında öyle kısa ve küçük duruyorum ki... Tek koluyla verdiği destek sayesinde neredeyse ayaklarımın yerle teması kesiliyor.

Kafamı kurcalayan minicik bir soru daha var. Kasıtlı mı yoksa tesadüfen mi bilemiyorum ama kolumun altından geçirdiği eli hafifçe göğsüme sürtünüyor sanki. Hayır hayır yanlış anlıyor olmalıyım. Sadece boyumun kısa olduğu ve o da kolunu aşağı indirmek zorunda kaldığı ve yani... Anlayın işte açımız ters olduğu için... Boy farkından dolayı...

Neyse sonunda dairenin kapısına vardığımızda geçen geceyi hatırlatıyor. "Bu sefer anahtarını almışsındır umarım."

"Merak etme geçen gece kanepende yatarken tanık olduğum seslerden sonra, anahtarım yoksa bile paspasın üzerinde oturup beklemeyi tercih ederim."

"Hani sataşmayacaktın?" diyor elimdeki anahtarı kapıp, kilidi açmak için eğilirken.

"Tamam haklısın sustum!" Duvara dayanıp tek ayağım üzerinde bekliyorum.

Kapıyı açınca desteğiyle salondaki kanepeye kadar gidiyoruz beraberce. Elimde olmaksızın, yani canım düşmeyeyim diye tutunurken kollarının ne kadar kaslı olduğunu fark ediyorum. Gerçekten ilginç bir adam. Alışılmış polis profiline uymuyor. Polisler ya çok zayıf ya da koca göbekli olurlar ama fit vücutlu olanına rastlamadım hiç. Çok polis tanıdığımdan da değil ya... Trafikteki gözlemlerimden işte...

Kanepeye dikkatle oturup, sargılı ayağımı önümdeki sehpaya uzatıyorum. Biliyorum sataşmayacağıma söz verdim ama elimde değil...

"Sana teşekkür amacıyla bir şeyler içer misin diye sorardım ama ne yazık ki yardımsız ayağa kalkamıyorum... Ama sen bana sorabilirsin tabii... Ve aslında su fena olmazdı. Dilim damağım kurudu" diyorum sahte bir tatlılıkla.

Sesli biçimde nefesini veriyor. "Başka arzunuz?"

Bir de televizyonun kumandasını verirsen çok makbule geçer. Bak uzanamıyorum" diyorum çabalıyormuş gibi yapıp aslında özellikle kumandaya ulaşmayarak.

Arkası dönüp mutfağa giderken ve bulunduğum açıdan bakınca ilk kez şunu fark ediyorum:

Poposu ne kadar da dar ve sıkı, bacakları da ne kadar kaslı ve iri... Elimde olmadan Çağla ile yaptığı aktivitelerin etkisi var mı diye düşünüyorum. Sonra yine gözümün önünde onlar canlanıyor ve utançla kafamdaki sahneden daha doğrusu sahnelerden kurtulmak için başımı iki yana sallıyorum.

Tam o sırada Engin içeri giriyor ve deliymişim gibi bakıyor bana... Ya da mini elbisem varken sehpaya uzattığım bacaklarıma... Kararsızım... Tek bildiğim burada haddinden fazla kaldığı. Suyu elinden alıp çabucak teşekkür ediyor, artık gidebileceğini ve uyumak istediğimi söylüyorum.

Engin de buradan kurtulmak için sabırsızlanıyormuş gibi alelacele kapıdan çıkıp gidiyor.

O gittikten sonra başımı geriye yaslayıp derin bir nefes alıyorum. Son zamanlarda yaşadığım stres bende derin izler bırakıyor olmalı. Engin'i ve dar kotunun vurguladığı tüm ayrıntıları unutmak için kumandaya uzanıp, hiç sevmediğim talk şov programını açıp izlemeye başlıyorum.

Uzun uzun düşündükten sonra pes etmemeye karar veriyorum. Hafta sonunu bize verilen ödevi tamamlamakla geçirdim. Ne kadar başarılı oldum bilemiyorum ama en azından elimden geleni yapmış olacağım.

Gece geç saate kadar bilgisayarın başında olduğumdan pazartesi sabahına da geç başlamış bulunmaktayım. Şu an takside işe yetişmeye çalışıyorum. Tedirginlikten arkama bile yaslanamıyorum.

"Biraz daha hızlı gidemez misiniz?" diyorum taksi şoförüne sabırsızca.

Taksici hiç istifini bozmadan, dikiz aynasından bakarak cevap veriyor. "Önümde araba var ben napayım ki? Uçamam ya!"

"Bir süre emniyet şeridinden gidip, sonra tekrar aralara karışamaz mıyız?" diye soruyorum çekimser bir şekilde.

"Yasak. Polis görürse ceza keser iyice geç kalırsınız." diyor

Bu adamlar da hiç olmadık zamanlarda birden kuralları önemser oluyorlar.

Sonunda şirkete vardığımda, işe bir saat geç kalmış bulunuyorum. Basamakları hoplaya zıplaya çıktıktan sonra topallayarak asansöre gidiyorum. Masama vardığım an ilk dikkatimi çeken Banu'nun masasının boş olduğu. Hemen telefona sarılıp Ömer beyin sekreterini arıyorum. Niyetim Banu ile toplantıda olup olmadığını öğrenmek. Aldığım cevap ile yerimden fırlıyor ve topallayarak hızlı gitmek ne kadar mümkünse o kadar hızlı gidiyorum.

Ömer beyin odasına yaklaşırken sekreteri bana gülümseyip, Ömer beyin meşgul olduğunu, beklememi söylüyor.

Ona bekleyemeyeceğimi anlatmaya çalışıyorum. Ama kadın beni dinlemiyor. Aynı şeyi tekrarlayıp duruyor. "İçeri giremezsiniz." Büyük bir gayretle kadının elinden kendimi kurtarıp kapı tokmağına uzanıp çeviriyorum. Kendimi içeri atıyorum. Nefes nefese "İşe geldiğimi haber vermek istedim." diyorum.

Ömer Bey hayretle bana bakıyor. Karşısında Banu oturmuş ve yüzündeki ifadeye bakılırsa az önce iyi bir haber almış.

Sekreter üst üste özür dilerken, Ömer Bey; "Önemli değil. Leyla hanımla görüşmek istiyordum zaten." diyerek diğerlerine gidebileceğini söylüyor.

Banu ayağa kalkıp havalı havalı odayı terk ediyor. Şu anda solumakta olduğum hava bana çok ağır geliyor. Ömer beyin otur demesini beklemeden topallayarak odanın içinde ilerleyip, az önce Banu'nun oturduğu koltuğun yanındaki koltuğa oturuyorum. Onunla ilgili her şeyden uzak olmak istiyorum şu anda.

Ömer Bey ilgiyle soruyor "Ayağınıza ne oldu?"

Elimi havada sallayıp geçiştiriyorum. Şu anda benimle ilgilenmesini, merhamet göstermesini istemiyorum. Tek istediğim

neler döndüğünü anlamak. "Hafta sonu burktum. İşe ondan geç kaldım. Servisi kaçırdım. İşe taksiyle geldim ve trafik berbattı."

Soran gözlerle ona bakıp, geç kalmadığımı, işi kime vereceğine henüz karar vermediğini söylemesini bekliyorum. Oysa ilk kez benimle konuşurken anlık da olsa bakışlarını kaçırıyor.

"Leyla Hanım mesele bu sabah işe geç kalmanız değil. Hafta sonu sizin gibi ben de bu konuyu gözden geçirdim. Her ne kadar hala yaratıcılığınıza ve fikirlerinize olan inancımı korusam da, bu iş için henüz hazır olmadığınız ortada. Sanırım yapabileceklerinizi önce kendinizin keşfetmesinde fayda var. Bu işin ne kadar stresli olabileceğini biliyorum. Yapabileceğinizden yüzde yüz emin olmalısınız. Şüpheleriniz oldu mu stresle başa çıkamazsınız."

Daha bir yığın nazik açıklama yapıyor. Benden gelen tek cevap ise "Ya öyle mi? Peki anlıyorum." oluyor. Teşekkür edip başımı dikleştirerek yerimden kalkıyorum. Gitmeye hazırlanıyorum ki Ömer Bey beni şaşırtan bir yorumda bulunuyor

"Leyla bağlantıyı koparma. Bu pozisyon için olmasa da, sana uygun başka bir teklifimiz olabilir ileride" İşte bana sadaka teklif ediyor. Oldu olacak Banu'nun altında çalışayım.

İlgisine teşekkür edip topallayarak odadan çıkıyorum. Nereye gideceğimi, ne yapacağımı hiç bilmiyorum. Tek bildiğim şu anda kendimi çok kötü hissettiğim ve her şeyden uzaklaşmaya ihtiyaç duyduğum.

Eşyalarımı toparlayıp, şirketten çıkıyorum. Cep telefonumu çıkarıp annemi arıyorum.

"Anne? Evde misin? İyiyim merak etme. Sadece..." derin bir nefes alıyorum. "Gelince anlatırım."

İnsanın annesi ve evi gibisi yok. Tamam kızlarla kaldığım yer de evim. Ama gerçek anlamda her şeyden kaçıp sığınabile-

ceğiniz bir yer aradığınızda annenizin yanından daha gerçek, daha sıcak bir ev olabilir mi?

Annem beni dinleyip, tam duymaya ihtiyacım olan sözleri söylüyor. Sonra da bol köpüklü muzlu süt yapıyor. Küçüklüğümden beri favori iyileştirici içeceğim.

Haftanın kalan günlerini evde miskin miskin otururak geçiriyorum. Sabahları uyanıp, salona gidiyor ayaklarımı altımda toplayıp önce çizgi filmleri, sonra da bir ev dolusu erkek arasından kocası olacak adamı seçmeye çalışan kadının olduğu Amerikalı realite şovu izliyorum. Günün kalanında aşk romanları okumak dışında pek bir şey yapmıyorum.

Aile saadeti şu anda en çok ihtiyacım olan şeymiş. Kendimi tekrar önemli hissediyorum. Akşamları babam, annem, ben ve hatta Lamia scrabble, monopoli oynuyoruz. Gerçekten ya neden o kadar büyümek istemişim ki sanki? Dünyadaki en harika şey hep çocuk kalmakmış.

Annem sonunda mesleki güdülerini daha fazla engelleyemeyerek bana "Çocuk kalamazsın." diyor aklımdan geçenleri okumuşçasına. Psikolog bir anneniz olmasının zararları. Başka anne olsa kızım dizimin dibinde diye sevinir. Annemin argümanı ise tam tersi. "Leyla biliyorum tatlım burada her şeyden uzak olmak, çocukluğunu tekrar yaşamak sana iyi hissettiriyor. Ama yirmi sekiz yaşındasın ve çocukmuş gibi davranamazsın. Gerçek hayattan kaçamazsın. Hayatta olduğumuz sürece hep yanında olacağımızı biliyorsun. Ama tek başına sorunların üstesinden gelmeyi öğrenmelisin."

Gözlerim doluyor. Ben hiçbir yere gitmek, hiçbir şey yapmak istemiyorum oysa ki... Arabam bile yok... Sahi onu ne kadar özledim. İki haftadan uzun süredir serviste. Bu gidişle daha uzun zaman orada kalacak gibi. Anneme sarılıp, iç çekiyorum.

Hafta sonu geldiğinde, kızlar da arayıp duruyor zaten. Cuma sabahı Berna'dan bir telefon alıyorum.

"Harika bir haberim var." diyor neşeyle.

Ben de heyecanlanıyorum. Acaba ne olabilir ki?

"Hakan'ın karısı sonunda boşanmayı kabul etti. Hatta kendi aralarında anlaştılar. Sonunda özgürüz."

Gerçekten çok seviniyorum. Hakan'ın Berna'ya olan zaafını görmemek imkânsız. Birlikte çok mutlu olacaklarına eminim. Gerçi Berna henüz evlenmeyi falan düşünmüyor ama evlenmek isterlerse, önlerinin açık olduğunu bilmek güzel. Onu tebrik ediyorum.

"Bu akşam kutlamak istiyoruz. Onunla baş başa yemek yiyeceğiz. Ama sonrasında arkadaşlarımızın da bize katılmasına karar verdik. Glitz'e gidiyoruz ve sen de geliyorsun."

Bu konuda azıcık direnmeye niyetleniyorum ama Berna için çok önemli olduğu belli. Ne diyebilirim ki "evet"ten başka.

"Ee Berna bir şey soracağım. Engin geliyor mu?"

Berna tarafında sessizlik oluyor "Biliyor musun Lili. Sevmediğin hatta nefret ettiğin biri olduğu düşünülürse Engin'i ne kadar çok soruyorsun? İtiraf edeceğin bir şey var mı?"

"Tabii ki hayır... Gelmemesini tercih ederim. Henüz çağırmadıysanız diye söylüyorum."

"Evet evet şüphesiz. Bu konuda seni bilgilendiremeyeceğim çünkü bilmiyorum ve açıkçası sormak aklıma gelmedi. Seninkine gelmesine de şaşırdım. Neyse akşama geç kalma. Öpüyorum."

Telefonu kapattıktan sonra, bir an hareketsiz duruyorum. Aklıma Engin'i son görüşüm, ondan önceki görüşüm ve ondan önceki geliyor... İlki beni içeri attığında, ikincisi bayıldığım için hastaneye götürdüğünde, üçüncüsü ayağımı burktuğumda... Bu adam sürekli sorun getiriyor beraberinde. Bu gece olabilecek felaketleri tahmin etmeye çalışıyorum. Sonra nasıl olduğunu anlamadan kendimi onu dar kotunun içinde hayal ederken buluyorum. Bu düşünceleri hemen aklımdan çıkarmalıyım çünkü Engin hayvanın teki ve kotun içerisinde iştah açıcı gö-

rünmesi bu gerçeğin göz ardı edilebileceği anlamına gelmiyor. Aman Allah'ım az önce iştah açıcı mı dedim?!

Glitz'e vardığımızda Engin'in olmadığını görmek biraz olsun rahatlamamı sağlıyor. Zaten üzerimde yoğun bir stres var. Bir de Engin'i çekemeyeceğim doğrusu. Kendimi içkiye verdikçe hiçbir şey artık o kadar da kötü görünmüyor. Yani iş başvurularıma eninde sonunda olumlu yanıt alacağım. Arabamın serviste olması benzinden tasarruf etmemi sağlıyor ve en önemlisi bu şık mekândaki keyifli gecede hesabı Hakan ödüyor. Sedef ve ben müziğin ritmine kaptırmış elimizde içki kadehleri ile dans ederken eğilip kulağına bağırıyorum "Ben tuvalete gidiyorum. Geliyor musun?"

Başını hayır anlamında sallıyor. "Tutabildiğim kadar tutacağım. Uzun bir kuyruk vardır."

"Ama ben tutamayacağım." diyerek tuvalete gidiyorum. Hala hafif topallıyorum ama ailemin yanında kalmak iyice dinlenmemi dolayısıyla ayağımın daha hızlı düzelmesini sağladı. Tek sorun topuklu giyemiyor olmam. Ondan şu anda her zamankinden de kısa hissediyorum. Neyse ki, Engin yok etrafta da... Allah'ım ya yine mi o adam...

Sonunda sıra bana geliyor. Tuvalete girip kapısını kapatıyorum ve kendimi o rahatlama anına kaptırıyorum. Dışarı çıktığımda vücuduma yeni bir kokteyl yüklemeye hazırım. Nasılsa ben ödemiyorum di mi? İçtikçe kafamdan geçen düşüncelerin de saçmalaşmaya başladığının farkındayım acaba dışarından belli oluyor mudur?

Kalabalığın arasından geçerken biri omzuma dokunuyor. Başımı çevirip bakıyorum ki Ömer Şanlı. Bana doğru eğilip nasıl olduğumu soruyor.

Böyle rahat kıyafetler içerisinde daha genç ve daha yakışıklı göründüğünü itiraf etmeliyim. İyi olduğumu söyleyip ben de onun hatırını soruyorum. Havadan sudan konulardan bahsediyor

ama her seferinde açıkta kalan omuzlarıma dokunuyor bana doğru eğilip dudaklarını kulaklarıma iyice yaklaştırıyor.

Bu adamın bana doğru attığı her adımda içkili olmam ne kayıp... Şimdi de bu gördüklerim gerçek mi yoksa hayal ürünü mü bilemiyorum.

"İçkiye karşı dayanıklı değilsin di mi? Yine fazla kaçırmış gibisin" diyor her zamanki iç gıdıklayıcı tebessümüyle.

Ayaküstü ne kadar sohbet ettiğimizi bilmiyorum ama sonunda beni masalarına davet ediyor. Kafamda iki şey var birincisi burada masa açılışlarının 1000 TL'den başladığı ikinci de kız arkadaşının orada olup olmadığı. Herkesin ayakta durduğu böyle popüler bir mekânda masaya sahip olabilmek için çok paranız ve şansınız olması gerekir. Ayağımın da zonklamaya başladığı düşünülürse teklifi nazlanmadan kabul ediyorum. Aramızda geçen sıcak muhabbetin ve damarlarımda dolanan alkolün verdiği rahatlıkla soruyorum "Kız arkadaşınız için sorun olmaz mı?"

Dirseğimden hafifçe tutup, kulağıma eğiliyor "Ayrıldık."

Losyonunun kokusunu içime çekiyorum. O kadar cazip, o kadar baştan çıkarıcı bir erkek ki... Her şeyi var. Çekici, otoriter, güç ve mevki sahibi ama bir o kadar da nazik ve düşünceli. Sedef'in sözleri aklıma geliyor. Eğer benimle ilgileniyorsa, karşılıksız olmadığını hissettirme gereği duyuyorum. Ayağımı bahane ederek iyice koluna giriyorum ve yürürken elimden geldiğince nötr bir şekilde soruyorum "Peki neden ayrıldınız ki? Gayet iyi görünüyordunuz?"

Şaşırmış bir ifadeyle bana bakıyor "Sen nereden biliyorsun?"

Hafifçe kızarıyorum "Şey arabada telefon konuşmanıza kulak misafiri oldum istemeden."

Koca bir gülümseme beliriyor suratında "Kıskandın mı?"

"Ne münasebet siz benim bir şeyim değilsiniz ki?"

O an durup bana dönüyor gözlerimin içine bakıyor "Peki olmamı ister miydin?"

Hayatımda aldığım en hoş teklif diyebilirim. Çok etkileniyorum ama kendimi ağırdan satmak istiyorum. Politik bir şekilde yanıtlıyorum "Kim istemez ki?"

Yeşil gözleri daha da kararlı bakıyor. O gözlerde şimdiye kadar yenilgiyi tatmamış bir erkeğin kendine güvenini okuyorum sanki. Vurgulayarak tekrar soruyor "Sen ister misin?"

Gülümsüyorum. Başımı evet anlamında sallıyorum.

"O halde numaranı verir misin?"

Gecenin kalanında onunla geçirdiğim zaman öylesine keyifli ve seviyeli ki... Arada hafifçe belime dokunması ya da esintinin yüzüme getirdiği saçları geriye çekmek dışında tensel temasta bulunmuyor. Ama bu kadarıyla bile tahrik ediyor. Sabırlı bir erkek. En iyisi için bekleyebilecek türde olanlardan. Ne istediğini ve nasıl alacağını bilen.

Telefonuma gelen mesajı çok sonra fark ediyorum. Kızlar nereye kaybolduğumu soruyorlar. Merak etmişler. Onları hatırlayıp suçluluk duyuyorum. Bu gecenin Berna ve Hakan'ın gecesi olması gerekiyordu. Ömer ve benim değil. Bana bozulup tavır takınacaklarından korkuyorum. Telaşla yerimden kalkıyorum. Ömer'e durumu izah ediyorum. Onun da arkadaşlarımla tanışmasını çok istiyorum ama bu gece değil. Bu gece Berna'nın mutluluğunu gölgeleyemem. Ne kadar bencil olduğumu söylediğinden beri, ona ve özel hayatında olup bitenlere karşı ekstra titiz olmaya çalışıyorum.

"Çok özür dilerim. Ama bu gece önemli bir şeyi kutluyoruz ve seni daha sakin bir zamanda tanıştırmayı çok isterim. Bozulmazsın umarım. Seninle herkes tanışmak ister zaten" diyorum mahcup bir gülümsemeyle.

Ömer göz kırpıyor. "Rahat ol acelemiz yok. Umuyorum ki daha uzun süre beraber olmanın tadını çıkaracağız." Kulağıma eğilip "Yarın seni ararım." dedikten sonra boynuma yakın bir yere küçük ve sıcacık bir öpücük konduruyor.

Neşeyle bizimkilerin yanına döndüğümde, hiçbirini göremiyorum. Cep telefonumla Sedef'i arıyorum.

"Lili canım sana çok ulaşmaya çalıştık ama telefonuna cevap vermedin. Berna hafif bir baygınlık geçirdi. Önemli olmadığını iddia etse de Hakan hastaneye getirmekte ısrar etti. Sen ortadan kaybolduğunda Engin geldi ama senin için kaldı bekliyor. Hakan rica etti seni yanımıza getirecek. Sana numarasını mesaj atıyorum. Ara bakalım nerdeymiş. Biz doktoru bekliyoruz. Gelişmelerden haberdar ederim."

Sedef'in gönderdiği numarayı arayıp açılmasını beklerken arkadan bir el omzuma dokunuyor. Ömer olabileceğini düşünüp, heyecanla dönüyorum ama Engin'i görüyorum.

"Yine başıma kaldın" diyor yamuk bir gülüşle.

Anında gerildiğimi hissediyorum "Benim fikrim değildi."

"İyi hadi acele et de gecikmeyelim" derken kalabalığı iterek bana yol açmaya başlıyor. Hala sağ ayağıma çok basmadığım için topallıyorum ve yavaş gidiyorum.

Arkasına bir bakış atıp geride kaldığımı görünce yanıma geliyor ve önceden yaptığı gibi belimden sıkıca tutup, beni neredeyse taşıyor.

"Boyun daha da mı kısaldı senin?"

"Topuklu giyemiyorum. Hem hani sataşmayacaktın artık?"

"Sen de amma hanım evladısın. Her soruya bozuluyorsun. Öylesine sordum."

"İyi ben de öylesine cevap verdim."

Yan taraftaki otoparka yürüdükten sonra, sonunda arabaya bindiğimizde Sedef yine arıyor.

"Gelmenize gerek yok işimiz bitti önemli bir şey yokmuş" diyor.

Yine de merak ediyorum "E peki neymiş?"

Sedef sessiz kalıyor bir an sonra "Berna'ya sorarsın sonra" diyor.

Konuşmam bittiği zaman Engin soran gözlerle bakıyor. "Bir şey yokmuş. Gelmenize gerek yok diyorlar."

"İyi o halde seni eve bırakayım" diyor.

Geri dönüp Ömer'le geceye devam etmek istesem de bunu nasıl söyleyebilirim ki? Çaresiz tamam diyorum. Ama yol boyunca pek konuşmuyoruz. Sanki kavga etmeyince konuşacak da bir şey kalmamış gibi. Sanırım onun da tek arzusu bir an önce görevi tamamlayıp eve gitmek. Sonunda sessizliği bozan o oluyor.

"Bakıyorum çıtanı yükseltmişsin."

Önce ne demek istediğini anlamıyorum. "Neden bahsediyorsun?"

"Ömer Şanlı'dan bahsediyorum. İnsan onun gibi adamdan daha akıllıca bir seçim bekler doğrusu."

"Dilini tutamıyorsun değil mi? Bana sataşmadan edemiyorsun. Belki de beni anlayamayan sensin. Hep başkalarının bende ne bulduğunu sorgulayacağına, sen neden göremiyorsun onu düşün."

Arabayı apartmanın önüne park edip, el frenini çekiyor kontağı kapatıyor.

"Ne düşünecem? Her şey ortada. Bazı erkekler zayıf kadınları seviyor."

"Ben zayıf değilim" diye dikleniyorum arabadan inmeme yardım etmek için uzattığı eli iterek.

Zorlanarak da olsa ayağa kalkıyorum. "Bence öylesin. Kişiliğin gelişimini tamamlamamış. Tıpkı şımarık bir çocuk gibi..." Basamaklarda ben sormadan o da teklif etmeden belimden destek olup çıkmama yardım ediyor. Sanki bu işi yıllardır her gün yapıyormuşuz gibi doğal bir şekilde...

"Tıpkı şımarık bir çocuk gibi her şeye sahip olmak istiyorsun ama ne istediğini aslında bilmiyorsun. Kararsız ve zayıfsın."

"Sen nesin peki? Kararlı ve güçlü mü?" diyorum çantamdan çıkardığım anahtarla kilidi açmaya çalışırken. Ama içkinin verdiği uyuşukluk anahtarların elimden kayıp yere düşmesine neden oluyor.

Yerden anahtarı alırken cevaplıyor "Aynen öyle. Sen neysen ben tersiyim ve bunun için de Allah'a şükrediyorum."

"Yani senin gibi ukala kendini beğenmiş, herkese üstünlük taslayan biri olmak özenilecek durum" diyorum alayla karışık bir ciddiyetle.

Kapıyı açıp içeri girmemizle birlikte elektrikler kesiliyor. Karanlıktan çok korkarım. Özellikle de eve yeni girdiğimiz düşünülürse. Ya hırsız falan var idiyse?

Engin'in koluna yapışıyorum. "Dur bir gidip mum falan alalım."

"Tamam ama yanımdan ayrılma."

Dalga geçerek gülüyor "Ne o karanlıktan korkuyor musun? Zayıfsın işte."

Sabrım taşıyor. "Bana zayıf deyip durma. Zayıf ya da kadınların yüz karası olabilirim ama yine de Ömer Şanlı benimle olmak istiyor. Hatta çevremdeki bütün erkekler beni beğeniyor. Bir tek sen beğenmiyorsun. Beni aşağılama hakkını sana kim veriyor ki hem!" diye azarlıyorum.

Karanlık olduğu için ifadesini göremiyorum. Ne tepki verdiğini merak ediyorum. Merakım beklenmedik bir yanıt buluyor. Zifiri karanlıktan uzanan elleri yüzümü buluyor, kendine çekiyor ve dudakları büyük bir açlıkla beni öpmeye başlıyor.

Saniyenin onda biri gibi kısa bir sürede ben de onu istediğimi anlıyorum. Dudakları sert ve kararlı bir şekilde bütün yüzümü öperken elleri vücudumu keşfe çıkıyor. Sırtımdaki fermuarı fark ettiğinde hiç tereddütsüz sonuna kadar indiriyor. Ona karşı gelmek neredeyse imkânsız. Kontrolün onda olduğunu şüpheye yer bırakmayacak bir şekilde kendini hissettiriyor.

Ben de aynı şekilde onu sabırsızca soyuyorum. Üzerinden çıkan her giysi, karanlıkta göremediğim harika vücudunu ellerimle daha iyi duyumsamamı sağlıyor.

Daha fazla detaya girmeden, utanarak şu kadarını itiraf edebilirim ki şu anda o gece kanepede uyurken duyduğum seslerin nedenini gayet iyi anlamış bulunmaktayım.

Mantığımızı ve kendimizi tamamıyla kaybettiğimiz, zevkle geçen dakikaların ardından, Engin bütün ağırlığı üzerimde, göğsümde hissettiğim, hızlı kalp atışlarının normale dönmesini beklerken, ben de yavaş yavaş fanteziden sıyrılıp gerçeğe dönüyorum.

Az önce yaptığıma inanamıyorum... Yani gerçekten nasıl bu kadar kontrolsüz olabildim? Nasıl bu kadar kolay teslim oldum? Üstelik beni bu kadar sinir eden, aşağılayan ve nefret ettiğim, odun gibi bir adama... Sevişirken ne kadar iyi olduğunu düşünmek bile istemiyorum şu anda! Tek düşünebildiğim ondan bir an önce uzaklaşmak.

"Eee kalkar mısın? Eziliyorum da..." diyorum üstümden iterken.

Yan tarafa uzanıp "Az önce şikâyet etmiyordun ama..." diye karşılık veriyor. Tamam bunu bana karşı her zaman koz olarak kullanacağını biliyorum. Ama aramızda yaşanan bu rezilliğin, şehvete yenik düştüğümüz anlık hatadan ibaret olduğunu anlar umarım. Herhalde ilişki falan beklemiyor ardından... Umarım yani... Çünkü yatakta ne kadar iyi olursa olsun normalde on dakikadan fazla ona tahammül edemediğim ortada. Hayatta isteyeceğim son şey bana sakız gibi yapışması olur. Ona bu durumu en kibar şekilde nasıl ifade edeceğimi düşünürken, yataktan kalkıp gözden kayboluyor. Neyse ki oda karanlık da onu çıplak görmek zorunda değilim. Gerçi elektrikler geldi ama ışıkları açmaya fırsat olmadı. Hem onun yüzünü görmeden, o işi yapmayı tercih ederdim. Şu anda ise onun yüzünü bir daha hiç görmemeyi diliyorum.

İçeri gelip ışığı yaktığında, giyinmiş olduğunu görüyorum. Tamam şimdi tam sırası. Ona dürüst olmalıyım. Beklenti içerisine girmemeli. Gerçi şu anda tek kelime etmeyip, sonradan ortadan kaybolup, telefonlarına cevap vermeyebilirim de...Elinde sigarası, önce derin bir nefes çekip sonra dumanını üfleyerek konuşmaya başlıyor. "Umarım bu yaşadığımızın daha ileri gideceğini düşünmüyorsun. Yani ikimiz de anın büyüsüne kapıldık ama gerçekçi olmak gerekirse sen ve ben kötü..." Bir an duraksayıp sonra kötüyü vurgulama ihtiyacı duyuyor "Çok çok kötü bir kombinasyon oluruz." dedikten sonra benden gelecek yorumu bekliyor.

Afallıyorum, ne diyeceğimi bilemiyorum ama itiraf etmem gerekirse çok da bozuluyorum. Benimle ilişki istemediği için değil tabii ki... Ama bunu ilk söyleyen olamadığım için.

Örtüyü çeneme kadar çekip, açıkta hiçbir yer bırakmadan başımı sallayarak onaylıyorum "Kesinlikle haklısın. Bütünüyle bir hataydı ve tekrarlanmasına gerek yok."

Rahatlamış gibi derin bir nefes alıp veriyor "Hatta unutalım gitsin. Hiç yaşanmamış gibi."

Elimle kesin bir hareket yapıyorum "Unuttum bile."

"Tamam zaten birbirimizin karşısına da çıkmayız bundan sonra. Sır olarak kalır."

"Hangi sır? Ben sır falan bilmiyorum." diyorum onun kadar kararlı olduğumu göstermek için.

Yamuk bir gülüş beliriyor "Aferin sana. Bizimkilere de bahsetmesen iyi olur."

"Sen kendi çenene hâkim ol yeter. Bunu da gülünecek bir anı diye anlatmaya kalkma" diyorum bana attığı kazığı hatırlayarak. Yatakta hafifçe doğrulurken, elimle örtüyü sıkı sıkı tutmaya devam ediyorum. Karanlıkta sevişmek başka şey, aydınlıkta beni çıplak görmesi başka...

"Tekrar o konuyu açma şimdi. Neyse o zaman ben gidiyorum" dedikten sonra sırtını yarı dönmüşken, soruyor "Sen... iyi misin?"

En umursamaz tavrımla "Neden olmayacakmışım ki?"

"Öyle tahmin etmiştim" diye mırıldanıp odamdan ve hayatımdan çıkıp gidiyor. Sokak kapısının kapanışıyla, gözlerimi kapatıp olanlara anlam kazandırmaya çalışıyorum ama faydası yok. Her şey saçmalıktan ibaret. Kendi kendime bunun hiç olmadığını söylüyorum. Karanlıkta birbirimizi görmeden yaşadığımız bir olayı, yaşanmamış sayabiliriz sonuçta değil mi? Becerikli ellerinin vücudumun her noktasını tanıyormuş gibi okşamasını düşünmemeye çalışıyorum. Onun yerine olumsuz noktalara odaklanıyorum. Mesela beni E-5'in ortasında bırakması, karakola götürmesi ya da araba kazasından sonra azarlaması gibi... Çağla ile ilişki yaşarken benimle birlikte olması... Bu sefer de midem bulanmaya başlıyor. Böyle bir adamın bana dokunmasına izin verdiğim için.

Yataktan kalkıp duşa gidiyorum. Evet duş iyi fikir. Suyun bütün yaşanmışlıkları alıp götürmesini umuyorum.

Başımda havlu, üzerimde bornozla duştan çıktığımda, kızların eve gelmiş olduğunu fark ediyorum.

Gecenin bu saatinde neden duş aldığımı açıklamak için bahaneler düşünmeye başlıyorum ama bana dalgın bir merhaba dedikten sonra, Berna bakışlarını tekrar halının kenarındaki desenlere çeviriyor. Sedef ise gözleriyle bir şey anlatmak istercesine bana bakıyor. Odaklanmak istiyorum bir şeylerin ters olduğunun farkındayım ama kendi yaşadığım sarsıcı deneyime o kadar kafamı takmış durumdayım ki, ne sormam gerektiğini bile bilmiyorum.

Sedef neden bana öyle bakıyor hem? Acaba çıkarken Engin onlara mı yakalandı? Ardından eve gelip beni duşta bulunca her şeyi anladılar mı? Direkt sorsam mı yoksa ağızlarını mı yoklasam? Suçlu bir ifadeyle gidip kanepelerden birine oturuyor, ayaklarımı popumun altına topluyorum.

"Eee ne var ne yok?" Sedef kaşlarını çatıyor kaş göz ediyor.

Sanırım anlamışlar ama benim konuyu açmamı bekliyorlar. Berna bana bir bakıp sonra bakışlarını çeviriyor. Neler oluyor anlamıyorum. Yani Engin'i sevdiklerini sanıyordum. Beni bu şekilde kınamaları için hiçbir neden yok. Acaba Çağla var diye mi? Evet öyle olmalı. Ama bu Engin'in derdi o düşünecekti. En yakın arkadaşlarım tarafından bu şekilde yargılanmak sinirlerime ve gururuma dokunuyor. Şimdi daha iyi anlıyorum ne korkunç bir şey yaptığımı.

"Tamam herkes hata yapabilir. Önemli olan pişman olmaktır" diye giriyorum doğrudan konuya.

Berna dediklerimi umursamazken Sedef kınayan bakışlarını üzerimde sabitliyor.

"Bana öyle bakma Sedef. Olayların bu noktaya gelmesinde herkesin suçu var. Bu tarz ortamlara yaratmak, içkili olmak bu tip durumlara zemin hazırlar. Hepiniz bilmeliydiniz." Kesinlikle yani beni içkili olarak sürekli Engin'e emanet ederken ne düşünüyorlardı ki? Muhakeme yeteneğimin alkol alınca ne kadar çok zayıfladığını hepsi bilir...

Berna hışımla kalkıp salonu terk ediyor. Odasına gidip kapıyı çarpıyor.

Sedef gözlerini kısmış beni azarlamaya hazırlanıyor.

Elimi havaya kaldırıp daha başlamadığı konuşmayı bölüyorum. "Hiç afra tafra yapma bana. Hem siz değil miydiniz Engin'e bu kadar hayran olan!"

Sedef şaşkınlıkla kaşlarını kaldırıyor "Engin mi? Konunun onla ne alakası var. Onun haberi bile yok. Yoksa fark etti mi?" Bir an durup kafasındaki düşünceyi evirip çeviriyor ve ikna olmuş bir halde devam ediyor. "Tabii ya adam polis. İşi ipuçlarını birleştirmek. Eh madem tahmin ettiniz bu konuda konuşmamda sakınca yok. Ama Lili inanılmaz duyarsız yaklaştın bu konuya

söyleyeyim. Biz senin hamile olduğunu öğrenseydik, koşullar her ne olursa olsun yanında olurduk."

Ağzım bir karış açılıyor ve kelimeler kendiliğinden dökülüyor "Hamile mi?"

"Evet. Bahsettiğin o değil miydi? Hem Engin'le ne alakası var konunun anlamadım"

Hayal gücüm çabucak bir şeyler üretmemi sağlıyor. Gerçi çok ahım şahım bir bahane değil ama durumu idare eder. "Yok biz Engin'le çok kötü tartıştık ben de ağzının payını verdim. Bir daha kesinlikle aynı ortamda bulunmak istemiyoruz da... İçkiliyken o kendini beğenmiş, burnu bir karış havada adamla beni aynı ortama soktuğunuz için demiştim o sözleri. Hamile demek. Vay canına!" diyorum sonra ilk şoku atlattıktan sonra heyecanlanıyorum "Teyze mi olacağım? Harika!"

Sedef susmam için işaret ediyor "Lili durumun ciddiyetinin farkında değilsin sen galiba. Adam ne tam olarak boşanmış ne de Berna ile evli. Berna evlenmeye ve anne olmaya hiç hazır değil. Adamın da evlenmeyi düşündüğünü sanmıyorum. En azından bir süre için. Daha boşanamadı ki... Bu çocuk güzel haber değil. Sadece şok haber ve iyi anlamda olduğunu sanmıyorum."

Evet bu açıdan bakınca Sedef'e hak vermemek elde değil. "Peki ne yapmayı düşünüyor? diye soruyorum.

"Şu anda yapması gereken tek şey aldığı haberi hazmetmek. Sonrasını sonra düşünür. Lütfen yapıcı olmaya çalış. Kolay değil."

Sedef haklı az önceki yanlış anlamadan dolayı söylediklerimi düşününce, utanıyorum.

Berna'nın odasına gidip, yanlış anlamayı açıklıyorum. Önce bana yüz vermiyor. Ama bu kısmen bozulduğu içinse, çoğunluk kendinde olmadığı için... Sonra her ne olursa olsun yanında olacağımı belirttiğimde bana sarılıp ağlıyor. Allah'ım ne zor durum! Berna şimdi ne yapacak? Ne yapabilir ki?

Sonunda üstümü giyip yatağıma yattığım zaman karmaşık duygular beni esir alıyor. Bir tarafta hayatımda ilk kez yaşadığım tek gecelik ilişkiyi, ne kadar rahat üstünü giyinip gittiğini düşünerek kendimi ucuz hissediyorum. Sonra kullanılmış olmayı reddeden beynim, benim de bunu istediğim ve asıl benim onu kullandığım mazeretine sığınıyor. Beni öpüşü, kollarıyla bedenimi kavrayışı, kokumu içine çekişi, sevişi hayalimde canlanıyor. O kadar umursuyor görünüyordu ki... Ama işin aslı, benim inanmak istediğim bu olduğu için pekala da her şeyi çarpıtıyor olabilir zihnim. Adam sadece fazla tecrübeli. Hatta çok fazla... Çok çok fazla... Detayları hatırlamak, vücut ısımın yükselmesine neden oluyor. Düşünmek istemiyorum ama elimde değil. Tamam kendime şöyle bir kural koyuyorum: Bu gece düşünemez hale gelene ve sonunda uyuyakalana kadar düşüneceğim. Yarın bu konuyu kapatacağım. Yarın yepyeni bir başlangıç yapacağım. Böylece özgürce tekrar tekrar karanlıkta bana uzanan ellerini, öpüşleri altında eridiğim dudakları hayal ediyorum, sabahın ilk ışıklarına kadar.

Ertesi güne bir önceki geceden farklı başlamıyorum. Aklımdaki ilk şey dün yapmış olduğum korkunç hata. Bütün gece rüyamda gördüğüm sahneler de unutmama hiç yardımcı olmuyor doğrusu. Acilen bu konuyu kafamdan atmalıyım yoksa kızlara açık vereceğim.

Bugün gerçekten ortalıkta leyla gibi dolanacağım sanırım. Of ya neden bu kadar zayıf davrandım ki? Ya Hakan'a anlatırsa... Ya beni her gördüğünde suratında her şeyi biliyorum diyen bir gülümseme belirirse? Üstelik bugün cumartesi kızlar da evde. Bütün gün rol yapmam gerekecek, bir şeylerden şüphelenmesinler diye.

Hepsi aptal Engin'in yüzünden. Aptal, aptal, aptal! Odun kafalı ukala. Kendinden o kadar emin bir biçimde geldi ki üstüme,

resmen anlık boşluğumdan faydalandı. Bir dakika önce beni aşağılarken, bir dakika sonra kollarına alıyordu. Tüm sistemimi alt üst etti, kafamı karıştırdı sonra da beklenmedik anda vurdu.

Tamam onu unutmalıyım. Bütün gün kendimi yiyip bitiremem. Bir şekilde aşacağım ama nasıl? Berna şu anda daha önemli. Ona konsantre olmalıyım. Hem kafam da dağılır böylece.

Odamda daha fazla kalamayacağıma karar vererek kendimi dışarı atıyorum. Dün geceden beri sanki Engin soluyorum her nefes alışımda... Şaşırtıcı biçimde çok güzel kokuyordu... Leş gibi sigara kokmasını bekliyordum oysa ki...

Salona gittiğimde Berna'nın çoktan uyanmış ve çıkmış olduğunu öğreniyorum Sedef'ten.

"Hakan gelip aldı" diyor. "Dün gece Berna özellikle ayrı olmak istedi. Eve gelip rahatça düşünebilmek için. Ama görünüşe göre Hakan sabaha kadar zor sabretmiş. Ev telefonundan erkenden aradı. Duymamana şaşırdım. Neyse işte çıktılar. Sen de geç uyudun herhalde bu saatte kalktığına göre. Ben de bir türlü uykuya dalamadım. Sahi Engin'le niye tartıştınız. Siz de sürekli didişiyorsunuz. Birbirinizi yiyorsunuz."

Sedef şu anda masumca söylediği bu sözlerin bile benim üzerimdeki afrodizyak etkisinden habersiz tabii.

Heyecandan boğazım kuruyor. Açık vermekten korkuyorum. Kekeleyerek cevaplıyorum. "Bir-birbirimizi ye-yediğimiz doğru değil." Neden inkâr ediyorsam?

"Aman Lili çok şeker bir adam ama nedense bir tek seninle yıldızı barışmıyor. İster misin senden hoşlanıyor olsun" diyor gayet doğal bir biçimde.

Elimde olmadan aşırı tepki gösteriyorum. "Olamaz. Hayır mümkün değil. Biz birbirimizden nefret ediyoruz. Unut onu!"

"Tamam canım ne kadar abartıyorsun sen de. Ama biliyor musun Hakan'dan biraz laf aldık dün. Bu Engin var ya... Hiç göründüğü gibi değil."

Merakıma engel olamıyorum "Nasıl yani?"

"Babası da polismiş."

"Eee bunda ne var tuhaf olan?" diyorum sabırsızca.

"Ama annesi aslında çok zengin bir aileden geliyormuş. Kadının babası bu adamla evlenmesini hiç istememiş. Hatta annesi babasının iş ortağının oğluyla nişanlanmış sonradan. Ama bu adamı unutamamış. Sonunda tam düğün gecesi, nikâh memurunun sorduğu soruya hayır demiş. Ortağı ile arası bozulan babası o kadar öfkelenmiş ki, o adamla evlenirsen seni evlatlıktan reddeder vasiyetimden silerim diye tehdit etmiş. Kız da malı mülkü, alışık olduğu yaşam tarzını bir kenara atıp polis gençle evlenmiş."

"Vay canına 'Türk Filmi' gibi ha" diyorum.

Sedef bilmiş bilmiş başını sallıyor ve devam ediyor. "Birkaç sene öncesine kadar Engin ve annesi ölmüş babasının emekli maaşı ve Engin'in maaşıyla geçinirken, dedesi ölünce hatırı sayılır bir miktar para kalmış. Görünüşe göre son yıllarında annesi tekrar babasıyla bağlantıya geçmiş ve baba yüreği işte dayanamamış. Annesini yıllar yılı süründürdüğü ve babasını aşağıladığı için Engin dedesini hiç affetmemiş. Şu işe bakın ki adamın sadece iki torunu var. Engin dışında bir de kız torunu varmış. Neyse işte Engin annesinin parasına dokunmuyormuş."

"Demek araba da annesininmiş" diye mırıldanıyorum.

O sırada cep telefonum çalıyor ve kim acaba diye merak ederek odama koşuyorum. Arayan Ömer Şanlı. Derin bir nefes alıp telefonu açıyorum.

"Leyla, merhaba. Nasılsın dün geceden beri?"

Bütün benliğimi suç ve pişmanlık duyguları sarıyor. Kendimden nefret ediyorum şu anda. Bu adam o kadar nazik, o kadar tatlı ve olgun ki... Ben kesinlikle bu adamı hak etmiyorum.

"Bu gece Çırağan'da İtalyan yemekleri gecesi. Seni bilmem ama ben İtalyan yemeklerine bayılırım. Benimle gelmek ister misin?"

Öte yandan her şeyi unutmamı, kendime değer vermemi ve en önemlisi daha iyi bir insan olmamı sağlayabilir. Ömer gibi bir fırsat insanın karşısına milyonda bir kez çıkar... Ya da hiç çıkmaz. Onu nasıl reddedebilirim ki? Hem zaten dün resmen ilişkiye başlamamıştık. Daha birbirimizi tanıma aşamasındayız. Onu aldatmadım. Bundan sonra ona layık olmaya çalışacağım. Hayatımda yepyeni ve tertemiz bir sayfa açıyorum. Ömer hayallerimin prensi. O bütün kadınların hayallerinin prensi. Yakışıklı, güçlü, kişilikli, başarılı ve nazik.

Kendi kendime gülümsüyor ve "Çok memnun olurum" diyorum.

Bütün gün Sedef'ten kaçarak geçti desem yeridir. Sürekli olarak laf dönüp dolaşıp önce Berna ve Hakan'a sonra da Engin ve Çağla'ya geldi. İlgilenmiyormuş gibi yapmamın da faydası olmadı. Bu arada öğrendiklerimi düşünürken bir yandan da kirpiklerime rimel sürmekle meşgulüm. Az sonra Ömer gelecek ve umuyorum ki, kafamı dağıtacak kendimi iyi hissettirecek hoş bir gece geçireceğiz.

İlk tur rimelimin kuruması için beklerken Sedef'in Çağla hakkında söyledikleri aklıma geliyor. Kim derdi o manken kılıklı kızın doktor olduğunu. Asistanlık yapıyormuş. Seneye göğüs hastalıkları uzmanı olacakmış. Kıskançlık duygusu bir anda tüm benliğimi sarıyor. Sadece güzel değil hem de başarılı. Benim hiçbir yere gitmeyen kariyerimin yanında onun kariyeri uçuşa geçmiş durumda. Ukalalığının nedeni de anlaşılıyor. O tavırları, her şeyi bilen halleri... Oysa ben öylesine adı sanı duyulmamış bir manken sanıyordum. İkinci tur rimelimi sürerken aklıma geliyor hiç makyaj yapmadığı ve saçlarını şöyle bir arkadan toplayışı. Uzun biçimli bacaklarını bağdaş kurup, incecik kollarını dizlerine dayayışı... Karamel rengi teninde parlayan kopkoyu yeşil gözleri. O kadar koyu ki akşamları siyah sanıyor

insan. Hiç ruj sürmediği hafif dolgun dudaklarının isyankâr duruşu... İnce kaşlarının çizdiği kavis... Çıkık elmacık kemikleri... Bu kadının Engin'le ne işi olabilir ki? İstediği erkeği elde edecek kadar kusursuz bir varlık. Ama sonradan tavırlarını hatırlıyorum. O kadar sert, o kadar erkeksi ki, muhtemelen ondan Engin'in odunluğuna katlanıyordur. E iyi işte tencere kapak gibi bulmuşlar birbirlerini... Onları sevişirken hayal etmeye çalışıyorum ama sonra yaptığımın yatak odalarını gözetlemekten farkı olmadığını düşünerek utanıyorum. Allığımı ve rujumu sürdükten sonra aynada kendime bakıyorum. Fena görünmüyorum... Aslında çok iyi görünüyor olmam gerekir çünkü saçlarım bugün çok uysaldı hiç zorluk çıkarmadılar. Öğleden sonra uyuduğum için yüzüm de dinlenmiş durumda. Elbisem en sevdiklerimden. Ucuzlukta markalı giysi satan çok pahalı bir mağazadan almıştım geçen sene. Makyajım da çok ideal. Ne çok ne az... Ama nedense olması gerektiği gibi görünmüyorum. Belki allığımı arttırmalıyım. Solgun görünüyorum. Fırçayı tekrar allığa sürttükten sonra yüzümü ustaca hareketlerle renklendiriyorum. Bu tekniği kışın Mac makyözlerinden birinden öğrenmiştim.

Geri çekilip aynada izliyorum kendimi... Eksik olan ne bilmiyorum... Belki de yorgunum diyedir. Yansımamla göz göze geliyoruz. Çok önemli bir sırrı paylaşıyormuş gibi bakıyoruz birbirimize. Kelimelere dökemediğimiz, dökmek istemediğimiz. Hatta kendimize bile itiraf etmekten çekindiğimiz. Neyse ki telefon çalıyor da başımı çevirip o anın içinden çekip çıkarıyorum kendimi.

"Selam. Hazır mısın?" diye soruyor son üç haftadır duymaya alıştığım bas-bariton sesiyle. Size hiç telefonda sesinin ne kadar hoş olduğundan bahsettim mi? Yüz yüze de iyi ama beni aramaya başladığından beri sesini her duyduğumda çok heyecanlanıyorum.

"Evet birazdan geliyorum" diyorum heyecanla. Eteklerimi toparlayıp, şık sandaletlerimi giyiyorum. Tekrar aynaya bakıyorum " Kes şunu. Dün geceki son hatamdı. Her şey farklı olacak bu sefer" diyorum ve birkaç saniye bekliyorum. Sanki aynadaki aksim cevap verebilirmiş gibi.

Sedef'e iyi geceler diyorum ve beni pencereden izleyeceğini bilerek en azından ışıkları kapatarak yapması için uyarıyorum.

Aşağı inip, apartmanın kapısından çıktığımda, onun beni beklediğini görmek, kendimi prenses gibi hissetmeme neden oluyor.

O kadar harika görünüyor ki... Arabadan inmiş, gelişimi beklerken sanki Ömer Şanlı değil de sevgilisini bekleyen bir öğrenciden farksız. Özenle seçilmiş giysisiyle zıtlık oluşturan dağınık saçları ona o kadar genç bir hava katıyor ki. Elimi zarifçe salladığımda, bana cömert bir gülümseyişle karşılık veriyor. Hani yabancıların söylediği bir deyim vardır ya '1 milyon dolarlık görüntüsü' var diye. İşte aynen öyle. Tek fark Ömer'in gerçekten milyonları olması. Bana doğru bir adım attığında ben de basamakları hızlıca inip ona yaklaşıyorum. Kolumdan hafifçe tutup, yanağıma bir öpücük konduruyor ve çok güzel göründüğümü söylüyor. Size komik gelecek ama ondan duyduğum bu söz nedense şu anda beni o kadar duygulandırıyor ki içimden ağlamak geliyor... Beni o kadar özel hissettiriyor ki...

Arabanın kapısını binmem için açtığında nefesim kesiliyor. Ah söylemeyi unuttum değil mi? Bugün şoförüyle gelmemiş beni almaya. Bugün arabayı kendi sürüyor. Yani Maserati'sini. Evet doğru duydunuz... Maserati ile gelmiş ve Ömer'e bundan daha iyi uyan bir seçim olabilir miydi hiç bilmiyorum! Maserati kadar seçkin, kaliteli, farklı duruşu olan bir erkek Ömer. Herkesin seçtiğini seçmeyecek kadar kendine has zevkleri olan.

Laf aramızda en sevdiğim arabalardan biridir. Bir Maserati'yi alt edecek tek bir araba vardır bana sorarsanız o da Aston Martin'dir. Hani şu James Bond'un kullandığı araba. Kendimi

yumuşacık deri koltuğa bırakırken, bu gecenin güzel geçeceğinden neredeyse eminim.

Arabamızı otoparka park edip, Boğaz'da denizin hemen yanına kurulmuş masalardan birine doğru ilerliyoruz. Ömer sanki Çırağan Sarayı'nın kralıymış gibi karşılanıyor. Bu arada aynı anda az ileride düğün olduğunu fark ediyoruz. Geçerken ilgiyle bakıyoruz. Gerçekten iyi organize edilmiş bir düğün gibi görünüyor.

Yemekten önce ne içeceğimizi soran garsona kırmızı şarap diyerek, menüye bile bakma gereği duymadan çok iyi ve pahalı olduğunu duyduğum bir marka sipariş ediyor. Hep merak etmiştim o markayı doğrusu demek tatmak bugüne kısmetmiş. Sonra da bana bakıp göz kırpıyor "Sarhoş olursam arabayı sen kullanırsın." Kendimi Maserati kullanırken hayal ettiğimde Minim aklıma geliyor ve ihanet etmişim gibi suçluluk duyuyorum. Ama utanarak itiraf etmeliyim ki, Maserati kullanmaya kolayca alışabilirim.

İlk baştaki hata yapma korkusunun yarattığı gerginlik, Ömer'in rahat ve kendinden emin tavırlarıyla geçiyor. Onda öyle bir şey var ki, hiç düşünmeden kendinizi ona teslim etmek geliyor içinizden. Bütün hayatınızı, bütün dünyanızı ona göre ayarlayabilirsiniz ve bunun farkında bile olmazsınız. Şarap kadehini bana doğru kaldırıp "Yeni başlangıcımıza" diyor. Şu anda bu sözün benim için neler ifade ettiğini aklımdan bile geçirmez herhalde.

Ben de kadehimi kaldırıyor, dudaklarıma götürmeden önce hafifçe gülümsüyorum ve içimden bunu her şeyden çok istiyorum diye geçiriyorum.

Az sonra gitar çalan ve İtalyanca aşk şarkıları söyleyen üç adam yanımızda beliriyor. Onları izlerken Ömer'in eli masanın üzerinde duran elimi buluyor. Başımı çevirip ona bakıyorum. Ne kadar şanslı olduğumu düşünüyorum.

Yemek ilerledikçe ben de cesaret bulup ona soruyorum "İşi kaybetme nedenimi düşünüp duruyordum. Başından beri bunu planlıyor muydun? Yani bu yüzden mi işi Banu'ya verdin?"

Tabağındaki domates soslu bifteği bıçağıyla keserken olağan bir şekilde cevap veriyor "Hayır. Seni tekrar göreceğimden bile emin değildim. Aslında bu yüzden, sırf seni tekrar görebilmek için işi senin almanı çok istedim. Ama o zaman da dedim, şimdi de tekrar ediyorum senin almaya hazır olmadığın bir görevi üstüne yıkamazdım. Yeteneğin ve çok sıra dışı bir tarzın olduğu doğru ama eksik olan hırs ve istek. Bunları çözersen işinde çok başarılı olabilirsin. Senin o işi almanı her ne kadar istediysem de..." dedikten sonra çatalının ucundaki lokmayı ağzına atıp bir yudum şarap alıyor.

Cümlesini ancak lokmasını yuttuktan sonra bitiriyor "Hayatında çözmediğin bir şeyler olduğunu sezdim. Kendini ve kafanı toparlaman, hedefe odaklanman gerekliydi. Ama bizim fazla zamanımız yok. Bir an önce hız almamız gerek."

"Yaa demek hızınızı kesiyordum" diyorum hayal kırıklığıyla.

Ömer eliyle elimi okşuyor "Kendi hızını kesiyorsun. Bizi boş ver kendini düşün. Ne zaman kapasiteni yüzde yüz kullanmaya başlayacaksın?"

Sessizleşiyorum. Buna ne cevap verebilirim ki? Sadece haklı olduğunu düşünmüyorum aynı zamanda utanıyorum da...

"Ama bu gece işten bahsetmeyelim" diyor durgunlaştığımı fark ederek. "Bu iş başvurusu bana seni kazandırdı. Sen ne düşünüyorsun bilmem ama benim için hiç de zaman kaybı sayılmaz."

Masaya eğdiğim bakışlarımı kaldırıp ona bakıyorum. Yüzündeki sıcak ve samimi ifade içimdeki buzları eritiyor.

"Hayır kesinlikle zaman kaybı değildi. Çok fazla heyecan göstermiyorsam, hala gerçek olduğuna inanamadığımdandır" diyorum tüm içtenliğimle.

"Ama inanmaman için hiçbir neden yok." diye karşılık veriyor.

Başımı hafifçe yana eğiyorum. "Aslında var. Senin gibi birinin benim gibi birine..."

Lafımı bölüyor "Senin gibi biri derken?"

"Sıradan işte" diye itiraf ediyorum utana sıkıla. "Aşırı güzel, aşırı, zengin, aşırı başarılı kısaca aşırı hiçbir şey değilim. Senin çevrenden birini tercih etmemen tüm bunları" derken etrafıma bakınıyorum "inanılmaz yapıyor."

Gerçekten de düşünecek olursak çok zengin sevgilim oldu ama yani Ömer Şanlı gibisini ben uzaktan bile görmedim. Hatta öylelerinin nerelere gidip, nelere yaptığını, ne yiyip, ne içtiğini merak ederdim hep. Çünkü bu tip insanlar magazin sayfalarına da çıkmaz. Sessiz sedasız yaşar giderler. Herkes onları tanır ama çok az insan bizzat görür. Ama her nasılsa ben onu dün Glitz'de görmüş bulunmaktayım. Bugünse karşımda oturmuş, elini elimin üzerine koyuyor. İşin inanılmaz olan yanı da bu işte...

"Sıradan mı?" diye bir kahkaha atıyor. "Leyla seninle ilgili sıradan olan tek bir şey görmedim ben. Hem insanların bakış açısıyla hayata baksaydım bu kadar başarılı olamazdım değil mi? Benim de azıcık farkım olsun di mi?"

"Lili" diyorum.

"Pardon?"

"Madem seninle yeni bir başlangıç yapıyoruz ve daha yakın olacağız bilmen gerekir ki bana Leyla denmesinden hoşlanmam. Sevdiklerim Lili der."

Şarap kadehini kaldırıp sırıtıyor "Lili o zaman" Hemen sonra ekliyor "Ben de senin sevdiklerinden olmak istediğime göre."

Ömer'le yediğimiz harika yemeğin ardından, Ritz'de kahve içmeye gidiyoruz. Bana kahve için evine gitmemizi teklif bile etmiyor ki, buna ne kadar sevindiğimi anlatamam. Bu sefer ger-

çekten yavaş ve dikkatlice karşımdaki insanı tanımak istiyorum. Benim gibi sabırsız biri için ne kadar zor tahmin edemezsiniz. Ama öğrenmeliyim. İşleri ağırdan almayı, acele etmemeyi...

Piyano eşliğinde kahve ve sohbet o kadar keyifli ki, bu adamın nasıl bu kadar pozitif olduğunu yavaş yavaş anlamaya başlıyorum. Bir kere hayattan zevk almayı çok iyi biliyor. Seçtiği mekânlar rahatlatıcı ve huzur verici. Ben Ömer'in bana hissettirdiklerini çok sevmeye başladım inanın. Onunlayken kendimi nasıl mı hissediyorum? İfade etmek çok zor ama anlatmaya çalışayım. Hani çok ama çok gerildiğinizde ya da her şey dayanılmaz bir noktaya geldiğinde gözlerinizi kapatıp farklı bir yerde olduğunuzu hayal edersiniz ya... Annem bana öğretmişti bunu. İyice konsantre olup, kendinize huzurlu bir ortam çizersiniz. Bu deniz kenarı ya da uçsuz bucaksız yeşillik bir alan olabilir. İşte ben masmavi bulutsuz bir gökyüzü altında yemyeşil bir ova ve havalanmaya hazır bir sıcak hava balonu hayal ederim. Bütün sorunlarımı içine koyup, kum torbalarını bir bir sökerek, balonu özgür bırakır sorunlarımla birlikte yukarı, yukarı çok yukarılara uçuşunu izlerim. Tüm benliğim hafiflemiş ve rahatlamış olarak gözlerimi açtığımda, çok daha iyi hissettiğimi fark ederim.

İşte Ömer'le zaman geçirmek öyle bir şey... Bir süreliğine gerçekten kopup, çok uzaklardaki yemyeşil kırlara koşmak gibi.

Onu izlerken ona hayran olmamak elde değil diye düşünüyorum. Engin tecrübesi, sınırsız bilgisi, etkileyici bir tarzı ve tuttuğunu koparan bir kişiliği var.

Belki de ilk kez bir buluşmada az konuşan ve daha çok dinleyen benim.

Önce saatine sonra bana bakıyor "Oldukça geç olmuş. Kalkalım mı? Uykunu iyi almanı istiyorum."

Nedenmiş o? Cevabı ben sormadan veriyor.

"Planın yoksa yarın sabah erkenden tekneyle açılalım istiyorum. Henüz tatil yapma fırsatım olmadı ama böyle günübirlik kaçamaklar da insana enerji depoluyor."

Ömer ile ilgili başka bir tespitim de şu... Bir soru sorarken aslında çoktan kararını vermiş olduğunu ve sizin geri çevirmeyeceğiniz bir teklif sunduğunu fark ediyorum. Aslında tüm yumuşaklığı ve nezaketinin yanında istediğini almasını biliyor. Üzerinizde zarifçe otorite kuruyor. Feministler duysa bana kızarlar eminim ama benim hoşuma gidiyor. Hayatınızı benim kadar plansız, anlık ve hatalarla dolu yaşamışsanız, Ömer gibi birinin gelip sizi yönlendirmesi rahatsız etmiyor. Hatta keyif veriyor.

Neşeyle cevap veriyorum. "Hayır planım yok. Aslına bakarsan çok hoşuma gider."

Ömer duyduğuna seviniyor. Hesabı ödedikten sonra kalkıyoruz, beni eve bırakıyor.

Tamam işte evin önünde durduk ve ilk buluşmanın en zor kısmına geldik. Her şeyin ayarında olması gerekli ama görünüşe göre ben ayarlar konusunda iyi değilim. Bu konuda ilk hareketin ondan gelmesini bekleyeceğim.

"Eveeet" derken arabanın motorunu durduruyor. "Bu güzel gece için teşekkür ederim. Harika zaman geçirdim. Umarım sen de eğlenmişsindir" diyor bana dönerek.

"Teşekkür ederim. Benim de son zamanlarda geçirdiğim en hoş gecelerdendi. Seninle sohbet etmek çok keyifli."

"Seninle de öyle. Ben hep iki insan sevgili olmadan önce, ne kadar iyi konuşup anlaşabildiklerini keşfetmeli diye düşünürüm."

Doğru söze ne denir! Ne kadar da haklı. Bu yüzden en uzun ilişkim üç ayı geçmemiştir.

"Haklısın. Senden öğrenecek çok şeyim var" diyorum hafif utanarak.

"Benim de senden" derken bana doğru uzattığı elleriyle yavaşça yüzümü tutuyor. Beni hafifçe kendine doğru çekip, bir an sadece dudaklarıma bakıyor. Sonra tüm vücuduma sıcaklık yayan o nefes kesici öpücüğü veriyor. Ayrıldığımızda gözlerim hala kapalı. Bu anın büyüsünün bozulmasını istemiyorum. Belki tekrar öper diye beklenti içerisindeyim, ama bu sefer sadece burnuma küçücük bir öpücük konduruyor. Hayal kırıklığı ile gözlerimi açıyorum bana gülümsediğini görüyorum.

"Hadi geç kalma sabah erken kalkacaksın."

Başımla onaylayıp, çantamı elime alıyorum, arabanın kapısını açıyorum. O da arabadan inip yanıma geliyor. Tekrar öptükten sonra "Bu gece seni düşünüyor olacağım" diyor.

Basamakları çıkıp, apartmanın içine girdiğimde o da arabasına binip uzaklaşıyor.

Eve varışımın 23.30 olmasına şaşırıyorum. Genelde buluşmalarım bu kadar erken bitmez. Şu anda kendimi bulutların üzerinde hissediyorum. Her şey o kadar harika ki... Muhteşem bir gecenin ardından yarın sabah yine buluşacağız. Anahtarı kilide sokup çeviriyorum ve kapıyı açtığım an Sedef neredeyse üzerime atlıyor.

"Tüm ayrıntıları istiyorum. Neden erken döndün? Sakın kötü geçti deme."

"Dur bi nefes alayım Sedo ya... Berna yok mu?"

"Yok. Hakan'la ...Sen ve ÖMER ŞANLI !!!! Gerçek olduğuna inanamıyorum."

Bu gecenin üzerimde yarattığı etkiyle şimdiden olgunlaşmaya başladığımı hissediyorum. Kendimi ve Ömer'i bir kenara bırakıp, Berna'yı soruyorum.

"Berna nasıl?"

"Sigara içemediği için çok sinirli. Bu şekilde aniden bırakmayı planlamıyordu di mi?" derken sırıtıyor.

Duyduklarıma anlam kazandırmaya çalışıyorum. "Sigarayı bıraktıysa..."

Sedef başını sallıyor "Evet çocuğu doğuracak."

"Ama nasıl?! Evlenmeden mi?"

"Bak detayları bilmiyorum ama Hakan kürtaj olmasını istemiyormuş. Sadece karısıyla boşanması sonuçlanana kadar gizli tutacaklar. Sonrasında rahatlar. İstedikleri zaman evlenirler."

"İyi de hamileliği belli olmadan evlenmesi gerekmez mi? Herkes ne der?"

Sedef omuz silkiyor "Berna ailesinden kiminle görüşüyor Allah aşkına! Annesi öldükten sonra hiç yıldızı barışmayan babasıyla küsmüşler. Babası kız başına İstanbul'da yaşayacaksan bir daha gelme evime benim kızım yok demiş. Amma dar görüşlü di mi?

"Ama yine de toplum baskısı?"

"Lili bazen o kadar saf oluyorsun ki. Beraber aynı evde yaşayan, kendini karı koca diye tanıtan her çiftin evlilik cüzdanını mı var sanıyorsun? Evlenirken hamile olan ne kadar çok kadın var biliyor musun? Ya peki evlendiğim gece hamile kaldım yalanının ne kadar eski olduğunu?

Berna ve Hakan şaşkın ama bir şekilde fikre alışmaya başlamışlar. Akşamüstü eve uğrayıp sonra yemek için dışarı çıktılar. Gelmezler herhalde bu gece. Hadi sen anlat."

Gözlerimi kapatıp yaşadığım geceyi hayal ediyorum. Derin bir nefes aldıktan sonra gülümseyerek cevap veriyorum "Tek kelimeyle muhteşemdi."

"Ayrıntılar?"

"Boğaz'da tam denizin yanındaki bir masada yemek yedik. Çok romantik bir ortamdı ve sonra da kahve içmeye Ritz Carlton'a gittik."

"Ömer Şanlı nasıl biri? Burnu havada mı?"

Başımı olumsuz anlamda iki yana sallıyorum. "Asla. Tek kelimeyle etkileyici bir insan. Büyülendim diyebilirim. Aslına bakarsan yarın da buluşuyoruz" diyorum salona gidip otururken.

"Ciddi misin?"

"Hı hı tekneyle açılacağız."

Sedef'in gözlerini tavana dikmesinden anlıyorum ki hayal ediyor "Vay be... Ne süper bir hayat." Sonra heyecanla bana bakıyor "Seninle evlenir mi?"

"Keşke" diyorum kıkırdayarak.

Sonra Sedef'in hazırlanmış olduğunu fark ediyorum. "Sen neden giyiniksin?"

Esrarengiz bir biçimde gülümsüyor "Ben de biriyle buluşacağım."

"Aaa kim? Neden haberim yok" diyorum bir yandan da acaba bu ne kadar süredir devam ediyordu da dikkat etmedim diye düşünerek.

"Dün gece Glitz'de tanıştım. Numaramı almıştı. Saat 23.00 civarı aradı ve tekrar Glitz'e gitmek ister miyim diye sordu. Ben de çok sıkılmıştım evde. Senin de geleceğinden haberim yoktu."

Gülüyorum "Sedef ya bana açıklama yapmana gerek yok. İstediğinle buluşabilirsin. Sadece dikkatli ol. Tanımadığın biriyle çıkacaksın."

"Tanımıyor sayılmam. Patronumun arkadaşı" diyor utana sıkıla.

Kaşlarımı çatıyorum "Patronun olup da bana farklı söylemiyorsun değil mi? Sedef ikinci Berna vakası yaşamayalım. O adam evli ve onun karısıyla boşanmayı düşündüğünü de sanmıyorum."

Sedef telaşla açıklıyor "Hayır hayır yemin ederim ki o değil. Dün sen tuvalete gittiğinde patronumun az ileride olduğunu gördüm. Selam vermek için yanına gittim. Sonra bu adamla, adam dediğime bakma taş çatlasa otuz beş ama yirmi sekiz gibi duruyor, sohbete başladık. Çok eğleniyorduk ki Berna fenalaştı.

Hakan gitmemiz gerektiğini söyleyince aceleyle telefonumu istedi ve ben de fazla düşünmeden verdim. Arayacağını sanmıyordum ama aradı."

Heyecanla dinliyorum "Peki adı neymiş bu otuz beş ama yirmi sekiz gösteren çıtırın?"

Sedef adamın ismini söylemek ağzında en sevdiği çikolatayı yemiş hissi vermişçesine zevkle "Burak" diyor. Demesiyle de telefonu çalıyor. Aceleyle ayakkabılarını giyip, çantasını alıyor ve aşağıda bekleyen Burak'ın yanına gidiyor.

Başımı geriye yaslayıp, geceyi tekrar tekrar zihnimde canlandırıyorum. Sonra Ömer ile nasıl bir çift olacağımızı hayal ediyorum. Gördüklerim hoşuma gidiyor. Sadece Minim'e ihanet edeceğim bir sahne, kaşlarımın çatılmasına neden oluyor ama dairenin kapısının açılmasıyla o konu da çabucak kapanıyor.

Berna bir şeyler anlatarak içeri girerken kahkahalar yükseliyor. Bir saniye ya kahkahalar mı?

Seslere kulak kabartıyorum. Kahretsin! Görünmeden odama kaçma şansım yok. Bu adamın da işi gücü yok mu hep bizim evde. Hani dün odamdan ve hayatımdan çıkıp gitmişti?

Berna ve diğerleri salona grip de beni görünce şaşırıyor.

"Lili ne işin var evde? Sedef senin Ömer Şanlı'yla 'rüya gibi bir buluşma' yaşayacağını söylemişti" derken Sedef'in sözlerini özellikle vurguluyor ama beni düşürdüğü durumun farkında değil.

Engin'e bakmamaya özen göstererek doğal davranmaya çalışıyorum. "Evet harika bir geceydi. Yarın erken kalkmam gerektiği için fazla geç saate kalmadım."

Hakan'a ve diğerlerine kısaca başımla selam veriyorum.

"Yarın pazar ama neden erken kalkacaksın ki?" diyor Berna gelip karşımdaki koltuğa otururken.

Diğerleri de gözlerine kestirdikleri yerlere yerleşiyorlar.

Havalı havalı başımı sallayıp, sadece Berna varmış gibi onun gözlerinin içine bakarak cevap veriyorum "Tekneyle açılacağız."

Hakan yorumda bulunuyor "Vay be sayende Ömer Şanlı'nın hayatında yakından tanık olacağız."

Çağla bir sevgilim olmasından memnun bir şekilde, tanıştığımızdan beri ilk kez bana olumlu yaklaşıyor. "Evet bence de süper olmalı."

Berna kendince doğal ama beni köşeye sıkıştıran bir soru soruyor. "Ben en çok evini merak ediyorum. Şahaneymiş. Evini gördün mü?"

O ana kadar umursamaz görünen Engin'in suratında sinir bozucu bir sırıtma beliriyor.

Ona hızlı bir bakış fırlatıp Berna'ya dönüyorum "Hayır görmedim. Yakın zamanda da göreceğimi sanmıyorum." diye vurguluyorum.

Berna bendeki hal ve tavırlara anlam veremezken Engin lafa giriyor "Bak işte bu konuda iddiaya girerim. Yarın evini bize anlatır derim" diyor Berna'ya bakıp.

Berna bir an duraksıyor sanırım önceki tecrübelerimi düşünüp kafasında hesap yapıyor.

"Yok bence iki haftadan önce görmez" her ne kadar beni kurtarmaya çalışmışsa da, iki haftanın da yeterince uzun bir süre olmadığını düşünerek sıkılıyorum.

Hakan da katılıyor iddiaya "Yarın tekneyi Boğaz'daki yalısına yanaştırırsa evi görmüş sayılır mı?" diye soruyor. Duyduğu çok hoşuna giden Çağla neşeli bir kahkaha atıyor. Engin de kolunu onun omzuna...

Patlıyorum. "Benim özel hayatım dışında konuşacak başka neler var acaba?"

Hepsi sus pus oluyor. Berna bir şeyler içmeyi teklif ediyor ama sonra alkol alamayacağını hatırlayarak küfrediyor. Sonra

da küfrettiği için utanıp, pişmanlık duyuyor. Engin cebinden sigara çıkarıp yakıyor.

"Bence o sigarayı burada Berna'nın yanında içme" diyorum. Berna ve Hakan bana ters ters bakıyor.

Engin dönüp Berna'ya bakıyor "Neden? Bırakıyor musun?"

Berna'nın rengi atıyor "Hı hı. Doktor bırakmamı söyledi. 'Ciğerlerin iyi durumda değil dedi. Aniden öyle şak diye kesecekmişim."

Engin o zaman balkonda içerim diyerek dışarı çıkıyor. Bunu fırsat bilerek izin isteyerek odama çekiliyorum.

Üstümü çıkarıp, geceliğim giyiyorum. Makyajımı temizledikten sonra tam yatağa girecekken kapım çalınıyor. Gelen Berna.

"Tabuya dördüncü arıyoruz. Gelsene."

"E zaten dört kişisiniz" diyorum Berna'nın da basit matematik hesabı yapabileceğini bildiğim halde.

"Çağla hastaneye gitti. Yoğun bakımdaki, onun takip ettiği hastalardan biri ağırlaşmış."

Canım sıkılıyor "Engin neden gitmedi onunla?" diyorum ters ters.

Berna şaşırıyor "Sen de taktın şu adama ya. Benim nasıl bir gün geçirdiğimi biliyorsun. Kafamı dağıtmak istiyorum bu yüzden kalması için çok ısrar ettik. Kalmamak için çok direndi ama sonunda pes etti. Zaten Çağla'nın arabasıyla gelmişler. Hakan onu eve bırakır sonra. Sürekli aynı konuyu düşünüp durmaktan kafayı yiyeceğim. Benim için birazcık oynayamaz mısın?"

Derin nefes alıp veriyorum. Ne yapabilirim ki? Berna'nın şu küçük isteğini hangi mazeretle geri çevirebilirim?

Son bir çabayla uyumam gerektiğini söylüyorum. "Lili saat 24.00 daha! Bir saat oynasan yarın da bir saat az uykuyla dolaşsan ölmezsin sanırım."

"Tamam." diyorum çaresiz.

Pembe terliklerim, göğüs kısmı beyaz dantelli pembe askılı geceliğim ve saçlarımda pembe bantım ile isteksizce ayaklarımı sürüye sürüye salona gidiyorum.

"Oo prenses hazretleri gelmiş. Güzellik uykundan alıkoyduk ama bize biraz katlanacaksın" diyor Hakan.

Yapmacık bir gülüşle karşılık verip oturuyorum. Berna hemen atılıyor "Sen Engin'le eş olacaksın."

"Direkt oyunu size versek o zaman" diye mırıldanıyor Engin.

Kafamı çevirip kötü kötü bakıyorum ona. Cevap Berna'dan geliyor. "Lili'yi hafife alma sakın. Bu oyunda çok iyidir. Bütün kartları da ezberlediğinden eminim" diyor.

Engin de bana bakıp sırıtıyor ve ismimi vurgulayarak "Desenize Leyla beni şaşırtacak. Aslında bunda tuhaf bir durum yok. Kendisi etrafındakileri sürekli şaşırtan bir tip."

"Sen de çok tahmin edilebilir ve sıkıcısın" dedikten sonra mırıldanıyorum "Tıpkı araban gibi."

Engin hışımla başını çevirmesine rağmen, son derece yılışık bir şekilde cevap veriyor. "Eh bizim Ömer Şanlı gibi Porche falan alacak paramız yok."

"Maserati" diyorum sakince bir yandan tüm dikkatimi tabu kartlarını dizmeye vererek.

"Her ne b.ksa işte." diyor Engin koltukta kıpırdanarak.

"Biliyor musun para insanı adam etseydi, seni adam etmek için piyasalardaki tüm nakde ek olarak, merkez bankasının yeni para basması gerekirdi " diyorum soğuk bir şekilde.

Engin'in bu lafın altında kalmayacağından eminim ama sözlerimi alt edebileceğinden emin değilim.

Burnundan soluyarak cevap veriyor. "Biliyor musun polis olmanın en iyi yanı çeşit çeşit insan tanıyorsun. Öyle fahişeler tanıyorum ki, üç kuruşa bedenini sattığı halde milyonlara ruhunu satmaz" dedikten sonra duraksayıp bana bakıyor "Öyle ha-

mmefendiler tanıyorum ki, milyonlara bedenini satarken ruhu üç kuruş etmez."

Bütün rengimin çekildiğini hissediyorum sonra da bütün vücudum öfkeyle alev alev yanıyor.

"Toplumun alt kesimindeki erkeklerin, kendi koydukları namus kurallarını reddedip kendi doğrularıyla yaşayan kadınlara tahammül edemediklerini biliyorum. Ama benim alt kesimle işim olmayacağı gibi fikirlerine de zerre kadar değer vermiyorum."

Engin koltukta yan dönüp, şimdiye kadar ortaya konuştuğu sözleri direkt yüzüme bakarak söylüyor "Beğenmediğin alt kesim bu toplumun temel taşları. Onlar olmadan temelsiz bina gibi ilk depremde yıkılır gider. Ama tabii kültürlü olmayı, pahalı yerlere gidip, pahalı markaları takip etmek sanan birine bunları anlatmanın anlamı yok."

Şimdi cidden tepem attı. Beni sığlıkla suçluyor resmen. "Ah öyle mi? Kusura bakma ama her kadın doktor olamıyor diye bu onları aşağılamanı gerektirmez. Sandığından çok daha kültürlü olabilirim."

Engin dalga geçerek gülüyor "Sen de kusura bakma ama her adam Ömer Şanlı kadar zengin değil ve pahalı mekânlara gitmiyor diye, bu onların kültürsüz olduğunu göstermez."

Hiçbir şey anlamayan Berna ve Hakan bizi bir araya getirmenin kötü bir fikir olduğunu düşünüyor olmalılar.

Berna araya girme ihtiyacı duyuyor "Vazgeçtim. Bu gece Tabu oynamayalım."

Engin meydan okuyor "Benim için sorun yok. Ben oynayabilirim. Oyun partnerimin açığını kapatacak kadar güveniyorum kendime."

Ben de aşağı kalmıyorum "Ben de oynamak istiyorum. Herkesin algılama seviyesine inebileceğime inanıyorum."

Berna ile Hakan şaşkın ve çaresiz birbirlerine bakıp oyunu başlatıyorlar.

İlk tur bizim. Anlatmaya başlıyor. Zamana karşı yarışıyoruz.

"Sana ben ne derim?"

"Kelime kötü bir anlam mı içeriyor?"

"Hayır ama en belirgin özelliğin ne?"

"Sevimli? diyorum.

"Ne demezsin. Neyin üzerinde durursun?"

"..." düşünüyorum. "Eee başka kelime..."

"Of tamam. Bebeklere neden patik alınır?"

"Giysileriyle takım satıldığı için" diyorum doğal bir şekilde. Kuzenim hamileyken bebek alışverişine beraber giderdik de...

Engin bir eli belinde diğeriyle ensesini sıvazlıyor "Yuh! Sana bişey anlatmak deveye hendek atlatmak gibi."

Azarlıyorum "Sen de doğru dürüst anlat. Ne öyle konudan konuya" Berna ilk dakikanın bittiği uyarısını yapıyor.

Yasak kelimeleri söylemeden bana konuyu anlatmak için birkaç saniye kafasını toparlıyor.

"Tamam her şeyi unut. Sen ve ben yan yana durduk mu ilk fark edilen nedir?"

Kahkaha atıyorum "Senin bana hiç yakışmadığın mı?"

Engin köpürüyor. Dönüp Berna ve Hakan'a şikayet ediyor. "Resmen sabote ediyor. Ya bilmemek için uğraşıyor ya da tam salak."

"Doğru konuş" diyorum. "Adam gibi anlatsan anlarız herhalde. Kelime hazinen çok zayıf. Daha fazla okumalısın bence" diye gıcık veriyorum.

"Olur, senden kitap ismi alayım da yarın ilk iş gidip alırım." diyor ters ters.

"Kalk ayağa."

"Ne?"

"Kalk dedim..."

"Ne kalkacam?"

"Bir kere de söz dinle be... Bişey anlatıyoruz."

"Ha tamam o zaman." diyerek kalkıyorum. Berna son dakikaya girdiğimizi hatırlatıyor.

Karşı karşıya duruyoruz. Gözlerine bakmamaya çalışıyorum. "Bana bak" diyor.

"Ne tuhaf anlatma yöntemin var." Berna'ya dönüyorum bu tarz hareketler oyunda normal mi?"

Hakan şaşırıyor. "Hareketleri bilmem ama partnerini şikâyet etmek normal değil. Aynı takımdasınız unuttun mu?"

"Ha doğru ben bu adamla hiçbir koşulda aynı safta olmamaya yeminliydim de..."

"Aman çok meraklıydım sana" dedikten sonra o da Berna'ya dönüp "Neden takım değiştirmiyoruz?" diye soruyor.

Berna hakem olmaktan sıkılmış ve gerilmiş olarak son kırk beş saniye olduğunu hatırlatıyor.

"Bana bak" diyor yine Engin. İstemeye istemeye başımı kaldırıp bakıyorum.

Gözlerimiz buluşuyor ve birkaç saniye bakakalıyoruz.

Sonra Engin kendine gelip anlatmaya devam ediyor "Şimdi söyle bakalım uyumsuz olan ne? Çağla senden nasıl farklı?"

Daha akıllı, daha iyi işi var, daha güzel, hah buldum. "Daha uzun?" diyorum.

"Evet. Sen onun gibi olmak için ne giyersin?"

"Onun gibi olmaya çalıştığım falan yok" diye dikleniyorum.

Berna saymaya başlıyor son on saniye.

"Leyla saçmalama cevap ver."

"Leyla deme bana."

"Leylasın işte... Leyla gibisin bir kelimeyi bulamadın. Sadece boş kafalı değil aynı zamanda şaşkının tekisin."

"Bana sadece arkadaşlarım Leyla gibisin der ve sen benim arkadaşım değilsin."

Berna sayıyor "3–2–1."

"Topuklu ayakkabı" diyor ve odadan dışarı çıkıp mutfağa gidiyorum.

İçeride kısık sesle konuştukları konunun ben olduğumu biliyorum. Berna'nın gelip nasıl olduğumu sormasını bekliyorum ama kapıdan giren bir kez daha Engin.

"Defol." diyorum soğuk bir şekilde.

Az önce bana hakaret eden o değilmiş gibi "Senin için gelmedim zaten. Sigara içeceğim" dedikten sonra balkon kapısını açıyor.

Mutfak ile balkon arasında eşikte durup konuya girmeye çalışıyor. Biliyorum çünkü Berna'yı tanıyorsam, gelmemesinin tek nedeni Engin'i özür dilemeye mecbur etmiş olmasıdır.

"Az önce..." diye konuşmaya başlıyor sözünü kesiyorum.

"Hiç nefesini tüketme. Berna'nın seni zorladığını biliyorum. Özür dilemene gerek yok çünkü umurumda değilsin. Söylediklerin de bir kulağımdan girip diğerinden çıkıyor. Sen benim için aynı ortamda olmak zorunda olduğum ama aslında var olmayan birisin. O yüzden istediğini söyle fark etmez!" dedikten sonra ona arkamı dönüp çay yapacakmış gibi su ısıtıcısının düğmesine basıyorum. Biraz oyalandıktan sonra ensemdeki bakışlarından rahatsız olup, salona gitmeye karar veriyorum. Dönmemle ona çarpmam bir oluyor. Aramızda birkaç santim var ancak. Kısık sesle beni şok edecek sözleri söylüyor "Keşke günlük hayatta da, yatakta iyi olduğun kadar olsaymışsın."

Ellerimle tezgâha dayanıp destek alıyorum. Onun gidişini izlerken, saatlerdir unutmaya çalıştığım düşünce tekrar aklıma geliyor. Çayımı alıp içeriye girdiğimde, her şeyin yolunda olduğunu göstermek için Berna ve Hakan'a gülümseyip, Engin'den mümkün olduğunca uzak bir köşeye oturuyorum.

Oyuna kaldığımız yerden devam ediyoruz ama ne Engin bana ne de ben ona sataşıyorum. Gecenin geri kalanının vukuatsız geçeceğinden emin olduğum sırada nedense Berna aniden duygusal bir gelgit yaşamaya karar verip, nefessiz kaldığını iddia ederek, Hakan'la salonda baş başa kalmak istiyor. Engin'i oya-

lamamı söylüyor. Hamilelik konusunda panik atak krizine girmenin tam sırası yani. Her şey sigara yüzünden başlıyor. İçinde dayanılmaz bir sigara içme arzusu duyarak eli sehpanın üzerinde duran Engin'in paketine uzanınca Hakan tatlılıkla uyarıyor. Ama Berna'nın tuhaf solunum sistemi, normal insanların tersine her nasılsa sigara içmediği zaman tekliyor. Nefes alamadığını söyledikten sonra bir sigara alıp yakıyor. Hakan elinden kapıp kül tablasında söndürünce aralarında şifreli konuşmalar başlıyor. Bu sefer izleyici olan Engin ve ben tabii... Ben hamileliği bildiğim için olaya hâkimim ama Engin'in suratını görmelisiniz. Şaşkın bakışları, bir süre sonra şüpheli bakışlara dönüşüyor. Aman zaten Berna ve Hakan da kimi kandırıyor ki? Şifreli dedikleri konuşma aslında lütfen boşlukları doldurunuz testleri gibi. Zaten boşlukları da kaş göz işaretleri ile dolduruyorlar. Konuşma şöyle ilerliyor.

"Berna'cım sigara içmemen gerek unuttun mu?" deyip hani doktor ne demişti dercesine gözleri bir o yana bir bu yana oynuyor.

Berna da omuz silkip "Yarın bırakırım. Bir geceden bir şey olmaz" diye karşılık veriyor.

Sigarasını yakıp henüz bir nefes çekmişken uzanıp parmakları arasından kapan Hakan "Ama sence de sorumsuzca bir davranış değil mi? Özellikle başkalarının sağlığını da etkiliyorken."

Engin kendi için sorun olmadığını belirterek paketten bir tane alıp yakmaya hazırlanırken Hakan onu uyarıyor. Ben de öksürüyor numarası yaparak "dokunuyor" diyorum.

Berna'nın bu bebeği bu kadar kolay kabullenmesine şaşırmıştım zaten. O hiç de domestik bir tip değildir. Onu bebeğin altını değiştirirken ya da daha da korkuncu emzirirken düşünemiyorum.

Berna hışımla kalkıp içeri gidince Hakan da onu takip ediyor. Bir süre sessizce oturduktan sonra Engin'in şüpheyle bakan

gözlerini bana diktiğini fark edip "Ne bakıyorsun?" diye terslıyorum.

"Bunlar ne iş çeviriyor biliyorsun değil mi?" diyor.

Gözlerimi devirip ofluyorum "Ben hiçbir şey bilmiyorum. Hakan'a sor bence."

Engin'in suratında alaycı bir gülüş beliriyor "Hayret doğrusu. Senin kadar iyi yalan söyleyen birine göre çok düşük bir performans sergiliyorsun doğrusu."

"Yani?" diyorum sabırsızca.

Ciddileşiyor "Yani yalan söylediğin çok açık."

Aklıma geliyor "Sen ne zaman eve gideceksin?"

"Sana ne?"

"Benim evimdesin hatırlatırım."

"Aynı zamanda Berna'nın evi. Ve ben seni değil onu görmeye geldim."

"Mümkünse onun için de gelme bundan sonra. Mümkünse karşıma çıkma bir daha" diyorum acımasızca. Çünkü daha önce mutfakta dediklerini unutmuş değilim.

O da aynı acımasızlıkla karşılık veriyor "Ben de aynı şeyi senin için düşünüyorum. Karşıma çıkıp durmandan bıktım. Bir daha başın derde girdi mi yanında yürüyüp geçeceğimden emin olabilirsin."

Dalga geçerek gülüyorum "Lütfen öyle yap. Çünkü sana selam versem sonum hastanelik oluyor."

Bakışları ayak bileğime kayıyor "Bakıyorum da engel tanımıyorsun. Sakat sakat hiçbir eğlenceden geri kalmıyorsun. Artık yarın denize falan da girersin."

Havayla saçımı geriye atıyorum "Tabii gireceğim ne sandın! Bu gecenin bütün tatsızlığını üzerimden atacağım yarın bol bol güneşlenerek."

"İyi denize açılmışken hazır Ömer Şanlı seni güneye falan kaçırsa da İstanbul rahat bir nefes alsa."

Gıcık alıyorum bu adamın hazır cevaplılığından. "Sen neden defolup gitmiyorsun İstanbul'dan. Yıllık iznin falan yok mu senin?"

"Bak iyi fikir. Çağla'yla da konuşayım biz bir tatil yapalım. Ama önce işimizi ayarlamamız gerek ne de olsa çalışan insanlarız biz. Sevgili parası yemiyoruz."

Bu hakaretiyle fitilimi ateşliyor. "Ben de sevgili parası yemiyorum!"

"Henüz" diyor sinir bozucu bir şekilde.

"Sen hayatımda tanıdığım en kaba, en kişiliksiz erkeksin. Bana söylediklerine bakan seni doğru dürüst biri sanır. "Ama" diyorum kızgın bir fısıltıyla "daha dün gece sevgilini aldattın."

Yüz ifadesi değişiyor. Beni bunu kullanmaya mecbur bıraktı yoksa ben o konunun bir daha gündeme gelmesini istemiyorum.

"Sen de" diye karşılık veriyor dişlerinin arasından "daha dün gece başka erkeğin kollarındayken bu gece yeni bir ilişkiye başlıyorsun. Muhtemelen yarın akşam da onun yatağında olursun."

"Sen ne cesaretle" deyip hışımla kalkıyorum üstüne yürüyorum. "...bana öyle bir şey söylersin. Nasıl böyle bir şey ima edersin? Önce dön de kendine bak. Bugün sevgiline kolunu atarken hiç tiksinmedin mi kendinden? Ben dün Ömer Şanlı'nın sevgilisi değildim. Bugünse daha birbirimizi yeni tanımaya başladık. Sen bilmem kaç aylık..."

"Bir yıl" diyor utanmadan.

"Bir yıllık sevgilini bir çırpıda aldattın. Hiç düşünmeden. Neymiş anın büyüsüne kapılmışmış. İçkili bile değildin. Hiçbir bahanen yoktu. Ama umurunda değildi di mi? Şimdi kalkmış..." derken nasıl olduğunu inanın ben de bilmiyorum ama beni kendine çekiyor, dengemi kaybedip kucağına düşüyorum. Sonra sertçe öpmeye başlıyor. Sanki o gece ona yaptığım her şeyin dersini vermek istercesine. Sanki beni istediği an ona karşı gelemediğimi gözüme sokmak istercesine.

Ne düşündüğünüzü biliyorum. Öpücüklerine karşılık verdiğim için delirmiş olmalıyım. Bu öpücüğü reddetmek için o kadar çok nedenim sayabilirim ki... Ömer, Çağla, Berna, Hakan ve en önemlisi Engin!

Kısa bir süre hiçbiri aklıma gelmiyor. Sadece üzerimdeki yoğun elektriği duyumsuyorum. Yapmak zorunda hissediyorum. Sanki onu öpmezsem içimdeki ateş beni yakacakmış gibi. Sanki Engin'le aramızdaki seviyesiz, dayanılmaz, insanı çarpan, zararlı şeyi sistemimden atabilmem için yine Engin gerekliymiş gibi. Sonunda aklım başıma gelip de onu kendimden hışımla ittiğimde salonun girişinde hayretle bize bakan Hakan ve Berna'yı fark ediyorum. Engin de aynı derecede şaşkın...Tek kelime etmeden ve hiçbirine bakmadan derhal Engin'in kucağından kalkıp odama gidiyor, kapıyı kapatıyorum. O gece Berna dahil hiç kimseyle konuşmak istemiyorum.

Ona karşı tamamıyla kirli duygulardan oluşan bir çekim duyuyorum. Bu yüzden kendimden utanıyorum, iğreniyorum... Ömer'e karşı duygularımı tanımlayacak renk beyazsa, Engin'e karşı olanları tanımlayacak renk siyah olur ancak. Pis, karanlık ve merak uyandırıcı. Hepsi bundan ibaret. Üzerine ne bir ilişki ne de bir gelecek kurabileceğiniz hisler bunlar.

Berna ve Hakan evde olmasaydı, olabilecekleri tahmin edebiliyorum. İkisine karşı o kadar mahcup olmuş durumdayım ki... Berna'dan rica edeceğim Hakan bir süre ben varken buraya gelmesin. Ve o şeytanı bir daha burada görmek istemiyorum. Hem de hiç!

Bütün gece uykum kaçmış bir şekilde yatakta dönüp durduktan sonra sabahın ilk ışıklarıyla kalkıp duş alıyor ve giyinmeye başlıyorum. Özenle hazırlanırken kendime bembeyaz bir geleceğe doğru yol almakta olduğumu hatırlatıyorum. Bunu mahvetmemem gerekir.

Ömer beni bu sefer şoförüyle almaya geliyor. Beraberce teknenin demirli olduğu marinaya giderken sessizliğim dikkatini çekiyor.

"İyi misin?" diye soruyor.

Gözlerinin içine baksam dün gece ne korkunç bir şey yaptığımı anlar diye korkuyorum. Bakışlarımı kaçırarak "Hı hı. Gece eve misafir vardı pek uyuyamadım da" diyorum.

Gülümseyerek elimi avucunun içine alıyor. "Bugün teknede bol bol dinlenirsin. Adaların orada kuytu bir yerde demir atacağız. Seni hiç kimse rahatsız etmeyecek söz veriyorum."

Sadece düşünmesi bile keyfimi yerine getiriyor. Sıcak bir tebessümle karşılık veriyorum. Aman canım sonuçta adama ihanet etmedim. Alt tarafı bir öpücük ve zaten ben başlatmadım. Sadece durdurmakta biraz geç kaldım. Ama o da o anın şokundan. Evet, tamam her şey yolunda. Bu günü kendime zehir etmeyeceğim.

Marinaya vardığımızda araba teknelerin yanından geçerken hangisi olduğunu tahmin etmeye çalışıyorum. Bir yığın irili ufaklı tekne var. Bazıları muhteşem, bazıları şık, bazıları idare eder. Ama sonunda Ömer Şanlı'nın teknesinin önünde durduğumuzda en görkemlisinin onunki olduğunu görmek beni hiç şaşırtmıyor doğrusu. Bu tekne değil resmen devasa bir yat.

Şoförün benim için açtığı kapıdan adımımı atıp, heyecanla arabadan iniyorum. Ömer'e dönüp neşeyle gülümsüyorum "Bu harika bir şey!"

O da sıcak bir gülümsemeyle karşılık veriyor sonra da yanıma gelip başımdan öpüyor. "Beğenmene sevindim. Bu gün şimdiye kadar bu teknede geçireceğim en güzel gün olacak şüphesiz. Varlığın renk katıyor her ortama" diyor. Etrafta Ömer Şanlı için çalışan personel olmasa ona sarılıp uzun uzun öpebilirim. Ama bunun için onunla yalnız kalmayı beklemem gerekecek sanırım.

İtiraf etmeliyim güneş içimi kıpır kıpır ediyor ve mutlulukla dolduruyor. Tekneye vuran tembel dalgaların sesini dinlemek müzik gibi geliyor kulağıma. Buzlu meyve kokteyli her an yanı başımda hazır. Bir şeye ihtiyaç duyduğum an sanki hissediyormuş gibi yanımda bitiveriyor biri.

Ömer'i ilk kez mayoyla görüyorum. Neyse ki slip mayo giymeye hevesli tiplerden değil. Şort mayosu içerisinde vücudu çok ideal görünüyor. Geniş omuzları ve kaslı kolları var. Rengim açık olduğu için canımın yanacağını söyleyerek sırtıma güneş kremi sürüyor. Ben güneş yağı sürüp önlü arkalı bir güzel kavrulmayı tercih etsem de, ona güvenmem gerektiği konusunda kararlı.

"Canım sahilde yanmakla aynı şey değil. Rüzgâr ve güneş cildine kat kat fazla zarar verir" diye açıklarken bana ilk kez canım dediğini fark ediyorum ve bir tuhaf oluyorum. İyi anlamda yani. Şu anda beni öpmesini her şeyden çok istiyorum ama etrafta ne kadar çok çalışan var.

Elimde olmadan söyleyiveriyorum "Ömer yanlış anlama ama bu kadar çok kişiye ihtiyacın var mı? Ben seninle baş başa kalmayı tercih ederim. Elini tutacak olsam önce sağıma soluma bakıp izleyen var mı diye emin olmam gerekiyor." Gerçi sırf el tutmaktan çekindiğim yok ya neyse... Benim kastettiğim daha yaramaz şeyler ama bunu da açıkça itiraf edecek değilim özellikle de bu denli seviyeli yaklaşan bir erkeğe.

Küçük bir kahkaha attıktan sonra eliyle birine işarette bulunuyor. Yanma yaklaşan genç çocuğun kulağına bir şeyler dedikten sonra hepsinin ortadan kaybolduğunu görüyorum.

Bana dönüp elini uzatıyor "Artık yalnızız rahatça tutabilirsin."

Aman ne büyük rahatlık. Ben elini tutmaktan fazlasını yapmak istiyorum ama... Ne yapıp ne edip ilişkimizi o noktaya getirmeliyim bir an önce... Aksi takdirde Engin'in fiziksel çekim alanına girdiğimde güçlü duramam.

Aklıma bir fikir geliyor.

"Ben çok ısındım aslında biraz içeriye girebilir miyiz?"

Çok doğal karşılıyor "Tabii neden olmasın. İyi fikir."

Az sonra teknenin salonu diyebileceğimiz bölümündeki rahat koltukta yan yana oturuyoruz. Şu ağırdan alma ve önce arkadaş olma meselesi fena halde aklımı kurcalıyor. Ömer'in kafasında basit bir imaja sahip olmak istemiyorum ama en azından tam olarak ne kadar bekleyeceğimizi bilsem... Mecburen ilk adımın ondan gelmesini bekleyeceğim artık napalım.

Derken yanımda oturan Ömer havadan sudan bahsedip, günümün iyi geçip geçmediğini soruyor. Ben cevaplarken işaret parmağıyla dizimin üzerinde tatlı tatlı daireler çiziyor.

Ben anlatmaya çalışıyorum ama aklım başka yerde. Sonunda yüzümü ona çevirip iyice yaklaşıyorum. O da karşılık veriyor ve dün geceki gibi başlayan ama çok çok daha iyiye giden bir öpücükle karşılık veriyor. Ben yine kendimden geçmiş bir halde gözlerim kapalı devamını beklerken duruyor ve bana bakıyor. Konuşmaya başladığında sesinden heyecanlandığını anlıyorum.

"Bekleyeceğimizi söylemiştim biliyorum ama ne kadar bekleyebileceğimden emin değilim." diyor gayet ciddi bir şekilde.

Gözlerimi açıp onunkilere bakıyorum "Ben de." diye itiraf ediyorum.

Aramızda geçen konuşmanın ardından Ömer ayağa kalkıp bana elini uzatıyor. Beraber teknenin ona ait olan en büyük kamarasına gidiyoruz. Şimdi öncelikle şunu belirtmeliyim ki, teknede sevişmek su yatağında sevişmeye benziyor. Sürekli bir sallantı ve hareket var. Peki bu performansımızı olumsuz etkiledi mi? Kesinlikle hayır! Bu adamın iyi bir şey yaptığını her gördüğümde neden bu kadar şaşırıyorum anlamıyorum. Tam da beklediğim gibi olağanüstüydü. Engin ne kadar sertse, Ömer o denli düşünceliydi. Ama sakın yanlış anlamayın son derece ustaca ve isabetliydi hareketleri. Anladınız işte... Fazla detaya girdir-

mekten hoşlanmıyorum. Engin'le her şey o kadar hızlı olmuştu ki, Ömer ile hiç acele etmeden uzun uzun tadını çıkardık anın.

Belki aramızda olayların gidişatını çok hızlı bulanınız vardır. Ama ben bu özel anı onunla paylaşmış olmaktan çok mutluyum çünkü kafamda en küçük tereddüt kalmadı. Ömer bir erkekte aradığım her şeye ve daha fazlasına sahip. Engin'in tek yaptığı beni aşağılayıp, burnumun bir karış havada olduğundan bahsetmek.

Oysa Ömer ne istersem bana vermeye hazır. Üstelik yanında istediğim kadar şımarabiliyorum.

O benim çocuksu hallerimi seviyor. Ona enerji veriyormuş öyle diyor.

Hava yavaş yavaş kararmaya başladığında biz de marinaya girmiş bulunuyoruz. Tekne yanaşınca inip bizi bekleyen arabaya biniyoruz. Bu sefer arka koltukta çok daha rahat ve samimi oturuyoruz. Elimi avucunun içine alan Ömer'in omzuna başımı koyuyorum.

Kokumu içe çekip, bir öpücük konduruyor.

"Tatile gitmeliyiz. Seninle çok güzel zaman geçireceğimizden eminim."

Başımı kaldırıp ona bakıyorum. Dudaklarından öptükten sonra bu sefer başımı göğsüne yerleştirip "Ben de" diye cevap veriyorum.

Kendi kendine mırıldanırcasına konuşuyor benimle. "Tanıdığım bütün kadınlardan o kadar farklısın ki. Dünyaları önüne sersen de, bir küçük tebessüm etmeyen kadınlarla dolu çevrem. Oysa seninle sadece bir gece ve bir gün geçirdim. Şimdiden ömrüm boyunca bana yaşatılandan çok daha fazla heyecan ve mutluluk yaşattın. Senin insanları kendi etrafına çeken bir enerjin var. Cıvıl cıvılsın. Hayatıma girdiğin ilk andan beri renk katıyorsun. İyi ki varsın" diyor ve kollarıyla bedenimi sıkıca sarıyor. Şu anda yaşadığım mutluluğu 1'den 10'a kadar puanlandırın deselerdi cevabım 11 olurdu.

Arabası evimin önüne yanaştığı zaman, ikimiz de istemeden ayrılıyoruz birbirimizden. Ama şoförün inip dışarıda beklemesini söyledikten sonra rahatça uzun uzun vedalaşıyoruz.

"Birlikte uyuyamayacak olmamız ne kötü" diyor saçlarımı kulaklarımın arkasına iterken.

"Hmm evet" diye cevap veriyorum.

"Sonraki hafta sonu benimle kalır mısın?" diye soruyor etkileyici ses tonuyla. Hayır diyebilir miyim? Bana kalsa çoktan valizimi kapıp evine yerleşmiştim.

Başımı evet anlamında sallıyorum. Ama aklımın bir köşesine bir soru takılıyor. Hafta içi görüşmeyecek miyiz yani?

Sormaya çekiniyorum. Üstüne düşmek istemiyorum. Tekrar beni kollarını alıp tutkuyla öpüyor. İyi ki ayakta değilim yoksa geri çekildiğinde dengemi kaybedebilirdim.

Arabadan inip basamakları çıkıyor ve apartmana girmeden önce dönüp ona bakıyorum. Bana o gün teknede yaşadıklarımızı hatırlatan bir ifadeyle gülüyor.

Hafif mahcup bir ifade ile dudağımı ısırıp ona el sallıyorum.

Eve girdiğimde Berna ve Sedef'i kanepede yan yana oturmuş laflarken buluyorum. Sedef'e çabucak göz atıyorum ve Berna'nın ona henüz hiçbir şey anlatmadığından emin oluyorum. Sedef kendi geçen harika gecesini ve Burak'ı anlatmakla meşgul.

Berna ile göz göze gelmemeye özen göstererek ikisine selam veriyorum. "Vay prenses hazretleri gelmiş. Nasıldı günün?" diye soruyor Sedef heyecanla.

Berna mırıldanıyor "Gününü bilmem ama gecesini biliyorum." Neyse ki Sedef bana o kadar odaklanmış ki, onunla ilgilenmiyor bile...

"Harikaydı. Bütün gün enine boyuna güneşlendik, meyve kokteyli içtik. Harika bir teknesi var. Çalışanların hepsi çok kaliteli ve nazik. Ömer ise tek kelimeyle muhteşem bir erkek."

Berna imalı biçimde soruyor "Emin misin?"

Ona bakmadan cevap veriyorum "Tabii ki eminim."

Sedef hülyalı gözlerle bakıyor "Ne güzel ya peri masalı gibi." Sonra heyecanlanıyor "Birlikte oldunuz mu?"

Berna'nın gözleri üzerimdeyken hayatımda ilk kez en yakın arkadaşlarıma bu konuda yalan söylemek zorunda kalıyorum. "Ee hayır. Biraz ağırdan alıyoruz."

Berna yorumda bulunuyor "Dikkat etsin de fazla ağırdan almasın. Sonra atı alan Üsküdar"ı geçer ona göre."

Berna'nın tavırları beni çok geriyor. Belki de hamilelik yüzünden hormonları onu böyle yapmıştır. Her neyse burada oturup beni köşeye sıkıştırmasına izin verecek değilim.

Ayağa kalkıp odama gitmeye hazırlanıyorum. "Çok yorgunun. Duş alıp, biraz kitap okuyacağım sonra da yatacağım."

Odama varıp kapımı kapatmamla Berna'nın içeriye dalması bir oluyor.

"Konuşabilir miyiz?"

Tam bir mazeret uyduracakken araya giriyor. "Pardon yanlış ifade ettim. Konuşmalıyız" diyerek cevabımı beklemeden yatağımın üzerine bırakıyor kendini.

Dikkatini dağıtmak için hamileliğinden bahsetmeye çalışıyorum. "Ondan sonra bahsederiz" diyerek kestirip atıyor.

"Böyle davranamazsın. Ömer'le çıkmaya başlayıp aynı zamanda Engin'e mavi boncuk dağıtamazsın."

"Ben mavi boncuk dağıtmıyorum! Beni öpen oydu" diye itiraz ediyorum.

"Hakan ve ben olmasaydık evde bunun nereye gidebileceğinin farkında mısın sen?" diyor.

Bakışlarımı kaçırıp, anlamıyor ayaklarına yatıyorum. "Abartıyorsun bir yere gitmezdi. Ben onu çekici bile bulmuyorum. Hiç tipim değil bir kere."

Berna dalga geçerek gülüyor."Hah! Tipin değil demek. Çekici bulmuyorsun öyle mi?"

"Öyle." diyorum başımı dikleştirerek.

"Lili sen ya da Engin bizi salak mı sanıyorsunuz. Aranızdaki yüksek gerilime maruz kalan herkes fark eder ki, birbirinize karşı arzuyla dolusunuz."

"Ama beğenmiyorum onu diyorum anlamıyor musun?"

"Boş laf! Şehvetin beğeniyle alakası yok. Siz anahtar ve kilit gibi birbirinize uyuyorsunuz. Ve o anahtar senin kilidini açmayacak duydun mu? Çağla'ya yazık. Hadi Ömer'le daha işin başındasınız. Onlar bir senedir çıkıyor. Adam sevgilisine senin yüzünden ihanet ederse ve ilişkileri biterse hiç pişmanlık duymayacak mısın? Çünkü ikimiz de biliyoruz ki, sen bu adamla devam etmezsin."

Ne diyebilirim ki? Of ya beni ne kadar iyi tanıyor. Tek yanıldığı nokta gerçekten Engin' i çekici bulmuyorum. Hiç tipim değil. Ben maço erkek sevmem zaten.

Ama yine de Berna'nın Çağla'yı bu kadar düşünmesine bozuluyorum. "Amma da Çağlacıymışsın sen de!" diyorum elimde olmadan kıskançlığımı açık ederek.

Berua nefesini sesli bir biçimde veriyor. "Çağlacı olmak değil. Ama Hakan'ın anlattığına göre bu kız Engin'e iyi geliyor. Senin maymun iştahlılığın yüzünden bir senelik ilişki biterse üzülürüm doğrusu. O yüzden söz ver uzak duracaksın."

Merakıma engel olamıyorum. "Nasıl iyi geliyormuş Çağla ona?"

"Leyla! Söz ver diyorum" diye yineliyor Berna.

"Of ya tamam söz veriyorum. Sen eve çağırma, ortak plan yapma benim zaten onu özellikle arayıp bulduğum yok. Ama soruma cevap ver Çağla neden iyi geliyormuş?"

Berna bir an durup sonra pes etmişçesine omuz silkiyor. "Bundan bir sene önce Çağla ile tanışana kadar Engin hiç uzun ilişki yaşamazmış. Sürekli daldan dala konan, gecelik ya da kısa süreli ilişkilerinin adamıymış."

"Ee ne var bunda?" diye soruyorum asıl bomba kısmı duymayı bekleyerek.

"Bunda bir şey yok öncesinde var. Engin uzun zaman önce bir kıza âşık olmuş. Ama aslında Engin'in tarzı olmayan bir kızdı, diyor Hakan. Gezip tozmayı seven, aklı bir karış havada, pahalı zevkleri olan bir kızmış. Her nasılsa bir şekilde Engin'le yolları kesişmiş ve aralarında güçlü bir çekim oluşmuş. Engin kıza fena kaptırmış ama sonunda bir gece çalışırken, bir fırsat bulup kızın evine gittiğinde onu başka bir adamla yakalamış. Sonradan adamın çok zengin olduğunu öğrenmiş tabii. Kız Engin'e yalvararak anlatmaya çalışmış özür dilemiş. Onu ne kadar sevdiğinden ama hayatını hep ulaşamayacağı şeyleri arzulayarak geçirmek istemediğinden bahsetmiş. Kısacası para için Engin'den vazgeçmiş. Bu Engin'e çok koymuş. Ondan sonra resmen kadınlara karşı düşman olmuş. Tabir-i caizse kullanıp kullanıp bırakıyor hiçbirine bağlanmıyormuş. Hakan'ın dediğine göre onun ne hızlı çapkın olduğunu bilmeyen yokmuş. Neyse bir sene önce bir operasyon sırasında yaralanıp da Çağla'nın çalıştığı hastaneye kaldırılınca bunlar da tanışmışlar. Biliyorsun Çağla delikanlı kız dedikleri türden. Oldukça güzel olmasına rağmen çok aklı başında."

Sanki vurgulaması şartmış gibi... "Bakmış Engin bu kız cidden çok farklı. Zamanla ilişki başlamış aralarında. İşte artık biliyorsun. Şimdi Engin'den uzak dur. Unutma söz verdin."

Yatağımdan kalkıp gitmeye hazırlanırken dalgın dalgın mırıldanıyorum "Vay canına. Yine de dayanamayıp aldatıyor Çağla'yı." Berna durup "Ne?!" diye bağırıyor.

Toparlanıyorum hemen "Yani siz olmasanız aldatıyor olacaktı. Yani ben izin vereceğimden değil tabii de hani işte sen iddia ettin ya demin... Biz olmasak kim bilir işler nereye giderdi diye. Siz olmasanız ben de bu kadar güçlü direnmesem..." derken Berna'nın dudakları alaycı bir biçimde kıvrılıyor.

"Haklısın çok iyi direndin."

Anlamazlıktan geliyorum "Demek şartlar uygun olsa hiç düşünmeden aldatacaktı. Bence oturup kendini ve ilişkisini sorgulamalı" diyorum bilmişçe.

Berna ellerini kaldırıyor "Lili lütfen sana kalmadı elalemin ilişkisini mercek altına yatırmak. Sen kendine hâkim ol yeter."

"Teessüf ederim" diyerek başımı çeviriyorum.

Berna da odamdan çıkıyor.

Bakalım zaman ilerledikçe daha ne ilginç hikâyeler dinleyeceğiz Engin beyle ilgili diye düşünmekten alıkoyamıyorum kendimi.

Ertesi gün her zamankinden geç uyanıyorum. Dün o kadar yorulmuşum ki teknede geçen sürede. Bir işim, iş görüşmem olmadığı için evin içinde miskin miskin dolanıyorum. Kızlar erkenden hazırlanıp giderken geride yavaş yavaş etkisi geçmeye başlayan parfüm kokularını bırakmışlar. Önce hafif bir kahvaltı yapıp arkasından televizyonun karşısına geçip sabah programlarına göz gezdiriyorum. Kayda değer bir şey yok. Elime kitabımı alıp, ayaklarımı önümdeki sehpaya uzatarak okumaya başlıyorum. Saatler sonra, daha doğrusu ben saatler geçtiğini sanıyorken, kalkıp mutfak duvarında asılı duran saate bakıyorum sadece kırkbeş dakika geçmiş. Allah'ım ben ne yapacağım böyle boş boş diye düşünürken aklıma Ömer'i aramak geliyor. Tam telefonu kaldırmış numarasını tuşlayacakken kapı çalınıyor.

Açtığım zaman beni güzel bir sürprizin beklediğini görüyorum. Devasa bir gül aranjmanı... Tam 91 adet farklı renkte gülden oluşuyor. Nerden bildiğimi merak ediyorsanız saymadım tabii ki. Getiren çocuğun uzattığı kâğıdı teslim aldığıma dair imzalarken "Sahi kaç adet gül var burada?" diye soruverdim işte.

Heyecanla üzerindeki kartı açıp okuyorum. "Hafta sonuna kadar bekleyemeyeceğim. Bu akşam saat 20.00'de benimle buluşur musun?" Evde yalnız olduğuma göre rol yapmama gerek yok. Sevinç çığlığı atıp, telefona sarılıyorum.

Ömer'in cep telefonu üç kez çalıyor. Açılır açılmaz "evet!" diyorum heyecanla.

Hafifçe gülüyor. "Hoşuna gitmiş sanırım."

"Hem de çok. Günüme neşe kattı diyebilirim. O kadar sıkılıyordum ki..." diyorum nazlı nazlı.

Ömer de tam beklediğim gibi ilgi ve sevgiyle karşılık veriyor "Neden ne oldu ki canım?"

"İşsizim unuttun mu? Sabah uyanınca gidecek bir yerim yok. Hafta içi herkes çalışıyor buluşacak kimse de yok. Kısacası yapacak hiçbir şey yok. Televizyon kanalları da berbat."

Ömer beni sessizce dinliyor. "Neden çıkıp biraz dolaşmıyorsun? Alışveriş yapmak sıkıntını dağıtır."

Of çok rahatsız edici bir durum. Henüz o kadar yakın değiliz. Ona maddi sıkıntılarımı açmaya utanıyorum. Onun dünyasında ne kadar yabancı sorunlar bunlar değil mi?

"Eeee..." derken zaman kazanmaya çalışıyorum. Tamam buldum en iyi kıvırma yöntemi arabamı bahane etmek sanırım. "Arabam tamirde. Kaza yapmıştım ya." Bir iki saniye kazanın ayrıntıları gözümün önüne geliyor.

"Evet hatırladım. Daha çıkmadı mı servisten?"

Tamam durum iyice yüz kızartıcı olmaya başladı. Cidden parasızlığımı itiraf etmek zor geliyor.

"Şey işe başlayınca alacaktım. Ama işi alamadığıma göre bir süre orada kalacak. Hem daha iyi aslında. Benzin tasarrufu oluyor." Hay Allah fazla bilgi kaçtı ağzımdan.

Ömer bu konuda fazla yorumda bulunmuyor. Anlıyorum gibi bir şeyler mırıldanıyor. Umarım gözündeki itibarım sarsılmamıştır.

Biraz daha konuştuktan sonra toplantıya dönmem gerek diyor.

"Dönmen?" diye tekrarlıyorum.

"Evet aradığında toplantıdaydım. Seninle konuşmak için ara verdim" dediği an ona karşı öyle büyük bir sevgiyle doluyor ki içim anlatamam. Ömer Şanlı gibi iş konusunda son derece disiplinli bir adamın toplantısını bölmesi büyük fedakârlık.

"Tamam seni daha fazla tutmayayım" diyerek ona öpücük gönderiyor ve gece onu görmek için sabırsızlandığımı söylüyorum.

Yaklaşık yarım saat sonra tekrar kapı çalınıyor. Bu sefer gelen Ömer'in özel şoförü. Şaşırmış bir vaziyette soruyorum.

"Ömer Bey hazırlanıp, ona öğle yemeğinde eşlik etmenizi rica etti. Kendisini uğrayıp şirketten alacağız. Bu arada zaman kaybetmemek için beni size yolladı. Aşağıda bekliyor olacağım" diyor olabildiğince nazik, profesyonel ve mesafeli bir tavırla.

Ömer bugün sürprizlerle dolu doğrusu... Hemen gidip hazırlanmaya başlıyorum. İçinde kendimi bir yaz günü kadar pırıl pırıl ve enerjik hissettiğim lila rengi mini elbisemi giyiyorum. Saçlarımı ve makyajımı yaptıktan sonra sandaletlerimi ayaklarıma geçirip aşağıya, arabaya iniyorum.

Şoför yaklaşırken Ömer'in sekreterini arayıp varmak üzere olduğumuzu bildiriyor. Şirkete vardığımızda onu kapının önünde birileriyle konuşurken buluyoruz. Arabayı fark edince konuşmayı noktalayıp hızlı adımlarla yanımıza geliyor. O kadar yakışıklı görünüyor ki...

Şoförün açtığı kapıdan biner binmez beni sıcacık bir öpücükle karşılıyor.

"Düşündüm de neden İstinye Park'a gitmiyoruz! Hem güzel bir yemek yeriz sonra da etrafta turlarız. Bugün şansına toplantılarım hep sabahtı. Yani öğleden sonra çok da acil bir işim yok."

"Nasıl istersen" diyorum neşeyle. Allah'ım bu eğer bir rüyaysa uzunca bir süre uyanmak istemiyorum. Birden aklıma korkunç bir ihtimal geliyor. Ya arabayla kaza yaptığım zaman beni hastaneye götürdüklerinde verdikleri sakinleştiricilerin etkisiyle rüya âlemindeysem? Birden Ömer'in elini sıkıca tutuyorum. Diğer elimle de çaktırmadan kendimi çimdikliyorum. Of acıdı! Ama iyi haber hepsi gerçekmiş.

Güzel bir yemek yedikten sonra, soğuk içeceklerimizi yudumlarken Ömer kalkıp etrafta dolanmak ister miyim diye soruyor.

Tabii ki isterim! Eve dönüp tek başıma oturma sürecini ne kadar ertelersem o kadar iyi. Yani şu dakika bana tavla oynamayı önerse, balıklama atlarım teklifin üzerine. Gerçi tavla oynamayı bildiğimden değil ya... Olsun öğrenmek için de ekstra süre geçmiş olur.

Yürürken koluna giriyorum ve beraberce vitrinlere bakıyoruz. Jimmy Choo vitrininde harika bir sandalet görüyorum. Allah'ım ayakkabı dünyasında saatler geçirebilirim. Ne şeker şeyler hepsi. Rengârenk, cıvıl cıvıl... Yaklaşıp bakıyorum. Ve oldukça pahalı!

Tamam bozuntuya vermeden aslında yakından bakınca beğenmemiş gibi yaparak yoluma devam ediyorum. Ralph Lauren vitrininde denizci modelinde enine kırmızı lacivert ve beyaz çizgili bir elbise görüyorum. Mankenin üzerinde çok lezzetli görünüyor. Ona bakarken gözlerimin parlamasına engel olamıyorum. Ömer de fark etmiş olmalı ki neden denemiyorsun diye soruyor. Of ya çok utanç verici bir durum. Hafif mahcup bir şekilde başımı yana eğiyorum.

"Bilmem. Bence beni kısa ve şişman gösterir. Yani bu çok zayıf ve çok ince kadınlar için." derken aklıma Çağla geliyor. Onun Brezilyalı mankenlere benzeyen görüntüsüne karşı içimde kıskançlık karışık bir hayranlık duyduğumu kendime itiraf ediyorum.

Ömer tek eliyle belimi tutup beni kendine çekiyor ve yanağıma bir öpücük konduruyor. "Bence harika durur. Denemeden bilemezsin. Hem ben de merak ediyorum nasıl görüneceğini."

Çaresiz kabul ediyorum. Tek yapmam gereken üstüme geçirip sonra da eften püften nedenlerle beğenmediğimi söylemek. Ya da belki de taksitle alabilirim.

Soyunma kabininde ilk iş fiyat etiketine bakıyorum. Aman Allah'ım! Tek bir elbise için bu fiyat! Otuz altı aya bölmedikleri müddetçe bunu almaya cesaret edemem. Hem ya kartım limit aşımı nedeniyle reddedilirse. Rezil olurum! Peki o halde planım şu zor beğenen kadını oynamak.

Elbiseyi üzerime geçirirken kumaşının kalitesini hissetmemek mümkün değil. Sanki ipek ile beraber dokunmuş bir penye. Likralı ama sentetik bir karışımdan eser yok sanırsınız. Bu elbiseyle terlemeniz mümkün değil. Sanki içinde gizlenmiş özel klima sistemi var. Sonunda fermuarı çekip de aynaya baktığımda itiraf etmeliyim ki muhteşem görünüyorum.

Mini elbisenin geniş kayık yakası, omzumdan hafifçe düşerek omuz başımı seksi biçimde ortaya çıkarıyor. Göğüs kısmı bol aşağıya doğru hafifçe daralıyor ve kalça kısmına lastik işlenmiş. Bacaklarım incecik görünüyor. Satış sorumlusu bana onunla uyumlu ayakkabı veriyor. Yüksek ökçelerle bu sefer hem uzun hem ince görünüyor bacaklarım. Brezilyalı manken olamayacak kadar sarışınım ama İsveçli bir manken olabilirdim pekala diye düşünerek keyifleniyorum.

Ömer'in görmesi için kabinden çıkarken bir yandan da bu elbiseyi istememek için mantıklı mazeret üretmeye çalışıyorum. Çok kısa diyebilirim ama Ömer beni daha kısasıyla da gördü.

Şişman gösterdi diyebilirim ama bu da resmen saçmalık olur. En iyisi renkler beni açmadı demek sanırım.

Ömer beni gördüğünde gözlerinde beliren pırıltıdan onu ikna etmenin kolay olmayacağını anlıyorum.

Sonunda "Muhteşem görünüyorsun." diyor ve satış sorumlusuna dönerek "Alıyor!" diyor.

Zorla yutkunuyorum. İtiraz etme fırsatım bile olmadı. Bütün vücudumun yanmaya başladığını hissediyorum. Satış sorumlusunun yanımızdan uzaklaşmasını fırsat bilerek soluğu Ömer'in yanında alıyorum.

"Bb-ben bunu alamam."

"Tabii ki alabilirsin ve alacaksın." diyor Ömer gülümseyerek.

"Anlamıyorsun..." dedikten sonra derin bir nefes alıp, bir çırpıda söylemeye karar veriyorum. Ne kadar çabuk olursa o kadar iyi diye düşünüyorum. "Benim onu alacak param yok."

Gayet doğal bir şekilde karşılık veriyor. "Ama benim var ve sana hediye etmek istiyorum."

Tamam biliyorum şu dakika "Ama ben senden böyle bir hediye kabul edemem!" diye direnişe geçip, hatta beni bu şekilde satın almaya çalıştığı için afra tafra yapıp, suratımı asarak hızla üstümü değiştirmeye gitmem gerektiğini düşünüyorsunuz. Ne de olsa erdem sahibi, manevi değerleri güçlü, hayatta paradan daha önemli şeyler olduğunu bilen olgun bir kadın böyle yapar.

Pardon ama kimi kandırıyorsunuz? Sevgiliniz Ömer Şanlı ve sizi şımartmak istiyor. Siz de değer yargılarından dem vuruyorsunuz öyle mi? Şimdi ısrarla benim de öyle yapmam gerektiğini düşünenleri hayal kırıklığına uğratacağım için üzgünüm ama gerçek hayata hoş geldiniz!

Kısacası birazcık itiraz ediyor, yarı buçuk hayatta olmaz dedikten sonra eh napalım o zaman diyerek kabul ediyorum.

Tabii bu tip şeylere alışmak çok kolaydır. Bir kez kapıyı açmaya görün ardı arkası kesilmez. Kısacası Ömer ile geçen iki saatlik alışveriş seansı sonunda, bir elimde poşetlerim ve diğerinde keyifle yaladığım dondurmamla kendimi tüm sıkıntılarımdan arınmış hissediyorum.

Ömer ne yazık ki artık şirkete dönmesi gerektiğini söylüyor. Ama akşam nasılsa yine buluşacağız. Bu arada ben de yeni aldıklarımı deneyerek hiç sıkılmadan zaman geçirebilirim.

Arabaya yaklaşırken şoför benim ve Ömer'in elindeki poşetleri (ah evet poşetlerin bir kısmı da Ömer'de...Ne var yani?! Bana "kendimi, onun yanında hiçbir şey gizleme gereği duymayacak kadar yakın hissetmem gerektiğini" söyledi. Ben de dediğini uyguluyorum) almak için atılıyor.

Arabaya biner binmez yanağına, istediği oyuncağı almış küçük bir kız kadar neşe dolu ve cıvıl cıvıl bir öpücük konduruyorum. Daha fazlası için akşamı beklemesi gerek. Şoförün yanında çok da abartamam ne de olsa koruması gereken bir imajı var. O Ömer Şanlı! Ve benim sevgilim... Düşüncesiyle keyiflenerek, arkama yaslanıp dışarıyı seyre koyuluyorum.

Akşam için özenle hazırlanıyorum. Nereye gideceğimizi bilmiyorum ama söz konusu Ömer olunca sıradan bir yer olmayacağına adım gibi eminim. Görgüsüzlük ederek, o gün aldığımız giysilerden giymeyeceğim. Sanki başka giysim yokmuş gibi... Şarap rengi, kalın askılı elbisemi giyiyor ve canlı bir makyaj yapıyorum. Çünkü kendimi çok canlı hissediyorum. Berna ve Sedef eve geldiklerinde odamda hazırlanmakla meşgul olduğum için konuşamıyoruz. Nihayet salona gittiğimde Sedef heyecanla atılırken, Berna soğukkanlılıkla karşılıyor.

"Lili çok hoş görünüyorsun ama bugün pazartesi. Böyle bir günde ne planın olabilir ki?"

Kıkırdıyorum "Ben de bilmiyorum. Ömer 'akşam benimle buluşur musun' dedi. Ama tam olarak neden bahsettiğini bilmiyorum."

Berna burun kıvırıyor "Senin için oteli kapattırmış olabilir ya da belki de özel jetiyle Paris'e akşam yemeğine gidersiniz."

Berna'nın tavrını kırıcı buluyorum doğrusu. "Seni hiç anlamıyorum. Engin'den uzak dur diyorsun ama Ömer ile olmama sevinmiyorsun."

Sedef dehşetle irkiliyor "Engin'den neden uzak durmasını söylüyorsun ki?" diye soruyor Berna'ya.

"Tebrikler az önce yine 'leylalık' yaptın. Anlat Sedef'e."

Ters ters baktıktan sonra başımı Sedef'e çeviriyorum. O ise olaylardan dışlanmış olmaktan fena halde bozulmuş görünüyor.

"Berna Engin'in benden hoşlandığını düşünüyor" diyorum kısaca.

Berna öksürüyor.

"Tamam, benim de ondan hoşlanıyor olduğumu da ki bu koca bir yalan."

"Eminim öyledir" diye dalga geçiyor Berna.

"Berna biliyor musun senin şu her şeyi bilen havalarına çok gıcık olmaya başladığımı bilesin!"

Berna sinirli bir kahkaha atıyor "Hah! Şimdi mi sinir olmaya başladın? Yani 10 yıl olmadın ama şimdi sinirlerini bozuyor öyle mi?"

"Aynen öyle" diye dikleniyorum.

Sedef araya giriyor "Size inanamıyorum! Hani her şeyimizi paylaşıyorduk? Beni dışladığınız başka hangi konular var mı merak ediyorum doğrusu!"

Berna ile bakışıyoruz. Sen söyle diye başıyla işaret ediyor. Omzumu silkip, bakışlarımı yere çevirerek mırıldanıyorum "Bir de öpücük var."

"Olamazzzzz!" derken, hayretten Sedef'in gözleri fal taşı gibi ağzı da mağara gibi açık kalıyor bir süre. "Peki ondan hoşlanıyor musun?"

Berna ile aynı anda cevap veriyoruz "Evet!" "Hayır!"

Gidip öfkeyle kendimi kanepeye atıyorum "Hayır! Hayır! Hayır! Sadece bir anlık boşluğumdan faydalandı. Ömer ile harika bir gece geçirmiştim. Şarap içmiştim ve... Ve işte o budala ne olduğunu anlamadan, muhtemelen beni sinir etmek için, kolumdan tutup çekti ve ben dengemi kaybedip kucağına düştüm. Sonra da utanmadan beni öptü. Hepsi bu işte!"

Berna atılıyor "Tamam şimdi de bizim durduğumuz yerden nasıl göründüğünü anlatıyorum. Leyla adamın kucağına yerleşmiş öyle ki ayaklarını onun bacaklarının üzerine uzatmış, elleriyle adamın ensesini kavramış ve hatta yanlış hatırlamıyorsam dilini de ağzına sokmuştu."

Sedef "Şaka yapıyorsuuuuun" diye abartılı tepki veriyor bunda bu kadar şaşıracak ne varsa artık.

Sanki İran'da yaşıyoruz ve ben başörtüsü takmayı reddediyorum gibi.

"Tam olarak öyle değil!" diye itiraz ediyorum. "Bir kere ellerimle onu sarmadım tam tersine itiyordum. Dilini ağzıma sokan oydu ben de dilimle geri itmeye çalışıyordum. Napim adam çok iri ve güçlü bense ufacık ve zayıfım." Bir yandan da koltukta büzüşmüş, olduğumdan da minik görünmeye çalışıyorum belki Berna insafa gelir diye.

"O işler boya bakmaz güzelim. Nitekim Hitler de minicik adamın tekiymiş ama bütün dünyaya bela olmuş."

"Pes yani beni Hitler ile karşılaştırdın ya... Berna bir şey dicem senin derdin ne? İşte dediğin gibi Ömer'e bütün ilgimi alakamı yöneltiyorum."

Sedef ıslık çalıyor "Vay be bir tarafta her kadının hayallerinin prensi... Diğer tarafta seksi ve haşin bir erkek. Biraz da serseri ruhlu" diye eklemeyi ihmal etmiyor.

"Seksi değil!" diye itiraz ediyorum.

"Bence öyle ama. Zaten sana olan ilgisini sezmiştim."

Gözlerimi deviriyorum "Sen hiçbir şey sezmedin."

Sedef inat ediyor "Evet sezdim. Aranızda çekim var. Bana kalırsa birlikte olana kadar da bu çekimden kurtulamazsınız."

Berna gözlerini dikmiş bana bakıyor. "Sen ne yapıyorsun?"

"Ne?" diyorum ben de etrafıma bakınarak. "Ne yapıyorum ki?"

"Sen alt dudağını ısırıyorsun."

"Eee" diyorum sabrımın taşmasına az kalmış bir halde.

"Seni tanırım eğer dudağını ısırıyorsan ya yalan söylüyorsun ya bir şey gizliyorsun ya da suç işlemek üzeresin demektir. Sedef az önce dediğini tekrarla."

Ayağa kalkıyorum hışımla. Bu resmen saçmalık. "Bu resmen saçmalık!" diyerek salondan çıkmaya yelteniyorum. Berna fırlayıp önümü kesiyor.

"Bak hamilesin bence artık böyle ani hareketler yapmamalısın" diyorum dikkatini bütünüyle dağıtmayı umarak.

Berna önümde duruyor. Yanından geçmek için bir hamle yapıyorum. O da yana kayıyor.

"Çekilir misin?" diyorum afra tafrayla.

"Sadece bir kez soracağım ve gözlerimin içine bakacaksın" diyor işaret ve orta parmağını gözlerimi oyacak gibi bana doğru tutarak. Başımı geri çekmesem cidden oyacak yani...

"Engin'le yattın mı?"

"Tabii ki hayır."

"Yattın di mi?"

"Hani bir kez soracaktın?"

Elini bacağına vuruyor. "Tahmin etmeliydim. O öpücüğün öncesi olduğunu tahmin etmeliydim. Ne aptalım."

"Ben öyle bir şey demedim." Sonuna kadar inkâr et prensibine sıkı sıkıya sarılıyorum.

"Demene gerek yok."

Sedef neyse ki Berna kadar yargılayıcı değil. O daha çok olayın içeriğiyle ilgileniyor.

"Nasıldı anlatsana?" diyor koltukta öne doğru eğilerek.

"Hiç bir şey anlatmayacağım. Çünkü hiçbir şey olmadı. Şimdi izin verirseniz sevgilimle buluşana kadar odamda, yani huzurlu olacağım tek yerde olacağım." Arkamı dönmüş giderken Berna sesleniyor. "Bizi kandırabilirsin ama kendini kandıramazsın."

Az sonra Ömer beni almaya geldiğinde öyle keyifsizim ki, neredeyse geceyi iptal etmeyi düşünüyorum. Ama beni sevgiyle kucaklayışı ve tutkuyla öpüşü bunun, yani onunla olmanın tam da ihtiyacım olan şey olduğunu görmemi sağlıyor.

Bu gece beni evine götürüyor ama şu kadarını söylemeliyim ki bundan daha iyi bir yere götüremezdi. Ne kadar şahane bir evi olduğunu anlatabileceğimi sanmıyorum. Zaten henüz sadece salonu ve tuvaleti görmüş bulunmaktayım. Tek kelimeyle muhteşem. Boydan boya sürgülü kapılardan bahçeye açılan salonda, terasın tam dibinde çok romantik bir sofra hazırlanmış. Ömer ile ilgili en sevdiğim şey, o kadar kendinden emin, o kadar kişilikli ve cesaretli ki, normalde erkeklerin yapacağı gibi yakınlaşmaktan kaçmak yerine, tüm kalbini hiç tereddütsüz ortaya koyuyor.

Zaten şu anda da bilmem kaç kadeh kırmızı şaraptan sonra, bana kendinden bahsetmeye başlıyor. Gerçekten onunlayken içtiğim kadehleri saymayı unuttuğumu fark ediyorum. Böylece terasta uzanma koltuğunda berberce uzanmış, denizden gelen tatlı esinti ve gökyüzünde göz kırpan yıldızlar eşliğinde hayatımın en keyifli sohbetini ediyoruz.

"Ben her konuda atak olmuşumdur. Buna aşk da dâhil. Geç kalmanın nelere mal olacağını ben de en acı şekilde hayat denen öğretmenden öğrendim" diyor kollarım bana sarmış gözleri uzaktan hareket etmeden duran bir yük gemisine kilitlenmiş halde.

Merakıma engel olamıyorum ve bana güven veren göğsüne dayadığım başımı kaldırarak soruyorum. "Nasıl dersler?"

O da bakışlarını yük gemisinden çekip bana eğiyor. Saçlarımı öpüp kokluyor. "Yıllar önce ilk aşkımı ve ilk büyük anlaşmamı kaybettiğimde, şunu anladım ki hayatta kararlı ve hızlı olacaksın. İki çeşit insan vardır. Biri fırsatların üstüne atlayanlar diğeri de onu izleyenler. Hayat herkesin önüne birçok şans sunar. Bunları nasıl değerlendireceğin sana kalmış."

"Ama herkes aynı derecede şanslı olmuyor" diyorum.

Kabul etmediğini gösterircesine başını iki yana sallıyor "Dünyanın en başarılı ve en zengin insanlarına bakarsan hiçbiri aslında doğuştan şanslı değil. Çoğu parlak bir fikir yakalayıp bunu fırsata dönüştürmüştür Microsoft'un kurucusu gibi..."

"Ama sen de çok başarılısın ve zekisin" diyorum safça.

"Benim de toy ve tecrübesiz olduğum zamanlar vardı" diye karşılık veriyor gülümseyerek.

Hala istediğim bilgiyi alabilmiş değilim. Tekrar o konuya dönme ihtiyacı duyuyorum "Şu ilk aşkın... Onu nasıl kaybettin anlatsana..."

Bana çok uzun gelen ama aslında kısa bir sessizlik oluyor. Sanırım benimle paylaşma ya da benim duymaya hazır olup olmadığım konusunda tereddütleri var. Cesaretlendirmek istiyorum.

"Ben duymak istiyorum ama istemiyorsan anlatmak zorunda değilsin."

"Onun ailesiyle benimkilerin arasında çok eskiye dayanan bir anlaşmazlık vardı. Birlikteliğimize ilk başından beri karşı çıktılar. Ama yapabilecekleri çok da fazla bir şey yoktu. Yaklaşık üç sene çıktıktan sonra mastır için Amerika'ya gitmeye karar vermiştim. Daha doğrusu babam bu konuda ısrarcıydı. Bizim ailede bir gelenek vardır. Kendi şirketimizde çalışmaya başlamadan önce iyi bir eğitim almalı ve başka bir firmada en az iki yıl deneyim kazanmalıydık. O, yani âşık olduğum kız

mastırdan önce evlenmemizi ve beraber Amerika'ya gitmemizi önderdi. Oysa ben babamın sözünü dinleyip önce mastırı bitirip, sonra da iş tecrübemi kazandıktan sonra aile şirketlerinden birinin başına geçtikten sonra onunla evlenmek istedim. Daha kararlı daha ısrarcı davranabilirdim. Daha gerçekçi olabilirdim. Uzak mesafede bir ilişki sürdürmenin neredeyse imkansız olacağını bilmeliydim. Ama dediğim gibi tecrübesiz ve fazlasıyla iyimserdim. Sonuç olarak geçirdiği zor zamanlarda yanında olmadım. Önce şirketleri darboğaza girmişti. Hisselerin yüzde ellisini satarak babası batmaktan kurtulmuştu. Sonra annesini kaybetmişti. Ve bu zamanlarda yanında benim yerime yeni iş ortaklarının oğlu olmuştu. Yurtdışından dönmeme daha bir sene vardı ama ilişkimiz çoktan hızla yokuş aşağı inmeye başlamıştı. Yeterince hızlı ve kararlı olamadığım için... Önceliklerimi başkasının belirlemesine izin verdiğim için onu kaybettim. İstanbul'a döndüğüm senenin yazında o da evlendi."

Neden bilmiyorum ama içimde bir dürtü bana sormamı söylüyor "Kimdi? Hangi ailedendi?"

Derin bir nefes alıp veriyor. "Özkanlı." dediği an nabzımın hızlandığını hissediyorum.

Bahsettiği ülkenin en büyük tekstilcilerinden. Ömer'in bu sektöre yatırım yapma nedeninin kişisel olduğunu söyleyişi aklıma geliyor. Acaba hâlâ... Hâlâ mümkün olabilir mi?

Lafı dolandırmadan, son derece doğal bir şekilde soruyorum. "Bu yüzden mi bu şirketi satın aldın?" Cevabın evet olacağından emin olmama rağmen, içimden çocukça bir umutla hayır demesini ya da en azından yalan söylemesini umuyorum.

Ama Ömer yalan söylemeyecek kadar şahsiyetli bir erkek. "Kısmen evet" diyor. Tamam kısmenmiş. Tamamıyla olmasından iyidir. Kısmen mi? Bunca yıl sonra hala mı?

Birden sessizleşiyorum. Çok dikkatli gözünden kaçmıyor.

"Ne düşündüğünü biliyorum" diyor.

"Öyle mi? Neymiş?" diye karşılık veriyorum sesimin kırgın çıkmasına engel olamayarak.

Başımı göğsünden kaldırıyor, yavaşça doğrulup benim de doğrulmamı sağlıyor.

"Onu unutamadığımı düşünüyorsun. Ve haklısın da...İlk aşklar unutulmaz. Eminim senin de unutamadığın biri vardır. İlk aşklar en acı ve en tatlı anıları barındırır. Ama benimki ondan da öte kendime çıkardığım çok önemli bir hayat dersini barındırıyor. Onu unutursam, onun bana verdiği dersi de unuturum. Aynı hatayı tekrarlayabilirim. İşte bu yüzden unutmak yerine hatırlamayı tercih ediyorum. Bu yüzden yıllar sonra ilk kez bana aynı heyecanı yaşatan bir kadın bulduğumu ve onu kaybetmemek için elimi çabuk tutmam gerektiğini biliyorum. İçgüdülerim bana bunu söylüyor. Bu yüzden başkalarının aylar sonra varacağı noktaya seninle bu kadar hızlı ilerliyoruz. Senden çok etkilendiğimi bilmeni istiyorum. Bu sefer işimi şansa bırakmayacağımı da. "

Bunu söyledikten kısa süre sonra evin diğer yerleri hakkındaki merakım son buluyor. Beni kocaman pencerelerinin ayaklar altına serdiği Boğaz manzaralı odasına çıkarıyor.

Öncekinden çok daha tutkulu ve doyumsuzca seviyor beni. Saatlerce ve defalarca. Sanki yarın elinden kayıp gidebilirmişim gibi... Sanki o gecenin sabahı olmayacakmış gibi...

Bu sabah Ömer'in evindeki ilk sabahım. Kollarımı açarak iyice esniyorum. Dışarıda pırıl pırıl parlayan bir güneş ve cıvıl cıvıl öten kuşlar var. İnsan böyle bir evde yaşlanmaz inanın.

Ömer belinde havluyla banyodan çıkıyor, günaydın diyerek yanıma geliyor. Yatağın ucuna oturup beni öpüyor.

"Benim saat 11.00'de bir toplantım var. Çıkmam gerek ama sen istediğin kadar kal lütfen" dedikten sonra omuzlarımdan tutup gözlerimin içine bakarak vurguluyor. "Kendini evinde hissetmeni istiyorum."

Söz konusu böyle bir ev olunca, buna hiç hayır demem doğrusu. "Çok tatlısın. Ama biliyorsun yanımda eşyam yok. Fazla geç kalmadan eve gitsem iyi olur."

Ömer başını sallıyor "Haklısın bunu düşünmedim. Neden eşyalarını alıp geri gelmiyorsun. Tabii başka planın yoksa."

Normal şartlarda başka planım olmasa da varmış gibi davranırım. Ama Ömer kadar açık davranan bir erkeğe karşı bu tip numaralara gerek yok.

"Hayır yok" diyerek teklifini kabul ediyorum.

"Güzel. Hem şu yeni aldığın elbiseyi de üstünde görmek için sabırsızlanıyorum" diyor ve beni öperken yaramaz bir ifadeyle ekliyor. "Ve tabii üstünden çıkartmak için de..."

Kıkırdamama engel olamayarak kollarımı boynuna doluyorum. Hayat hiç bundan daha iyi olmuş muydu acaba?

Eve vardığım zaman, Berna'nın işe gitmemiş olduğunu görüyorum. Dün geceden dolayı kırgın olduğumu belli edercesine soğuk bir merhaba dedikten sonra neden evde olduğunu soruyorum.

"Lanet olasıca sabah bulantıları. Korkunç bir şey. Buna ne kadar dayanacağımı bilmiyorum ama sana söylüyorum kürtaj olma fikrine gitgide daha sıcak bakmaya başlıyorum"

Birden onun için ne kadar zor bir durum olduğunu kavrıyorum. Yani böyle karnı falan henüz düz olduğu için insan gerçekten ne zor bir karar verdiğini anlamıyor. Ama çok yakında karnı kocaman olunca...Aman Allah'ım...

"Berna işe nasıl gideceksin? Yani hamileliğin belirginleşince?"

Berna derin bir nefes alıp veriyor "Bilmiyorum. Şimdiye kadar hep Hakan'ın boşanmasına odaklanmıştık. Sonrasını hiç düşünmedik. Sahte bir düğün falan mı yapsak" diye dalga geçiyor.

Bense gayet ciddi karşılık veriyorum "Neden gerçek bir düğün yapmayı düşünmüyorsunuz?"

Berna umursamaz bir tavır takınıyor "Benim için önemi yok."

"Elbette var." diye ısrar ediyorum.

"İnsanlar için yaşamıyorum hayatımı."

"Berna ne alakası var. Ben de kendim için yaşıyorum..."

"Ona ne şüphe." diyerek lafımı bölüyor. Duymazlıktan gelerek devam ediyorum cümleme.

"Ama bazı kurallar var ki senin de benim de başkaldırmaya gücümüz yetmez. Huzurlu yolu varken neden huzursuz olanı tercih edesin ki?"

"Çünkü Sayın Psikolog Leyla Özgün, evlenme teklifi almadım. Ne yapayım? Adamın gırtlağına yapışıp benimle evlen mi diyeyim?"

"Onunla konuştun mu? Belki de senin ne istediğini, yani gerçekte ne istediğini bilmiyordur. Ortalıkta evlenmek istemediğini söyleyip duruyorsun."

Berna yerinden kalkıp, banyoya koşuyor. Sonra da böğürme sesleri eşliğinde kusuyor. Iyy ne sevimsiz bir olaymış şu hamilelik.

Tamam evlat edinmeye karar verdim. Yani etrafta bunca kimsesiz, sahiplenilmeyi bekleyen çocuk varken yenisini doğurmaya gerek var mı? Acaba Ömer kendi çocuğu olsun diye ısrar eder mi? Aman Allah'ım az önce Ömer'in hiç etmediği evlilik teklifine evet mi dedim?

En iyisi gidip eşyalarımı toparlamak.

Banyonun önünden geçerken Berna ile çarpışıyoruz. "İyi misin?" diye soruyorum.

"Evet. Bu işin en iyi yanı içki bulantısına benzemiyor. Kusuyorsun ve sonra yine bir tencere yemek yemeye hazırsın. Senin gecen nasıldı?" diyor sıradan bir şekilde kusmuk muhabbetinin arkasına.

"Çok iyiydi. Ömer'e gittikçe daha çok âşık oluyorum."

"İyi iyi senin adına sevindim."

"Aslına bakarsan eşyalarımı alıp geri gideceğim. Onunla kalmamı istiyor birkaç gün."

Berna kaşlarını çatıyor. "Lili bu adamla çıkmaya başlayalı üç dört gün oldu. Biraz hızlı gitmiyor musun?"

Burun kıvırıyorum "Nolmuş yani? Sanki başka yapacak işim varmış gibi!"

Berna evet anlamından başını sallıyor. "Aynen. Başka işin gücün yok ama olması için de bir şey yapmıyorsun. Son bir aydır başka iş başvurusu yaptın mı?"

"Napim Berna ya? Kriz yüzünden kimse ilan vermiyor. Doğru dürüst iş yok. Arıyorum ama bulamıyorum ki..."

Berna gözlerini kısarak beni süzüyor "Bulmak istiyor musun?"

"Tabii ki. O nasıl söz?"

"O halde Hakan'la konuşacağım. Pazarlama departmanı için birini arıyorlardı. Bakalım pozisyon hala boş mu? Aslında arkadaşımın sevgilimin yanında çalışmasını istemem. Sonuçta bir sorun olsa tarafsız kalmak çok zor. Ama senin bu gidişatına da son vermek gerek. Ömer'e bağımlı kalamazsın. Adam yarın hayatından çıksa işsiz, güçsüz, parasız bir başına kalırsın."

Berna'ya bir şey söylemiyorum ama öyle bir şey olmamasını umuyorum. Çünkü Leyla Şanlı olma fikrine şimdiden acayip ısındım.

Haftanın geri kalanını Ömer'le geçiriyorum. Daha çok evde zaman geçiriyoruz. Ömer evdeyken o kadar rahat, o kadar doğal biri insan ki... Üzerine geçirdiği bir t-shirt ve altına giydiği penye eşofmanıyla parkta yürüyüşe çıkmış her hangi birinden farkı yok. Gerçi ilk başlarda daha resmiydi. Yani işten eve geldiğinde, iş kıyafetiyle yemeğe oturuyor ve gece yatana kadar da kravatını çıkarıp, üstten bir iki düğme açmaktan öte gitmiyordu.

Sonra ona 'neden her gece upuzun yemek masasında, çok önemli konuklara resmi bir davet veriyormuş gibi yemek yemek

zorundayız ki' dedim. Bana ne yapmak istersin diye sorduğunda, 'yarın gece pizza sipariş verelim, film kiralayalım ve mümkünse kanepede bağdaş kurarak yiyelim' dedim. Yüzünü görmeliydiniz. Annesinden gizli, çok büyük bir suç işliyormuş gibi heyecanlandı. Sonra da bana tanıdığı hiçbir kadına benzemediğimi söyledi. Ben de ona 'kusura bakma ama benim tanıdığım bütün kadınlar da bana benziyor. Acaba sen hep yanlış kadınlarla mı takıldın' diye sordum.

Her neyse şu anda bu şekilde geçen üçüncü gecemiz. Benim sinemada çok isteyip de izleyemediğim çok güzel bir romantik komedi seyrediyoruz. Ama bu konuda bencil olmamam gerektiğini düşünerek yarınki film seçimini ona bırakıyorum. Sonuçta onun da her erkek gibi zombili ve havada uçan tekmelerin olduğu filmler izlemeye hakkı var.

Bu geceki dışarıdan verdiğimiz siparişe gelince çöp şiş. Ben çöp şişi çok severim ve isterseniz dürüm halinde gönderiyorlar. Ömer'in aşçısı bana fena halde bozuk. Kadıncağızın fiziksel rahatlamasının yerini zihinsel yorgunluk aldı. Sanırım benim evin yeni hanımı olma ve kendini ilk fırsatta işten çıkarma ihtimalimden çekiniyor. Evet unutmayayım da yarın mutfağa gidip gönlünü alayım.

Her gece özenle hazırlanmış sofrada, birbirinden lezzetli yemekleri yemek büyük ayrıcalık ama açıkçası biraz da can sıkıcı.

Yemeğin ardından, kutunun içinden kaşıklayarak yiyeceğimiz Haagen Dazs dondurmayı Türkiye'ye getiren sağduyulu kişi için iki saniyelik saygı duruşu yapıyoruz.

Ömer beni neşeyle izliyor. "Ciddiyim. Bu marka dondurmaya yeni bir anlayış getirdi. Ben aynı tarz dondurmalardan o kadar sıkılmıştım ki."

Ağzıma bir kaşık daha çikolata parçalı dondurma atıyorum. Ömer eğilip dudağımın kenarına bulaşmış çikolata parçasını diliyle hiç acele etmeden alıyor.

Nefes alışlarım hızlanıyor. Beni beklenmedik anlarda bir küçük hareketiyle baştan çıkarmasına ve sonra hiç bir şey olmamış gibi devam etmesine bayılıyorum. Beni ne kadar tahrik ettiğinin o da farkında.

"Biliyor musun?" diyorum kaşığımda kalan dondurmayı yalarken. "Böyle rahat giysiler içerisinde çok genç ve yakışıklı görünüyorsun."

"Ben zaten genç ve yakışıklıyım" diyor.

Kaşığımla koluna vuruyorum. "Hey kirli kaşıkla dokunuyorsun" diye itiraz ediyor.

Kaşığı çevirip gösteriyorum "Bak tertemiz iyice yaladım. Hem birazcık kirden bişey olmaz. Unutma kirlenmek güzeldir."

"Ne?" diyerek bir kahkaha patlatıyor. "Seninle her şey güzel" diyerek beni kanepeye yatırıyor. Eee sonrasını tahmin ediyorsunuzdur işte. Azıcık kirleniyoruz...

Koca bir hafta nasıl geçti anlamıyorum. Berna arayıp ayın ortasında işe başlamak istiyorsam Hakan'ın şirketinde ayarladığı iş görüşmesine gitmem gerektiğini söylemese açıkçası daha eve dönmeye de pek niyetim yoktu.

Minim'i, kızımı özlüyorum. Gerçi Ömer'i işe bıraktıktan sonra, şoförü gelip beni istediğim yere götürüyor ama ne yalan söyleyeyim müziği sonuna kadar açıp, keyifle araba kullanmayı özledim. Neyse şu işi alırsam ilk iş arabamı servisten kurtarmak.

İş görüşmesine gideceğimden Ömer'e bahsettiğim zaman bana bol şans dilese de tavırlarından çok da istemediği gibi bir izlenime kapılıyorum.

Sorun mu var diye sorduğumda, benimle artık gün ortasında buluşamayacağından bahsediyor.

"Haklısın tatlım ama kendi paramı kazanmam gerek. Bu şekilde asalak gibi yaşayamam." diyorum, söylediklerimin ken-

dime saygım açısından haklı olduğunu kabul etmekten başka çaresi olmadığı söylüyor.

Sonra onu yüreklendirmek için "Hem akşama birbirimizi daha çok özlemiş oluruz." dediğimde ise beni görmediği her an aklında hep ben olduğumdan bahsediyor. Bunu ona itiraf etmedim. Kendime bile şu an itiraf ediyorum. Aramızda kalsın ama onu seviyorum. Bu kadar erken olur mu demeyin. Oldu işte ben de şaşkınım ama hissettiğim bu.

İşe gitmek için tam kapıdan çıkmak üzereyken koluna dokunuyorum. Bana döndüğünde her iki yakasından tutup kendime çekiyorum. Uzun öpücüklerimle kelimelere dökemediğim cümleyi söylüyorum : "Seni Seviyorum."

Geri çekildiğimde bu sefer o "Ben de" dercesine beni belimden sıkıca kavrayıp, dudaklarımdan tekrar öpmeye başlıyor. Tamam işte birbirimize ilk kez 'Seni Seviyorum' dedik. Çok heyecan verici!

Hakan'ın işyeri Maslak'ta. Ömer'in şoförü onu işe bıraktıktan sonra gelip beni alıyor ve Maslak'a götürüyor. Aslında çok komik bir durum. Kapısını şoförün açtığı arabadan iniyorum ve şoförün maaşından biraz fazla maaş alacağım iş görüşmesine gidiyorum. Acilen arabamı almam gerek. İşe böyle gelirsem herkes çok param olduğunu ve zevk için çalıştığımı düşünerek benden nefret edecek. En son istediğim şey ofis ortamında istenmeyen kişi ilan edilmek.

Her neyse Hakan ile görüşmemiz çok olumlu. Zaten başka ne umuyordum ki? Çocuğunu doğuracak kadının en yakın iki arkadaşından biriyim yani. İnsan kaynakları ile de detayları konuştuktan sonra on beş temmuzu başlangıç tarihi olarak belirliyoruz. Aslında ben değil onlar belirliyor. Görünüşe göre bu iş bir iyilik değil. Cidden bu pozisyonun hakkını verecek birine ihtiyaçları var. Yani gerçekten çok çalışmam gerekecek.

Artık yeni iş yerim olarak benimseyeceğim binadan çıkarken telefonum çalıyor. Arayan Ömer. "Nasıl geçti canım?" diye soruyor.

"Beklediğim gibi. Sıkıntısız ve kolay. İşe alındım. On beş temmuz başlangıç."

"Tebrikler" diyor ama nedense bana gerçek hisleri farklı gibi geliyor. "O zaman sen işe başlamadan kısa bir kaçamak yapalım. Tatile gidelim" diyerek ajandasına bakıp bana müsait olmadığı tarihleri sayıyor. Görünüşe göre temmuzun ilk iki haftası çok yoğun.

"Gelecek hafta başı İtalya'ya gitmem gerekiyor. Eğer çok sıkışık bir programım olmasa 'sen de gel' derdim. Ama sadece iki gün kalıp döneceğim. Çarşamba katılmam gereken başka önemli bir toplantı var. Ama Perşembe kaçabiliriz bir yerlere istersen. Mesela Çeşme?"

"Harika olur!" diye atlıyorum hemen.

"O zaman haftaya perşembe gidiyoruz. Akşam geliyorsun değil mi?"

Tereddüt ediyorum. Kızların yine mırın kırın etmesinden korkuyorum. "Bu gece kızlarla kalayım. Yarın gelirim olur mu?"

"Nasıl istersen. Seni özleyeceğim."

"Ben de seni. Hem de çok özleyeceğim." diyorum telefonu kapatmadan önce.

Kızlar bu geceyi evde geçireceğimi duyunca hem şaşırıyor hem de seviniyorlar.

"Salı gecesi bizim gecemiz unuttunuz mu diyorum?" benim de son dakika hatırladığımı çaktırmamaya çalışarak

"Aa bugün salı di mi?" diyor Sedef.

Berna da dalgın dalgın "Evet son zamanlarda çok şey oldu. Farkında değiliz Salıları atladığımızın" diye karşılık veriyor.

"Tamam işte bu gece hatırladık hadi o zaman" diyorum neşeyle " kim çerezleri getiriyor? Ben ışıkları loşlaştırayım. Bu geceki ana konumuz Sedef'in yeni sevgilisi."

Sedef kıkırdıyor. "Daha bir şey yok ortada."

"Ona seni sorguya çektikten sonra karar vereceğiz" diyorum.

"Ben köşedeki marketi arayıp Schwepps mandalina isteyeceğim. Başka bir şey isteyen var mı?"

"Dondurma" diye atılıyorum. Aklıma Ömer geliyor. Bir dakikalığına odama kaçıp onu arıyorum.

Aramamdan mutlu oluyor.

"Seni özledim" diyor.

"Ben de seni. Dondurma yiyeceğim aklıma sen geldin" dedikten sonra duraksayıp, nazlı nazlı devam ediyorum. "Senin dondurma bahanesiyle beni öpüşün de tabii."

Ömer bayıldığım bas bariton sesiyle gülüyor. "Bahane değil gerçekten dudağına yapışan dondurmayı alıyordum. Sen ne sanmıştın ki?" diyor neşeyle.

"Bilmem sonra beni öpüşünden, ellerini üzerimde gezdirişinden ve sonra yavaşça yatırıp.."

"Tamam" diye lafımı keserken heyecanı bastırmak için yutkunduğunu duyabiliyorum. "Tamam anlatmak istediğini gayet net anladım. Ama bitiremeyeceğimiz işe hiç başlamayalım."

Sessizlik. Sonra kahkahayı patlatıyorum "Tam işadamı gibi konuştun."

"Çünkü ben işadamıyım." diye karşılık veriyor. Sırıtıyor olmalı şu anda...

"Evet hem de en iyisi." derken sesimdeki hayranlığa ben bile şaşırıyorum. Onun da hoşuna gidiyor olmalı ki, daha bir iki dakika telefonu kapamak istemiyor.

"Aşkım gitmem gerek. Kızlar beni bekliyor" diye lafı toparlıyorum.

Ömer karşılık veriyor. "Bana aşkım dedin."

Utanıyorum "Dedim di mi?" Ağzımdan bu kadar doğal bir biçimde çıkmasına şaşırıyorum doğrusu.

"Her zaman de..." diyor.

"Sen de."

"İyi geceler aşkım. Yatmadan önce mesaj at."

"Tamam. Öpüyorum."

"Ben de" dedikten sonra telefonu kapatıyor.

Yatağın üzerinde öylece kalıp hayallere dalıyorum. Sonra kızların sesiyle kendime gelip içeri gidiyorum.

"Napıyordun içerde?" diye soruyor Berna.

"Ömer'i aradım."

Sedef sırıtıyor "Lili resmen aşık oldu."

Aptal aptal gülümsüyorum "Sanırım öyle. Yanımda olmadığı zaman onu çok özlüyorum."

Berna dalga geçiyor "Desene bu geceni bize ayırdığın için çok şanslıyız."

Anlamazlıktan gelerek olayı uzatmıyorum "Tabii ki de size ayıracağım. Siz ailedensiniz. Her zaman önceliğiniz var. Ama bu gece benden bahsetmesek. Sedef'teki gelişmeleri alalım bence."

Toplanma Konusu: Burak

Gecenin sonuna kadar masaya yatırıp, mercek altında incelediğimiz Sedef'in yeni sevgilisi hakkında şu sonuca vardık: Cazip özelliklere sahip, çekici bir erkek ama güvenmek için erken.

Toplantı kararları:

Ailesi Mardinli ama kendi doğma büyüme İstanbullu. Galeri sahibi ama anlaşılan o ki babasının daha büyük işleri var. Sedef'e uyarı bu işlerin ne olduğu hemen öğrenilecek. Esmer ve yakışıklı bir erkek. Tecrübeli olduğu da ortada. Sedef onunla birlikte olmadan önce bir süre daha bekleyecek çünkü adamın listesinde aynı anda kaç kadın olduğunu belirlemeliyiz. Bunu da

arama ve görüşme sıklığından anlayacağız. Eğer sürekli Sedef ile ilgilenip, en popüler mekânlarda çekinmeden boy gösteriyorsa başka kadın yoktur.

Ayrıca doğulu erkeklerin kıskançlık krizleri malum olduğundan Sedef kısa giyerek adamın sabrını sınayacak ve ne kadar maço olduğunu saptayacak. Bu maddelerden herhangi birinde açık vermesi Sedef'in kendini adamdan geri çekmesi için geçerli neden oluşturacak.

Önemli Not: Bu kararları ona hatırlattığımızda bize tavır alıp küsmeyeceğine de söz verecek.

Sedef çok iyimser, yumuşak başlı ve duygusal biridir. Ne Berna kadar sert bir kabuğu var ne de benim kadar olayların etkisinden çabuk kurtulabilir. Onu korumak bizim arkadaşlık görevimiz. Sedef kadar güzel bir kızın nasıl oluyor da bu kadar az erkekle çıktığını merak ediyorsanız cevabı budur. Onun her ilişkiyi atlatması ciddi zaman ve emek gerektirir. Başlaması da öyle. Çünkü çok zor beğenir. Ama ne yazık ki bir kere beğendi mi de bütün benliğini kaptırır.

Her neyse bence oldukça faydalı ve eğlenceli bir gece oldu. Berna'nın durumuna özellikle değinmedik. Kafasını dağıtmasında fayda var. Sonuçta bugün yarın Hakan'ın boşanması sonuçlanınca, onun durumu sık sık gündeme gelecek nasılsa.

Birbirimize iyi geceler dileyerek yatmaya gittikten sonra ilk iş Ömer'e mesaj atıyorum. Onu ne kadar özlediğimden bahsediyorum. Mesajıma cevap gelmiyor. Yatmış olmalı diye düşünüyorum. Yaklaşık yarım saat sonra telefonum çalıyor.

"Aşağıdayım gelsene" diyor açar açmaz.

"Ciddi misin?" diyerek odamdan çıkıp salonun penceresine koşuyorum.

Benim baktığımı fark edip el sallıyor. Ben de ona.

"Çılgınsın sen ya!"

"Sayende öyle oldum" diyor aşağıdan başını kaldırmış bana bakarak.

"On dakikaya geliyorum."

"Acele et."

O gece, sonraki gece, ondan sonraki gece kısaca pazar akşamına kadar onunla kalıyorum. Her gecemiz birbirinden eğlenceli ve keyifli geçiyor. Birbirimizin hayatına bu kadar hızlı girip bu kadar rahat yerleştiğimize inanamıyorum. Hiçbir zorlama olmaksızın, kolayca ve çabucak. İlişkiler de böyle olmalı. Keyif vermeli, zevk vermeli, insanın yüzünü güldürmeli. Sonunda bunu anlıyorum. İşte olgun bir erkekle beraber olmanın tadı da burada.

"Sahi kaç yaşındasın sen?" diyorum yatağa uzanmış valizini toplamasını izlerken. Yarın sabah erkenden İtalya'ya gitmesi gerekiyor. Programı çok sıkışık olmasa beni de götürecekti ama sadece iki gün kalıp Çarşamba sabah İstanbul'a dönecek. Öğleden sonra katılması gereken başka bir toplantı var. Diğer şirketlerden birinin toplantısı...

"Seni idare edemeyecek kadar yaşlı değilim" diyor elindeki gömleği valize yerleştirmeden önce bana bakıp gülümseyerek.

"Öyle demek istemedim. Hem zaten çok genç gösteriyorsun. Sadece merak ettim."

"Kırk iki" diyor lafı uzatmadan.

"Kırklı yaşlardaki erkeklerin en iyi sevgili olduklarını okumuştum Cosmo'da" diyorum. Yüzüstü uzanıp, dirseklerim üzerinde doğrularak. "20'lerde aceleci olurlarmış. 30'larda gelişmeye başlarlarmış ama kadınlara faydaları ancak 40'larda olurmuş."

"Bunu duymak içimi rahatlattı" diyerek gülüyor. "Peki sen memnun musun? Faydalı olabiliyor muyum?"

Doğrulup, dizlerimin üzerinde yatağın ucuna gidiyorum. "Hem de nasıl" diyerek t-shirt'ünden yakalayıp kendime doğru çekiyorum.

"Valizimi hazırlasam önce?" diye itiraz edecek oluyor.

Öpmeye başlıyorum "Bana faydalı olsan önce?"

Biz öpüşürken valizin kapağını kapatıp eliyle yana doğru itiyor. Kim demiş bu adam prensiplerinden ödün vermez diye...

O gün, yani pazar akşamı gece yarısına doğru eve geliyorum. Çünkü o sabah erken gidecek ve ben o yokken orada kalmak istemiyorum. Bakıyorum kızlar bir telaş içerisinde.

Beni fark edince donup kalıyorlar.

"Aa Lili Ömer'de kalmayacak mıydın sen?" diyor Sedef suç işlerken yakalanmış gibi.

Gözlerimi çevrede gezdirirken mırıldanıyorum "Yarın İtalya'ya gidiyor"

"Bunu bilemezdik tabii sen bütün hafta orada kaldığın için" derken Berna'nın neden savunmaya geçtiğini anlayamıyorum.

Sonra odalarının önünden geçerken açık duran valizleri fark ediyorum.

Kaşlarımı çatarak soruyorum "Bir yere mi gidiyorsunuz?"

"Eee şey e-evet... Dört günlüğüne Çeşme"ye diyor Sedef çekinerek.

"Ve bana haber verme gereği duymadınız. Yarın sabah geldiğimde masanın üzerindeki nottan falan mı öğrenecektim."

İkisi de sessizleşiyor. İnanmıyorum ya cidden planları buymuş.

"Benden neden gizlediğinizi öğrenebilir miyim?" diyorum gayet soğuk bir şekilde.

Sedef hemen Berna'yı satıyor. "Benim fikrim değildi."

Berna ona düşmanca baktıktan sonra geri adım atmayacağını gösterircesine başını dikleştiriyor.

"Çünkü Engin ve Çağla da orada olacak. Engin ve seni yan yana getirmek, kibrit çakıp, benzin dolu bir varilin içine atmaktan farksız. Çağla'ya da yazık olur. Sizin anlık zaafınızın bir ilişkiye mal olduğunu görmek istemiyorum."

Çok bozuluyorum. O kadar hayal kırıklığına uğruyorum ki, bu konuda tartışacak isteğim bile yok.

"Ya demek öyle. Peki o zaman planınızı bozmayayım. Benim senin için Çağla'dan daha çok değerim olduğunu düşünerek yanılmışım belli ki. Yeni en iyi arkadaşınla aranızı bozmak istemem doğrusu. İyi geceler" diyerek arkamı dönüp odama gidiyorum. Gözlerime dolan yaşları rahatça akıtabilmek için yalnız kalmak istiyorum. Berna'nın beni Çağla için gözden çıkarması beni çok yaralıyor doğrusu. Umarım Çağla da bir gün aynısını kendi için yapar. Çünkü her ne koşulda olursa olsun on senedir biz her zaman birbirimizin yanında yer aldık. Demek sandığım kadar güçlü değilmiş aramızdaki dostluk.

Yatağıma yatıp yan dönüyor, bacaklarımı kendime çekip iyice kıvrılıyorum. Sessiz gözyaşlarım yanaklarımdan süzülerek yatağımı ıslatıyor. İçeriden kısık sesli konuşmaları duyuyorum ama ne dediklerini seçemiyorum. Muhtemelen Sedef, Berna'ya bana söylediklerinden dolayı kızıyor. Ve yine muhtemelen Berna gelip benimle konuşacak. Ama bir önemi yok artık ben sarsıcı gerçeği öğrendim.

Kapıma vuruluyor cevap vermiyorum. Tekrar vurulurken bu sefer Berna; "Lili açar mısın?" diyor.

"Konuşmak istemiyorum."

"Konuşmak zorunda değilsin. Dinlemen yeterli. Ben özür dilemek istiyorum ama."

"Özre gerek yok. Ona karşı daha fazla yakınlık duyuyorsan yapılacak bir şey yok."

"Saçmalama Lili. Aç şu kapıyı da anlatmama izin ver."

Elimle gözyaşlarımı hızlıca sildikten sonra isteksizce kalkıp, anahtarı çeviriyorum. Arkamı dönüp tekrar yatağa gidiyorum.

"Bencil ve düşüncesiz davrandım. Sana doğruyu yapman için baskı yaparken hata yapma özgürlüğünü elinden aldım. Ben kimim ki seni böyle kısıtlayayım? Yani şu halime bak... Hayatım yanlışlar zinciri" diye kendini özellikle de karnını işaret ediyor.

"Önemli değil inan. Seni anlıyorum. Ben sadece Çağla'yı vurgulamana kırıldım. Keşke benim üzülmemem için bunları söylemiş olsaydın. O zaman daha mantıklı olurdu."

Berna derin bir nefes alıyor "Haklısın. Saçma sapan konuştum. Ben sadece o kızı araya sokarak acıma duygunu manipule etmeye çalıştım. Aslında düşündüğüm sensin. Ömer ile ilişkin çok güzel gidiyor. Ama daha çok yeni. Sen anlık yaşarsın. Anlık hataların insanısın. Kendine ve Ömer'le aranızda olanlara zarar vermenden korkuyorum."

Acı bir şekilde gülüyorum "Anlık hataların."

Berna'nın sesi yumuşuyor "Bunda kötü bir şey yok Lilicim. Hepimiz hata yapıyoruz. Adem ile Havva'dan beri bu böyle gelmiş böyle gidiyor. Kimse seni yargılamıyor. Sadece zaaflarına dikkat çekiyorum."

"İyi ya işte ben de uzak kalarak koruyorum kendimi. Size iyi eğlenceler."

Berna yatağın ucuna oturup koluma dokunuyor. "Senin de gelmeni istiyoruz. Yalnız kalma burada."

"Yalnız kalmam ailemin yanma giderim. Zaten topu topu üç gün. Çarşamba akşamı Ömer'de kalırım."

Berna ısrar ediyor "İşe başlayacaksın. Hakan sıkıdır bu konularda sana bu yaz izin vermez. Başlamadan önce son tatil şansın. Bizimle gel. Hemen arayıp oda rezervasyonu yaptırırız. En kötü ihtimal Sedef'le kalırsın. Burak da geliyor ama ayrı odalarda kalacaklar. Hadi Lili inat etme. Tamam hata yaptım ama sen de bu kadar kolay kestirip atma beni. Bak üzgünüm diyorum."

Sesli bir şekilde iç geçiriyorum. "Peki tamam. Ama ben sizden erken dönerim. Ömer gelince Perşembe onunla tatile gideceğiz."

"Nereye?"

"Kesin karar vermedik ama... Aaa onunla da Çeşme'ye gidecektik."

"Orada buluşursunuz o zaman" diyor Berna.

Neşem yerine geliyor "Harika fikir. Tamam onunla yarın konuşurum şimdi yatmıştır."

Berna tekrar bana sarılıyor ve özür diliyor. Ben de onu affettiğimi söylüyorum. Zaten aksi mümkün mü?

Ben Berna ve Hakan'ın arabasında, Sedef de Engin ve Çağla'nın arabasında yolculuk ediyor. Yola çıkmak üzere buluştuğumuz yerde Engin beni arabada görünce şaşırıyor ama soğuk bir selam verip bakışlarını hemen başka yöne çeviriyor. Hayret yani bu adam da... Sanki ben çok meraklıyım onunla konuşmaya. Aman neyse ki aynı arabada değiliz de sesini ve esprilerini çekmek zorunda kalmayacağım.

Telefonu çektiği yerlerde Ömer ile mesajlaşıyorum. Birbirimizi günümüz ile ilgili haberdar ediyoruz. Ömer'e Çeşme'de buluşalım dediğimde gayet olumlu yaklaştı. Ömer'e bayılıyorum. Bir erkeğin nasıl olması gerektiği ile ilgili her şey onda var. İtalya'nın çok sıcak olduğundan bahsediyor. Ben de burası da öyle diyorum. Keşke şu anda seninle arabada gidiyor olsaydık diye de eklemeyi ihmal etmiyorum. Toplantıya gireceği için bir süre telefonunun kapalı olacağını söylüyor. Onu tüm yakışıklılığı ve otoriter havası ile toplantı masasının başında hayal ederek uyuyakalıyorum. Gözümü açtığımda ilk mola yerine gelmiş bulunmaktayız.

Bacaklarımızı esnetmek için arabadan iniyoruz. Tatil ile ilgili en sevmediğim şey, mola yerlerinin leş gibi kokan tuvaletleri. Hiçbir yere değmemek için sarf ettiğiniz çaba mola sürenizin

yarısını harcamanıza neden olur. Sonunda tuvaletten çıkıp da herkesin olduğu yere gittiğimde çoktan tostlarını yemiş ve ayranlarını içmiş olduklarını görüyorum.

"Nerde kaldın Lili ya? Sana da tost istettik ama soğudu."

O grubun tadını kaçıran kişi olmamaya kararlıyım. Tüm uyumluluğumla cevap veriyorum.

"Ben tostumu arabada yerim."

Engin Hakan"a bakıp gülüyor. Şimdi ne var? Nedir bu kadar komik olan anlamıyorum.

Berna açıklıyor "Hakan'ın en önemli kuralıdır. Arabada hiçbir şey yenmez."

"Yani mecburen seni bekleyeceğiz ve yarım saat geç varacağız" diye ekliyor Engin bana bakmayarak.

Hemen oturup tostu kaptığım gibi hışımla koca lokmalar halinde- ki çoğu neredeyse doğru dürüst çiğnenmemiş- mideme indiriyorum. Son lokma boğazıma takılıyor. Kusmak ve kusmamak arasında gidip geliyorum sonunda kalan ayranı da kafama dikip hazırım diye bakıyorum hepsine. Şaşkın ve eğlenerek beni izlediklerini ancak o zaman fark ediyorum.

Ağzımı peçete ile silip, ayağa kalkarken de Engin'e bakmadan az önce dediğinin cevabını veriyorum. "Sadece beş dakika geç kalacağız. Ama eğer at arabası hızıyla gitmekten vazgeçip azıcık gaza basarsan açığı kapatabiliriz bile."

Çantamı alıp arabaya doğru gidiyorum.

Yolun moladan sonraki bölümünde önde giden sıkıcı Volvo sık sık arayı açıyor. Kendi kendime gülüyorum amma da gaza geldi diye...

Başka yemek molası vermeden yola devam ediyoruz. Sadece arada beş dakika tuvalet ihtiyacını gidermek için duruyoruz. Arabadan indiğimde Engin'in yanından geçerken ortaya laf atıyor "Tuvalet molası beş dakika yarım saat değil."

Üstüme alınmadan ekstra yavaş yürüyorum arkamdan izleyip gıcık olduğunu bilerek. On beş dakika sonra çıktığımda

hepsini arabalarda beni bekler halde buluyorum. Oh olsun onlara. Yolculuk yapmanın bütün zevkini öldürüp, maratona çevirdikleri için...

Tam arabaya doğru yönelmişken marketi fark ediyorum ve dondurma almaya gidiyorum. Hepsinin izlediğini bilmek dondurmadan aldığım keyfi yarı yarıya indirse de, açığı onlara verdiğim gıcık kapatıyor. Tamam biliyorum uyumlu olacağım demiştim ama cidden bundan daha sıkıcı bir grup gördünüz mü Allah aşkına? Tek yaptıkları dırdır etmek. Oysa şu an Ömer ile seyahat ediyor olsaydık. Her anın tadını çıkarıyor her mola yerinde tatlı tatlı sohbet ediyor olurduk.

Aklıma geliyor telefonuma bakıyorum. Mesaj yok... Ömer'i şimdiden çok özledim.

Sonunda otele varıp yerleştiğimizde, herkes gün bitmeden denizden faydalanmak için kendini plaja atıyor. Bense güzel bir duş alıp dinleneceğim. Nasılsa yarın bütün gün güneşlenebilirim.

Keyifle acele etmeden duş alıp, kremlendikten sonra, saçlarıma şekil verip biraz uzanıyorum.

Bu tatil ortamlarının havasında bir şey var. Saçlarınız da tatil haline adapte olduğundan mı nedir, o kadar kolay şekle giriyor ki... Biraz kestiriyorum ve uyandığımda saçlarım dalga dalga dışarı çıkmaya hazır.

Bakıyorum akşam yemeği başlayalı yarım saat olmuş. Hemen kalkıp hazırlanıyorum. Kesin hepsi aşağıya inmiş büfelerin önündeki sıralarda yerlerini almışlardır. Ne gıcık bir ekip oluşturdular. Sanki tatil değil de kampa geldi. Her şey sürelerle ifade ediliyor. On dakika tuvalet molası, yarım saat sonra arabada buluşalım, akşam 20.30 da yemekte olsun herkes... Birden aklıma hepsinin çift olduğu geliyor ve acaba sevişmek için de ayarlama yapıyorlar mı diye merak ediyorum. Mesela saat 23.30–24.00 arası yatakta soyunuk olarak hazır ol. Kendi ken-

dime sırıtıyorum. Sonra yan odadan yükselen sesler dikkatimi çekiyor. Kulağımı dayıyorum.

"Umurumda değil. Onunla konuşmanı istemiyorum."

"Saçmalama Çağla. Beraber tatile gelmişiz şurada küs küs mü duracağız?"

"Hayır tabii ama sen ona sürekli ilgini belli etmeden de iletişim kurabilirsin."

"Çağla kıskanç ve kaprisli bir kadın olduğunu bilerek ve düşünerek başlamadım seninle ilişkiye. Tam tersine ben senin rahatlığına ve özgüvenine hayran oldum. Şimdi bana tipik Türk kadını psikolojisi uygulama."

"Oldu Engin. Sen gözümün önünde kadınla flört et."

"Ne flörtü? Ne diyorsun sen ya... Uluorta rezil ediyorum. Sen bunu flört olarak algılıyorsan senin sorunun."

"Rezil etmek dediğin şey ona karşı olan hislerini gizlemek için başvurduğun acizce bir yöntem."

Enginlerin yan odada kaldığını bilmiyordum. Görünüşe bakılırsa onlar da benim yan odada kaldığımı bilmiyor. Sonradan rezervasyon yaptırdığım için, bana farklı katta farklı bir oda vermişlerdi. Sonra Sedef odalarımızı değiştirmemizi benden rica etti. Burak'ın odası ile aynı katta olan odayı alabilmek için. Önce direndim tabii. Bu resmen Sedef'i Burak'ın kucağına atmak olurdu. Ama sonra isterse zaten benim ruhum duymadan yapabileceğini söyledi. Ama aldığımız kararlara sadık kalacakmış. Ben şüpheliyim gerçi...

Engin kapıyı çarpıp çıkıyor. Çağla da hızım alamayıp geri zekâlı diye bağırıyor.

Bu konuşmaları duymaktan dolayı çok rahatsızım. Ama benim yan odada olduğumu öğrendiklerinde hissedeceklerinden dolayı daha da rahatsızım.

Çabucak üstümü giyinip, kendimi dışarı atmak istiyorum. Kimseye görünmeden aşağıya inip sanki onlar konuşurken ben zaten odada değilmişim havası yaratmak niyetindeyim.

Sonunda yemek salonuna gittiğimde büyük bir masaya oturmuş yemeğe başladıklarını görüyorum.

"Ooo uyuyan güzel uyanmış" diyor Hakan bana takılarak.

"Aaa ben çoktan uyandım. Bir saattir gezinti yapıyordum dışarıda. Sonra da Ömer'le konuştum" diyorum Çağla ve Engin"e kaçamak bir bakış fırlatarak.

İkisi arasındaki gerginliği bir sezen ben miyim diye merak ediyorum. Sedef Burak'la dünyadan habersiz aptal aşıklar gibi kafa kafaya vermiş flört ediyor. Hamilelik Berna üzerinde etkisini göstermeye başlamış. Yemek yerken kapsama alanı dışında resmen. Engin bana bakmamaya özen gösterirken Çağla tam tersine yaşam alanı tehdit altında bir kaplan gibi gözlerini üzerime dikmiş saldırmak için uygun zamanı kolluyor.

"Eee tamam o zaman. Ben gidip yiyecek bir şeyler alayım."

Berna ağzında lokma bana laf yetiştirmeye çabalıyor. "Şu peynirli kıymalı pidelerden mutlaka al. Hatta benim için de al."

"Tamam" diyerek beni geren bu ortamdan hemen uzaklaşıyorum. Yemekten sonra bir şeyler içmek için havuz başına gidiyoruz. Zaten kısa süre sonra Engin ve Çağla yorgun olduklarını iddia edip, izin isteyerek odalarına gidince rahat bir nefes alıyorum. Biz de kâğıt oynamaya karar veriyoruz. Eğlenceli geçen iki saatten sonra benim dışımda herkes yorgunluk bahanesiyle gitmek istiyor. E tabii hepsi çift. Bir ben sap gibi yalnızım. Neyse canım odada televizyon seyreder erken yatarım. Böylece sabah erken kalkıp bütün gün güneşten faydalanabilirim. Böylece Ömer gelene kadar bronzlaşırım ve beni sağlıkla parlayan tenimle görünce çok beğenecektir.

Odama gidip şort ve atlet giyerek kendimi yatağa atıyorum. Kanalları dolaşmaya başlıyorum. Birden dikkatim yan odadan gelen seslere kayıyor. Şu otel odalarının duvarları da pek ince

oluyor hani. Yatak başının duvara vurmasını duyuyorum hafifçe. Sonra hızlanıyor... hızlanıyor... hızlanıyor... Çok gürültülü ve hızlı oluyor. Ben de çaresiz televizyonun sesini açıyor, açıyor ve daha fazla açıyorum. Onlar işlerini bitirip, ses yapmayı kesene kadar. Yine de Engin'in sesini duymama engel olamıyorum. Ya da bütün bunlar aslında beynimin içinde mi? Ben Engin'le karanlıkta beraber olduğum için aslında onunla beraber falan olmadığımı düşünüyorum. O gece Ömer'den çok etkilenmiştim. Hayalimdeki erkek de Ömer'di. Merak ediyorsanız söyleyeyim işte bu yüzden şu anda onu Çağla ile sevişirken düşünmek beni zerre kadar etkilemiyor.

Ömer ile konuşuyor ve mesajlaşıyoruz. Sonun da o da uyuyor ama beni uyku tutmuyor. Bir daha asla çiftlerin arasında tek başıma tatile gelmeyeceğim. Düşünceler düşünceleri kovalıyor. Sonunda uykuya dalabildiğimde saat neredeyse 03:00 falan olmuş olmalı.

Doğal olarak ertesi sabaha yine herkesten geç başlıyorum. Kahvaltı saatini kaçırdığım için plajda tost yiyeceğim artık.

Bikinimi ve şortumu giyip, plaj çantamı da alarak sahile gidiyorum. Bir yandan da elimde telefon Ömer'le konuşuyorum.

"Seni çok özledim." diyor bana.

"Benim kadar özlemiş olamazsın. Çiftlerin arasında sap gibi tek başıma kendimi öyle yalnız hissediyorum ki." diye karşılık veriyorum somurtarak.

Ömer yarın İstanbul'da olacağını az kaldığını söyleyip beni neşelendirmeye çalışıyor ama nafile. Onu görene kadar sıkıntıdan patlayacağıma şüphe yok. Kimsenin de umurunda değilim zaten.

Bizimkilerin yanına vardığım zaman bu düşüncemden daha da emin oluyorum.

"Sağ olun bana şezlong ayırdığınız için." diyorum imalı imalı boş şezlong bulabilir miyim diye etrafıma bakınırken.

Berna şemsiyenin altında gölgede oturuyor Sedef ise güneşe vücudunu cömertçe sunmuş. Öğlenin 12.00'sinde ne cesaret yani böyle yanmak...

"Biz sen bugünü de yatarak geçireceksin sandık dünkü gibi" diye takılıyor Hakan. "Ömer gelene kadar kendini dış hayata kapatacağını falan düşündük."

"Ha ha ha" diye abartılı tepki veriyorum tatsız esprisine. "Bence sizin sorununuz da bu... Benim hakkımda fazla düşünüyorsunuz" diye tersliyorum Hakan'ı.

Hakan'dan cevap geliyor "Bence bu tavrını gözden geçirsen iyi olur. Pazartesiden itibaren maaş bordronun üzerinde benim şirketimin adı yazıyor olacak."

"Ve sen bunu kullanmaktan hiç çekinmeyeceksin di mi?"

Sırıtıyor. "Asla."

"Tam tahmin ettiğim gibi" diye mırıldanıyorum, bir yandan elimi gözlerime siper etmiş etrafa bakınırken. İleride bir şezlong görüyorum. Almak için ilerliyorum. Tam o sırada denizde samimi pozlar sergileyen Çağla ve Engin'i fark ediyorum. Hiç utanmaları yok. Odada seslerini duymam yeterince kötü değilmiş gibi, bir de gözümüzün önünde sevişmelerini izlemek zorundayım.

Çağla bir balık misali zarifçe suya atladığı an Engin de beni fark ediyor. Çabucak bakışlarımı kaçırıp, şezlonga doğru ilerliyorum.

Kumda şezlong sürümek kadar can sıkıcı bir şey olamaz. Milim yol alamadığım gibi ter içinde kaldım. 'Beach volley' yani plaj voleybolu oynayanları seyreden yakışıklı gençlerden beni fark edip yardıma geliyor.

"Teşekkür ederim. Centilmen sayısı her geçen yıl daha da azalıyor değil mi?" diyorum gülümseyerek.

Gülüyor "Soyumuz tükenme tehlikesiyle karşı karşıya."

"Koruma altına alınmalısınız." diye takılıyorum.

Bu şekilde gülerek ve konuşarak yaklaştığımızı gören Berna kaşlarını çatmış bizi izliyor.

Şezlongu bıraktıktan sonra "Beach volley turnuvası yapıyoruz. Katılmak ister misiniz?" diye soruyor bizimkilere. Berna malum nedenden yan çiziyor. Hakan da onunla kalacağını söylüyor. Sedef hayatında topa vurmadığını iddia ederken Burak cevap verme gereği bile duymuyor. Engin neden olmasın diye karşılık veriyor. Hareketi seven adam ne de olsa boş duramıyor. Çağla da sırf Engin'e uyum sağlamak için kabul ediyor. Genç çocuk bana dönüyor "Ya sen?" diye soruyor.

Çağla'nın bıyık altından güldüğünü fark ediyorum. Komik olan ne anlamıyorum doğrusu.

Engin her zamanki gibi çenesini tutamıyor "Bence Leyla oynamasın. Eşleştiği kişiye acırım doğrusu."

Genç çocuk profesyonelmiş. "Benimle eş olabilirsin. Zaten eğlencesine oynuyoruz. Büyütecek bir şey yok." diyerek imdadıma yetişiyor.

Diğer ikisine cevap verme gereği bile duymadan doğrudan çocuğa cevap veriyorum. "Çok memnun olurum."

Benim katılacağımı duyan Berna, Hakan, Sedef ve Burak bu görüntü kaçırılmaz diyerek adeta koşarcasına sahanın etrafında yerlerini alıyorlar. Çağla artık aleni sırıtıyor. Bu kızın bana bu kadar takmasını anlamış değilim. Rezil olacağım her durum onun için mutluluk kaynağı. Oysa ben onunla doğru dürüst konuşmuyorum bile...

Az sonra sıra bize geldiğinde eşim gelip bana taktik veriyor. Ben pas verecekmişim, o da çakacakmış. Anlamadığımı düşünüp detaylıca anlatmaya koyulurken elimi omzuna koyup, fısıldıyorum. "Ben on sene voleybol oynadım. Üniversitede turnuvalara katıldım. Sanırım pas verebilirim" dedikten sonra göz kırpıyorum. Oldukça bronz teninde parlayan dişlerini göstererek gülümsüyor sonra da çakmam için elini havaya kaldırıyor.

İlk set bizim. İkincisi de... Üçüncüsü ve hatta neredeyse hepsini biz alıyoruz. Sadece arada gözüme kum kaçtığı için bir iki top kaçırdığım oluyor. Engin'in Çağla'yı azarlayışı ve Çağla'nın an be an daha da bozulduğunu görmek benim için tam motivasyon oluyor. Hakkını vermek lazım. Engin çok sportif ve iyi oynuyor. Ama Çağla'yı ifade edecek kelime ancak kazma olabilir. Allah boy vermiş, gerisini boş vermiş derler ya öyle işte...

Maçı aldığımız netleştiği an Çağla'ya bakıp sırıtıyorum. "Size söylemeyi unuttum ben on sene voleybol oynamıştım. Tebrikler. Yine de bilmeyen biri için iyi cesaret ettin çıktın sahaya" diyerek elimi uzatıyor, centilmenlik kisvesi altında gıcık veriyorum.

Engin elleri belinde bizi izlerken gülüyor mu yoksa bana mı öyle geliyor bilemiyorum. Ama hayatında ilk kez bana iyi bir söz söylüyor "Doğrusu Leyla bizi çok şaşırttın. Çok iyiymişsin."

Engin'den gelen alışık olmadığım tarzda bu yoruma ne tepki vereceğimi bilemiyorum. Elimde olmadan koca bir gülümseyişle karşılık veriyorum.

Daha sonra hep birlikte denize giriyoruz. Herkes neşeyle yüzüp, birbirine su şakaları yapıyor. Bense su yatağını almak için denizden çıkmaya karar veriyorum. Daha bir adım atmışken ayağımın altına batan sivri bir cisim nedeniyle çığlık atıp kendimi suya bırakıyorum. Saniyeler sonra kollarımın altından tutup, bana destek olan Engin yanımda bitiyor.

"Noldu?" diye soruyor.

Acı içinde cevap veriyorum "Çok sivri bişey ayağıma battı sanırım. Sahile çıkıp bakmam gerek." Ayağımı tutup altını inceliyor.

"Ayağının altı yarılmış. Sivri bir şey kesmiş olmalı. Ya kaya ya da cam gibi... Doktora gitmeliyiz." diyerek beni kucağına alıyor.

Onun kucağında olmaktan rahatsızım. Çağla'nın bizi izlerkenki yüz ifadesinden de... Hatta Burak dışında her şeyin farkında olan diğerlerinin bakışlarından da... Başımı çevirip hiçbirini görmemeye çalışıyorum.

"Taşımana gerek yok. Ben iyiyim. Sadece koluna girsem yeterli. Hem Çağla yiyecekmiş gibi bakıyor" diyorum.

"Onun sorunu" diyerek beni şaşırtıyor ve kucağından indirmiyor. "Ayağının altını görmediğin için böyle konuşuyorsun. Şu anda milletin ne düşüneceğini değil, kendini düşün bence." Gerçekten de suyun üzerinde dağılmayan başlayan kanı görünce anlıyorum. Gerçekten fena kesilmiş olmalı.

Canım çok acıyor. Tuzlu su daha da çok acıtıyor. Ayağımın ucunu kaldırıp suya değdirmemeye çalışıyorum.

Sahile çıkınca da beni kucağından indirmiyor. Ama inanın itiraz edecek durumda değilim. Her attığımız adımda geride kan izi bırakarak ilerliyoruz. Kan kaybından ölmem umarım diye dua ediyorum içimden. Ama bu fikrimi Engin'le paylaşacak değilim tabii.

Otelin doktoru ayağımı inceledikten sonra dikiş atılması gerektiği için hastaneye gitmemizi söylüyor. Yüzümü buruşturuyorum. Dikişten, iğneden ve bu iğnenin derime girmesi fikrinden nefret ediyorum. Geçici olarak ayağımı sarıyor.

"Hadi odana çıkalım üstüne bir şeyler giy hastaneye götüreyim seni" diyor Engin.

"Ben dikiş istemiyorum. Derim kendi kendine kapanır bence. Biraz bekleyelim. Yarın daha kötü olursa.."

Lafımı kesiyor "Leyla salak olma. Nasıl olacak o iş kendi kendine?"

"Bana salak deme!" diye bağırıyorum.

"Sen de salaklık etme o zaman."

"Seninle hastaneye gitmek istemiyorum. Bana hakaret eden bir adamdan yardım almaktansa odamda dinlenmeyi tercih ederim." diyorum.

Attığım yemi yutmuyor "Ve tabii dikiş atılmamasını da tercih edersin değil mi?" dedikten sonra beni kucağına aldığı gibi, resepsiyona doğru gidiyor.

"Bırak beni ya. Ben çocuk muyum?"

"Olgun bir kadın olmadığın ortada. Odan hangisi?" diye sorduğunda dün geceden beri gizlediğim gerçeğin ortaya çıkacak olmasından daha da rahatsızım.

"İstemiyorum. Beni odama götürmeni istemiyorum" diye direnSem de işe yaramıyor.

"Sorun değil resepsiyondan öğreniriz nasılsa."

Resepsiyon görevlisine olanları anlatıp, yedek anahtarı aldıktan sonra odama götürüyor ve yatağın üstüne bırakıyor.

"Dışarıda bekleyeceğim. Ama balkonda. Çünkü adım gibi eminim koridora adımımı attığım an kapıyı kilitlersin. Hazırlan hemen. " Ne yalan söyleyeyim aklımdan geçmedi değil.

"Sen odamdayken soyunmam" diyerek kıvırmaya çalışıyorum.

Engin bana yaklaşıp gayet sakin cevap veriyor "Bu ilk olmayacak. Bakmam korkma. Sandığın kadar seni çıplak görmeye meraklı değilim" dedikten sonra minicik bikinim içindeki vücudumu baştan aşağıya süzüyor. "Zaten çoğunu da görüyorum."

Utanıyorum "Abaza inşaat işçileri gibi bakma bana" diye tersliyorum.

Balkona çıkıyor ben de hemen kuru bir bikini ve üzerine de mini bir elbise giyiyorum.

"Tamam hazırım." diye sesleniyorum.

İçeri girince bana bakıp alaycı bir ifadeyle sırıtıyor. "Boşuna giy diye dert etmişim. Sen giyinikken de çıplaksın."

"Çok komiksin. Şu esprilerin de olmasa hiç çekilmezsin." diyorum ters ters.

Hastaneye giderken çok korktuğumu itiraf etmeliyim. Koltuğumda büzüştüğümü gören Engin bile bana acıyor inanır mısınız?

"Korkma önce uyuşturacaklar bir şey hissetmeyeceksin" diyor bana baktıktan sonra.

"Hı hı."

"İnan bişey hissetmeyeceksin." diye ısrar ediyor.

"Sen hiçbir yerlerini diktirdin mi ki de biliyorsun?"

Kahkaha atıyor. İlk kez güldüğünü görüyorum. Tuhaf... Yani yakışıyor mu emin değilim. Gülmek ona ait bir aktivite değilmiş gibi eğreti duruyor yüzünde sanki.

Sonra her zamanki sert ifadesini takınıyor. "Tabii senin gibi zarif bir şekilde yaralanmadım. Ama birkaç kurşun yemişliğim vardır. "

Aklıma Çağla ile ilk kez onun çalıştığı hastanede karşılaştıklarını anlatışı geliyor Berna'nın. Sessiz kalıyorum.

Hastaneye varınca arabadan inmek gelmiyor içimden. Bana elini uzatıyor ama tutmuyorum bir süre. Sonra eğilip beni arabadan çekiyor destekle yürümemi sağlıyor. Ama yürüyemiyorum ancak hopluyorum. Bakıyor ki böyle çok zor ilerleyeceğiz ve sargım da epey kanlanmış tekrar kucağına alıyor.

"Bak bu kucağa alma meselesi" diyorum duyduğum rahatsızlığı kamufle etmek için işi şakaya vurarak "beni cidden rahatsız ediyor. Evlenip kocam eşikten kucağında geçirinceye kadar kimsenin kucağına almasına izin vermeyeceğime yeminliydim."

"Kucak bekâretini bozdum yani?" diyor alaycı bir gülümsemeyle.

"Senin de aklın başka bir şeye çalışmıyor mu?"

Sonra beni şaşırtan ve elimin ayağıma dolaşmasına neden olan bir yorum yapıyor "Sen kucağımdayken hayır."

İçeri varıp da durumu anlatınca bizi acilde perdeyle ayrılan bölümlerden birine yerleştiriyorlar. Yatağın üzerine oturmuş

beklerken hissettiğim endişe o kadar artıyor ki son hız tırnaklarımı yemeye koyuluyorum.

Engin elimi tutup ağzımdan çekiyor. Kulağıma yaklaşıp "Korkma acımayacak" dedikten sonra yanağımla boynum arasında bir yerden öpüyor. Bugün beni sürekli şaşırttığını itiraf etmeliyim. Yaşadığım şokla aklım bir süreliğine dikiş düşüncesinden uzaklaşıyor. Yani en azından doktor yanımıza gelene kadar. Onu görünce yaşadığım korkunun etkisiyle, hala Engin'in elinde olan parmaklarımı farkında olmadan onun etine geçiriyorum. O da diğer eliyle sırtımı okşuyor. Allah'ım bu adamlayken bütün duyguları aynı anda yaşamak zorunda mıyım? Sürekli hastanede son bulan birlikte geçirdiğimiz zamanlarda hep ona muhtaç oluyorum. Hep beni sinirlendirip terslerken, bir yandan da ilgisini göstererek sersemletiyor. Şimdi bir de dikiş atılacak olması endişesi var. Hangisine odaklanacağımı şaşırdım. Doktorun elindeki iğneye mi sırtımdaki Engin'in eline mi?

Sonunda her şey bittiğinde itiraf etmeliyim ki şu dikiş konusunu birazcık abartmış olabilirim. Ama dikişlerim almana kadar endişelenmeyi tümüyle bırakabileceğimden emin değilim.

"Yemek saatini kaçırdık. Yol üzerinde bir şeyler yiyip öyle dönelim" dediğinde ben de acıktığımı fark ediyorum. Saat 15.00'i geçmiş bile. Bugün de böylece geçip gitti inanamıyorum. Daha yanamadım bile. Şimdi yüzemeyeceğim de... Harika doğrusu...

"Tamam. Nasılsa yüzebileceğimi sanmıyorum. Bende ki şansa da yani..."

"Çöldeki deve misali mi?" diye sırıtıyor.

"Terbiyesizlik etme. Hep belden aşağı mı senin muhabbetin ya?"

Bana imalı bir şekilde bakıp üstü kapalı cevap veriyor. "O sorunun cevabını vermiştim sanırım."

Anlamazlıktan gelerek ilerideki pizzacıyı işaret ediyorum. "Dur dur dur! İşte burada yiyelim. Canım çok pizza çekti."

"Tamamdır. Ben de severim pizza."

"En çok hangisini seversin?" diye soruyorum aptalca bir heyecanla.

Arabayı park ederken cevap veriyor "Mantar, yeşil ve siyah zeytinli."

"İnanmıyorum ben de! Et ve et ürünleri olmasından nefret ederim. O zaman bir büyük paylaşabiliriz." diyorum neşeyle.

Bana bakıp sırıtıyor "Paylaşırsak doymam. Seni bile yiyebilirim."

Sürekli olarak cinsel içerikli yorumlar yapmasından rahatsızım. Sanki hep köşeye sıkıştırıp, vereceğim tepkileri merak ediyor.

"Ben senin midene otururum. Sen git Çağla'yı ye. Daha hafif kaçar. Yağsız" diyorum sonunda dayanamayıp.

Beni zevkle süzüyor "Ben azıcık yağlısından severim. Öteki türlü kuru oluyor."

"Terbiyesizsin" diyerek başımı çeviriyorum.

"Sadece erkeğim" diyor ve kapısını açıp dışarı çıkıyor. Sonra da yanıma gelip benim de çıkmama yardım ediyor.

Beraberce yediğimiz yemek şaşırtıcı bir biçimde eğlenceli geçiyor. Arada yine birkaç müstehcen yorumda bulunsa da, genel olarak birbirimizin varlığını tolere edebildik diyebilirim.

Sonunda otele varıp da kapıdan içeri girdiğimizde, herkesi lobide oturmuş merakla bekler halde buluyoruz. Çağla'nın gözlerinden fışkıran alevlerin beni bu mesafeden bile yaktığını hissedebiliyorum.

Berna nötr kalmaya çalışsa da yüzünden rahatsızlık okunuyor. Sedef sadece ve sadece benim için endişelenmişe benziyor. Hakan Engin'i dik dik süzüyor. Hepsine sırıtırken, çaktırmadan dişlerimin arasından konuşmaya çalışıyorum "Bu manzara dikişten daha fazla korkutuyor beni."

Engin cevap olarak, belimdeki bana destek olan elinin kavrayışını daha da sıkılaştırıyor. "Yaralıydın ve yardıma ihtiyacın vardı. İnsanların seni ezmesine izin verme" diyerek cesaretlendiriyor. Haklı olduğunu biliyorum ama o insanlar ailen kadar yakın arkadaşlar olunca iş zorlaşıyor.

Çağla tek kelime etmeden kalkıp yürüyor. Berna onun gidişini izledikten sonra bana bakıyor. Ben suçum yok dercesine ürkekçe gülümsüyorum. Sedef atılıyor "Lili ne oldu? Meraktan öldük valla. İyi misin?"

Sedef'e minnettar bir ifadeyle bakıp gülümsüyorum "Bir sen benim iyiliğimi merak etmişsin sanırım. Ayağıma dikiş atıldı bir de her ihtimale karşı iğne vurdular. Neyin yol açtığını bilmediğimiz için. Hem zaten tetanoz iğnesi vuruluşumun üzerinden epey geçmiş. Tekrar vurulmam iyi oldu" diyorum.

Sedef dehşetle gözlerini açıyor "Hem iğne hem dikiş. Korkmadın mı hiç?"

"Şeyy aslında başta korktum ama mecburen yaptırdım işte."

Engin gülüyor "Ödü koptu Sedef resmen bayılacaktı korkudan."

Berna ile Hakan bakışıyorlar. İkisi de bana geçmiş olsun dedikten sonra, Hakan Engin'e dönüyor "Çağla da çok merak etti. Git istersen konuş."

Ne ima ettiğini hepimiz anlıyoruz ama Engin kılını kımıldatmıyor.

Hakan tekrar soruyor "Gitmeyecek misin yanına kızın?"

Engin omuz silkiyor "O kadar merak ettiyse kalıp dinleseydi. Burada olanların hepsi öğrendi ne olup bittiğini."

Biliyorum size aptalca gelecek ama Engin'in bu tavrı içimde tuhaf bir gurur duymama neden oluyor.

Hakan afallamış vaziyette Berna'ya bakarken ben dinlenmek istediğimi ve yukarı çıkacağımı söylediğimde, Engin bekle "ben de çıkacağım sana yardım edeyim" diyerek koluma girince tam anlamıyla şok oluyorlar. Şok oluyorum! Ama Engin'de öyle bir

şey var ki size iyi davrandığı an kendinizi bunu reddedemez konumda hissediyorsunuz. Sanki ondan gelen her tatlı söz, her jest büyük bir meseleymiş gibi, size bunları sunduğunda tek yapabileceğiniz teşekkür ederek kabul etmek. İşte bu yüzden ben kaba saba tavırlarını ve küstah yorumlarını tercih ediyorum. En azından o durumlarda ben de kötü davranıyor ve olayları kontrolüm altına alabiliyorum.

Odama girince kulak misafiri olmayı beklediğim Çağla-Engin atışmasına tanık olmuyorum. Hevesim kursağımda kalmış bir şekilde balkondaki plastik sandalyeyi ve sehpayı duşa götürüyor, ayağıma sıkı sıkı naylon poşet bağlayıp bin bir zorlukla oturarak yıkanmaya çalışıyorum. Dikişli ayağımı ıslatmadan ve yandaki sehpaya uzatarak yıkanma çabam sonunda bayağı yorgun düştüğümü fark ediyorum. Bornozumla yatağa kıvrılıp kestiriyorum biraz. Gözlerimi açtığımda güneşin battığını ve etrafa karanlık basmaya başladığını fark ediyorum. Telaşla hazırlanıp yemeğe yetişmeye çalışıyorum. Şansım varsa sona kalan yiyeceklerden bir tabak toparlayabilirim. Tek başıma sessizce yediğim yemeği neşelendirmek için Ömer'le uzun uzun konuşuyorum. Başıma gelenleri duşa girmeden önce anlatmıştım ama daha sonra gelen mesajlarına uyuduğum için cevap verememiştim. Şimdiyse İstanbul'a vardığını öğreniyorum. İçimde yanında olmak için dayanılmaz bir istek var. Yarın toplantısı olmasa gel derdim. Neyse zaten çok az kaldı. İki gün sonra onun sıcacık sevgi dolu kollarında olacağım.

Kızlar telefonlarını yanlarında taşımıyor olmalılar. Hiçbirine ulaşamıyorum. Ben de bahçede gezinti yapmaya karar veriyorum. Daha doğrusu onları aramaya... Yoksa böyle tek ayağım dikişliyken gezinti yapabilecek durumda değilim. Sanırım bir bastona ihtiyacım var.

Bahçede henüz çok az ilerlemişken, Berna'nın sesini duyar gibi oluyorum. Esinti yön değiştirdikçe, konuşması da bir yakınlaşıyor bir uzaklaşıyor. Ama ne dediğini duyamıyorum. Yak-

laştıkça sesin ona ait olduğunu fark ediyorum. Kuytu bir köşede ağacın altında oturmuş yanındakine- Hakan olduğunu tahmin ediyorum- hararetli bir şekilde bir şeyler anlatıyor. Berna diye sesleniyorum ama kendimi duyuramıyorum. Onlara doğru ilerlerken yüzü karanlıkta kalan kişinin elindeki sigarayı fark ediyorum. Bu Hakan olamaz çünkü o sigara içmiyor. Engin olduğuna dair güçlü bir önseziyle kendimi gizleme ihtiyacı duyuyorum. Göremeyecekleri bir açıdan yaklaşıp, dinliyorum. Bugün olanlarla ilgili Berna'nın ne düşündüğünü merak ediyorum ve kendimden utansam da gizlice kulak misafiri oluyorum.

"Engin bilmiyormuş gibi yapma..."

"Neden bahsettiğini bilmiyorum ama."

"Çağla'nın neden sana tavır aldığını... Leyla'ya olan ilgini."

İnanmıyorum ya yine neye kızdı da Leyla diyor bana şu Berna.

"Ona ilgi duymuyorum."

"Engin onunla yattığını biliyorum."

"Leyla mı söyledi? Ağzında bakla ıslanmıyor bunun da."

"Hayır az önce sen itiraf ettin. Ben Leyla'yı sıkıştırmıştım ama sürekli inkar etti. Neyse benim derdim Çağla ile olan ilişkin değil. Leyla'ya verebileceğin zarar."

"Ne zararı ya? Leyla bencilin teki. Hayatta her şeyi kendi çıkarlarına alet eder. Ona bir şey olmaz."

"Leyla senin aşamadığın ilk sevgilin değil Engin. Ondan alacağın öcü Leyla'dan almana izin vermem. Ömer ile harika bir ilişkiye başladı. Adam ona gerçekten değer veriyor."

Berna'nın beni bu şekilde savunması gözlerimi yaşartıyor. Aferin göster ona diyorum içimden.

"Senin yaptığın sadece aklını karıştırmak. Aranızdaki cinsel çekimi kullanmak. Leyla'yı kullanmana izin veremem."

Sessizlik.

"Ben Leyla'yı kullanmıyorum."

"Ama ona tahammül bile demiyorsun. Sürekli aptal durumuna düşürmeye çalışıyorsun. Sonra da kızı kucağına oturtup öpüyorsun. Engin bunu yapan sen değil de başka bir erkek olsaydı canına okumuştum. Hakan'ın hatırına rica ediyorum aradan çekil."

Engin sigarasından bir nefes çekip seslice üflüyor.

"Yapamam."

"Yapacaksın."

"Anlamıyorsun Berna yapamam çünkü yapamıyorum. Deniyorum. Uzak kalmaya çalışıyorum ama sonra onu görünce hiçbir şeyin önemi kalmıyor. Aklımdaki tek şey, istediğim tek şey onun yumuşacık ipek gibi tenine tekrar dokunabilmek. Ona tekrar sahip olabilmek."

Berna şok oluyor ve tabii ben de. Nefesimi tutmuş dinliyorum.

"Sen ondan gerçekten hoşlanıyorsun" diye afallamış bir şekilde mırıldanıyor Berna.

"Buna istediğin adı koyabilirsin. Tek bildiğim artık Çağla ile sevişirken bile onu hayal ettiğim. Ona sahip olsam da olmasam da Çağla ile devam edemem artık."

"Ama bunu yapamazsın! Leyla sana göre değil. Birbirinize mutsuzluk ve stresten başka bir şey getirmezsiniz. Oysa Ömer onun hayallerinin prensi."

Engin'in bozulduğunu sesinden anlayabiliyorum.

"Ömer Şanlı kadar zengin olmayabilirim ama bir kadını çok mutlu edebilirim."

Berna toparlamaya çalışıyor "Öyle demek istemedim. Engin lütfen yanlış anlama. Ama Leyla gezmeyi tozmayı para harcamayı şımartılmayı sever. Kaprislerini çekecek, ona prenses gibi davranacak bir erkek ister. Sense ona kızıp, tersliyorsun. Aranızdaki bu cinsel çekimin etkisi azalmaya başlayınca, geriye ne kalacak ilişkinizi ayakta tutacak. Eğer bir ilişkiye başlayabilirseniz tabii bu inatlaşmalarla."

"Şimdiye kadar hep dediğin gibi erkeklerle çıkmış Berna ama hala arayışta. Belki de ihtiyacı olan daha fazla şımartılmak değildir. Belki de kendine boyun eğecek erkek yerine gücü elinde tutacak bir erkeğe ihtiyacı vardır."

Duyduklarım beni o kadar şaşırtıyor ve heyecanlandırıyor ki nefes almaya çekiniyorum. Ya benim dinlediğimi anlarlarsa? Bir dalın üzerine basınca çıtırdıyor. Bir an duraksıyorlar. Sonra devam ediyorlar. Ama ben daha fazla dinlemeye tahammül edemiyorum. Engin'in bana olan duygularını bilmemeyi tercih ederdim doğrusu. Onun duygusuz, kendi beğenmiş ve beni yatağa atmaya çalışan biri olduğu için böyle davrandığını düşünmeyi de... Bu gece kimseyi görmek, kimseyle konuşmak istemiyorum. Yarın ilk iş İstanbul'a döneceğim. Berna haklıydı. Onun yakınlarımda olmasına izin veremem.

Odama gidip bavulumu hazırlamaya başlıyorum. Yaklaşık bir saat sonra yan odadan sesler geliyor. Çağla ile Engin'in seslerini duyuyorum. Bağırmıyorlar. Bu sefer daha sakinler o yüzden konuşmalar anlaşılmıyor. Merakıma engel olamayarak balkona çıkıyorum. Belki oradan daha iyi duyarım.

"İstediğin, aklı gezmekten tozmaktan, alışverişten başka bir şeye çalışmayan boş kafalı bir kadınsa hiç durma koş ona. Ama unutma sonunda çok pişman ve yalnız olacaksın" dedikten sonra kapıyı çarpıp çıkıyor. Engin'de balkonda sigarasını yakıyor. Aramızda betondan bir paravan var. Beni fark etmeden içeri girmeye çalışırken

"Orada olduğunu biliyorum. Gölgen yansıyor" diyor.

Ne kadar aptalım diye kendime küfrediyorum.

"Eee ben de kuruyan bikinimi almaya çıkmıştım" diye karşılık veriyorum.

"Hayır ne konuştuğumuzu duymaya çıktın. Çünkü senden bahsettiğimizi biliyorsun. Ayrıldık Çağla ile. Zaten çok önce ayrılmam gerekirdi. Ben... Ben ..."

Bana açılmasını istemiyorum. Lafını kesiyorum "Özelini bana anlatmak zorunda değilsin. Merak etme kimseye bahsetmem."

Sanki paravanın arkasından konuşmak rahatlamasını sağlamışçasına açılmaya devam ediyor.

"Ama özelin tam ortasında sen de varsın."

"İçiyor musun sen?" diye soruyorum burnuma gelen viski kokusunu fark ederek.

"Benimle içmek ister misin?"

"Hayır teşekkürler."

"Benimle sohbet eder misin biraz?"

"Ediyoruz ya işte."

"Hayır karşılıklı. Konuşmamız gerek."

"Bence gerek yok."

Başını uzatıp benim odamın balkonuna bakıyor. "Leyla konuşmamız gerek diyorsam gerekiyordur. Beni tanımışsındır gereksiz bir şey yapmam."

Sessizlik. Gelmesini istemiyorum. Ama nasıl diyeceğimi de bilmiyorum.

"Aç kapıyı Leyla."

"Olmaz. Konuşmak istemiyorum. Hem sarhoşsun."

"Sarhoş değilim ben" diye huysuzlaşıyor.

"Aç kapıyı gcliyorum. Hadi uzatma."

Başımı hayır anlamından sallıyorum.

"Lanet olsun. Bir kere de bir şeyi tek seferde yap. Neden sürekli inatçı olmak zorunasın ki?" derken bir yandan da kendi balkonundan benim balkonuma geçmek için hamle yapıyor.

"Napıyorsun sen? Düşeceksin! Dur yapma... Alkollüsün zaten."

"Endişelenmiş numarası yapma. Düşüp ölsem umurunda olmaz" diyerek sonunda balkonuma atlıyor.

"Hayır üzülmem sadece gazetelere çıkacak bir rezaletin orta yerinde olmak istemem" derken bir yandan da geri çekiliyorum çünkü bana yiyecek gibi bakıyor.

"Çağla ile neden ayrıldığımı biliyorsun değil mi?"

"Sorunlarınız olduğu açıktı. Buz gibi bir kadın şaşırmadım" diyorum konuyu çarpıtarak.

Engin bana doğru yaklaşıyor "Senin yüzünden. Daha doğrusu sana olan hislerim yüzünden."

İrkilerek geri kaçıyorum, odanın içine doğru "Bunu şimdi yapma bence. Sen bu tip konuşmaların adamı değilsin. Yarın uyanınca pişman olabilirsin bu kadar açıldığına."

"Leyla benimle oynamandan bıktım. Ne demek istediğimi anlıyor ama sürekli kaçıyorsun. Sonra seni her öpüşümde her tutuşumda kolayca teslim oluyorsun. Niyetin ne?"

Sonunda makyaj masasına değene kadar geri geri gidiyorum ve o noktada masa ile kendi arasına beni sıkıştırıyor. Elini kaldırıp, saçlarımı okşuyor.

"Seni düşünmekten deli olacağım. Defalarca hayal ediyorum ama karanlıkta seviştiğimiz için yüzünün ayrıntılarını canlandıramıyorum. 'Seni okşarken' derken omuz başlarımdan itibaren okşamaya başlıyor. 'Seni öperken' dediği an ise öpmesine engel olmak için başımı yan çeviriyorum. Boynumu öpüyor. Kulağıma fısıldıyor "içindeyken yüzünün nasıl bir ifade aldığını görmek istiyorum. Gözlerinin içine bakarak seninle sevişmek istiyorum."

O kadar heyecanlanıyorum ki nefes nefese kalıyorum ve climde olmadan ağzımdan inilti halinde "Engin." çıkıyor.

"Zevk alırken ağzından çıkan benim adım olsun istiyorum. Sana tamamıyla sahip olmak istiyorum." dedikten sonra başımı hafifçe yan yatırıp, önce yumuşak sonra gittikçe sertleşen bir açlıkla öpüyor. Kendimi ondan itmem saniyeler alıyor.

"Yapamam. Ömer'i aldatamam." diyerek ondan kaçıyorum.

Engin odadan çıkmak için arkasını dönüyor gitmeden önce son kez bana bakıp "Az önce aldattın zaten." diyor.

Heyecandan titrer bir halde yatağıma uzanıp, nefesimin düzene girmesini bekliyorum. Ancak ondan sonra içimdeki yoğun vicdan azabı tüm kalbimi eziyor, gözyaşları olup dışıma akıyor.

"Seninle konuşmam gerek. Buraya gelebilir misin?" diye soruyorum Berna'ya telefonu açar açmaz.

"Ne oldu Lili? İyi misin? Ağlıyor muydun sen?"

"Gelince konuşuruz." dedikten sonra salya sümük ağlamamak için telefonu hemen kapatıyorum.

Az sonra yatağım üzerinde bağdaş kurmuş oturuyoruz. Olanları bir bir anlatırken mümkün olduğunca alçak sesle konuşmaya özen gösteriyorum. Zaten kısa bir süre sonra Engin'in kapıyı çarpıp çıktığını duyuyoruz. Muhtemelen daha fazla içip daha fazla sarhoş olmaya gidiyor diye düşünüyorum.

Berna az konuşuyor daha çok dinliyor.

"Bahçede konuşmanıza tanık oldum" diye devam ediyorum anlatmaya. "Engin'in bana kötü davranmasına alışığım. Beni aşağılaması ile başa çıkabilirim ama böyle..." derken susuyorum. Hala kelimelere dökmeye bile cesaret edemediğim o sözleri hazmetmeye çalışıyorum. "Böyle hissettiğini öğrenmek beni şaşkına çevirdi. Berna ne düşündüğünü biliyorum. Her zaman kararsız olduğumu ve bunun yeni bir şey olmadığını değil mi?

Ama bu sefer farklı. "Ben Ömer'i seviyorum" derken elimi kalbimin üzerine koyduğumu sonradan fark ediyorum. "Bu yüzden bu gece Engin'i geri çevirmek zorundaydım. Ömer'e bunu yapamam. Bu dünyada bunu hak etmeyecek tek bir erkek varsa o da Ömer'dir. Bana kalbini bu kadar korkusuzca ve cömertçe açmışken onu hayal kırıklığına uğratıp, bir daha hiç kimseye açılamaz hale getiremem" dedikten sonra başımı önüme eğerek derin bir nefes alıp veriyorum.

Berna bir süre sessizce beni izliyor. "Ama..." diye söze başlıyor "Engin'i kafandan atamıyorsun değil mi?"

Başımı hayır anlamında iki yana sallıyorum. Elimde olmadan gözyaşlarımın akmaya başladığını fark ediyorum. "Sadece duyarsız, kaba ve kendini beğenmiş olduğunu düşünürken her şey kolaydı. Ama şimdi neler hissettiğini biliyorken..."

Başımı kaldırıp, yalvarırcasına Berna'ya bakıyorum. "İki erkek... İkisi de kalbini bana açtı... Nasıl hiç olmamış gibi yürüyüp gidebilirim ki... İkisinden de bu kadar hoşlanıyorken... Berna bu mümkün mü? Bir kadın iki erkeği birden sevebilir mi? Doğru seçimin hangisi olduğuna nasıl karar vereceğim? Birini kırmadan diğerine nasıl gidebilirim?"

Berna uzanıp elimi tutuyor. "Bu sefer kimse sana yardımcı olamaz canım. Bu senin seçimin, senin kararın olmalı. Doğru cevap yok. İkisinin de doğruları olduğu açık yoksa bu kadar kararsız kalmazdın. Ama bu elbise seçmek gibi değil ki Lili. Sana seçimde yardımcı olamaz kimse. Sen düşüneceksin. Sen karar vereceksin ve sonuçlarına da sen katlanacaksın. Kısır döngünü kırmak zorundasın, büyümek zorundasın artık Lili. Hayatına bu şekilde devam edemezsin. Bütün seçenekleri denemeye çalışarak yaşayamazsın. İkisi de kalbini dürüstçe sana açarak elini kolunu bağladı değil mi?" derken gülümsüyor.

Benim de yüzümde acı bir gülüş beliriyor "Biliyor musun ben hayatımda ilk kez sevilmişim. Daha önceden hiçbir erkek bana duygularını açmamıştı. Ne yazık ki şimdi iki kişi aynı anda açtı." Durup yutkunuyorum. Ağlamaya bile hakkım olmadığına inanıyorum. Sonuçta biri kırılacak ve bu benim yüzümden olacak. Ağlaması gereken ben değilim. Çünkü tuhaf bir biçimde döktüklerim timsah gözyaşları gibi aktığı yeri yakıyor. İçimde büyük bir sızı hissetmeme neden oluyor. Vicdan azabı mı, yoksa çoktan karar vermiş olmanın verdiği utanç mı bilemiyorum.

"Beni havaalanına bırakır mısınız yarm? Burada daha fazla kalamam, İstanbul'a dönmeliyim."

Berna bana sarılıyor. "Kararını verdin sanırım."

Sessizce başımı sallıyorum.

"Engin'e söyleyecek misin?"

Tekrar Berna'nın elini tutuyorum "Ona umudunu korumasını söyle. Lütfen beni sonradan altında ezileceği sözlerle yargılamasın. Özellikle şimdi gerçek hislerini biliyorken... Tüm kartlarımızı ortaya açmışken."

Berna başını sallıyor ve her ne karar verirsem vereyim yanımda olacağını söylüyor. Hissediyorum arkadaşlarıma hiç olmadığı kadar çok ihtiyaç duyacağım bu dönemde.

Gece gözümü kırpmıyorum. Sabah Hakan'ın benim için bulabildiği en erken saatteki uçağa yetişmek için hazırlanıyorum. Sessizce eşyalarımı alıp çıkmaya özen gösteriyorum. Böyle hırsız gibi Engin'in hayatından kaçışımı yediremiyorum kendime. Elimde olmadan arkasında yattığını tahmin ettiğim duvara bakıyorum. Sonra bu odada kalmak beni boğuyormuşçasına aceleyle çıkıp gidiyorum.

Eve vardıktan kısa süre sonra Ömer'i arıyorum İstanbul"a geldiğimi haber veriyorum. Hem şaşırıyor hem de seviniyor.

"Ben de bir gece daha nasıl dayanacağım diye düşünüyordum. Bana geliyorsun akşam o zaman" diyor heyecanla. "Sana İtalya'dan bir sürprizim var."

Elimdeki ahizeyi daha sıkı kavrıyorum. Allah'ım lütfen bunu yapmasın. Lütfen kendimi daha da kötü hissetmeme neden olacak bir şey söylemesin.

Bilmiyorum bendeki tuhaflığı sezdiği için mi, içinden geldiği için mi yoksa geç olmadan söylemesi gerektiğini hissettiği için mi telefonu tam kapatmak üzereyken 'seni seviyorum' diyor. Bu sözü duymanın omuzlarıma bu kadar ağır bir yük yükleyeceğini hiç tahmin etmemiştim.

Akşam beni almaya geldiğinde bir an için her şeyi unutup ona koşuyor, kollarına atılıyorum. Sımsıkı sarılıp başımı göğsü-

ne dayıyorum. Saçlarımı öpüp okşuyor. Kollarımı gevşetmeye, geri çekilip yüzüne bakmaya cesaretim yok. Sadece 'seni çok seviyorum' diye fısıldıyorum. Arabada eve giderken bunu yapamayacağımı anlıyorum.

"Eve gitmeyelim" diyorum. Sahile çekip konuşalım istiyorum. Ben de bir terslik olduğunu seziyor ama ben anlatana kadar üstüme gelmiyor. Konuyu açamıyorum bir türlü. Ama normal bir şekilde sohbet de edemiyorum. Dayanamayıp radyoyu açıyorum. Belki bana cesaret verecek ya da şu anın ağırlığını hafifletip, hayatta hiçbir şeye bu kadar üzülmeye gerek yok dedirtecek bir şarkı bulabilirim.

Ama şansa bak ki, şu anda çalan müzik durumu daha da zorlaştırıyor ama elim varıp da kapatamıyorum.

'One-love-U2'. Bir süre öylece dinliyoruz Bono'nun elindeki aşka gereken özeni göstermezsen, seni bırakır gider deyişini, beni çok sevmenden başka ne istedim ki... Sense bana hiçbir şey vermedin... Evet elimde kalan hiçbir şey diye isyan edişini...

Benim konuşmama gerek kalmadan, gecenin başından beri gözlerinde yumuşacık bir ifadeyle beni izleyen Ömer söze giriyor.

"Kalbimi kıracaksın değil mi? Ve bunu beni incitmeden nasıl anlatacağını düşünüyorsun"

Uzanıp gözlerimden akan yaşlara parmağıyla dokunuyor.

"Tamam ben senin için girişi yaptım. Nasıl oldu da üç gün önce hayatımızın en harika günlerini yaşıyorken şimdi bu konuşmayı yapıyoruz? Gerçekten merak ediyorum nedenini."

Şimdi anlatması göründüğünden de zor geliyor. Üstelik onun açısından bakınca hiçbir şey ifade etmeyecek. Elimden geldiğince kafamı ve cümlelerimi toparlayarak anlatıyorum ya da anlatmaya çalışıyorum. Gerçekten de az sonra kalbini kıracağım demenin kolay ve kibar bir yolu var mı?

"Seni ne kadar sevdiğimi söylesem de inanmayacaksın biliyorum. Bu kadar kısa sürede sana nasıl bu kadar kapıldığıma ben bile şaşırdım."

"Ama yeterince kapılmamışsın ki bırakıp gidebiliyorsun" diyor yüzünde buruk bir tebessümle.

"Seninle alakası yok. Sen harikasın. Ama ben defoluyum kesinlikle." Allah'ım konuşma hiç de istediğim gibi gitmiyor. Sana layık değilim derken aslında senden iyisini buldum demek isteyen erkekler gibi konuşuyorum.

Nefes alıp veriyorum "Demek istediğim hayatım boyunca hep kararsızlık yaşadım. Aptalca ve çocukça olduğunu düşündüğünü biliyorum. Ben de öyle düşünüyorum. Keşke elimden bir şey gelseydi. Ama seninle tanıştığımız zamanlarda başka biri daha hayatıma girmişti. Bana dün kalbindekileri açtığında kayıtsız kalamadım." Bakışlarımı yere eğiyorum. "Beni öpmesine izin verdim. Daha ileri gitmeden durdurdum ama bu kadarına bile izin vermem sana ihanet etmek gibi geldi bana. Bunları anlattıktan sonra benimle devam etmek istememen normal ama söylemek zorundaydım. İçimde saklayamazdım. O adamın her ortaya çıktığında kafamı karıştırdığını bile bile sana yüzde yüz bağlı kalamam. Senin duygularını oyaladıktan sonra yanılmışım istediğim sen değilmişsin diyemem."

Ömer sessizce dinliyor. Yüz ifadesi sertleşmiş olsa da, sabrından ödün vermiyor.

"Peki bunca zaman kendini oyaladıktan sonra yanılmışım istediğim senmişsin dediğinde geri dönebileceğini mi sanıyorsun."

Sözleri tokat etkisi yaratıyor. "Hayır öyle demek istemedim."

"Çünkü bana kalırsa senin burada asıl demeye çalıştığın, bir süre diğerini denedikten sonra bana geri dönmek. Köprüleri yakmadan gitmenin yolunu arıyorsun gibi geldi bana."

Elimi alnıma koyup, gözlerimi kapatıyorum. Bu kadar kısa sürede beni bu kadar tanıması inanılmaz. Onu nasıl kandırabilirim? Kendimi nasıl kandırabilirim ki?

"Leyla seni öyle çok sevebilirim ki, tarihte başka bir kadın bu kadar sevilmiş midir diye düşünür insanlar. Öyle güzellikler yaşatabilirim ki, hayattaki çirkinliklerin farkında bile olmayabilirsin. Seni öyle sıkı tutabilirim ki, bugün burada beni terk edip gidemezsin. Ama ben ne yaparsam yapayım sen ne istediğini ya da en azından ne istemediğini bilmediğin sürece mutluluğu yakalayamazsın. Ben seni istediğimi biliyorum. Ama sen ne beni ne de öteki adamı isteyip istemediğini bilmiyorsun. Üstelik ikimizin de sana seçme şansı tanımamızı bekliyorsun. Ben bir kadının sevgisini kazanmak için yarışmaktan gocunmam eğer sonunda o kadının yüzde yüz benim olacağından emin olabilsem. O yüzden işini kolaylaştırmayacağım. Umduğun gibi ilişkimize sahip çıkmayacağım. İkimiz adına savaşmayacağım. Sana kalbimi, ruhumu ve evimi açarak yeterince açık davrandım. Sen bana henüz hiçbir şeyini açmış değilsin. Sabırlı bir erkek olabilirim ama benim sabrımın da sonu var. Bugün bu arabadan indiğin an, bunun geri dönüşü olmaz."

Ne diyeceğimi bilmiyorum. Tüm nezaketine rağmen o kadar ağır ki sözleri. Resmen karşısında ezildiğimi hissediyorum. "Anlıyorum" demekten başka bir şey gelmiyor elimden.

"Genç bir kız varmış çok çok güzel. Yaşadığı yerde herkesin âşık olduğu. Onunla yaşıt gençlerden biri de ona hayranmış. Ama kızın gözü yükseklerde olduğu için bir türlü kalbini açamamış. Sonunda üniversiteye gitme vakti geldiğinde, onu da ardında bırakarak o şehri terk etmiş. Yıllar sonra başarılı bir avukat olarak döndüğünde, yolda gençlik aşkına rastlamış yanında yaşlı bir adamla. Evine kadar takip etmiş. Ertesi gün sabah kocasını yolcu ettiğini gördükten sonra gidip kapısını çalmış. Kadın kapıyı açınca adını söyleyip, kendini tanıtmış. "Çok merak ediyorum neden kendinden yaşça büyük bir eş seçtin.

Hepimiz sana hayranken sen dönüp bize bakmazdın bile. Nedir bu adamı farklı kılan" diye sormuş. Kadın da gülümsemiş "Cevabı öğrenmek istiyorsan bana bahçedeki en güzel gülü getir. Ama geçtiğin yere geri dönmeden" demiş.

Adam bahçe kapısının başından başlamış en güzel gonca gülü aramaya. Tam eli birine uzanırken, az ilerideki daha iyisini fark ediyormuş. Sonra onun yanına gittiğindeyse, daha kırmızısı daha tazesi gözüne çarpıyormuş. Nihayet eve vardığında elinde açmış ve solmak üzere olan bir gül varmış. Kadın gülü alıp sormuş "En güzeli bu muydu?"

Adam mahcup bir şekilde gülmüş "Hayır ama en güzeli araya araya bahçedeki bütün güllerin bittiğini fark ettim. Geri de dönemedim. Mecburen bunu getirdim."

Kadım gülümsemiş "Sanırım şimdi sorunun cevabını aldın."

Bunu sana anlattım çünkü fark etmeni istiyorum ki, aklın bahçedeki diğer güllerde kaldığı müddetçe, asla hiçbir gül senin için yeterince iyi olmayacak."

Ömer'in haklı olduğunu bile bile artık geri adım atamıyorum. Aklımda dün gece Engin'in bana bakışı var sürekli. Tüm benliğim Ömer'e sarıl ve onu bırakma derken, sadece küçücük bir parçam Engin'e koş diyor. Ve ben her şeye rağmen gelirken niyetlendiğim şeyi yapıyorum. Ömer'e sarılıp, kokusunu içime çekiyorum. Süzülen gözyaşlarım onun yanaklarını ıslatıyor. Dayanamayıp dudaklarını sonradan duyacağımı bildiğim özlemle öpüyorum.

"Her şeye rağmen" diyorum "bu riski almak zorundaydım. Sana duyduğum sevgi bir yana, saygıdan gözlerinin içine bakıp yalan söyleyemem. Seni aldatıp, hiçbir şey olmamış gibi mükemmel hayatına dâhil olamam. Seni kaybetmek cezaların en büyüğü farkındayım. Bu da belki de hayatımın geri kalanında her gün yüzleşmek zorunda olacağım bir gerçek."

Uzanıp kapıyı açıyorum tam çıkmak üzereyken kolumdan tutuyor ve bana gitme dercesine bakıyor. Bunca lafımdan sonra

açıkça gitme diyemeyecek kadar gururlu biliyorum. Ben ise gözlerimle özür dileyerek arabadan iniyorum. Arabanın ve Ömer'in hayatımdan uzaklaşmasını seyrederken bütün benliğimi korku, endişe ve pişmanlık sarıyor. Bir süre hangi yöne gideceğimi bilemiyorum. Sonra cebimden telefonumu çıkarıp, Engin'i arıyorum.

"Hayatımdan Ömer'i çıkardım. Umarım buna değecek kadar çok seviyorsundur beni. Çünkü az önce beni gerçekten seven birinin kalbini kırdım." diyorum.

Onun sesini, konuşmasını dinlerken her şeye rağmen içimin heyecan ve umutla dolmasına engel olamıyorum. Beni Ömer gibi şımartmıyor ama kendince seviyor. Yarın beni kollarına aldığında, şüphem kalmayacağını söylüyor.

"Beni bekletme." diyorum.

"Benim seni beklediğinden fazla değil." diyor. Gülümseyerek telefonu kapattıktan sonra eve gitmek üzere elimi kaldırıp taksi çeviriyorum.

Hayatımın en zor gecelerinden birini geçiriyorum. Şu anda Ömer nasıl acaba? Onu arasam mı diye gidip geliyor düşüncelerim. Ama bir kerede kesip atmazsam daha çok acı vereceğini biliyorum. Hem Ömer çok güçlü bir erkek. Üstesinden gelecektir. Sonuçta ilk aşkı değilim. Onu atlayabildiyse bunu hayli hayli atlatır. Ama yine de elimde değil onu düşünmeden edemiyorum. Aklıma bana İtalya'dan sürpriz getirdiğini söyleyişi geliyor. Kalbim eziliyor ve nefes alamadığımı hissediyorum. Evde kızların da olmaması ne kadar kötü. Kalkıp televizyon seyretmeye karar veriyorum. Gece yarısına kadar kanalları dolaşıp duruyorum ama nafile. Hiçbir şey keyif vermiyor. Romantik komedi filmler bana Ömer'i ve daha sonra ona yaptığım haksızlığı hatırlatıyor. İzlemeye tahammül edemiyorum hemen kanalı değiştiriyorum. Müzik kanalları boş ve anlamsız geliyor. Neşe vermiyor eskisi gibi. Hüzünlü filmler, sanki biri içime kanca

takmış ve aşağı doru yavaş yavaş çekiyormuş gibi hissetmeme neden oluyor.

Anlamadığım eğer Engin doğru kararsa neden içim olması gerektiği gibi rahat değil? Bu hissettiğim vicdan azabı mı yoksa seçimimden duyduğum endişe mi? Keşke konuşacak biri olsaydı. Keşke annem yanımda olsaydı!. Saate tekrar bakıyorum ve onu aramak için geç kaldığımı anlıyorum. Çoktan yatmıştır. Berna'yı da arayamam. Hamilelik onu tavuk gibi yaptı. Erkenden uyuyor. Sedef çok mutlu şu anda. Frekansımız uyuşmaz zaten. Belki bir kadeh şarap içersem uykum gelir diye düşünerek içeri gidip boş bir kadeh ve bir şişe kırmızı şarap alıyorum.

Yaklaşık bir saat sonra şişenin dörtte üçünü bitirmiş ve gevşemiş durumdayım. Artık daha pozitif konulara odaklanabilirim. Mesela Engin'e ve dün gece odama gelişine. Yarın onunla olacağıma inanamıyorum. Yarın onunla olacağım. Tam dediği ve istediği gibi. Gözlerinin içine bakarak, kulağına ismini fısıldayarak...

Bu düşünce beni heyecanlandırdığı kadar utandırıyor da. Yani Engin'in önünde çıplak olma düşüncesi beni fena halde germiş durumda. Boşalmış kadehime aceleyle biraz şarap doldurup kafama dikiyorum. Ciddi anlamda ilk gece sendromu yaşıyorum şu anda. Yani bu işi yapamayabilirim bile.

Tekrar şarap doldurup yine bir dikişte bitiriyorum. Yüzümü buruşturuyorum. Hiçbir zaman iyi bir içici olmadım. Bu gece de kusmayla sonuçlanmaz umarım. Üzerime iyice uyku çökmeye başlıyor. Kendimi Engin'le beraber olmanın keyifli yönlerine yönlendirmeye çabalıyorum. Aklımda sadece beni itiş kakışı ve benimle dalga geçen sözleri var. Olmuyor işte olmuyor. Kendimi onunla bir ilişki içerisinde hayal edemiyorum. Her görüntü hırpalamayla sonuçlanıyor. Ya sözleri ya da hareketleriyle. Gözlerimi kapatıp derin bir nefes alıyorum. Şu anda panik olmanın sırası değil. Kendine gel Lili. Bir karar aldın ve sonuna kadar güçlü olmalısın diye düşünürken ayaklarımı karnıma doğ-

ru çekip, kanepede iyice büzülüyorum. Kendimi ama en önemlisi kalbimi Engin'e emanet etmekle iyi mi ettim bilmiyorum. O kadar sert ki tavırları, bana yumuşak bir yaklaşımını hayal edemiyorum. Herkesin içinde sevgilisini sürekli aşağılayıp duran erkeklerden değildir umarım. Gerçi Çağla'ya öyle davranmamıştı. Dehşetle irkiliyorum. Ama Çağla'yı da benimle aldatmıştı. Sonra aldatma anı aklıma geliyor. Karanlıkta elleriyle yüzümü tutup kendine çekişi ve dudaklarının dudaklarımı buluşu... Sabırsızca soyuşu ve yatak odasına taşıyışı... O kadar heyecanlanıyorum ki boğazım kuruyor nefes alışlarım sıklaşıyor. Bu şekilde hayal ederek uykuya dalıyorum.

Rüyam o kadar gerçekçi ki, Engin'in dudaklarını dudaklarımda, elleri tüm vücudumu okşuyor gibi hissediyorum. Keyifle gülümseyip "Engin." diyorum fısıltı halinde. "Senin için geldim." diyor.

Bir dakika ya... Gözlerimi hemen açıyorum. Cidden Engin karşımda. Rüyada falan değilim. Bir an onu buraya benim çağırdığımı unutarak dikleniyorum. "Sen de iyi alıştın davetsiz içeri girmeye. Polis misin hırsız mısın anlamadım." diyorum.

Gülüyor. Gözlerini dudaklarımdan ayırmadan, başparmağını uzatıp alt dudağıma bastırıyor. "Anlaşıldı. Uykudan kalkınca aksi oluyorsun"

"Nasıl girdin içeri? Saat kaç?" diye mırıldanıyorum.

Yüzümü tutup kendine doğru çekerken "Berna'dan aldım anahtarı. Çok erken. Sana sahip olmak için daha fazla geç kalmak istemedim. Konuştuktan sonra atlayıp geldim" diyor.

Kaşlarımı çatıyorum "Yani hız mı yaptın? İnanmam. Senin araban hız da mı yapıyor?"

Bir an bakıp sırıttıktan sonra, beni öpmeye başlıyor. Diliyle dudaklarımı araladıktan sonra her zamankinin tersine uzun uzun ve daha yumuşak öpüyor.

Nedense aralara konuşma sıkıştırma ihtiyacı duyuyorum. Yani Engin'le sevgili olma, anlık duygulara kapılarak değil de planlı sevişme düşüncesi beni geriyor elimde değil.

"Tek başına yolculuk etmek sıkıcı olmalı. Yorgun musun? İstersen..." Engin sözümü kesiyor.

"Leyla daha ne kadar saçma sapan konuşacaksın? Ya da cevabını merak etmediğin soruları soracaksın?"

"Bana Leyla deme." diyorum ters ters.

"Sana Leyla diyeceğim çünkü Lili süs köpeğine yakışan bir isim. İsmin gayet güzel neden taktığını anlamıyorum." Tam açıklamaya girişirken işaret parmağı ile susturuyor. "Öylesine sordum cevap vermeni beklemiyorum. Merak da etmiyorum. Neredeyse sekiz saattir araba kullanıyorum. Gecenin bir vakti seninle ismin hakkında konuşmaya gelmedim" dedikten sonra bana doğru eğilip tüm bedenimi kollarıyla kavrıyor. Boynumdan öperken elimde olmadan gıdıklanıyorum ve kıkırdıyorum. Bunu neden yaptığımı bilmiyorum inanın. Stresten olmalı.

Engin sinirleniyor, üzerimden ve kanepeden geri çekilip ayağa kalkıyor ve derin bir nefes alıp, oldukça sesli bir biçimde veriyor. Elleri belinde bana bakarken gözüme dev gibi görünüyor. Kendimi çok küçük hissediyorum.

"Sorun ne? Yoksa emin değil misin?" diye soruyor.

"Hayır ondan değil. Sadece seninle şimdiye kadar hep kavga ettik bana böyle yaklaşmana alışık değilim" diyorum.

Alayla karışık gülüyor "İstediğin sana kötü davranılmasıysa merak etme zorlanacağımı hiç sanmıyorum. Bunun için yeterince kapı açıyorsun Leyla!"

"İşte bak yine Leyla dedin. Belki de bana böyle hitap etmen heyecanımı öldürüyordur" diyorum somurtarak.

Aslında ona tedirginliğimi anlatmaya çalışıyorum ama nedense söz konusu Ömer olduğunda kelimeler ağzımdan ustalıkla dökülürken Engin'in karşısında her şey anlamından başka yöne gidiyor.

"Anlaşıldı" diyor Engin ters ters ve sonra eğilip kollarını altımdan geçirerek beni kucaklıyor.

"Ne anlaşıldı? Ne diyorsun sen? Ne yapıyorsun hem?" diyorum bu adama güven olmayacağını bilerek hafif tedirgince. Beni E-5'in ortasında bıraktıktan sonra her şey beklenir...

"Seçme özgürlüğünü elinden alıyorum. Kararsızlığına son veriyorum. Senin yerine adım atıyorum" dedikten sonra beni odama götürüp yatağın üzerine bırakıyor. Sonra sinirle karışık bir sabırsızlıkla üzerindeki gömleği ve altındaki kot pantolonu çıkarıyor. Daha doğrusu ben öyle olduğunu tahmin ediyorum karanlıkta zar zor seçiliyor. Neyse en azından ışıkta sevişeceğiz diye tutturmuyor.

Sonra bana doğru eğilip tam tersi bir sabırla ve itinayla soymaya başlıyor. Önce parmaklarını geceliğimin göğüs kısmındaki dantelin üzerinde gezdiriyor. "Seni ilk kez bu gecelikle gördüğümde, tabu oynadığımız gece, tek düşünebildiğim hafifçe görünen göğüs uçlarına dokunmaktı. Kalçalarının yuvarlaklığını gizlemekte yetersiz kalan bu kumaş parçasını aramızdan çekip çıkarmak..." derken geceliğimi yukarı doğru sıyırıyor. O kadar heyecanlanıyorum ki, onu kendime çekip hemen hissetmek istiyorum.

"Seni ezmek istemiyorum" diyor imalı bir şekilde.

Yataktan hafifçe doğrulup, kulağına fısıldıyorum "Adını söylediğimi duymak istiyorsun ama..."

"İçinden gelerek, planlamadan, anlık çıkmasını istiyorum ismimin... Tıpkı az önce salonda söylediğin gibi. Leyla sürekli planlı hareket etmenden, bana karşı engeller koymandan sıkıldım. Kafandan geçenleri sen söylemezsen bilemem" diyor ve uzanıp başucumdaki gece lambasını yakıyor.

Gözlerim kamaşıyor ama daha çok ona direk bakmaya utandığım için başımı diğer tarafa çeviriyorum.

"Bana bak lütfen." diyor.

"Daha sonra. Bu gece ısrar etme." diyorum.

"Bana bak" diye emrediyor usulca. "Bu gece bana bakarak, kimin seni sevdiğini bilerek benimle beraber olmanı istiyorum."

Çaresiz ona bakıyorum ve kısacık bir an kalbine açılan kapıdan, gözlerinden, esen tutku fırtınasının tam orta yerinde savrulur hissediyorum kendimi. Öyle güçlü, öyle kararlı ve öyle yoğun ki... Bütün tereddütlerimi benden alıp götürüyor. Göğüs kafesim hızla inip kalkmaya, tüm benliğim heyecanla dolmaya başlıyor. Neden daha önce gözlerine bakmamışım ki diye düşünüyorum. Gözlerimi gözlerinden çekemiyorum. Gözlerinde aralanan kapı tekrar kapanmıyor, geriye sadece şehvet dolu pırıltılar kalıyor. Benim bakışlarımdaki tutulmuşluk hoşuna gidiyor, dudakları keyifle kıvrılıyor.

O gözlerini kapatıp, tutsak ettiği bakışlarımı serbest bırakana kadar ona bakmaya devam ediyorum. Sonunda ben de gözlerimi kapatıp ismini fısıldadığımda artık benimsin diyor.

Ve ben kendimi bunun hiç de fena bir his olmadığını düşünmekten alıkoyamıyorum.

Engin'in kollarında geçen gecenin ne kadar uzun olduğuna şaşırıyorum. Hayır, kötü anlamda değil. Bana sarılıp uyumasından sadece kısa bir süre sonra, tahminimce bir ya da iki saat, elleri örtünün altında çıplak bedenimi yoklamaya başlıyor. Uykumuzun arasında, ikimizin de gözleri kapalıyken ve rüya ile gerçek arasındaki farkın daha farkında bile değilken, beni kendine doğru çekip, bedenini bedenime yaslıyor. Kaşık pozisyonunda yatarken, güçlü kollarının beni sarışı içimde tuhaf bir güven duymama neden oluyor. Sonra meraklı ve yaramaz elleri keşfe çıkıyor. Benden gelen keyifli mırıltı onu cesaretlendiriyor. Elleri daha da istekli bir biçimde avuçluyor daha önceden yücelttiği kıvrımlarımı. Hâlâ sırtım ona dönük vaziyette yatarken, elimde olmadan vücudum hafifçe kıvrılıp ona karşılık veriyor. Uyarıldığını fark ederek kendi kendime sırıtıyorum. Her konuda

kontrolü elinde tutabilir ama bir konuda kontrol tamamıyla benim elimde diye düşünerek zevkleniyorum.

Artık beni istediğini ve bunun için girişimde bulunacağını bildiğim için, sırf onu uğraştırmak, belki biraz da kızdırmak için anlamazlıktan geliyorum, ağırdan alıyorum.

Elimi, karnımın üzerinde gezinen ve aşağılara inmeye niyetlenen elinin üzerine koyup, sıkıca tuttuktan sonra yukarı, tam kalbimin üzerine doğru çektikten sonra, kedi kadar mutlu ve keyifli bir biçimde kıvrılarak, bedenimi kucaklayan bedenine iyice yerleşiyorum.

Artık tamamıyla uyandığından eminim ama o benim uyandığımı bilmiyor. Ensemi öpüyor, saçlarımı kokluyor ve sözüm ona uyurken gevşettiğim elimden elini kurtararak tekrar aşağılara doğru iniyor.

Ben de bu sefer yüzüstü yatarak elinden kurtuluyorum. Ama o kadar inatçı ve kararlı ki... Hayır, yani başkası olsa uyuyor deyip tereddüt eder ama Engin... Benim sevgilim... İnanamıyorum bu adamla sevgili olduğumuza... Şimdiye kadar çıktığım erkek tiplerinden o kadar farklı ki... Neden bilmiyorum ama bunları düşünmek beni heyecanlandırıyor. Belki de Engin"in farklılıklarını düşünürken bulduğum cevaplardandır.

Sırtımda hissettiğim dokunuşları, kalçalarıma doğru iniyor. Ben de sinek konmuşçasına kovalamaya çalışıyorum. Hani uyuyorum ya o bakımdan. Sonunda çıplak bedeniyle üzerime abanarak sinek olmadığını vurguluyor. İşte o zaman bu oyunun en sevdiğim bölümüne geçiyorum. Panik halde gözlerimi açıp, "sen de kimsin" diye bağırıyorum. İtiraf etmeliyim Oscarlık bir performans sergiliyorum doğrusu. Bu anı ve yaşadığı hayal kırıklığını hiç unutmayacağım. Oh olsun ona. Gecenin bir vakti evime hırsız gibi girmenin cezası işte.

Daha sonra kim olduğunu bana öyle farklı şekillerde hatırlatıyor ki, neredeyse tükürdüğümü yaladım diyebilirim. İsminin ağzımdan çıkışını her duyuşu onun üzerinde mucizeler yaratıyor

sanki. Kendini tutamayacak kadar sert ve sabırsız severken beni, nasıl oluyor da aynı zamanda beni bu kadar mutlu etmeye odaklanabiliyor hala aklım almıyor. Doğuştan gelen bir yetenek olmalı. Ve benim sevgilim olduğu için çok şanslıyım. Şimdi anlamışsınızdır gecenin neden uzun olduğunu. Normalde uykuda bir çırpıda geçen saatlerin ilk kez bu kadar farkına varıyorum.

Yorucu bir gece geçirdiği ortada ama yine de miskin olanın ben olacağını sanırken onu kendinden geçmiş uyurken görünce şaşırıyorum. Elimde olmadan bir süre yüzünü inceliyorum. Ondan gerçekten hoşlanıyor muyum anlamaya çalışıyorum. Bana yaşattığı duygular o kadar karmaşık ki... Aldığım sinyalleri çözmek için zamana ihtiyacım var gibi. Yani nefret, öfke, tutku, hayal kırıklığı, aşk, heyecan... Ben bu adama karşı gerçekten ne hissediyorum? Neden filmlerdeki gibi o uyurken sevgi ile bakıp, kendimi ona sahip olduğum için çok ama çok şanslı hissedemiyorum.

Birden bir şey fark ediyorum. Bunu itiraf etmek beni utandırıyor. Duymak da sizi şaşırtacak biliyorum. Ama ben sanırım bir erkeği nasıl seveceğimi bilmiyorum. Tamam sevilmenin ne olduğunu biliyorum. Bana gösterilen sevgi ve ilgiye karşılık vermeyi de biliyorum. Ama gerçek anlamda bir erkeğe onu sevdiğimi nasıl anlatacağımı bilmiyorum. Ya da en önemlisi onu sevip sevmediğimi nasıl anlayacağımı da...

Dirseğim üzerinde doğrulup Engin'e doğru eğiliyorum. Gevşemiş yüz hatlarına, dudaklarının kıvrımlarına bakıyorum. Yüzünün her bölümünü tek tek inceliyorum. Öyle heykel gibi özenle oyulmuş yüz hatları yok. Hatta tek tek ele alınca çok da matah değiller ama bir araya gelince bu kadar seksi bir kombinasyon oluşturması şaşırtıcı doğrusu. Sonra gözüm vücuduna kayıyor. Beline kadar sıyrılmış örtü göğsünü ve omuzlarını ilk kez kaçamak bakışlar atmadan, uzun uzun inceleme fırsatı veri-

yor bana. Daha düne kadar ondan hoşlandığımı daha da önemlisi onun benden hoşlandığını bilmezken bile vücudunu görünce ağzımın suları akmasın diye bakışlarımı başka yöne çeviriyordum. Şimdiyse bana ait olduğunu kendime söylemekten zevk aldığım kaslarına dokunma özgürlüğüne sahibim. Ne harika! Tamam aslında onlar bana ait değil ama benim dışımda kimsenin dokunmayacağını düşünmek bile başlı başına zevk unsuru.

Birden ya başkaları da dokunursa diye tuhaf ve çocuksu bir kıskançlık kaplıyor içimi. Sonuçta Engin'in vücudu, Çağla'nın kendine ait olduğunu sandığı zamanlarda bana zevk vermişti. Birden kaşlarımı çatıyorum ve tam o sırada Engin gözlerini açarak bana bakıyor.

"Uyurken bile kızdırabildiğim bir sen varsındır herhalde" diyor mahmur gözlerle.

"Çağla'yı aldattın. Onu benimle aldattın." diyorum suçlar bir tonla.

"Ve bunun için senden özür mü dilemeliyim?" diye karşılık veriyor gözlerini ovuşturarak.

Elimde olmadan, endişe beni hırçınlaştırıyor. Aynısının başıma gelmesini istemiyorum. Hayatımda ilk kez bir ilişki için çok fazla şeyden vazgeçtim sonunda üzülen taraf olmak istemiyorum. Beni rahatlatmak yerine, anlamazlıktan gelmesine daha çok sinirleniyorum.

"Aynısını bana yapmayacağını nerden bileyim?"

Gayet rahat bir şekilde cevap veriyor "Bilemezsin." Ağzım açık kalıyor. "Ama" diye ekliyor "ben de senin Ömer'e yaptığını bana yapmayacağını bilemem. Sanırım eşit durumdayız."

Sonra da uzanıp geceliğimin üzerinden göğüs ucumun çevresinde daireler çiziyor. Elimle eline vuruyorum. Keyfi kaçmış bir şekilde elini çekiyor.

"Seninle bir şey konuşuyorum. Aklın fikrin tek bir konuda."

"Beni baştan çıkardığın için suçlu muyum yani?"

"Seni baştan çıkarmadım. Ben hiçbir şey yapmıyorum bile!" diye itiraz ediyorum.

Yatakta doğrulup komodinin üzerindeki sigara paketine uzanıyor. "Kesinlikle! Hiçbir şey yapmana da gerek yok. Bu ne büyük bir lütuf biliyor musun?" diyor ağzında sigara varken.

Uzanıp ağzındaki sigarayı alıyor ve ikiye bölüp atıyorum. Bana ters ters bakıyor ve tekrar paketten bir sigara çekip alıyor.

Tekrar alıp ikiye bölüyorum. Tamam şu anda bana yiyecekmiş gibi bakıyor ve azıcık çekindiğimi itiraf etmeliyim ama geri adım atacak değilim. Benim evimde benim kurallarım geçerli.

Paketc uzanıp bir sigara daha almadan önce bana tehditkâr bir 'sakın bulaşma' bakışı atıyor. Ben de saçlarımı geriye atıp 'yak da' görelim bakışıyla meydan okuyorum.

"Bunu da alacaksın di mi?" diyor.

"Hiç şüphen olmasın. Odamda sigara içmeni istemiyorum."

"Tamam mantıklı. O zaman içeriye gidiyorum." diyerek hiç utanmadan çırılçıplak halde kalkıp odadan çıkıyor. Utanıp başımı çeviriyorum ama sonra giderken arkadan poposuna kaçamak bir bakış atmama engel olamıyorum.

"Popomu dikizleme." diyor hiç arkasını dönmeden.

Huysuzlanıyorum "Bakmıyordum."

Koridordan sesleniyor "Evet bakıyordun. Bütün kadınlar bakar."

Sinir oluyorum. Cevabına değil, haklı olmasına. Şimdiden bütün kadınlardan bahsetmeye başladı. Kendini beğenmiş ukala.

Kalkıp banyoya gidiyorum. Dün gece ter içinde kaldığımız saatlerin ardından duş alamayacak kadar yorgundum. Şimdi bir an önce kendime gelmeliyim. Belki bir duş neden ve nasıl Engin'le beraber olduğumu anlamamı sağlar. Çünkü ben henüz mantıklı bir sebep bulabilmiş değilim.

Tüm vücudumu duş jeli ile köpük köpük yıkarken kabinin açılmasıyla irkiliyorum. Hala çıplak olan Engin teklifsiz duşa giriyor.

Önce şaşırıyorum. "Ne rahat insansın sen. Kendi başıma bir duş keyfi yapacaktım" diyorum ama sonra duş amacına ulaşmış oluyor. Yani Engin ile neden ve nasıl beraber olduğumu anlamamı sağlıyor. Cevaplar mantıklı olmasa da... Nedeni basit... Ben bu adama hayır diyemiyorum. Nasıla gelince bu konuda da pek bir şey yaptığım söylenemez. Her şey o kadar doğal ve onun yönlendirmesi ile gerçekleşiyor ki...

Hayatımda ilk kez bir duştan bu kadar keyif alıyorum. Hatta sonra havlularımıza sarınmış yatakta uzanırken bile aklım hala az önceki yaşadıklarımızda.

Sırtımı onun göğsüne dayamış, sessizliğin tadını çıkarıyorum. "Senin çok sevgilin oldu mu?" diye soruyorum ansızın gelen bir merakla.

"Oldu işte birkaç tane." diyor.

"Yalan söylüyorsun."

"Görünüşe göre senin benim yalan söylediğimi anlayacak kadar çok sevgilin olmuş." diye cevap veriyor.

Omzumu silkiyorum "Oldu işte benim de bir iki tane."

Beni tutup kendine çeviriyor "Yalan söylüyorsun çünkü sadece bir iki hafta içerisinde bir iki tanesini gözlerimle gördüm. Sayısını sormayacağım çünkü cevabı kaldırabileceğimi sanmıyorum. Zaten benim için önemli olan benden sonrası."

Bozuluyorum. "Aman çok onurlandırdın beni. Bir de sorgulasaydın bari. Sanki ben sana gel benimle ol demişim gibi."

"Doğru demedin. Zaten ben de seninle olmak istemedim. Ama oldu işte."

Ondan uzaklaşıyorum "Pişman gibisin..." diyorum cevabı gözlerinde arayarak.

"Ben kararlarımdan pişman olmam. Sonradan yanlış olduğunu fark etsem bile."

Verdiği cevabın ne kadar kırıcı olduğunun farkında mı acaba bu hödük? Yataktan kalkamaya yeltenirken beni tutup kendine çekiyor. Onun yanında bu kadar hafif ve ufak olmak çoğu zaman hoşuma gitse de, böyle zamanlarda aciz hissettiriyor.

"Ama kararımdan pişman değilim. Seni senin tüm huysuzluklarına ve umursamazlıklarına rağmen istiyorum."

"Ya istemekten vazgeçersen? Ya sıkılırsan? Ya yine Çağla gibi suratsız, soğuk, sevimsiz ve işinde başarılı birini istersen? Ona geri dönersen?" Evet farkındayım özellikle Çağla'nın kötü özelliklerini sıralayarak, onu karalamaya, işimi sağlama almaya çalışıyorum.

Sırıtıyor. "Seninle ilgili bir şeyden eminim. Asla sıkıcı olmayacağından. Sürekli olarak sadakatimi sorgulama. Sana karşı koyamadım ve Çağla'yı aldattım. Bunu sana yapmayacağım."

"Nerden biliyorsun?"

"Çünkü dediğin gibi sen Çağla kadar suratsız, sevimsiz, soğuk ve güçlü değilsin. Daha çocuksu ve kırılgansın."

"Ben ona güçlü demedim ki!"

Engin göz kırpıyor "Biliyorum."

Şimdi bu iyi bir şey mi yoksa kötü mü? Engin insanın kafasını sürekli meşgul eden ve duygularını fazla açmayan bir erkek. Ama her şeye rağmen kalbimin deli gibi çarpmasını sağlıyor. Onsuz bir hayat düşünemiyorum. İşin kötü yanı onunla da düşünemiyorum. Bundan sonra beni nelerin beklediğini yaşayıp göreceğim sanırım.

Sonunda birbirimize olan çekimden daha güçlü bir güdünün ağır basmasıyla, evden dışarı çıkıyoruz. Açlık güdüsü. Engin buzdolabını açıp da içinin boş olduğunu görünce, alaycı bakışlarını üzerime dikiyor.

"Neden şaşırmadım acaba?" diyor.

Umursamaz görünmeye çalışarak verdiğim cevabın ayağıma dolanacağını ağzımdan çıkana kadar fark etmiyorum. Aramızda kısa bir gerginliğe neden oluyor.

"Bir süredir evde kalmıyordum. Kızlara soracaksın onu."

Engin'in yüz ifadesinden keyfinin kaçtığını anlıyorum. "Evet peri masalı yaşamakla meşguldün biliyorum" dedikten sonra beni ezmek istercesine vurguluyor "Ömer ile..."

Bunu yapmasından nefret ediyorum. "Bunu yapmandan nefret ediyorum" diyorum. "Bu aşağılamalarına son vermen için daha ne yapabilirim? Onun kalbini paramparça ederek sana geldim. Yetmiyor mu?!"

Sesimdeki kırgınlık bana olan bakışlarının yumuşamasını sağlıyor. Yanıma gelip, saçlarımı usulca kulaklarımın arkasına ittikten sonra yüzümü avuçları arasına alarak dudaklarımdan öpüyor. "Biliyorum. Seni o adamla birlikte düşünmeye tahammül edemiyorum. Bitmiş bile olsa. Hazmetmek için zaman ihtiyacım var."

Ellerimi, yüzümü tutan ellerinin üzerine koyuyorum. "Hazmetmek için zamana ihtiyacı olan o Engin, sen değil. Şu anda kollarında olmam yeterli değil mi? Daha ne istiyorsun? Asla sahip olamayacağın geçmişimi mi?"

Engin alçak sesle bir küfür savuruyor.

Dikleniyorum. "Benim yanımda küfretme!"

"Neden? Terbiyen mi bozuluyor?" Hışımla ondan uzaklaşıyorum. Kolumdan tutup tekrar kendine çekiyor. "Tamam, tamam haklısın. Senin geçmişini değiştiremem. Neden böyle olduğumu bilmiyorum. Belki de açlıktandır. Hadi çıkıp bir şeyler yiyelim."

Evet şimdi sahilde bir kafede oturmuş, karşımdaki sözüm ona sevgilim olan adamı daha iyi tanımak için konu açmaya çalışıyorum ama nereden başlayacağımı kestiremiyorum. O kadar önündeki kahvaltıya odaklanmış ki... O kadar iştahla ve nefes almadan yiyor ki... Tanıdığım hiçbir erkeğe benzemiyor. Nezaket falan umurunda değil. Kendini rahatsız hissettiği herhangi bir ortam olduğunu sanmıyorum. Bense tabağımdakilere doğru

dürüst dokunmadım bile. Gözlerimi ona dikmiş benimle ilgilenmesini bekliyorum.

Sonunda her şeyi silip süpürdükten ve bir bardak daha çay sipariş verdikten sonra arkasına yaslanıp konuşmaya başlıyor.

"Evet seni dinliyorum" diyor.

"Ne? Bir şey söyleyeceğimi de nereden çıkardın?" diye soruyorum hayretle.

"Çünkü Leyla yemek boyunca gözlerini benden ayırmadın ve kendi yemeğine dokunmadın. Yerinde kıpırdanıp duruyorsun. Söyle de rahatla."

"Sana inanamıyorum. Bunca zamandır farkındasın ama hiç istifini bozmadan yemeye devam ettin öyle mi?"

Engin umursamaz bir şekilde omzunu silkiyor "Söyleyeceğin her neyse açlıktan ölmemi gerektirecek kadar önemli olamaz değil mi?"

Bir insanın gece ve gündüz kadar farklı, bu kadar dengesiz olabileceğine inanamıyorum.

"Ama dün gece kaç yüz kilometreyi gelecek kadar önemsiyordun dediklerimi. Birlikte olduktan ve istediğini elde ettikten sonra artık o kadar da önemli olmadığına mı karar verdin?" diyorum hırçınlaşarak.

Önemli bir sır veriyormuşçasına masanın üzerinden bana doğru eğiliyor "Hayır birlikte geçirdiğimiz zamandan sonra seninle baş edebilmek için daha da çok enerjiye ihtiyacım olduğuna karar verdim" diyor.

Sinirden dudaklarımı sımsıkı kapatıyorum. "Demek seninle ilişkimiz hep böyle olacak. Ben bir şeyler anlatmaya çalışırken, sen hep dalga geçececksin. Beni sadece bir şekilde ciddiye alacaksın sanırım?" dedikten sonra ben de öne doğru eğilip, alçak sesle vurguluyorum "Yatakta..."

Biraz ciddileşmesini sağlasam da, ona ulaşmanın kolay olmayacağının bilincine varıyorum.

"Leyla beni az çok anlamış olmalısın. El ele tutuşup, saçma sapan romantik laflar edecek bir erkek olmadığımı da..."

"Ya ben romantik sözler duymayı seviyorsam?"

Engin tekrar arkasına yaslanıyor "O zaman korkunç bir hata yaptın."

Öfke ve hayal kırıklığı ile gözlerim doluyor ama ağlamayı kendime yediremiyorum. "Eve gitmek istiyorum." diyebiliyorum ancak.

Bu adam onun için nelerden vazgeçtiğimin farkında mı acaba diye merak ediyorum. O da düşüncelerimi okumuş gibi bana cevap veriyor.

"Ben hiçbir şey vaat etmedim Leyla. Sadece seni çok istediğimi, aklımdan çıkaramadığımı, uzak kalmaya çalıştıysam da beceremediğimi söyledim. Sana Ömer'i terk et bana gel de demedim. Onun yerini dolduracağımı da söylemedim. Hep dediğin gibi ben duyarsız, odun gibi, kaba adamın tekiyim. Sana bu konuda hiç yalan söylemedim. Şimdi beklentilerini karşılamadığım için bana öfkelenmen saçmalıktan başka bir şey değil" dedikten sonra beni hayretler içerisinde bırakarak ekliyor "omletini yiyecek misin?"

Başımı hayır anlamında sallıyorum çünkü konuşacak durumda değilim. Omletimi kendi tabağına alıp afiyetle yedikten sonra beni şaşırtarak geğirmiyor. Oysa tam da ondan beklenecek bir hareket olurdu doğrusu. Allah'ım nasıl bir hata yaptım ben?

"Bittiyse beni eve bırakabilir misin?" diye soruyorum ters bir şekilde.

Arabada giderken başımı camdan taraf çevirip hiç konuşmuyorum. Kendimi defolu ürün satılmış bir müşteri gibi hissediyorum. Mağazaya götürüp iade de edemiyorum. Elimde bu işe yaramaz şeyle kalakalmış durumdayım ve ne yapacağıma karar vermeye çalışıyorum sanki. O kadar mutsuz, o kadar aldatılmış

ve umursanmaz hissediyorum ki, oturduğum koltukta büzüşüp kalıyorum.

Eve gidince, yalnız kalınca özgürce salıvereceğim gözyaşlarım zamansız akmasın diye kendimi kaskatı sıkmış durumdayım. O kadar kendi dünyamdayım ki, Engin'in elinin bana doğru uzanıp, elimi kavradığını fark edince irkiliyorum.

Bir süre elimi tutuyor. Hiçbir şey hissetmiyorum. Kırgın bir şekilde bakışlarımı kaçırmaya devam ediyorum. Sessizliği sonunda bozan da o oluyor.

"Bak...Alışık olduğun tarzda olmayabilirim...." Söylemeye çalıştığı şey boğazını yakıyormuş gibi hafifçe öksürüp, temizleme ihtiyacı duyuyor. "Bilirsin işte güller, mum ışıkları falan. Ama bu seni daha az seveceğim anlamına gelmiyor."

Cevap vermiyorum. Başını çevirip bana bakıyor. Elimi tutup dudaklarına götürüyor. "Sevgiyi göstermenin onlarca yolu var Leyla. Zamanla sen de bunu göreceksin ve bana hak vereceksin."

"Hı hı" diyerek ona bakmadan başımla onaylıyorum.

Arabayı sağa çekip durduruyor. "Şu anda belki de beni seçmekle hata yaptığını düşünüyorsun" derken, gururu sesindeki tedirginliği bastırmaya çalışıyor.

İki günde o kadar çok yaşadım ki, hayatım o kadar hızlı bir biçimde değişti ki, bir damla gözyaşının yanağımdan aşağıya süzülmesine engel olamıyorum.

Engin sorduğu sorunun cevabını aldığını düşünüyor olmalı ki, yumuşak bir tonla beni iknaya girişiyor.

"Bizim ile ilgili karar vermekte bu kadar acele etme." dedikten sonra uzanıp gözyaşıma parmağıyla dokunuyor. Onun dokunuşuyla gözlerimi kapatıyor ve daha başka gözyaşlarının da akmasına izin veriyorum.

"Şimdiye kadar bütün erkekler sana prenses gibi davrandı biliyorum. Hepsinin tek amacı seni şımartmak ve mutlu etmekti onun da farkındayım. Ama Leyla bilmen gerekiyor ki ilişkiler

tek yönlü değildir. Aldığın kadar vermen de gerek. Bizim ilişkimiz diğerlerinden farklı olacak. Dünyanın merkezinde sen olmayacaksın. Çevrene çizdiğin çemberin içinde ben de olacağım. Sana sadece sevilmenin değil sevmenin tadını da yaşatacağım."

Sesimin çocukça çıkmasına engel olamadığım için kendime kızarak sızlanıyorum "Ama seni nasıl seveceğimi bilmiyorum... Sen... Sen" derken başımı öne eğip tekrar ağlamaya başlıyorum.

Engin çenemden tutup yüzümü kendine doğru çeviriyor ve gülümseyerek cümlemi tamamlıyor "Kaba ve duygusuz muyum?"

"Çok zorsun. Sana ulaşmak çok zor." diyorum burnumu çekerek.

Yüzümü kendine doğru çekip, gözlerimin içine, en derinlerime nüfuz edecek şekilde bakarak cevap veriyor "O zaman hayatından ilk kez bir şey için uğraşmak zorunda kalacak ve sonunda da gerçek anlamda tatmin duygusunu yaşayacaksın."

Kafam karışmış halde ona bakıyorum. Kendimi onun karşısında son derece tecrübesiz hissettiğimi itiraf etmeliyim. Ama tuhaf bir şekilde içgüdülerim ona güvenebileceğimi söylüyor.

"Şimdi ev konusunda kararlı mısın yoksa sinemaya gidelim mi?"

Şu anda romantik bir komedinin çok iyi geleceğini düşünüyorum. Bir yandan burnumu çekerek, bir yandan da canlanmaya çalışarak cevap veriyorum. "Sinema iyi fikir. Görmek istediğim bir film vardı aslında."

"Romantik değildir umarım." diyor hiç düşünmeden Engin.

"Şeyyy... Ama ben de vurdulu kırdılı film izleyemem." derken Engin cebinden bozuk para çıkarıyor.

"Demek ki kura çekeceğiz. Sen seç."

Buna inanamıyorum ama gerçekten şu anda bir aksiyon ve romantik komedi arasında yüzde elli şansım var. Hiçbir erkek benden yüzde elli koparabilmiş değil şimdiye kadar. "Tura."

Havaya fırlatıp elinin üzerine kapatıyor. "Yazı." diye sırıtıyor.

Hile yaptın diye itiraz edecek oluyorum o benden önce davranıyor "Çamura yatmak yok. Gayet adil bir seçim oldu. Sonrakine sen karar verirsin" dedikten sonra burnuma parmağı ile hafifçe dokunuyor.

İlişkide eşitlik kavramına çok yabancı olduğumu itiraf etmeliyim. Ve yine itiraf etmeliyim ki onun bu kadar kararlı olması benim kararsızlığımı alıp götürüyor. Kızlar bu akşam dönüyor. Bakalım onlar ne diyecek bütün bu olup bitenlere... Onlarla yalnız kalmak için sabırsızlanıyorum.

"İyi de kadın adam için deli oluyorken neden gidip başkasıyla beraber oluyor anlamıyorum. Gerçek hayattaki saçmalıkları bir de filmlere yansıtmasalar olmaz sanki. En azından kadınları filmlerde daha tutarlı izleyerek, hayal dünyasında keyifli bir zaman geçirmemize izin veremezler mi?" diyor Engin asansörle yukarı çıkarken. Sinemaya gittiğimizde seri katili anlatan filmi izleyeceğimizi duyunca yüzümde beliren ifade Engin'i derinden etkilemiş olmalı ki, bu seferlik benim istediğim filme gitmeye razı oldu. Bir sonraki filmi seçme hakkı onun tabii.

Sinemadaki izlediğimiz filmin başkahramanı olan kadını savunmayı bir görev kabul ederek itiraz ediyorum. "Biz tutarsız değiliz. Ne yazık ki, erkeklerin mücadele etmeden elde ettikleri kadınların kıymetini bilmemeleri yüzünden, rekabet ortamı yaratmak sık sık başvurulan bir yöntem."

"Ben yine de kadınlar bu kadar karmaşık sinyaller göndermese hayat çok daha çekilir olurdu diye düşünüyorum" diye devam ediyor asansörden çıkarken.

Duraksıyorum. "Ama sen her şeye rağmen bu sinyalleri doğru algılayıp beni elde etmek için uğraştın."

Tam kapının önünde durmuş, açmak için anahtarlarımı çantamdan çıkarıyorken bana arkadan sıkıca sarılıp, boynumu öpüyor.

"Bunun senin bana gönderdiğin karmaşık sinyalleri çözmemle alakası yok. Ne istediğimi bilmemle alakalı tatlım" derken belimi tutan elleri yukarılara doğru çıkıp göğsümü buluyor ve avuçlarıyla sıkıyor.

Kıkırdayarak "Bana tatlım dedin" diyerek kapıyı açıyor ve karşımda şaşkın şaşkın bakan Sedef'i buluyorum.

Bir elinde kola şişesi diğerinde bardak ile öylece duruyor. "Leyla? Sen ve Engin...? Ya peki Ömer? İyi de hangi arada?!"

Az sonra Berna, Hakan, Sedef ve Burak ile salonda oturuyoruz. Engin hakkında her an şaşırtıcı bir şey keşfediyorum. Mesela şu anda onun sözcüklerle değil de, hareketlerle iletişim kuran biri olduğunu anlamış bulunmaktayım. Bana doğru dürüst sevgi sözcükleri söylemeyecek kadar sert görünüşlü bu adam, arkadaşlarının yanında sarmaş dolaş oturmaktan çekinmeyecek kadar da umursamaz.

Yeterince koltuk olmaması nedeniyle yemek masasından sandalye almaya niyetlenirken beni aniden kolumdan çekip, bacağına oturtuyor. Kızların önünde bu kadar samimi hareketler sergilemeye çekinsem de, Engin o kadar rahat ki üstüne bir de espri yapıyor. "İnsanın sevgilisi senin kadar ufak tefek olunca bütün gece kucağında oturtsa rahatsız olmaz." Gerçekten de bütün gece beni bırakmaya niyeti yok gibi. Hafta başına dört gün var ve herkes işe dönecek. O nedenle tatilin son günlerini mümkün olduğunca beraber geçirmek istiyoruz. Engin benimle kalacak bu gece. Gerçi onda da kalabiliriz ama henüz Çağla'nın eşyalarını almaya fırsat bulduğunu bile sanmıyorum.

Bir ara kızlarla içecek hazırlama bahanesiyle mutfakta toplanıyoruz. O zaman Sedef beni soru yağmuruna tutuyor. Ne de

olsa Berna hazırlıklı sayılır. Ama o bile Engin'in bana karşı rahat tutumlarından şok olmuş durumda. "Sana bu kadar kaptırmış olduğuna inanamıyorum. Yani Çağla ile de samimiydi ama ona bakan herkes sana ne kadar âşık olduğunu görür."

Heyecandan yanaklarım yanıyor. "Gerçekten bana âşık mı? Ben asla emin olamıyorum. O kadar ters ki çoğu zaman" diye söylüyorum açıkça.

Sedef elini omzuma koyup sıkıyor. "Lili eğer o adamın sana bakışlarını görmeseydim, Ömer Şanlı'dan ayrıldığın için aptalsın derdim. Gerçi Ömer'in sana bakışlarını hiç görmedim ama bir kadın iki erkek tarafından bu kadar sevilecek kadar şanslı olamaz herhalde. Yani bu haksızlık olurdu değil mi? O yüzden Ömer'in sana bu kadar âşık olmadığını varsayıyorum."

Tam o sırada Engin içeri giriyor ve yüzünde alaycı bir sırıtma beliriyor. "Beni çekiştirmenizi böldüğüm için üzgünüm ama içecek bir şeylere acilen ihtiyacımız var" dedikten sonra Berna ve Sedef gülüşerek ellerinde içeceklerle salona gidiyorlar. Sırtımı tezgâha dayıyorum.

Engin bana yaklaşıp ellerini iki yanıma tezgâha koyuyor "Acaba sevgilim arkadaşları ile konuşunca benimle ilgili soru işaretlerinden kurtuldu mu? Yoksa daha fazla mı aklı karıştı" diye soruyor gözlerini gözlerimden ayırmadan. Konuşmalarımızın ne kadarını duyduğunu merak ederek tedirgin bir biçimde gülümsüyorum. Umarım yaramazlıklarımıza kısaca değindiğim bölüme kulak misafiri olmamıştır diye düşünüyorum. Gayri ihtiyari alt dudağımı ısırdığımı, bakışları dudaklarıma takılıp, orada kalınca fark ediyorum. Uzunca bir süre beni süzdükten sonra söylediği sözlerle heyecandan nefesimin kesilmesine neden oluyor. Ne mi diyor? Tam olarak hatırlayamıyorum ama sanırım içeride arkadaşlarım olmasa tezgâhın daha önceden hiç düşünmediğim işlevi üzerine bir şeyler. Anlarsınız ya...

Bana doğru eğildiğinde, öpücüklerine karşılık vermek için gözlerimi kapatıyorum ama o en etkileyici ses tonuyla kulağıma

dudakları değecek kadar yaklaşıp "İçeri gitsek iyi olur." diyor. Hayal kırıklığı ile gözlerimi açtığımda bakışlarındaki muzip ifadeden ne kadar eğlendiğini fark ediyorum. "Söz telafi edeceğim" demekten de geri kalmıyor hani.

"Tabii eğer o zaman ben havamda olursam" diyorum yanından geçip giderken bozulmuş olarak.

"Olacaksın" diye karşılık veriyor kendinden emin bir şekilde.

Gecenin kalanında tabu oynuyoruz. Bu sefer Engin ile çift olmak o kadar keyifli ki... Normal şartlar altında bana söylemeyeceği tüm iltifatları alıyorum ağzından. Berna ve Sedef neredeyse kıskanarak bakıyor diyebilirim.

Mesela bir seferinde anlatmak istediğim kelimeyi o tahmin etmeye çalışırken şöyle bir diyalog geçiyor.

"Gözlerim ne renk?"

"Mavi gibi ama yeşil de."

"Ama en çok hangisi?"

"İkisi de... Çok güzeller."

Mahcup bir şekilde gülümsüyorum. O da gülümsüyor. Diğerleri de bizi heyecanla izliyor.

"Teşekkürler. Ama birini seçer misin?"

"Mecbursam."

"Evet" diyorum benimle flört etmesinden son derece keyif alarak.

"Mavi."

"Yeşilin nesi var ki?" diye şaşırıyorum gözlerimin daha çok yeşile yakın olduğunu düşünerek.

Kahkaha atıyor. "Bu sorunun geleceğini biliyordum. Peki o zaman yeşil mi?"

"Hayır diğeri. O renkte başka neler vardır? Sana neyi çağrıştırıyor?"

"Seni." diyor bir çırpıda.

Cilveli bir şekilde gülüyor, Berna'ya nazlı nazlı şikâyet ediyorum. "Olmaz ki ama. Hiç çaba göstermiyor."

Berna ve Sedef gözlerini deviriyorlar. "Vallahi üç dakikanızı nasıl kullanmak istediğiniz size kalmış. Artık flörtleşir misiniz? Yoksa adam gibi oynar mısınız fark etmez. Biz her türlü izleriz" diyor alaycı bir şekilde.

Ama Engin'in umurunda değil. Ne kadar kendinden emin, çevresini takmayan ve sürprizlerle dolu bir erkek.

Anlatmaya devam ediyorum. "Hadi ama o renk doğada nerelerde bulunur? Hani daha iki gün önce oradaydık."

"Deniz" diyor ve heyecanla onaylıyorum.

"Şimdi orada güneşlendiğimiz yer var ya..."

"Sahil."

"Evet orada yürürken ne görüyorduk etrafa bakındığımızda?"

Engin gözlerini bana dikiyor. Bakışları zevkle tüm vücudumu dolanıyor sonra göğüslerimde durup, yavaş yavaş yukarıya dudaklarıma çıkıyor. Yüzünde yamuk bir gülüş beliriyor "Açıkçası ben senin dışında bir şey görmüyordum etrafta" diyor.

Ben kulaklarıma kadar kızarırken bizim ekipten alkış ve tezahürat kopuyor. Bu sayede üç dakikamız doluyor ve kaybediyoruz. Ama açıkçası ne Engin ne de ben umursuyoruz bu durumu. Aklımızda tek bir şey var o da bir an önce yalnız kalmak...

Günün ilk ışıkları perdelerin arasından süzülürken ben de hatırlayamadığım bir nedenle yatağımda keyifle geriniyorum. Sonra başımı çevirince nedenini fark edip gülümsüyorum. Hala onunla olduğuma inanamıyorum. Sadece üç gün olduğunu ve fikre alışmak için daha fazla zamana ihtiyacım olduğunu kendime söyleyip duruyorum. Ama gerçekten bu fikre hiç alışabilecek miyim ki?

Yatakta yan dönüp Engin'i incelemeye koyuluyorum. Daha önce tanıdığım hiçbir erkeğe benzemiyor. Ne parası var ne de pahalı arabası. Annesinin sıkıcı Volvo'su sayılmaz tabii. Yastığımın üzerinde birleştirdiğim ellerimin üzerine yanağımı koyuyorum. Engin bir araba olsaydı eşsiz, dayanıklı, benzeri bulunmaz klasik bir araba olurdu. Hani Amerikalıların 'muscle car' dediği türden. Erkeksi arabalardan. Belki çok güçlü motoru olan modifiye edilmiş bir Dodge ya da belki de 64 model bir Mustang. Bu düşünce ile gülümsüyorum ve işaret parmağımı yanağının üzerinde zarifçe gezdiriyorum. Evet o eşsiz bir klasik olurdu diye hayal etmeye devam ediyorum. Pahalı, son model, gösterişli bir araba kadar sıradan olamaz. Parmağımı çıplak göğsünde dolaştırırken, omzunun üzerindeki yara izini fark edip çekinerek dokunuyorum.

Sırtüstü yatmakta olan Engin, gözlerini açmadan elimi yakalayıp öpüyor. Sonra da mahmur bakışlarla bana bakıyor. Gülümsediğimi görünce onun da dudaklarında uykulu bir gülümseme beliriyor. "Uyurken seni kızdıramadığıma göre ilişkimizin heyecanını yitirdiğini düşünerek, endişelenmeye başlasam mı?"

"Senin hangi araba olabileceğini düşünüyordum da" diyorum tatlı bir sesle.

"Volvo kadar sıkıcı olduğumu biliyorum. O konudaki düşünceleri hafta başında net bir biçimde dile getirdin" diyor imalı bir şekilde. İlk kez söylemiş olduğum sözlerin aslında onu incitmiş olabileceğini fark ederek içimi pişmanlık kaplıyor.

"O zamanlar bana karşı çok kabaydın ve hak ediyordun o sözleri" diyorum yine de tükürdüğümü yalamaya yanaşmayarak.

Engin yan dönüp, başını eline yaslıyor. "Öyle mi? Peki fikrini ne değiştirdi?"

Sırtüstü yatıp gözlerimi tavana dikiyorum. Bir gece önce bana herkesin içinde kur yapışını hayal ederek, kıkırdamamak için kendimi zor tutuyorum. O kadar mutluyum ki... "Hiiiç hala odun gibisin ama bana aşık bir odun olduğunu biliyorum şimdi" diyorum onu kışkırtmaktan zevk alarak.

Engin örtünün altından beni kendine çekip, gıdıklamaya başlıyor "Odun kadar sert ve sağlam mı demek istedin" diye soruyor.

Pes etmeye niyetim yok. Bir yandan kahkahalarla gülerek bir yandan da cevap vermeye çalışıyorum "Hayır odun kadar höddüksün demek istedim."

Birden beni altına alıyor ve tüm ağırlığını üstüme veriyor. Dirsekleri üzerinde doğrulup, saçlarımı elleriyle geriye itiyor. "Sana karşı çok ama çok sert davrandığım zamanlar olduğunu biliyorum. Bazılarında haklı olsam da haksız yollar seçtim. Özür dilerim" diyerek cevap vermeme fırsat vermeden beni tüm yumuşaklığı ile öpüyor.

Hayatımda ilk kez bir erkekten özür duymuyorum ama nedense hiçbiri Engin'den gelen kadar anlamlı değil.

O kadar duygulanıyorum ki, sırf konuyu dağıtmak için tekrar arabalardan bahsediyorum.

"Sen kesinlikle bir klasiksin." diyorum gözlerimi gözlerinden ayırmadan.

Engin gülüyor "Bu yaşlı demenin kibar yolu mu?"

"Hayır demek istediğim sen klasik bir arabasın. Mesela 64 Mustang olabilirsin. İyi bir yıldır. Özel imalattı o yıl üretilenler."

Engin şaşkınlık karışık bir hayranlıkla bakıyor bana. Ya da bana öyle geliyor bilemiyorum.

"Arabalardan bu kadar anlayan bir kadını ilk kez tanıyorum" diyor.

Muzipçe karşılık veriyorum "Benim hakkımda bilmediğin çok şey var. Seni şaşırtacak çok şey..."

Engin tatlı tatlı gülüyor. "Ona hiç şüphem yok. Seninle hayat zaten sürekli şaşırmaktan ibaret. Ama dikkat ettim de son üç gündür başına bir şey gelmedi."

Neşeli bir kahkaha atıyorum "Aman tahtaya vur."

"Gerek yok. Senin kendini sakatlamanı seviyorum çünkü bu bana seni kurtarma fırsatı veriyor" diyor Engin göz kırparak.

"Vay hain numaracı seni. Demek başımı derde sokmam için hep fırsat kolluyordun" diyorum yalandan bozulmuş gibi yaparak.

Engin sırıtıyor "Hayır sadece fırsatları kaçırmıyordum. Seni gördüğüm ilk andan itibaren baş belası olduğunu biliyordum. İnsan senin kadar inatçı, bildiğini okuyan ve umursamaz olursa başının dertten kurtulmaması normaldir."

Yatakta dönüp ayağa kalkıyor. "Kahvaltı hazırlayacağını ummak çok şey beklemek olur değil mi?" diyor sırıtarak.

Ona yemek pişirme konusundaki becerimin mikrodalgada patlamış mısır patlatmaktan ibaret olduğunu itiraf etmek dilimin ucuna kadar gelse de, şu anda bu kadar açık bir ilişkiye hazır değilim.

"Elbette kahvaltı hazırlayabilirim." diyorum kendimden emin görünmeye çalışarak.

"Ama..." diye ekliyorum hemen kendimi bu durumdan kurtarmaya çalışarak "Ne yazık ki evde gerekli malzeme yok." derken iki elimi yana açıyorum.

Engin'in yüzünde muzip bir ifade beliriyor. "Hiç sorun değil. Yakındaki markete giderek gerekli malzemeyi alırım. Yumurta, domates, salatalık, peynir, sosis, reçel başka ne istersin?"

"Eee sen tam olarak ne istiyorsun ki?" diyorum zaman kazanmaya çalışarak.

"Fazla bir şey değil. Reçelli krep ve sucuklu tost ...Yanına da salata" diye cevap veriyor gayet sıradan bir şekilde.

Hafifçe yutkunuyorum. İstediği şeylerin hiç de zor olmadığını biliyorum ama gerçekten yemek pişirme konusunda iyi değilim. Aç kalmasam da, pişirdiklerimi bir başkasının yiyebileceğinden emin değilim.

"Şey tamam. Ben duş alırken sen markete gidebilirsin" diyorum. Ve o evden çıkar çıkmaz yataktan fırlayıp önce Berna'nın

sonra da Sedef'in kapısını deli gibi yumrukluyorum. Sedef evde Berna yok. Tüh ya! Sedef de benden ancak bir nebze daha iyi. Kısaca durumu anlatıyorum. Sonra bakışlarım içeride yataktaki kıpırtıya kayıyor. Sedef'i kolundan tuttuğum gibi dışarı, koridora doğru çekiyorum ve fısıltıyla hesap soruyorum "İçerdeki o mu? Siz birlikte mi...? Of Sedef ya hani acele etmeyecektin!"

"Biliyorum ama aşık oldum" diyor Sedef mahcup bir şekilde gülümseyerek.

"İşte ben de bundan korkuyordum. Aşık olmaya değecek biri mi bari? Emin misin?"

Sedef savunmaya geçiyor "Ben çocuk değilim. Hem sen kendine bak. En olmadık adama âşık olmuşsun. Esas senin başın dertte Leyla Hanım." İlk kez Sedef'in bana Leyla demesinden rahatsız olmadığını hayretle fark ederek, kendi kendime gülümsüyorum.

"Aman iyi tamam. Eh madem seninki de burada kahvaltı hazırlamama yardım edersin diye düşünmüştüm."

Sedef dalga geçiyor "İşte bu adamı kaybetmem için geçerli bir neden olabilir."

"Saçmalama. Birazdan Engin gelecek ve kahvaltı hazırlayamadığımı bilmiyor" diye fısıldıyorum Sedef'e.

"İyi de bu neden benim sorunum oluyor ki? Biz dışarıda yapacağız kahvaltıyı" diyor Sedef kolunu elimden kurtarmak için çekerek.

Acilen Sedef'e karşı kullanabileceğim kozları tarıyorum kafamda ve hiç yok. Son zamanlarda delil toplamada zayıf kalmışım. Pes ediyorum ve son kartımı oynuyorum "Lütfen Sedef ya ne var yardımcı olsan. Biliyorsun Engin dalga geçmeye başladı mı nerede duracağını bilmez."

Sedef'in yumuşamaya niyeti yok. "Of tamam" diyorum hırçın bir şekilde. "Beni sorarsa banyodayım ve ona banyolarımın bir saat sürdüğünü söyle. Belki dayanamayıp kendi hazırlar kahvaltıyı" diyerek banyoya girip arkamdan kapıyı kilitliyorum.

Yaklaşık yirmi dakika sonra duşta daha fazla oyalanamayacağımı kabullenerek çıktığımda, odamda beni bir sürprizin beklediğini görüyorum.

Engin elinde iki bardak taze sıkılmış portakal suyu, çeşit çeşit poğaça ve kurabiye ile yatakta piknik yapar gibi bağdaş kurmuş oturuyor.

"Üzülerek belirtmeliyim ki seni bana kahvaltı hazırlama zevkinden mahrum edeceğim ama canım aniden poğaça çekti" derken anlamlı bir şekilde sırıtıyor.

Hiç bozuntuya vermeden omuz silkiyor ve bornozumun kuşağını iyice sıkıp, pofuduk terliklerimle olabilecek en zarif şekilde yürüyor, yatağa gidip oturuyorum. "Senin kaybın. Harika bir kahvaltıyı tepmekle kalmayıp üç büyük günahı işlemekte kararlıysan yapabileceğim tek şey bu konuda seni yalnız bırakmamak."

Engin merakla soruyor "Neymiş bu üç büyük günah?"

Peynirli poğaçadan koca bir ısırık alıp çiğnerken, bir yandan da parmaklarımı havaya kaldırıp sayıyorum "Tuz, un ve şeker."

"Sen inanılmazsın" diyen Engin neşeli bir kahkaha patlatıyor.

Göz ucuyla bakıp, poğaçamdan bir ısırık daha aldıktan sonra cevaplıyorum 'Biliyorum.'

"Hep söylerim yine söylüyorum şu topuklularla yürüyemiyorsunuz ama giymekten de geri kalmıyorsunuz. Giymeyin İstiklal'e geldiğimizde..." diye söyleniyor Berna ellerini cebine sokmuş, akşam esintisinin saçlarını geriye doğru savurmasının keyfini çıkarırken.

"Berna Hakan'a acıyorum biliyor musun?" diyorum misilleme yapmak amacıyla.

Berna göz ucuyla bana bakıyor "Nedenmiş o?"

"Çünkü" diye cevap veriyorum ağır ağır iyice meraklansın diye "Bir lezbiyen kadar renksizsin ve bir feminist kadar da dik

kafalısın. Kadın olmanın zevkini yaşatamadığına ama yine de sana bu kadar bağlı olduğuna göre yatakta çok iyi olmalısın."

Berna bana asla sinirden küplere bindiğini görme zevkini yaşatmaz. Dediklerim bir kulağından girip diğerinden çıkmış gibi umursamaz bir tavırla omuz silkiyor. "Bu durumda senin bütün kadınsı cilvelerin altında yatakta beceriksiz olduğunu mu düşünmeliyim? Belki de bu yüzden ilişkilerin kısa süreli."

Ben ne yazık ki öfkemi gizleme konusunda onun kadar iyi değilim "Sen... Sen... hayatımda gördüğüm en geçimsiz ve suratsız..." derken Sedef araya giriyor.

"Of kızlar ya sizi hiç anlamıyorum. Hadi Berna'nın hormonları şaşmış durumda sana ne demeli Leyla? Engin'le çok mutlusun hafta başı yeni işe başlıyorsun. Hayatında sorun falan yok. Biraz daha ılımlı olmalısın."

Somurtarak başımı önüme eğiyorum ve rüzgârın mini eteğimi uçuşturmasını engellemek için elimle uçlarını tutuyorum.

Bu gece yani cumartesi gecesi hep birlikte dışarı çıkmaya karar verdik çünkü kutlanması gereken çok önemli bir haber var. O da Hakan ve karısının boşandığı haberi. Aslında Berna'nın çok mutlu olması gerekirken neden somurttuğunu anlayamıyorum. Erkeklerle mekânda buluşmaya karar verdik. Sedef bulutların üzerinde çünkü Burak ona prenses gibi hissettiriyor. Ben Engin ile bu sabah küçük, mini minnacık bir didişme yaşadığım ve o zamandan beri ondan haber alamadığım için gerginim. Ama çok mutlu olması gereken Berna'nın ne sorunu var anlayabilmiş değilim doğrusu.

"Beyoğlu'nu sevmiyorum. Neden buraya geldik ki sanki?" diye mırıldanıyorum.

"Çünkü biz yani ben ve Hakan buraya bayılıyoruz. Burada kutlamak istiyoruz ve bu da bizim kutlamamız" diye tersliyor beni Berna.

Allah'ım yani bu kız bu gece özellikle de içki içemediği için tam çekilmez kahır olacak. Ona bakıp suratımı ekşitiyorum.

"Şu ilerideki Engin değil mi?" diye soruyor Sedef parmağıyla işaret ederek. İsmini bile duymak yüreğimin küt küt atmasına neden oluyor. Uzun boyunu ve yapılı vücudunu fark edince elimde olmadan daha da heyecanlanıyorum. Ama yumuşamamaya kararlıyım. "Hmm sanırım o" diyorum umursamaz bir tavırla.

Ona kızgınım çünkü hiç hakkı yokken bu sabah kalbimi kırdı. Nasıl oldu bilmiyorum ama konu döndü dolaştı, ilk ve sonraki karşılaşmalarımıza geldi. Bana karşı kaba davranışlarını aklımın almadığını söylediğimde önce şaka yollu hak ettiğimi söyledi. Ben itiraz edince bu sefer de özür dilemek yerine, yanımda gördüğü erkeklerden bahsetmeye başladı. Sanki beni hem suçluyor hem de yargılıyordu. Ben de onun buna hakkı olmadığını, özellikle de Çağla ile çıkarken benimle yaşadıkları düşünülürse, bana ders verecek son kişi olduğunu söyledim.

Bu sefer o da Ömer'e aynı şeyi yaptığımı iddia etti. Ben de aynı olmadığını Ömer ile açık ve net konuştuğumu belirttim. Ömer'in çok iyi bir insan olduğundan neden bahsettim inanın ben de bilmiyorum. Belki de yanımda gördüğü diğer erkekleri aşağıladığı ve benimle dalga geçtiği için Ömer gibi düzgün bir insanın beni seçtiğini vurgulama ihtiyacı duydum. Resmen çılgına döndü. Sonunda da işleri olduğunu söyledi, çıkıp gitti.

Sırtı bize dönük olan Engin'e doğru yaklaşırken, bana nasıl davranacağından emin olamadığım için içimi bir endişe kaplıyor. Hafifçe yana kaydığında ise onun vücudu kamufle ettiği için daha önce göremediğim kişiyi görüyorum. Yani Çağla"yı!

Kızlar da aynı anda fark etmiş olmalı ki, adımları yavaşlıyor ve ne yapacaksın der gibi bana bakıyorlar. Engin hala bizi görmediği için Çağla ile konuşurkenki rahat tavırlarına devam ediyor. Kadının söylediği bir şeye gülerek karşılık verdiği sırada yanlarına varmış oluyoruz. Bu ana tanık olmamdan duyduğu mutlulukla Çağla'nın gözlerinde zevk pırıltıları beliriyor. Engin şaşırıyorsa da çabuk toparlanıyor. Gerçi buna toparlanmak de-

nirse tabii. Hepimize evet yanlışlık yok, hepimize sıradan bir selam veriyor. Beni diğerlerinden farklı tuttuğunu bana ve daha da önemlisi Çağla'ya gösteren bir hareket bekliyorum. Ama hayır... Sanki son bir haftadır yaşadıklarımız benim hayalimin ürünüymüş de o hala Çağla ile çıkıyor ve benden bir milyon yıl uzaktaymış gibi davranıyor. Kendimi o kadar sıradan, önemsiz ve kırılmış hissediyorum ki... En ufacık tartışmada bana bu şekilde sırt dönebileceğini görmek beni resmen hayal kırıklığı ile sarsıyor. Of Allah'ım bu adam neden bu kadar inatçı ve zor olmak zorundaki? Neden geçmişimdeki erkekleri kendine hala rakip olarak görüyor?

Biliyorum sonuna kadar orada kalıp, umurumda değilmiş gibi davranmak en doğru olan. Ama Çağla'nın Engin'i göz hapsine alıp, son derece özel anlamlar içerdiğine inandığım bakışlarla bakması bardağı taşıran son damla oluyor.

"Ben gidip... Eee... Şuradaki büfeden su alacağım." diyorum Berna'ya doğru dönerek. Engin'e hesap veriyor gibi olmamak için. Çağla'yı dikkatle dinleyen Engin, bakışlarını ondan ayırmadan hızlı bir hamle ile elini kaldırıp dirseğimi kavrıyor ve gitmemi engelliyor. O kadar tereddütsüz, sert ve hızlı hareket ediyor ki şaşkına dönüyorum. Oysa az önce benim varlığımın farkında değilmiş gibi davranıyordu.

Yine de yaptığı şey çok kaba ve kırıcı. Hayatımda hiçbir erkek, buna Cem de dâhil, bana karşı özellikle de eski sevgilisinin yanında, bu denli umursamaz davranmadı. Dirseğimi çekip elinden kurtarıyorum ve ikinci bir girişimde bulunuyorum. Bu sefer belimden tutup çekiyor ve kendine yaslıyor. Sonra da kulağıma diğerlerinin de duyabileceği kadar sesli bir fısıltıyla "Yanımda kal" diyor. Tüm bunlar olurken Çağla bizi izliyor ve az önceki zevk pırıltıları yerini öfke pırıltılarına bırakıyor. Zafer çığlıkları atmamak için kendimi zor tutuyorum.

Her ne kadar zaferden başım dönmüş olsa da, Engin'in sabahki ve az önceki tavrını bir kalemde silecek kadar aklım başımdan gitmiş değil. Hep beraber oturmuş yemeklerimizin gelmesini beklerken, içkilerimizi içiyoruz. Engin rahat bir biçimde oturmuş, kolunu benim sandalyemin arkasına atmış muhabbete katılırken ben sessiz kalmayı tercih ediyorum.

Bir kez Hakan ve Berna şerefine kadeh kaldırıyor, yeni başlangıçlarını kutluyoruz. Diğerleri neşe içerisinde sohbet ederken benim soğuk tavrım Engin'i mecbur kalmasa hiç açmayacağı konuyu açmaya zorluyor.

"Kızgınsın galiba" diyor konuşurken dudaklarını kulağıma değdirerek. Elimde olmadan ürperiyorum ve her zaman bu kadar kolay beni baştan çıkarmasına fena halde bozuluyorum.

İstifimi bozmadan karşılık vermeye çabalıyorum "Fark etmene şaşırdım."

"Bu da ne demek şimdi?" derken bana mı öyle geliyor yoksa kızmış olmam hoşuna mı gidiyor emin olamıyorum ama dudaklarının kenarı kıvrılıyor sanki.

Ne kadar kırıldığımı göstermeyi gururuma yediremediğim için bakışlarımı ondan kaçırıyorum "Varlığımın farkında değilmişsin gibi davranmandan."

"Yanılmışsın o zaman. Varlığını fark etmem için bakmama bile gerek yok."

Ona inanmadığımı belli eden bir ses çıkarıyorum o zaman çenemi tutup hafifçe kendine çeviriyor. Gözlerimin içine bakıp tekrar aynı şeyleri söylüyor "Sen bir yere geldiğin zaman orayı tüm varlığınla dolduruyorsun. Bakmama bile gerek olmadan bunu hissediyorum."

Gözlerimi onun gözlerinden ayırmadan hipnotize olmuş gibi bakıyorum. Hayatımda duyduğum en harika sözler bunlar. Engin'den duyacağımı hayal bile edemeyeceğim türden. Gerçi hemen arkasından tam da kendinden bekleneceği üzere işi şaka-

ya vuruyor. "Gerçi senin kadar minyon bir hatunun nasıl bu kadar etki yarattığına şaşmamak mümkün değil" diyerek sırıtıyor.

Hafifçe koluna vuruyorum. "Bana cüce demenden sıkıldım. Özellikle de..." derken aniden susuyorum. Kendime bile itiraf ederken çok sancılandığım bir gerçek neredeyse ağzımdan kaçacak gibi oluyor. Ama Engin işin ucunu bırakacak gibi değil. Daha da meraklanıyor ve ısrar ediyor. Sonunda mahcup bir şekilde devamını getiriyorum. "Özellikle de eski sevgilin bu kadar ince ve uzunken."

Engin bana tüm benliği beni kucaklama arzusuyla dolmuş gibi bakıyor ve gözleriyle beni okşuyor. "Asla cüce olduğunu düşünmedim. Sen hayatımda gördüğüm en tatlı şeysin. Ve açıkçası..." derken içkisinden bir yudum alıyor "ben kadınların erkeklerden daha ufak olmasını tercih ederim."

"Nedenmiş o?" diye soruyorum saf bir merakla.

Sırıtarak cevap veriyor "Zorluk çıkardıkları zaman omzuna atıp götürebilmen için."

Bu cevaba elimde olmadan gülüyorum. Tam Engin'e göre bir hareket doğrusu. Yani daha önceden beni defalarca taşıdığı düşünülürse.

Elini masanın altından bacağımın üzerine koyup okşuyor. "Bu arada etek giymeyi unutmuşsun" diyor gayet ciddi bir şekilde.

Gözlerimi deviriyorum "Çok komik."

Engin'in eli önce bacağımı sıkıp sonra yukarılara doğru okşamaya başladığında tedirgin bir heyecan kaplıyor içimi.

"Ben yanında değilken bunu giymeni istemiyorum."

O anda o kadar heyecanlanıyorum ki, içimde ufacık bir tereddüt belirdiyse de onu kafamdan savuşturup "Tamam." deyiveriyorum.

Zaman ne kadar çabuk geçiyor. Yeni işimdeki ilk haftam bitti bile. İtiraf etmeliyim ki, daha önce çalıştığım ya da duyduğum

hiçbir işe benzemiyor. Hakan'ın şirketi dedektiflik şirketi denebilir. Ama bir fark var tabii. Müşterileri, kocasının aldatıp aldatmadığını merak eden kadınlar değil. Müşterileri büyük firmalar ve merak ettikleri de kendi firmalarından bilgi sızdıran kişinin kim olduğu. Tabii faaliyet alanları bununla da sınırlı kalmıyor. İşe alınacak üst düzey bir yönetici hakkında kapsamlı ve tüm detayları içeren raporlar istiyorlar kimi zaman. Şirketlerinin en önemli pozisyonlarını, bol sıfırlı maaşlar ödeyerek emanet edecekleri insanları çok iyi tanımak, işlerini garantiye almak istiyorlar. O kadar sık olmasa da, kimi zaman da önemli bir pozisyona gelebilecek bir yönetici müşterileri oluyor ve kendisini işe almak isteyen firma hakkında bilgi edinmek isteyebiliyor.

Türkiye'de bir ilki gerçekleştiren Hakan'ın firması New Formula, yurt dışı örneklerinden yola çıkarak oluşturulmuş. Rakipsiz ve piyasadaki açığı iyi analiz ederek ihtiyaca göre hizmet veriyor olması bu işi kısa sürede başkalarının da gözünde oldukça karlı bir yatırım haline getirmiş. Şirket hisselerinin % 49'unu sezgileri kadar cebi de kuvvetli bir işadamı satın aldıktan sonra Hakan'ın refah seviyesi daha da yükselmiş.

Hakan'a saygı ve hayranlık duymamak neredeyse imkansız. Bir hayalin ucundan sıkı sıkıya tutup onu gerçeğe dönüştürmekle kalmamış, son derece de iyi kazandıran bir işe çevirmiş. Çevreden duyduklarım, söz konusu iş olduğu zaman son derece disiplinli olduğunu gösteriyor. Nerede tabu oynadığımız, Berna'nın bebeğini taşıdığı neşeli sevgi dolu insan, nerede mesafeli tavırları ile işte herkese eşit uzaklıkta ve yakınlıkta olduğu açıkça belli eden adam. Zaten işe başlayışımın ilk günü beni odasına çağırıp, burada Hakan bey ile Leyla hanım olduğumuzu ve iş konusunda elimden geleni yapacağıma inandığını vurguluyor. Bu arada benim işim yeni müşteri bulmak. Yani bolca araştırma, yazışma ve sunum içeriyor. Bir kez müşteri kazanıldıktan sonra gerisini 'Customer Agents' denilen kişiler hallediyor. Ya-

kında medyada haberimizin çıkması için de bir şeyler ayarlayabileceğimi düşünüyorum. Belki kısa bir basın bülteni ya da insan kaynaklarının pazar eklerinde yeni iş alanlarından bahseden bölümde bizimle ilgili bir röportaj. Şık olacağına inanıyorum ama gerçekleşene kadar Hakan'a bahsetmeyeceğim. Yeni fikirler üretebileceğim bir işim olması beni çok heyecanlandırıyor.

İşe başladığım ilk hafta biterken öğrenmem gerekenlerin ancak yüzde onunu öğrenebilmiş olduğumu fark ediyorum. Merak etme diye rahatlatıyor beni pazarlamadan sorumlu mesai arkadaşım. Bu departmanda iki kişi çalışıyorum ve bir müdürümüz yok. Başka bir deyişle doğrudan genel müdüre rapor veriyoruz.

"Yakında öğrenirsin. Bu sektördeki tek firma olmamızın dezavantajı da bu. Çok farklı bir konu insanın öğrenmesi zaman alıyor. Ama aynı zamanda avantajları da var" derken gülümsüyor Tolga.

"Neymiş o?" diye soruyorum merakla.

Gülümsemesi sırıtmaya dönüşüp tüm yüzünü kaplıyor "Kimse hata yaptığını anlamıyor. Çünkü kıyaslayamıyorlar."

Hayretle açılan ağzımdan şaşkınlığımı gösteren bir kelime çıkıyor. Sonra gülüyorum. "Bu hiç de profesyonelce değil ama" diye azalıyorum onu şakayla karışık.

"Evet ama işe alışana hata yapma özgürlüğü sağlıyor. Gerçi sen hata yapsan da başın derde girmez sanırım" derken sesindeki kinayeyi fark ediyorum. Sanırım Hakan'ın arkadaşı olduğumu bilmeyen yok. Haberler çok çabuk yayılıyor. Ama zaten işi bilgi toplamak olan bir şirkette bilgiye ulaşılması zor olmasa gerek. Neden şaşırıyorsam! Yine de beni kabul etmelerini ve yanımda rahat etmelerini istiyorsam, onlardan biri olduğuma, ayrıcalıklı olmadığıma inandırmam gerek hepsini. Çünkü ne yazık ki, öğle yemeklerinde kimse bana yaklaşmıyor. Hepsi bana karşı son derece tedbirli ve mesafeli.

"Neden öyle dedin?" diye soruyorum.

Karşılıklı masalarımızı ayıran alçak bölmenin üzerinden bana ilk kez duyacağım bir sır veriyormuş gibi eğiliyor "Genel müdürün arkadaşı olduğun için."

İnkar etmenin anlamı yok. Sonuçta yalan söylemem daha itici olur. Ama gerçeklerle birazcık oynayabilirim sanırım.

Ben de sandalyemle öne doğru eğilince arka tekerleri yerden azıcık havaya kalkıyor. "Yanılıyorsun. Hakan bey beni aslında işe almak için pek hevesli değildi ama bunu ortak tanıdığımız birine iyilik olarak yapıyor. Benden çok fazla hoşlanmadığından ve işten çıkarmak için fırsat kolladığından şüpheleniyorum. İşe geldiğim ilk gün odasına çağırıp ne dedi biliyor musun?"

Tolga başını hayır anlamında iki yana sallıyor.

"Ben kimseye torpil geçmem Leyla hanım. Başından bilmenizi isterim ki, bir aylık deneme süresinde yeterli performansı gösteremezseniz sizinle daha fazla çalışamayız."

Tolga şaşırıyor ama aynı zamanda gözlerinde anlayışlı bir ifade de beliriyor. Sanırım şirketteki ilk arkadaşımı az önce kazandım.

"O halde..." diye söze giriyor biraz düşündükten sonra "Kendini ispatlayacak bir şey yapmalısın. Hem de büyük bir şey olmalı."

Başımı hak verircesine sallıyorum. İyi ki sabahtan akşama kadar yüzünü görmek zorunda olduğum mesai arkadaşım bir erkek. Kadınlar kıskanç ve ikiyüzlü olur. Böyle bir haberi neşeyle karşılayıp hata yapmam için elinden geleni yapar. Ama işte erkekler farklı. Özellikle de karşıdaki kişi başı dertte bir kadınsa hemen hemen hepsi daha ılımlı ve yardımsever oluyor.

"Biliyorum ama önce işi öğrenmem gerek."

O kısmı merak etme dercesine elini havada sallıyor. "Sen etkileyici girişimini düşün."

Kalemimin ucunu ağzıma alıp kemirmeye başladığımda iki şey düşünüyorum: Birincisi Tolga'yı şimdiden sevmeye başla-

dığımı. İkincisi az önceki el hareketinden fena halde gey izlenimi verdiğini... Acaba?

Tam o sırada iş telefonum çalıyor. "Leyla ben" diye açıyorum telefonumu.

"Ben de Leyla'nın sevgilisi" diye karşılık veriyor Engin sesinden sırıttığı belli olarak. "Naber fıstık?" diyor arkasından.

"İyiyim ya sen?"

"Hmm mesafeliyiz sanırım. Yanında biri mi var?"

Gözlerimi Tolga'ya çevirince çaktırmadan beni izlediğini fark ediyorum. "Evet doğru."

"O halde seninle rahat konuşabilmek için yemeğe götürmem gerekecek" diye karşılık veriyor.

"Bilemiyorum canım ya... İlk günlerden dışarı çıkmasam."

"Ama patronunla konuşup izin aldım. Öğle arasında sadece bir saat için."

Sesimi alçaltıyorum dudaklarımı telefona iyice yaklaştırıyorum "Sen bu şekilde davranınca velisi öğretmeniyle arkasından iş çeviren ilkokul öğrencileri gibi hissediyorum."

Engin karmaşık örneklerden ve benzetmelerden ne hoşlanır ne de keyif alır.

Kısaca "Ne?!" diyor.

Ben de açıkça anlatıyorum. "Beni kollayıp, bana iyilik yapmadan bahsediyorum. Yapmamalısın."

Engin gibi inatçı bir erkek bile söz konusu kadının gururu olunca fazla diklenmemesi gerektiğini biliyor. Hemen çark ediyor. Ama tabii kendi tarzında. "İyi de ben sana iyilik yapmıyorum ki kendime yapıyorum. Hatta bu bağlamda seni emellerime alet ediyorum denebilir. Bütün hafta görüşmedik özledim."

Tabii bu cevap üzerimde beklediği etkiyi yaratıyor. Kıkırdıyorum "Çok çıkarcısın."

Gözlerim Tolga'ya takılıyor. Yüzünde şaşkın bir ifadeyle arkamda bir şeylere bakıyor. Engin'in boynumu öpmesiyle bir-

den irkiliyorum. Hayret, mutluluk ve sitem karışık bir şekilde "Ne işin var burada?" diyorum.

"Seni kısa süreliğine kaçırmaya geldim" diyor. Fazla itiraz edemiyorum. Çünkü bir şey diyecek olursam Hakan ile konuştuğundan bahsedecek ve bu da Tolga'nın gözünde az önce kazandığım sempatiyi yerle bir edecek. Aceleyle toparlanıp zaten yemek saati olduğunu belirtiyorum. Gitmek üzere dönmeden az önce bir şey yakalıyorum ki, bu konu üzerinde daha sonra detaylıca düşünmeliyim. O da Tolga'nın hayranlık ve heyecan dolu bakışları. Engin'e yönelttiği!

"Giyinmem gerek" diyerek yataktan kalkmaya yeltensem de, Engin tutup beni geri çekiyor, öpücüklere boğuyor. Ya da şöyle mi demeliyim acaba? Beni öpücükleriyle nefessiz bırakıyor. Bir an için teslim olacak gibi oluyorum ama sonradan hemen hazırlanmazsam işe geç kalacağımı fark ediyorum. Onu kendimden uzaklaştırmaya çalışarak "Geç kalıyorum." diyorum.

"Çok fazla oyalamam seni." diyor boynumu öpmeye devam ederek.

"Olmaz." diyorum bu sefer daha kararlı bir şekilde iterek.

Aceleyle kalkıp hazırlanmaya başlıyorum. Az sonra arkamda durup kollarını belime doluyor, beni kendine çekip iyice bastırıyor. "İşe hızlıca ulaşman için elimden geleni yapacağıma dair söz versem?" diyerek son bir kez şansını deniyor.

Hayretle ona dönüp, kınayan bakışlarımı gözlerine dikiyorum. "Kendinden utanmalısın. Görevini kötüye mi kullanacaksın?"

Soru soran bir ifadeyle bana bakıp sonra kahkahayı basıyor. "Sen ne sandın bilmiyorum ama ben elimi çabuk tutmaktan bahsediyordum."

Hafifçe kızarıyorum. Benimle böyle oynamasına sinirleniyorum. Bu daha da net reddetmemi sağlıyor. "Hiç şansın yok." dedikten sonra eteğimi giyip fermuarımı çekiyorum.

Yaklaşık bir saat sonra sonunda ofise vardığımda, işe on beş dakika gecikmiş olduğumu fark ediyorum. Tolga'ya günaydın deyip aceleyle eşyalarımı masama bırakıp, bilgisayarımı açıyorum.

Tolga imalı bir biçimde bana sırıtıyor. "Geç kaldın." diyor.

"Evet evden çıkamadım bir türlü." diye geçiştiriyorum.

Arkasına yaslanıp beni süzüyor "Hafta sonun nasıldı?"

Tavırlarında bir tuhaflık var ama kafama takmamaya karar veriyorum. Sonuçta Tolga başlı başına tuhaf biri.

Omzumu silkiyorum "İyi ve oldukça hareketli. Pek dinlenemedim."

Öne doğru eğilip sırıtıyor "Neden o? Sevgilin seni çok mu meşgul etti?"

Ağzım açık kalıyor. Bu kadar açık bir soru beklemiyordum doğrusu. Ağzının payını verecek cevabı düşünürken, beni bir kez daha hayretlere düşürerek devamını getiriyor. "Söylesene senin sevgilin İzmirli mi?"

"Hayır. Niye sordun?" diyorum aksi bir şekilde.

Elindeki gazeteyi benim tarafa atıp eliyle işaret ediyor. "Çünkü İzmirli erkeklerin seks konusunda diğerlerinden çok daha iyi olduğunu yazıyor gazetede" diyor sırıtarak.

Derin bir nefes alıp, sakinliğimi korumaya çalışarak cevap veriyorum.

"Ofiste seninle bir hafta geçirmiş olmam, sana benimle bu tarz konuşma hakkını vermez. Kaldı ki.." demeden önce şöyle baştan aşağıya süzüyorum onu "bu ancak çok yakın ve sadece kız olan arkadaşlarımla yapacağım tarzda bir muhabbet. Sen bir erkek olduğuna göre..." dedikten sonra cümlemi kasıtlı olarak tamamlamıyorum. Hışımla sandalyesine yaslanıyor ve gözlerinden kıvılcımlar saçarak bana bakıyor.

Bu adam bir geyse onun düşmanlığını kazanmak başıma çok iş açar. Çünkü herkes geylerin kadınlardan iki kat daha şirret

olduğunu bilir. Ama eğer erkekse durum daha da iç karartıcı. Egosunu zedelediğim için her fırsatta diliyle zehir saçacak beni zor durumda bırakmaya çalışabilir. Bir an önce Tolga'nın ne olduğunu anlayıp ona göre davranmalıyım.

Öğle yemeğine kadar aramızda doğru dürüst muhabbet geçmiyor. İş ile ilgili sorularıma tek kelimelik cevaplar veriyor. Benimse fena halde onun yardımına ihtiyacım var. Her şey karmakarışık ve birinin bana sabırla tüm bunları açıklaması gerek. Öğle arasından sonra taktik değiştirmeye karar veriyorum.

Çok bunalmış gibi yaparak internette eğlenceli sayfalarda gezindiğimi ima ediyorum. Bir yolunu bulup yabancı erkek aktörlerden konu açıyorum. Eğer erkek aktörlere ilgi gösterirse kesin gey.

"Şu adama bayılıyorum. Ne kadar derin bakışları var değil mi? Yüzü ise bir erkeğe ait olamayacak kadar kusursuz."

Yerinde kıpırdanmaya başlıyor. Monitörümü ona doğru çevirip Wentworth Miller'ın neredeyse çıplak bir resmini gösteriyorum. Ani karşılaştığı manzara onu şaşırtıyor ama hafifçe yutkunduğu da gözümden kaçmıyor.

Yalandan hayal kırıklığına uğramış gibi yapıp somurtuyorum. "Sanırım sen pek beğenmiyorsun. Zaten erkekler genelde onu fazlasıyla sıkıcı buluyor."

"Hiç de bile!" diye gelen ateşli itirazına kendi bile şaşırıyor. Sonra mahcup bir şekilde devam ediyor.

"Demek istediğim bence gayet düzgün görünüyor ve rolünü de iyi yapıyor."

Zevkten dört köşe sandalyeme yaslanıp ellerimi başımın arkasında birleştiriyorum "Bana kalırsa rol yapmasına bile gerek yok. Öylece durup delici mavi gözleriyle bakması yeterli" diyorum hülyalı bir biçimde. "İlk sezon kaçış planını hatırlıyor musun?" diye sorarak onu konuşmaya teşvik ediyorum.

Heyecanla anlatmaya koyuluyor. Birbirimize hatırladığımız bölümleri anlatıp, gülüşüyoruz.

"Bence seninle çok iyi anlaşacağız. Zevklerimiz birbirine uyuyor" dedikten sonra kimsenin duymasını istemiyormuşum gibi sesimi alçaltarak ekliyorum. "Biliyor musun Engin'in tıpkı Wentworth gibi masmavi gözlü çok yakışıklı bir arkadaşı var"

Gözleri parlıyor. Doğrudan soramasa da daha fazla duymak istediğini anlayıp, Engin'in hiç var olmayan mavi gözlü arkadaşını ballandıra ballandıra anlatmaya başlıyorum. Ve artık kesinlikle eminim ki, Tolga ile çok iyi zaman geçireceğiz.

"Nereye gidiyoruz?"

"Çok özlediğin bir dostunu görmeye" diye yanıtlıyor Engin gözlerini yoldan ayırmadan.

Bundan daha esrarengiz olabilir miydi? Yani benim en yakın dostlarım Berna ve Sedef. Onları da her gece görüyorum. İşteki ilk ayımı geride bırakırken elime geçen maaşımın tamamını kredi kartıma yatırdım. Berna iki ay kiraya katkıda bulunmayabileceğimi önceliğimin kredi kartı borçlarımı kapatmak olduğunu belirtti. Elimde neredeyse hiç para olmaması nedeniyle boş vaktimin hemen hemen tamamını ya kendi evimde ya da Engin'in evinde geçiriyorum. Çünkü biliyorum ki eğer para harcarken yakalanırsam Berna beni asla affetmez. Annemden korkmadım Berna'dan korktuğum kadar. Bu arada annemler yazlıktalar. Bu nedenle son birkaç aydır eve uğramıyorum. Normal zamanda olsa ben de arada kızlarla hafta sonunu yazlıkta geçirirdim ama onlar bu yaz gönül işleriyle pek meşgul İstanbul'dan ayrılmak istemiyorlar. Senin durumun farklı sanki dediğinizi duyar gibiyim. Haklısınız ben hayatımın şokunu yaşıyorum. Henüz daha bir ay oldu ama şimdiden yıllardır Engin'le gibiyim.

Daha önce tatmadığım mutluluklar yaşatıyor. O kadar farklı sahipleniyor ki beni. Engin'in elinde hamur gibi oluyorum ve bana istediği şekli veriyor. Bundan rahatsız değilim çünkü kar-

şılığında o da o kadar çok şeyden ödün veriyor ki. Tamam belki onun sert erkek tavırları dışarıdan bakınca Engin'in üzerimde kurduğu hakimiyetin benim onun üzerindeki hakimiyetimden misli misli fazla görünmesine neden oluyor. Ama işin aslı öyle değil.

Bana evinin anahtarını verdiği gün hayatının kontrolünü de verdiğini çok iyi biliyordu. Sözüm ona ondan erken gittiğim zaman dışarıda kalmamam için vermişti anahtarı oysa bu apaçık tek eşliliğinin ispatıydı. Üstelik Çağla'nın o anahtarı almak için bir yıl beklediği düşünülürse... Ah evet bu detayı Berna'dan öğrendiğimde içimde havai fişeklerin patladığını hissettim.

Geçenlerde servisten inerken şoför dikkat etmeyip erken hareket ettiği için küçük bir kaza atlattım. Aslında oldukça büyüktü. Servisin kapısı kapandı kolum içeride sıkışık vaziyette hareket etti ve ben de sürüklendim biraz. Sonunda yere düştüm dolayısıyla dizlerim paramparça oldu. Engin bacaklarımın halini gördüğünde o kadar öfkelendi ki adamı tutuklatmayı falan düşündü bir an. Ve eminim yeterince sağlam bir dayanağı olsaydı seve seve yapacaktı. Evde pansuman yapabilecekken ısrarla hastaneye götürüp sardırttı. Son üç gündür beni işe bırakıyor ve işten alıyor. Bunu daha ne kadar sürdürebileceğini bilmiyorum.

"Bunu daha ne kadar sürdürebilirim bilmiyorum" diyor araba tanıdık yere yaklaşırken. "Yani seni daha kaç gün işe bırakıp işten alabilirim. İşte bu yüzden artık senin ufaklığı gelip istirahattan almamız gerektiğine karar verdim."

İnanamıyorum. "İnanmıyorum. Ciddi misin?" derken gözlerim parlıyor. Engin arabasını park ederken bana gülümsüyor.

"Elbette. Seni arabansız düşünemiyorum. Siz ikiniz bir bütünsünüz. Hatırlarsan ilk başlarda hep arabanla rastlıyordum sana ve benim için sen pembe arabalı güzel kızdın."

Mutlulukla kızarıyorum. "Seni seviyorum" diyerek kollarımı boynuna doluyorum. Ancak ondan sonra söylediğim şeyin farkına varıyorum. Ben Leyla Özgün yirmi sekiz yaşındayım ve şu

ana kadar ailem, arkadaşlarım, çocukken sahip olduğum köpeğim ve arabam dışında kimseye seni seviyorum demedim. Yani en azından gündüz ve üzerimde giysiler varken. Ona sarılı vaziyette kalıyorum çünkü geri çekilirsem söylediğim sözle yüzleşmek durumunda kalacağımı biliyorum. İşin daha da kötüsü Engin ben de seni seviyorum demiş değil. Hayır, sırf ben dedim diye demesini istemiyorum ama bu tuhaf an ve sessizlik o kadar uzadı ki sanki cevap bekliyorum gibi oldu.

"Sen az önce ne dedin?" diye soruyor.

"Teşekkür ederim demiş olmalıyım. Demediysem ayıp etmişim. Teşekkürler." diyorum geri çekilirken.

Engin gözlerimin içine bakıyor "Sözünü geri alıyorsun sanırım."

Ne cevap vermem gerektiğini düşünürken imdadıma servis yetkilisi yetişiyor. İnmem için kapımı açarken bir yandan da coşkulu bir şekilde konuşuyor. "Arabanız çoktan hazırdı ama siz bir türlü gelip almadınız."

Aklım hala az önceki konuşmamıza takılı vaziyette dalgın bir biçimde cevaplıyorum "Hı hı çok yoğundum."

"Ben hemen arabanızı getirtiyorum. bir şeyler içmek ister misiniz?"

"Hayır teşekkürler." diyorum. Adam yanımızdan ayrılınca az önceki konunun açılacağından endişe ederek Engin'den bakışlarımı kaçırıyorum ama çoktan unutmuş gibi görünüyor.

"Bence arabanı bir süre daha burada bıraksaydım birileri el koyacaktı. Epeyce uzun zamandır buradaymış."

Utanıyorum "Evet paramı denkleştiremedim bir türlü ve hasar çok fazlaydı."

Birden o kazayı hatırlıyoruz ikimiz de. "Sana çok teşekkür ederim." diyorum arabayı benim için servisten çıkarmasını kast ederek.

"Önemli değil servise girmesini sağlayan da bendim zaten" derken sırıtıyor ve kolunu omzuma atıp beni göğsüne dayıyor. Başımı kaldırıp bu uzun boylu dev adama bakıyorum.

"Sen benim kahramanımsın biliyorsun değil mi?" diyorum gözlerimde hayranlıkla.

O ise önemsemiyor ve burnumu öpüyor "Senden çok uzun olduğum için öyle görünüyorumdur" diyor.

Sonra yaramaz çocuk ifadesi takınarak bu koca devi baştan çıkarmaya çalışıyorum "Sana nasıl teşekkür edebilirim?" diyorum gözlerimi süzerek.

Kahkaha atıyor. "Sadece varlığın yeter. Bu şekilde her gün ödüllendirildiğimi düşünüyorum. Senin kadar başına dert açan, sakar ve dırdırcı bir şey tanımadım. Ama her nasılsa beni güldürüyorsun ve her an yanımda olmanı istiyorum."

Cılız kollarımla dev adamımın beline sıkıca sarılıyorum. "Ben de senin için aynı şeyleri düşünüyorum."

Minimin köşeyi dönmesiyle bir anda her şeyi unutup öne doğru atılıyorum. Kaportası gıcır gıcır. Boyası her zamanki kadar pırıltılı ve tamponlarında tek bir fiske toz yok. Benim güzeller güzeli kızıma kamp yaramış ve daha da güzelleşmiş.

Elimi üzerinde gezdirip okşuyorum. Kapıyı açıp sürücü koltuğuna oturuyor ve direksiyonu sıkıca kavrıyorum. Ve bütün bunları yaparken suratımdaki koca tebessüm hiç eksik olmuyor.

"Minim benim. Biliyorum seni çok ihmal ettim ama telafi edeceğim. Sen ve ben ayrı geçirdiğimiz günlerin acısını bol bol gezerek çıkaracağız."

Engin formları imzalayıp yanıma geliyor ve başını eğip camdan içeri bakıyor. O kadar büyük bir coşku yaşıyorum ki dayanamayıp yüzünü ellerimin arasına alıyor ve kendime çekiyorum sonra da koca bir öpücük konduruyorum dudaklarına.

"Hmm seni daha sık kurtarmalıyım. Bu kahramanlığın geri dönüşü hiç fena değilmiş" diyor.

O an Engin'e karşı duyduğum yoğun duygular sonraki haftalarda da perçinlenerek artıyor. Aradan bir ay daha geçip işte Tolga'yla aramızda geçen o konuşmaya kadar her şeyin gerçek olamayacak kadar harika olduğuna inanıyorum.

"Bence artık tek başına sunum yapabilecek duruma geldin" diyor o gün Tolga bana.

İçimi bir heyecan kaplıyor. Bir yandan kendi ayaklarım üzerinde durma fikrini heyecan verici bulurken diğer yandan hata yapma endişesi düşüncelerimi bulandırıyor.

Bana bir liste uzatıyor. "Yeni firmaların listesi. Randevu aldım ve ikimiz arasında paylaştırdım. Tek yapman gereken oraya gidip onları etkilemek."

Elime listeyi alıp incelerken bir anda kalbim hızla çarpmaya başlıyor. Ömer'in şirketinin adını görünce hemen Tolga'ya o işi alamayacağımı söylüyorum.

Ömer ile geçmişte aramızda olanları bilmediğinden basit bir güvensizlik sorunu yaşadığımı sanıp geçiştiriyor.

"Ama anlamıyorsun ben oraya gidemem."

Tolga sandalyesinde geriye yaslanıyor kollarını göğsünde kavuşturup soruyor "Öyle mi? Neden?"

"Çünkü eeee çünkü..."

"Evet? Dinliyorum."

"Çünkü o çok büyük bir firma ve hata yapmak istemiyorum. Bence sen almalısın."

Elimdeki kâğıdı işaret ediyor "Dikkat edersen aynı saatte ve tarihte benim de bir görüşmem var. Hem zaten benim görüşeceğim kişi çok etkileyici, karizmatik ve ne zamandır tanışmak istediğim biri. Ona çok hayranım. Profesyonel anlamda yani."

Tabii sen onu külahıma anlat. Açıkça adam tam tipim demiyor da...

"Ömer ile kısa bir süre çıkmıştım" deyiveriyorum sonunda çaresiz. "Bu yüzden onunla görüşemem."

"Vay canınaaaa Ömer Şanlı ha? Hemen bütün ayrıntıları anlat. Dedikleri gibi evi muhteşem mi? Duyduğuma göre çok sıkı bir işadamıymış. Yatakta nasıldı? İşteki gibi profesyonel miydi?" diye soruyor kıkırdayarak. Neden anlatmak istemediğimi anlıyorsunuz değil mi? Geyler son derece meraklı ve arsız olabiliyor. En az bir kadın kadar ve çoğunlukla daha fazla.

"Özel ayrıntılara giremem Tolga lütfen bunu benden isteme. Sadece Ömer Şanlı'ya gidememe nedenimi anlamanı istiyorum."

Tolga öne doğru eğilip dirseklerini masasına dayıyor. "Tek bir sorum var. O mu seni terk etti?"

Başımı yavaşça iki yana sallıyorum.

"O zaman sen gidiyorsun güzelim. Muhtemelen adamın içinde ukde kalmışsındır. Biraz cilve yaparak ona ne harika olduğunu hatırlat ve sonra sana tekrar yakın olabilmek için işi verecektir. Üzgünüm ama şirket çıkarları açısından senin gitmen daha uygun" dedikten sonra ellerini başının arkasında birleştirip geriye yaslanıyor "Vay canına demek serseri sevgilin için Ömer Şanlı'yı terk ettin. Çılgınca romantik."

Başım önüme eğik mırıldanıyorum "Çılgınca acı vericiydi. Bunda övünülecek bir şey yok. İyi bir insanın kalbini kırdım ve şimdi karşısına çıkarak ona tekrar acı vereceğim."

O pazar sabahı Engin'in evinde, onun yatağında, onun göğsüne başımı dayamış kalp atışlarının normale dönmesini dinlerken son birkaç gündür hiç aklımdan çıkmayan ve içimi kemiren yarınki toplantıyı düşünüyorum. Az önce onun kollarında her zamanki gibi tutkuyla sevilirken bile aklımda Engin değil Ömer var. Onu istediğimden ya da arzuladığımdan değil. Engin'e onunla görüşeceğimi söyleyemediğimden. Onu aldatıyor olduğumu bildiğimden. Dudakları gözlerimden başlayarak yüzümün her santimetre karesinde aşk ile gezinirken, yarın onun hayatta en tahammül edemediği insanla buluşacak olmanın verdiği suç-

luluk hissinden. Ona anlatabilirim elbette. Ama söz konusu Ömer olduğunda Engin'in mantığı tamamıyla devre dışı kalıyor. Sakin bir şekilde konuşmayı bırakın tartışmamak bile imkansız hal alıyor. Olay büyük bir kavgaya dönüşüyor ve Engin kapıyı çekip gidiyor. Bana bu şekilde davranmasına tahammül edemiyorum. Bana kızdığı zaman ondan bir bakış ya da beni affettiğine dair bir küçük sinyal alabilmek için küçük bir kız çocuğu gibi etrafında pervane olmaya dayanamıyorum. Beni bu kadar parmağında oynattığını bilmek gururumu incitiyor. Hiç hakkı yokken beni kırdığında bile işaret parmağının şakağımdan dudaklarıma doğru yavaşça, tek bir sefer inişiyle belkemiğimde hissettiğim ürpertilere neden olmasına içerliyorum. Onun üzerinde aynı etkilere sahip olduğumu bilmeme rağmen. Çünkü biliyorum ki, tüm fiziksel çekime ve bana duyduğu tüm aşka rağmen, onu bana karşı daha üstün kılan bir gücü var. Çekip gidebilme gücü. Bu ilişki biterse bırakan o olacak hissediyorum. Hayatımda ilk kez bırakacak gücü kendimde bulamayacağımı biliyorum.

Yanağım onun çıplak göğsünün üzerinde bir parmağımla göğüs kıllarını okşuyorum. Daha önceden hiç göğüs kıllarını çekici bulmuş muydum diye düşünmeden edemiyorum. Bu da Engin'le gelen bir özellik olmalı.

"Neden ben?" diye soruyorum sıradan bir şekilde.

"Neden sen ne?" diye tekrarlıyor sorumu.

"Neden ben? Neden beni istedin? Özellikle başlarda benden ne kadar nefret ettiğin düşünülürse..."

Engin kısık sesle gülüyor. Bu gülüşüne bayılıyorum. Sesi çok daha derinden ve puslu geliyor. Ona gizemli bir hava katıyor. "Nefret etmiyordum."

"Ediyordun. Sayende ilk kez nezarette bir gece geçirdim" diyorum başımı kaldırıp ona bakarak.

Başımı tekrar göğsüne yaslayıp saçlarımı okşuyor. Nedense yüzünü görmemi istemediğini düşünüyorum.

"Hayatımda ilk kez senin kadar deli cesareti olan bir kız görmüştüm. Boyundan beklenmeyecek bir cüretkarlıkla başkaldırdın. Hatta bir ara seni ciddiye almam için ayaklarının ucunda yükseldiğini bile hatırlıyorum" derken gülümsüyor.

"O zaman mı beni istediğine karar verdin?" diye soruyorum merakla bir yandan da ne kadar romantik olduğunu düşünerek.

Alaycı bir ifadeyle gülüyor. "O zaman baş belası olduğuna karar verdim. Ve ukala... ve kendini beğenmiş... ve yeterince terbiye almamış."

"Hatırlıyorum. Baban vaktiyle seni yeterince dövseydi şimdi dizini dövmezdi demiştin" diyorum kırgın bir ifadeyle. "Sanırım o zamanlar beni dövmek isteyecek kadar benden nefret ediyordun."

Engin başını iki yana sallıyor "Senden asla nefret etmedim. Sana âşık olduğum için kendimden nefret etmiş olabilirim ama bir ara."

İşte bunun altından çok sağlam bir itiraf çıkacakmış gibi geliyor bana ve hemen doğruluyorum. O sırada üstümdeki ince örtü sıyrılıyor ve göğüslerim açıkta kalıyor. Engin gözlerinde pırıltıyla gözlerini dikiyor. "Şimdi neden bunlardan daha ilginç konularda konuşmuyoruz?"

Örtüyü göğüslerim üzerine çekip sırtımda elimle iki ucunu birleştiriyorum. "Çünkü az önce daha ilginç konularda konuştuk. Şimdi sıra biraz ciddi olmaya geldi."

Engin'in dudakları kıvrılıyor. "İşte bunu görmek isterim. Seni ciddi konuları konuşurken."

"Beni de Çağla gibi bırakmayacağından emin olmalıyım. O yüzden neden senin için en uygun kadını bırakıp taban tabana zıt olanı seçtiğini bilmek istiyorum. Gerekçelerinin ne kadar sağlam olduğunu görmem gerek."

Engin uzanıp omzuma düşen saçlarımı geriye atıyor "Yani seni ikna etmemi istiyorsun."

Kahretsin her şeyi bu kadar kolay anlamak zorunda mı?

Başımı dikleştiriyorum. "Öyle de denebilir. Ama yalan söyle demiyorum tabii."

"Biliyor musun sana hiç bir şey söylemeyeceğim."

Şaşırıyorum. "Söylemeyecek misin?"

"Hayır. Tek bir açıklama bile yapmayacağım. Sadece tek bir şey göstereceğim ve cevabı sen bulacaksın" dedikten sonra başka soru sormama fırsat vermeden beni kucağına çekip oturtuyor ve nefesim kesilinceye kadar uzun uzun tekrar tekrar yavaştan başlayıp hızlanarak ve sonra yine yavaşlayarak öpüyor. Ellerinin bütün vücudumda gezdiğini, göğüslerimi ve baldırlarımı okşadığını hissedip ürperiyorum ama sonra fark ediyorum ki elleri başımdan aşağıya inmemiş bile.

"Sen daha önceden böyle öpüldün mü?" diyor bitirdiğinde.

Başımı hayır anlamında sallıyorum. "Ben de." diyor göz kırparak.

Yataktan kalkıp banyoya giderken peşi sıra takip ediyorum. "Yani Çağla ile bu yoktu diyorsun. Aramızdaki çekim benzersiz. Peki ya biterse ya artık böyle hissetmezsen?"

Banyoya girince arkasını dönüyor "Ya sen artık böyle hissetmezsen?" dedikten sonra kapıyı kapatıyor ve ben öylece banyonun önünde kalakalıyorum. Haklı. Hiçbir şeyin hiç kimse için garantisi yok. Ama yine de ben burada onu kaybetme ihtimali ile bile sarsılırken onun tek dediği hiçbir şeyin garantisi olmadığı. Üstelik bunu sözcüklerle bile ifade etmedi. Ne kadar güçlü ve sağlam duruyor. Bense kendimi ilk rüzgarda dağılacak bir gelincik gibi hissediyorum.

"Kendini acındırmaktan vazgeç" diyor Berna o gün daha sonra hep beraber kızların evinde toplandığımızda. Erkekler salondalar ve biz de mutfakta yiyecek bir şeyler hazırlıyoruz.

"Nolmuş o kavak kadar sağlam ve dikken sen gelincik kadar narinsen? Sert rüzgârların en çok kavaklara zarar verdiğini bilmez misin? Oysa benim sevgili narin arkadaşım, gelinciklerin

tek yaptığı rüzgâra karşı zarifçe boyun eğerek durumdan en az zarar ile kurtulur. Sen yine çiçek açarsın ama ortadan kırılan bir kavak kolay toparlanamaz. Kendine acıma çünkü ben sana hiç acımıyorum."

"Berna çok kötüsün. Bana asla merhamet etmiyorsun. Sedef beni çok daha iyi anlar. İlişkilerden kalp yarası alarak çıkmak nasıldır en iyi o bilir. Endişelerimi de en iyi o anlar."

Sedef bakışlarını benden kaçırıyor. Berna hafif bir kahkaha atıyor. "Ay hiç güleceğim yoktu. Sedef aslında şu aralar daha çok içindeki Leyla'yı keşfetmiş durumda."

Sedef'e bakıyorum daha aydınlatıcı bir açıklama için. Fısıltıyla konuşuyor "Biriyle tanıştım. Bir kere görüştük ve çok etkilendim."

Ağzım açık kalıyor elimle salonu işaret ediyorum "Ya Burak?"

Sedef "şişşt" diyerek sesimi alçaltmamı istiyor. "Burak çok tatlı ama bu yeni tanıştığım da öyle. Ona şans vermeden hangisi daha tatlı bilemem değil mi?" diyor mahcup mahcup.

Allah'ım neler oluyor? Dünya tersine mi döndü yoksa? Neden her zaman arkadaşlarım ile zıt olmak zorundayız ki?

Onlara Ömer ile yapacağım görüşmeden bahsedip fikir almak istiyorum ama ayaküstü anlatmak da istemiyorum. Sedef aklını kaybetmiş durumda zaten. Ondan akıllıca bir tavsiye beklemiyorum. Berna ise bana karşı çocuğu şımarmasın diye ona karşı sert davranan bir anneden farksız. Yarını düşünmemek en iyisi belki de. İçeri gidip oynadığımız monopolye kendimi vermeye çalışıyorum. Engin beni kollayarak birkaç kez iflasın eşiğinden kurtardığında bile yaptığı iyiliğin sadece oyundan ibaret olduğunu unutarak kendimi fena halde suçlu hissediyorum. Üstüne üstlük söylediği sözler de tam tuzu biberi oluyor.

"Leyla kendini oyuna ver sürekli seni kurtaramam değil mi sevgilim? Sonuçta ben Ömer Şanlı değilim."

O anda bütün vücudumun yanmaya başladığını hissederek kendimi banyoya zor atıyorum. Ve artık eminim ki bu konuyu Engin'e açamam.

Ertesi gün toplantı saatine kadar geçen sürede ne yaptım, nasıl oyalandım hatırlamıyorum bile. Tek bildiğim Tolga'dan intikamımı alacağım. Kendime aynı şeyi tekrarlayıp duruyorum. Ömer ile kötü bir ayrılık yaşamadığımız için bana karşı profesyonel nezaketini koruyacağına inanıyorum. Ya da inanmak istiyorum. Şu anda da arabamda giderken trafikte hata üstüne hata yapıyorum. Arkamdan kornaya basıp duruyorlar ve ben de sürekli özür diliyorum.

Sonunda şirkete ve toplantının yapılacağı odaya vardığımda yay gibi gerilen sinirlerimin kopma tehlikesiyle karşı karşıya olduğunu fark ediyorum. Beni küçük toplantı salonuna alıyorlar ve bir şey içmek isteyip istemediğimi soruyorlar. Su dışında bir şeyin boğazımdan geçebileceğini sanmıyorum.

Tedirgin bekleyiş başlıyor. Zaten Ömer her görüşmeden önce bir süre bekletir. Yani görüyorsunuz ya bu olağan bir durum kasıtlı bir şey yok. Ah bir emin olabilsem!

Az sonra kapı açılınca kalbim o kadar hızlı atmaya başlıyor ki, her an kalp krizi geçirebileceğimden endişe ediyorum.

Kapı tamamen açılınca ilk önce şok sonra da rahatlama yaşıyorum. Çünkü gelen insan kaynakları müdürü. Bana doğru hızlı adımlarla ilerleyerek elimi sıkmak üzere girişimde bulunuyor.

Belli ki o da beni görmekten şaşırmış ama pek de bozuntuya vermiyor. "Leyla Hanım bu ne tesadüf. Kim bilir belki bu şekilde sizinle beraber çalışma şansımız olur."

Nazikçe gülümsüyorum "Belki." Ömer'i merak ediyorum. Acaba özellikle beni görmemek için mi katılmayacak toplantıya. Adam aklımdan geçenleri okumuş gibi cevap veriyor.

"Ömer beyin diğer şirketle ilgili beklenmeyen bir işi çıktı. O nedenle benim katılmamı rica etti. Ben sizden aldığım bilgileri

kendine aktaracağım fakat mümkünse yapacağınız prezantasyonu e-posta ile de gönderebilir misiniz?"

"Tabii" diyorum biraz şaşırmış, biraz rahatlamış ama tuhaf bir biçimde biraz da bozulmuş olarak. Benden kaçmış belli ki. Çünkü az önce arabasını her zamanki yerinde park edilmiş olarak gördüğümden eminim ve şoför de Ömer'in ona ihtiyacı olmadığı zamanlarda hep yaptığı gibi bekçi kulübesinde güvenlik görevlileri ile beraberdi.

Kafamı toparlamaya çalışarak sunuma başlıyorum. Bir zamanlar beni işe alan ve işten çıkaran adama şu anki çalıştığım işi satmaya çalışıyorum. Ömer'in olmaması bir bakıma daha iyi oldu çünkü kendimi göstermek için daha geniş bir alana sahip olduğumu düşünüyorum. Tam konuyu toparlayıp sonuca bağlayacakken kapı açılıyor, benim ve benden daha çok şaşıran insan kaynakları müdürünün bakışları altında Ömer tüm asaleti ile uzun toplantı masasına gelip bize yakın sandalyelerden birine oturuyor. Toplantı masasının en başındaki ona ait yere değil. O yokmuş gibi devam etmemizi işaret ediyor. Sıradan bir çalışan gelmişçesine... Ama onun tüm mütevazı hareketleri altında bile o kadar sarsılmaz bir asaleti var ki... Kısacık bir an düşünüyorum bu adama bahçıvan tulumu giydirip eline de gülleri budamak için makas tutuştursanız bile üzerindeki o üstünlüğü ve karizmayı söküp atamazsınız.

"Ben de bitiriyordum zaten" diyerek son cümlelerimi söyleyerek sonuca bağlıyorum. İnsan kaynakları müdürü bu konu ile ilgili birkaç soru sorarken, Ömer'in ilgi dolu bakışları üzerimde geziniyor. Ona bakmamak için verdiğim mücadele dilimin sürekli sürçmesine neden oluyor. Ama olsun ona bakıp, gözlerindeki öfke, kırgınlık ya da belki de dalga geçen ifade ile yüzleşmekten iyidir. Sonunda bana bir soru yöneltiyor ve bu durum ona bakmamı kaçınılmaz kılıyor. Ve bu öyle bir soru ki, cevabı yaklaşık kırk beş dakikadır anlattığım her şeyi özetleyecek en can alıcı noktayı aydınlığa kavuşturacak türden. Hayran olma

mak elde değil. Sonunda cesaretimi toplayıp omuzları ve başı arasındaki her yerde dolanan bakışlarımı gözlerine çevirdiğimde görmeyi beklediğim hiçbir duygunun orada olmadığını fark ediyorum. Bana öyle katı boşlukla bakıyor ki...Sanki gerçekten az önce kendisiyle tanışmışız ve benim kim olduğumun zerre kadar önemi yokmuş gibi.

Sonunda afallamış bir şekilde eşyalarımı toplamaya başladığımda erkekler de kalkmak için hazırlanıyor. Ömer insan kaynakları müdürüne ondan beklediği bir belge ya da formu hatırlatınca adam çabucak vedalaşıp yanımızdan ayrılıyor. O gidince Ömer tekrar sandalyesine oturup sessizce beni incelemeye başlıyor.

Bilgisayarımın kapanmasını beklerken bana saatler geçiyormuş gibi geliyor. Ömer sonunda konuşmaya karar veriyor.

"Tedirginsin. Bu iyi bir şey mi kötü bir şey mi?"

"Pardon? Anlayamadım?"

"Varlığım seni rahatsız mı ediyor yoksa heyecanlandırıyor mu?" diye daha açıklayıcı bir şekilde soruyor.

"İkisi de değil" diyorum gülümseyerek. "Bu benim ilk sunumumdu ve ne kadar iyi olduğumdan emin olamıyorum. Elim boş dönüp dönmeyeceğimi anlamaya çalışıyorum. Sizinki gibi bir firmayı portföyümüze katamazsam kimse şaşırmayacak elbette sonuçta işte yeniyim. Ama başarırsam..." derken aniden duruyorum. Söylediklerimin kulağa Ömer'den iyilik istiyormuşum gibi geldiğini fark ediyorum.

"Bence gayet iyiydin." derken geriye yaslanıp başını hafifçe yana eğiyor. Masanın üzerindeki çantam titreşimdeki telefonumun çalmasıyla hafif kıpırdanıyor. Telefonu elime alınca yüreğim ağzıma geliyor. Arayan Engin. Mecburen meşgule basıyorum. Tavırlarımdaki tedirginliği Ömer de fark ediyor.

"Sana kahve ikram edebilir miyim?" diye soruyor kararlı bir tonla.

Af dileyen bir ifadeyle yüzüne bakıyorum. "İşe dönmem lazım. Bu hafta sürekli sunum yapacağım. Kalan sürede de ofiste biriken işleri toparlamalıyım."

"Hadi ama alt tarafı yarım saat geç kalacaksın. Bir kahvelik zamanını hak ediyor olduğumu düşünüyorum" diyor ısrarcı bir şekilde.

Çaresiz kabul ediyorum.

Ömer'in odasındaki rahat koltuklarda karşılıklı otururken başlarda tedirginim. Ama bana o kadar dostça yaklaşıyor ki, kısa sürede endişelerimden ve suçluluk duygumdan sıyrılıyorum. Tamam işte gerçekten beni arkadaş olarak görüyormuş.

"Biliyor musun seni çok özlüyorum. Bu kadar kısa sürede sana bu kadar bağlandığımı fark etmemiştim" diyor ansızın damdan düşercesine. Tamam arkadaş olarak görmüyormuş. Sakin olmalı ve umut vermeden ama nazikçe anlamasını sağlamalıyım.

"Yanlış neredeydi? Bunu defalarca kendime sordum ama cevabı bulamıyorum. Belki sen bana yardımcı olabilirsin Leyla. Senden önce aşık olduğum kızın yanında yeterince bulunamadığım için onu kaybetmiştim. Ama seni hiç ihmal etmedim sanıyordum. Eksik olan neydi?" diye tüm dürüstlüğü ile soruyor.

Ama gerçeklerin ne kadar kırıcı olduğunu bile bile aynı dürüstlükle nasıl yanıtlayabilirim ki? "Ömer lütfen bunları baştan konuşmayalım. Sen sadece zengin başarılı ve çekici bir erkek değilsin aynı zamanda harika bir insansın. Ortada yanlış bir şey varsa o da benim. Senin için yanlış insanmışım. Ama sen herkes için doğrusun inan bana. Lütfen daha fazla irdelemeyelim bu konuyu."

Ömer hayatındaki her alanda ve her konuda başarılı olmuş biri olarak aynı alanda iki kez başarısız olmayı kabullenemiyor diye düşünüyorum. Hatasını bulup ortadan kaldırmak istiyor.

"Leyla lütfen zekâma saygı duy. Bundan daha fazlasını hak ediyorum. Ben ilişkilerden anlamayan ve boş laflarla oyalana

cak toy bir delikanlı değilim. Gerçekleri kaldırabilirim. Seni öteki adamı tercih etmeye iten neydi? Bende olmayan onda olan..."

Başımı eğip bir süre sessiz kalıyorum.

"Cevabı bilmediğini söyleme asıl bu beni incitir. Yoksa sadece merak mıydı? Ya da şıpsevdilik? Belki de sen skorla ilgileniyorsun. Hatta onu da terk edip başkasıyla beraber olmaya başlamış olabilirsin..."

Dayanamayıp "Tutku!" diyerek kesiyorum sözlerini. "Ve aşk tabii."

"Anlıyorum." diyor Ömer.

"Hayır anlamıyorsun. Seninle harika bir hayatım olabilirdi. Herkesin imreneceği. Yoldan çevirip kime sorsan senden ayrıldığım için aptal olduğumu düşünür" acı bir şekilde gülüyorum "Ben bile bazen öyle düşünüyorum. Ama sonra o beni kollarına alıp, daha önce hiç kimsenin öpmediği gibi öptüğünde bütün endişelerim uçup gidiyor."

Ömer bakışlarını yerdeki halıya dikiyor. Fazla ileri gittiğimi fark ediyorum "Seninle de her şey çok güzeldi. Ama seninle yaşamak nasıl desem..." durup uygun kelimeleri arıyorum, "çok tahmin edilebilir. Yani peri masalının bitişi gibi prens ve prenses bundan sonra sonsuza dek birlikte mutlu yaşadılar gibi. Ama Enginleyken hayatın bana ne getireceğini kestiremiyorum. Bu bilinmezlik bazen ürkütüyor ama çoğu zaman merak uyandırıyor, heyecanlandırıyor. Sanırım maceraperest bir insanım. Dağlara tırmanmıyor ya da dalgalarla boğuşmuyorum ama benim kumarım çok daha riskli. Ortaya hayatımı koyuyorum."

Ömer bir süre iki elinin parmaklarını birbirine yaslayıp öylece duruyor. Sonra ansızın ayağa kalkıyor "Çok iyi anlıyorum. Bana dürüst davrandığın için teşekkürler. Sana hayat kumarında bol şans dilerim" diyerek soğuk bir biçimde kapıya kadar geçiriyor.

"Ben de sana en iyisini diliyorum. Harika bir insansın ve en iyisini hak ediyorsun." diyorum rahatlamış bir halde elimi uzatarak.

El sıkışmak için tuttuğu elimi bırakmıyor ve beklenmedik bir şekilde beni sertçe kendine çekiyor bedenine yaslıyor. Ensemden sıkıca tutup, daha önceden hiç öpmediği kadar ateşli ve aç bir şekilde bastırıyor dudaklarını dudaklarıma. Ellerimi göğsüne koyup onu kendimden uzaklaştırmak için uğraşıyorum ama verdiğim mücadele boşuna. Onun yapılı vücudunun yanında ben çocuk gibi kalıyorum. Yakıcı nefesini dudaklarımın kenarında ve yanaklarımda hissederken bir eli hala sıkıca ensemi tutuyor. Ne zaman ona direnmeyi bırakıp karşılık vermeye başladığımı bilmiyorum. Ama o an ne zamansa Ömer'in ensemdeki elini aşağılara kaydırıp sırtımı okşamaya başladığı ve kalçalarıma kadar indiği ile aynı zamana denk gelmiş olmalı. Tüm ağzımı ağzının içine alan bir doyumsuzlukla beni öperken daha önceden neden beni hiç böyle öpmediğini düşünüyorum. Tam ayakta duramayacak eridiğimi hissediyorken beni birden itip kendinden uzaklaştırınca gerçek tokat gibi suratıma çarpıyor. Suçluluk, utanç ve gurur kırıklığı tüm benliğimi sarıyor.

"Senin aşık olmak kadar aşkından vazgeçmek de bu kadar kolay" diyor küçümseyen bir ifadeyle. "Sadece emin olmak istemiştim sorun bende mi sende mi diye. Teşekkür ederim artık içim rahat" dediği zaman az önce bütün hayatımı bir hiç uğruna sadece kendi zedelenmiş egosunu iyileştirmek için alt üst ettiğini, aslında beni başından beri hiç affetmemiş olduğunu fark ederek için büyük bir öfke ve acı ile doluyor. Yüzüm utançla kızarmış, gözlerim hayal kırıklığı ile dolmuş bir vaziyette bardağı taşıran son damlayı koymasını bekliyorum.

"Teşekkür ederim Leyla Hanım bugünkü faydalı görüşmemiz için ama ne sizinle ne de sizinle alakalı herhangi bir işle ilgilenmediğimizi bilmenizi istiyorum."

O yüzüne indirdiğim okkalı tokadın şokunu daha üzerinden atamadan arkamı dönüp kapıyı açıyor ve oradan neredeyse koşarcasına uzaklaşıyorum.

Nefes nefese kalmış bir şekilde kendimi arabama attığımda ellerim direksiyonun üzerinde öyle kalıyorum bir süre. Gözlerime biriken yaşları akıtmak istiyorum ama burada değil, onun hâkimiyetinin sınırları içerisinde değil diye düşünüyorum. İçimde bastırılması çok güç bir öfke ve utanç var. Ona kızgınım beni bu şekilde küçük düşürdüğü için ama kendime daha da kızgınım ona teslim olduğum için. Onunla nasıl öpüştüğümü düşündükçe utancımdan yerin dibine geçmek geliyor içimden. Ya beni itişi, kendinden uzaklaştırışı? Allah'ım nasıl büyük bir hata yaptım? Engin'in beni arayışı ve telefonumu meşgule alışım aklıma geldikçe kalbim vicdan azabıyla eziliyor. Sonunda arabamı çalıştırıp trafiğe karıştığımda önümüzdeki bir hafta boyunca bugünkü olayı hatırladıkça sık sık yapacağım gibi ağlıyorum. Omuzlarım sarsıla sarsıla, hıçkırıklara boğularak, yanımdan geçen diğer arabaların dikkatini çekecek kadar çok ağlıyorum.

Ağlamaktan pancar gibi kızarmış yüzümü, şiş burnumu ve dudaklarımı makyaj ile kapatmaya çalışsam da ofise girer girmez Tolga anlıyor sorun olduğunu. Bunları yaşamamda onun da payı olduğunu hatırlayarak, içim ona karşı tarifsiz bir hırsla doluyor. Tam beni bundan daha fazla kızdıramaz diye düşünürken, Engin'e Ömer ile görüşmeye gittiğimi söylediğini öğreniyorum. Şu anda iki seçeneğim var ya Tolga'nın üzerine atlayıp onu paramparça edeceğim ya da çantamı aldığım gibi kendimi bu boğucu ortamın dışına atacağım. Ve ikinciyi yapıyorum. Daha sonra Hakan'ı telefonla arayarak işten çıkmak zorunda kalışımı açıklayacağım elbette. Ama şimdi tek düşünebildiğim bu duvarları üzerime gelen ve nefes almamı engelleyen odadan çıkmak.

Arabanın üstünü açıyorum çünkü kapalı alanda kalmaya tahammül edemiyorum. Evet böylesi daha iyi. Hız yaparken saçlarımı savuran rüzgâr sanki tüm uğursuzlukları benden alıyor, içimi rahatlatıyor. Aklıma Engin geliyor. Ne kadar kızgın olabileceği. Ona nasıl anlatacağım. Daha da önemlisi ne kadarını anlatacağım.

Gözüm yan koltukta duran telefona kayıyor ama bunu yapacak cesaretim yok. Yaklaşık yarım saat daha olmayacak. Nereye gittiğimi bilmeden sürüyorum arabayı. Amaçsızca, umutsuzca ve sorunlardan kaçarcasına. Sonunda kendimi Bostancı sahil yolunda bulunca yavaşlayıp sağa çekiyorum. Deniz kenarında yürümek, iliklerime kadar güneşin umuduyla dolmak istiyorum. Telefonumu da alıp dalgın dalgın yürümeye ve her şeyi tekrar tekrar gözümün önünde canlandırmaya başlıyorum. Oraya giderken yaşadığım endişe ve kendimi rahatlatmak için Ömer'in profesyonelliğini düşünüyorum. Onu göremeyince yaşadığım hayal kırıklığı, görünce yaşadığım endişe... Beni dostça kahve içmeye ikna edişi ve sonra hiç beklenmedik saldırısı... Ama en kötüsü de benim teslim oluşum. Derin bir iç çekiyorum Aman Allah'ım aklımdan ne geçiyordu ki? Engin'den ayrılıp ona dönmek mi? Engin'le mutluyum bunu neden yaptım ki? Bir kadın aynı anda iki erkeği eşit derecede arzulayabilir mi? Daha dün Engin'in beni öptüğü gibi öptü bir iki saat önce. Oysa biz beraberken hiç bu kadar tutkulu öpmemişti. Bana bunu neden yapıyor? Bu da onun için fethedilmesi gereken bir kale, kazanılması gereken bir yarış, üstesinden gelinmesi gereken bir görev ya da hedef mi? Ben onun için neyim? İma ettiği gibi basit bir kadın mı? Allah'ım hem işi, hem kendime saygımı hatta belki de Engin'i kaybettim! Bu sefer nasıl toparlayacağım?

Sonunda cesaretimi toplayıp uzun süredir kapalı olan telefonumu açıyorum. Arka arkaya mesajlar geliyor. Telefonum kapalıyken arayıp ulaşamayanlar. Çoğu da Engin'den. Ya çok me-

rak etmiş olmalı ya da çok öfkeli. Ellerim titreyerek numarayı tuşluyorum. Daha ikinci çalışında Engin açıyor.

"Meşgulüm konuşamam. Akşam iş çıkışı bana geliyorsun." dedikten sonra telefonu kapatıyor. Oysa benim planım haftanın kalanını ondan saklanarak ya da hasta numarası yaparak geçirmekti.

Engin'in salonunda tedirgin biçimde otururken beni uzun uzun süzüyor. Sonunda konuşmaya başladığında sesi duygusuz. Sanki bana seni dinleyene kadar sana karşı nötr tavrımı koruyacağım mesajı vermeye çalışıyor. Az sonra söyleyeceklerim onun tavrını ve ilişkimizin sonrasını belirleyecek biliyorum.

"Dinliyorum."

"Engin ben ne söyleyeceğimi..."

"Mesela bugünkü görüşmeyi neden benden gizli tuttuğunu söyleyerek başlayabilirsin" derken sevdiği bir filmi izleyeceği zaman yaptığı gibi arkasına yaslanıp ayaklarını rahatça uzatıyor.

"Bilmiyorum neden söylemedim. Korktum... Sanırım."

"Seni döveceğimden mi yoksa eve hapsedeceğimden mi? Tam olarak neden korktun?" diye soruyor soğukkanlılıkla.

Başımı öne eğip mırıldanıyorum "Şeyy sanırım... Bana kızmandan... ve belki de küsmenden."

Dalga geçerek gülüyor "Küsmek? Bu da nerden çıktı?"

"Hatırlasana bir keresinde konuyu ona... Yani şeye işte... getirip benimle tartışıp evi terk etmiş akşama kadar aramamıştın."

Etkilenmemiş bir şekilde dinliyor beni "Eee?"

"Sonra akşam Çağla ile buluşmuştun seni onunla gördük İstiklal'de."

Engin öne doğru eğilip dirseklerini dizlerine dayıyor "Onunla buluşmadım Leyla. Sadece yolda rastladık. Sana küsmüş de değildim. Hatırladığım kadarıyla o gece ellerim senin vücudun-

la gayet barışıktı. Şimdi bana yapabileceğin daha mantıklı bir açıklama var mı yoksa diğer sorumu sorayım mı?"

"Ben seni kaybetmekten korktum!" deyiveriyorum bir solukta.

Ama Engin kılını bile kımıldatmıyor. Bana öylece bakıyor "Beni kaybetmemek için yalan söyledin yani. Bu şekilde yalanın ortaya çıkınca kendini daha kötü duruma sokacağını düşünmedin mi?"

Sessizliğimi koruyunca devam ediyor "Ama tabii sen yalanının ortaya çıkacağını da düşünmüyordun öyle değil mi? Tabii ya bilmezsem sorun olmazdı. Ama işte ne yazık ki ben öğlen buluşalım diye seni arayıp cep telefonundan ulaşamayınca planının hesaba katmadığın zayıf yönü ortaya çıkıp seni kıstırdı. Yani iş arkadaşın Tolga."

Bir süredir kucağıma yönelttiğim bakışlarımı ürkekçe kaldırıyorum "Özür dilerim. Hatalı davrandım. Düşünemedim."

Engin'in kolay bağışlamayacağını biliyorum ama belki konuyu bu şekilde kapatırsak zamanla kalbini ve güvenini kazanabilirim diye umuyorum.

Ama Engin işin ucunu kolay bırakacağa benzemiyor "Bana görüşmeyi anlat" diyor kısaca.

Rengimin çekildiğini hissediyorum. Daha da kötüsü bu durumun Engin'in dikkatli gözlerinden kaçmadığını da fark ediyorum.

"Ne... Ne anlatayım? Prezantasyon yaptım ve işi tanıttım."

"Yalnız mıydınız?"

"İnsan kaynakları müdürü de vardı" derken cevabımı desteklemek için gözlerinin içine bakmaya özen gösteriyorum.

"Sonuna kadar mı?"

Engin kısa ve arka arkaya sorular soruyor. Kendimi sorgulamaya çekilmiş gibi hissediyorum. Allah'ım sanki ölümcül bir suç işledim ve idam edilip edilmemem bundan sonra vereceğim üç beş cevaba bağlı gibi geliyor.

Anlık tereddüdüm sonun başlangıcı oluyor

"E-evet tabii ki."

"Sohbet etmediniz hal hatır sormadınız birlikte çay kahve içmediniz yani..." diye üsteliyor.

"Çok kısa."

"Evet mi hayır mı?"

"Of evet ne yapsaydım potansiyel müşteri profesyonel olmaya çalışıyordum. Kahve teklif etti ben de tamam dedim. Dışarı çıkmadık ki işyerinde bir iş görüşmesinde içilen kahve. Ne anlamı olabilir ki?" diyorum hafif sinirlenmiş olarak kim bilir belki de ne anlamı olabileceğini öğrenmiş birinin duyduğu suçlulukla.

"Neden sinirleniyorsun?"

"Beni sorguya çekiyorsun."

"Çünkü dürüst davranmıyorsun ve kendi rızanla anlatmıyorsun."

"Çünkü anlatacak bir şey yok."

"Ya da tam tersi anlatacak bir şeyler olduğu için...Bütün gün telefonun kapalıydı. İşe gider gitmez tekrar çıkmışsın. Anlatacak bir şey yoksa neden bu kadar tuhaf davrandın?

"Başım ağrıyordu" diye yanıtlıyorum daha alçak sesle ama ters bir şekilde.

"Ağrı kesicinin çözemeyeceği kadar büyük bir baş ağrısı olmalı ve ben nedenini öğrenene kadar vazgeçmeyeceğim."

Bakışlarımı kaçırıyorum. Gayri ihtiyari dizlerimi göğsüme çekip ellerimle bacaklarımı sarıyorum. Yeterince küçülürsem bana acıyacağını ve üstüme gelmeyeceğini umuyorum sanırım. Ama Engin bu konuda çok acımasız. Hışımla ayağa kalkıyor odada bir iki adım atıp geri dönüyor ve gelip yanı başımda duruyor. Dev gibi büyük önümde dikilirken benim büzülmüş, çocuk kadar ufak olduğumu gören herhangi biri bizim sevgiliden çok abi kardeş olduğumuzu düşünür herhalde. Abisini çok kızdırmış ve ondan ürken bir kardeş.

"Leyla kelime oyunu oynama benimle. Seni çok iyi tanıyorum ve bilmek istiyorum bugün orada ne oldu? Senin bu kadar ürkmene, içine kapanmana neden olacak ne oldu?"

Alnımı dizlerime dayayıp derin bir nefes alıyorum. Kaçmanın anlamı yok. Eninde sonunda duymak istediklerini ağzımdan alacak. Onu oyalayarak geçen her saniye bana karşı sabrını ve anlayışını yitiriyor "Beni öptü" diye mırıldanıyorum başımı dizlerimin üzerinden kaldırmadan, yüzümü gizleyerek.

Engin duymayı beklediği şeyi duyduğu halde neden bu kadar şaşırıyor ki? Of Allah'ım sanırım duymayı beklediği bu değildi.

"Ne dedin sen?" diyerek yanıma oturuyor.

Daha fazla dayanamıyorum. Onu yumuşatmaya çalıştığımı düşünmesin diye ağlamamak için verdiğim mücadeleyi sonunda kaybediyorum ve gözyaşlarım süzülmeye başlıyor. "Beni öptü. Tam giderken, ansızın" diye yineliyorum titreyen bir sesle.

"****** çocuğu!"

Başımı kaldırıp ona bakıyorum. Gözlerini ileride bir noktaya dikmiş, dişlerini sıkmaktan çenesi seğiriyor. Çok kızdığını biliyorum ama boyutunu ben bile tahmin edemiyorum çünkü başka hiçbir şey demiyor. Ardından bir soru daha soruyor.

"Onu ittin mi? Elinden nasıl kurtuldun?"

O anı hatırlamak bana çok acı veriyor. "Elbette uğraştım ama benden çok güçlüydü. Sonunda beni ittiğinde."

"Seni itti mi?"

"Yani bıraktığında..."

"Seni öptükten sonra itti mi? Önce seni istedi ve sonra istemediğine mi karar verdi? Neden?"

Gözlerimde nolur daha fazla sorma diye yalvaran bir ifade ile bakıyorum. Sanırım onun da daha fazlasını duyma isteği ya da cesareti yok. Ayağa kalkıyor.

"En baştan oraya gitmemen gerekirdi. Onun seni öpmüş olması bir şey değiştirmez Leyla. Kendini o duruma sokmamalıy-

dm. Ama daha da önemlisi beni bu duruma sokmamalıydın. Gerçeği başkasından duyup ayrıntıları için sevgilisini sorguya çeken duruma... Sanırım bu gece eve dönsen iyi olacak. Şu anda seninle aynı ortamda bulunup hiçbir şey olmamış gibi davranamam. Bu kadar esnek ve modern olamam. Ama seninle tartışmak da istemiyorum. Lütfen git..." dedikten sonra benden önce o kapıdan çıkıyor ve arkasından hızlıca çekip kapatıyor. Arkasından bakakalıyorum. Hayatımdan çıkışını daha doğrusu beni hayatından çıkarışını ve bunu yaparken sergilediği gururlu duruşu sadece izleyebiliyorum. Hatalı olduğumu bilsem de ona yalvaramıyorum. Engin'in böyle bir Leyla görmek istemediğini için için hissediyorum.

Az sonra gecenin karanlığında arabamla kızların evine doğru ilerlerken radyoda çalan müzik bana Engin'le ilk karşılaşmalarımızı hatırlatıyor. Beni nasıl sinir ettiğini, sürekli üstüme geldiğini, herkesin içinde aşağılayışını. Sonra bana olan aşkını itiraf ettikten sonraki değişimini, beni kendince sevip kollayışını, kıskandığı zaman çıkardığı tartışmaları düşünüyorum. Hiç bu gece olduğu kadar kayıtsız kalmamıştı bana karşı. Hiç bu kadar sakin olmamış, olayları sabırla kabullenmemişti. O an acıyla fark ediyorum ki, Engin az önce beni hayatından sessizce çıkardı.

Uyuşturulmuşçasına hiç bir şey hissetmeden geçirdiğim iki hafta boyunca tek düşündüğüm günü atlatmak oluyor. İlk birkaç gün Engin'in benimle bağlantıya geçmesini bekliyorum çünkü onu arayacak cesaretim yok. Ama hayır daha önce de dediğim gibi onda beni bırakıp gidebilme gücü var. Bense ancak yatağımın içine saklanıp ağlayabiliyorum. O kadar mutsuz, zayıf ve çaresiz hissediyorum ki... Canım hiç bir şey yapmak istemiyor. Açlıktan başım dönmeye başlayıncaya kadar yemek yemek aklıma gelmiyor. Banyo yapmak için sarf edeceğim enerjiyi düşünmek bile sürekli ertelememe neden oluyor. Eve gelir gelmez

odama kapanıp sabah işe gidene kadar gerekmedikçe dışarı çıkmıyorum.

Bu gece de yine yatağımda mahvolmuş olan hayatımı düşünüp kendime acıyorken kapımın önünde Berna ve Sedef'in fısıldamalarını duyuyorum.

"Bu işe karışmasak daha iyi bence. Ben hala Engin'in haklı olduğunu düşünüyorum" diyor Berna.

"Berna bu kadar acımasız olma. Baksana ne kadar pişman..."

"Olmalı da! Engin'e yaptığı kabul edilemez. Onun için ne kadar deli olduğunu biliyorsun. Gidip adamla gizlice öpüşmüş."

Gözlerimi sımsıkı kapatıp bu kâbusun bitmesi için dua ediyorum. Kapım çalmıyor ve gelebileceklerini söylemediğim halde içeri girip yatağımın ucuna oturuyorlar.

"Konuşmak istemiyorum" diyorum başıma kadar çektiğim örtünün altından.

Berna Sedef'e; "İyi. Bak istemiyormuş." diyerek kalkıyor. Sedef ona tahminimce sert bir bakış fırlatıyor ve yatağım tekrar oturan Berna'nın ağırlığında hafifçe sallanıyor.

"Leylacım mutsuz ve pişmansın bu çok açık... Neden olanları düzeltmek için uğraşmak yerine böyle kaçıp saklanıyorsun? Seni böyle görmek bizi üzüyor."

Örtünün altından cevap veriyorum "Berna'nın üzülmediğine eminim. Hem istesem de düzeltemem."

"Yanılıyorsun Berna da üzülüyor. Her şeyin bir çözümü vardır hem sen yeter ki iste."

"Bu sefer yok Sedef. Sen de ben de hatta hepimizden çok Berna biliyor. Tek yapabileceğim kahrolmak. Ve bunu da mümkünse tek başıma sessizce yapmak istiyorum."

Berna mırıldanıyor "Şaka gibi!"

"Ne?" diyorum benim durumumu bu şekilde hafife almasına içerleyerek.

"Buna daha fazla dayanamayacağım. Üzgünüm Sedef biliyorum sana söz verdim ama kendine deli gibi aşık bir adamın bir hiç uğruna kalbini paramparça edip, sonra düzeltmek için hiçbir çaba sarf etmeden burada korkakça yattığını görüp de "yanındayım seni anlıyorum" yalanını söyleyemem. Çünkü anlamıyorum! Bu konuda yanında falan değilim."

Örtüyü indirip yatakta doğruluyorum "Ne kadar acı çektiğimi görmüyorsun değil mi? Umurunda değilim! Sadece bu konuda değil sen asla hiçbir konuda yanımda olmazsın ki!"

Berna yataktan hışımla kalkıyor "Senin Engin'in nasıl olduğu hakkında bir fikrin var mı? O adamı paramparça ettin. Yaşayan bir ölü gibi. Sana güvenmemesi gerektiğini bile bile kalbini dinledi. Seni yeterince sever ve bunu gösterirse senin de belki arayışı bırakıp kendini tamamıyla ona vereceğini düşündü. Ah hayır sadece düşünmedi inandı da... Ama sen gittin Ömer'in aklını çeldin ve adamın seni öpmesini sağladın. Sakın inkâr etme! Gitmemek için onlarca çözüm bulabilirdin. Hakan'a söyleseydin eminim Engin'in hatırına başka bir çözüm bulurdu. Çünkü senin aksine o Engin'in hislerine değer veriyor. Şimdi sana acımamı bekleme! Bunların hepsi sadece senin suçun. Bedelini de ödemek sana düşüyor!"

Tek kelime etmeden hıçkırıklara boğuluyorum. Böyle olmasını istememiştim ama şu hale bakın. Üç mutsuz insan, üçü de kırgın ve çaresiz. Sedef bana sarılıp sakinleştirmek için her şeyin yoluna gireceğini söylese de, öyle olmayacağını biliyorum.

Bu konuşmanın ertesi günü Engin'i arıyorum ama telefonunu açmıyor. Çaresiz mesaj bırakıyorum ama geri dönmüyor. Onu takip eden diğer günlerde de asla geri aramayacağını bile bile kâh arıyor kâh mesaj bırakıyorum. Sadece denediğimi bilmesi bile onu rahatlatır diye umuyorum. Gururumun, onun peşinden koşuyor olmamın bir anlamı yok. Sadece ona verdiğim zararı telafi etmek, onu mutlu etmek istiyorum. Benim için önemli olduğunu hissettirmek istiyorum. Sonunda bir gün tüm

cesaretimi toplayıp evine gidiyor apartmanın önünde dönüşünü bekliyorum saatlerce. Ama o gece gelmiyor evine. Sonraki gece de...Ondan sonraki gece de...Merak ediyorum ama tek haber kaynağım olan Berna'ya soramıyorum. Onu boşuna beklediğim bir gece dalgın dalgın eve dönerken kırmızı ışıkta duruyorum. Mutsuz ve perişan bir haldeyim. Kim bilir kaç gündür ne uyudum ne de doğru dürüst yemek yedim. Gözlerimi boşluğa dikmiş bir ay önce Engin'le ne kadar mutlu olduğumuz düşünürken arkadan korna sesleriyle kendime geliyorum. Yeşilin yanmasıyla hareketlenen yan şeritteki cip önüme geçince plakasının tanıdık olduğunu fark ediyorum. Kalbim yerinden fırlayacakmış gibi çarpmaya başlıyor. Ömer'in cipi bu ve neyse ki karşılaşmadık diye düşünüyorum.

Ertesi gün işte bilgisayarımın başında konsantre olmaya çalışırken bir kez daha Engin'i arıyorum. Ama yine telefonun uzun çalışları cevapsız kalıyor. İçimi çekerek telefonu masaya bıraktığımda yanımda duran adamı fark ediyorum.

"Leyla Özgün mü?" diye soruyor elinde koca bir buket taşıyan genç.

İçimi çocukça bir mutluluk sarıyor. Haftalardır ilk kez güldüğümü ve yaşadığımı hissediyorum. Demek Engin sonunda yumuşadı ve bana şans tanımaya karar verdi diye düşünüyorum. Kâğıdı imzalayıp buketi teslim aldıktan sonra kartta yazanları okuyorum "Özür dilerim. Senin kadar güzel bir çiçeği soldurduğum için." Gözlerimde biriken yaşların bulanıklaştırdığı son satırı okuyunca hıçkırmaya başlıyorum. "Ömer Şanlı."

Sadece çiçekler Engin'den gelmediği için değil, beni gerçekten solduracak kudrete sahip olduğunu yüzüme vurduğu için yıkılıyorum. Gerçekten de koskoca Ömer Şanlı için bir küçücük Leyla kimdi ki? Tek bir hareketi ile hayatımı altüst edebilmişti. Ve ben onun karşısında bu kadar çaresizdim o da bunun farkındaydı.

Yaklaşık yarım saat sonra telefonum çalıyor. Açıyorum ama sadece öfkemi kusmak için.

"Onca yaptığından sonra sen ne cüretle bana çiçek gönderiyorsun? Ve solduğumu da nereden çıkarıyorsun?" diyorum sinirden boğuklaşmış sesimle.

"Leyla lütfen bir dinle..."

"Dinlemeyeceğim. Kim olursan ol. İstersen dünyalara sahip ol bana sahip olamayacaksın. Beni solduracak güce de sahip değilsin hem!"

"Bitti mi? Konuşabilir miyim?"

"Diyeceğin hiçbir şey ile ilgilenmiyorum. Tıpkı senin ben ve benimle alakalı hiçbir işle ilgilenmediğin gibi. Hani ben çok basitim ya! Duygularım çok ucuz ya! İyi ya işte benimle zaman harcama" dedikten sonra telefonu suratına kapatıyorum. Sinirden titreyen ellerimin normale dönmesi uzun dakikalar alıyor. Çiçeği çöpe attıktan sonra yerimden kalkıp tuvalete gidiyorum. Elimi yüzümü yıkamaya... Masama döndükten kısa süre sonra Hakan beni odasına çağırıyor görüşmek için.

"Leyla Engin ile aranızda olanları az çok biliyorum. Tahmin edersin ki, çocukluk arkadaşımı bu halde görmek beni hayli üzüyor. Ama madem olan oldu ve biz burada iş yapıyoruz şu noktadan sonra profesyonel yaklaşmalıyız her şeye. Sana bir haber vereceğim ama öncesinde bir şeyden emin olmam gerek. Engin ile tekrar bir araya gelme şansınız nedir?" diye soruyor Hakan.

Son derece karamsar bir şekilde başımı öne eğiyorum "Neredeyse yok denecek kadar az. Hatta imkânsız gibi görünüyor."

Hakan bir an susup düşünüyor. Belli ki kafasında bir şeylerin muhakemesini yapıyor. "Leyla az sonra duyacağın her şeyi profesyonel anlamda değerlendireceğini umut ediyorum. Şu noktadan sonra hiçbir şeyi değiştiremeyiz. Önümüze bakmalıyız..."

Soran gözlerle bakıyorum.

"Az önce Ömer Şanlı ile konuştum."

Sadece ismini duymak bile kafamda tehlike çanlarının çalmasına neden oluyor.

"Dört şirketinin işlerini de bize verecek. Uzun vadeli çalışmak istiyorlar ve ücret için pazarlık bile etmedi. Karşılığında tek bir şartı var..."

Hayır diye mırıldanarak koltuğun koluna yapışıyorum. "Senin ile bağlantıda olmak istiyorlar. Şanlı Holding'in tüm işlerine sen bakacaksın."

Beni para ile yola getireceğini düşünüyor. Kendini beğenmiş züppe! Allah'ım neden bunlar benim başıma geliyor ki? Bana ettiği onca hakaret yetmedi her an daha fazlasını edebilmek için ödediği bedeli aklım almıyor. Ne kadar sapıkça ve pahalı zevkleri var bu adamın. Dört şirket! Nasıl geri çevirebilirim ki? Bu teklifi geri çevirmek demek bu işi bırakıp gitmek demek. Keyfi nedenlerle böyle karlı bir anlaşmaya hayır dersem ve şirkette duyulursa herkes benden nefret eder. Özellikle kriz döneminde... Özellikle personel sayısı azaltılacak söylentileri dolanırken.

Derin bir nefes alıp veriyorum "Pekâlâ. Gerçekten başka çare yoksa..."

Bunu ona ödeteceğim. Benimle çalıştığı her günü ona zehir edeceğim ve burnundan fitil fitil getireceğim.

"Ömer Bey bugünkü çalışmamız bittiyse gidebilir miyim? Ofiste halletmem gereken işler var" diyorum Ömer ile yaptığımız gereksiz sorularla uzayan iki saatlik toplantıdan sonra.

Başını incelediği notlardan kaldırıp gözlerinde sitemle bana bakıyor. "Bana bey demek zorunda değilsin."

"Evet zorundayım. Siz müşterimizsiniz ve biz müşterilerimize adıyla hitap etmeyiz."

Durup bana bakıyor. Arkasına yaslanıp hatırlatmak istercesine tüm ciddiyetiyle cevap veriyor "Biz bey bayan aşamasını çoktan aştık diye hatırlıyorum."

Gözlerimi gözlerinden kaçırmadan tüm ciddiyetimle karşılık veriyorum ben de. "Ve bunun için her güne pişman uyanıyorum."

"Leyla ben..."

"İşimiz bittiyse gidebilir miyim?" derken izin istemekten çok az sonra yapacağım bir şeyi haber veriyor gibi çıkıyor sesim.

Sonunda pes edip, iç geçiriyor. "Elbette. Şoförün seni bırakmasını ister misin?"

"Hayır teşekkürler arabamla geldim." Engin'in bana sürpriz yapmak için servisten çıkardığı arabamla ve senin sayende hayatımda Engin'den geriye kalan tek şey onunla geçirdiğim harika zamanın anıları.

"Seninle harika zaman geçirmiştik. Keşke o günlerin hatırına senden en azından özür dilememe izin versen. Gerçekten yaptığımdan çok pişmanım" diyor elinden geldiğince yumuşak bir tonla.

"Lütfen özür dilemeyin. Siz zaten şirketimize yaptığınız büyük bağışla içten bir şekilde özürlerinizi iletmiş oldunuz." diyerek ayağa kalkıyorum. "Benim ne düşündüğümün ya da hissettiğimin önemi yok. Siz istediğinizi nasılsa alırsınız. Hep öyle olmaz mı zaten?"

Yerdeki çantama uzanıp, dosyaları içine koyuyorum. Tam gitmek üzereyken Ömer aniden ayağa kalkıp bana doğru bir hamle yapınca ürküp geri kaçıyorum, ayağım takılıyor tökezliyorum.

"Leyla lütfen bana böyle davranma. Sana zarar verecekmişim gibi. Buna dayanamıyorum. Önceki yaptıklarımı düşündükçe kahroluyorum. Söylediklerim için senden nasıl özür dileyebileceğimi de bilmiyorum."

"Neden benim kadar önemsiz birine bu kadar kafanızı takıyorsunuz Ömer Bey hiç anlamıyorum." diyorum geri geri kapıya doğru giderken. "Sizin elde edemeyeceğiniz kadın yok. Alı anlıyorum elbette. Mesele de bu değil mi? Bu gurur meselesi. Siz hep zor olanı başarmayı seversiniz."

"Bütün bunların hırsla alakalı olduğunu mu sanıyorsun? Sence ben o kadar sığ ve güvensiz bir erkek miyim? Her şey sadece skordan mı ibaret? Allah aşkına Leyla bir an sadece bir an için bile olsa sana gerçekten âşık olmuş olabileceğimi düşünmedin mi?"

"Beni zorla öpene kadar belki..."

"Ve sen karşılık verene kadar ben de beni gerçekten istemediğini düşünmüştüm."

"Karşılık vermedim!"

"Beni kandırabilirsin ama ya kendini? Eğer tamamıyla beni aştıysan ve başkasına âşıksan nasıl oldu da kolların boynuma dolandı Leyla?"

Duyduklarımın verdiği rahatsızlığı görmemesi için başımı çeviriyorum.

"Amacım sana o anı hatırlatarak işkence etmek değil. Sadece anlamaya çalışmanı istiyorum. Emin olmadan beni gerçekten unuttuğundan emin olmadan mücadeleyi bırakamazdım. Çünkü..." dedikten sonra yutkunuyor "Senden bu kadar kolay vazgeçmeyecek kadar önemlisin."

"Beni o kadar seviyordun ki, gururumu ayağının altında ezdin! Bana sevgiden bahsetme!" diye bağırıyorum sesime hakim olamayarak.

"Tamamıyla yanlış yaptım. Kabul ediyorum ve ömrümün geri kalanında her gün özür dilemem gerekse de sonunda beni affedeceğine dair küçücük bir umut varsa denemeye hazırım."

Yüzüme dokunmak için elini uzattığı an kapı tokmağını çevirip kendimi dışarı atıyorum.

"İyi günler Ömer Bey."

"İlahi Fikret Bey o dediğiniz kırk yıl önceydi. Şimdi inceliğimden eser mi kaldı?"

"Olsun Hayriye Hanım siz benim gözlerimde hep inceciksiniz."

Kadın titrek bir kahkaha attıktan sonra cilveli bir şekilde karşılık veriyor. "Miyopsunuz da ondan Fikret Bey."

"Hayır efendim aşkınızdan gözlerim kör oldu desek daha doğru olur."

İkisi birden keyifle gülmeye başladığı an elimde olmadan yüzümde bir tebessümle onları uzun süredir izlediğimi fark ediyorum.

İş dönüşü eve kapanmak içimden gelmediği için yakınlardaki bir parkta biraz yürüş yapmak istediğimden buraya geldim. Oturduğum bankın tam karşısındaki bankta oturan yaşlı çift o kadar mutlu, o kadar neşeli ve o kadar âşık görünüyor ki... Kendi mutsuzluğum iliklerime kadar işliyor sanki. Ürpererek gömleğimin kayasını kaldırıyorum. Akşamları sonbahar iyice varlığını hissettirmeye başladı. Ama beni ürperten daha çok içimdeki yalnızlık.

"Havalar serinledi değil mi?" diye bana sesleniyor yaşlı kadın.

Karşılık veriyorum "Hı hı evet."

"Kaç yaşındasınız evladım?" derken sevimli buruşuk yüzü ilgiyle bana bakıyor.

"Yirmi sekiz"

"Hiç göstermiyorsunuz. Bana sorsanız ancak yirmi derdim. Bu durumda evli misiniz?"

Başımı olumsuz anlamda sallıyorum.

"Doğrusu artık gençler evlenmek için acele etmiyor. İyi de yapıyorlar bana sorarsanız. Ne lüzumu var küçücük yaştan hayat sorumluluğu üstlenmeye?"

Adam sitem ediyor "Aşk olsun Hayriye Hanım. Benimle on yedi yaşınızda evlendiğinize pişman mısınız?"

Kadının gözleri sevgiyle ışıldıyor yüzü samimiyetle parlıyor. "Fikret Bey ben şanslıydım sizi on yedi yaşımda buldum ama şimdiki gençler o kadar şanslı değil. Aradıklarını nedense daha zor buluyorlar. Ve tabii daha geç."

Adam göz ucuyla karısına bakıyor "Hıh boş laf! Hepsi şıpsevdi. Onda bunda şundadır diye bütün gönüllere konup sonra da hepsini paramparça edip kendileri de yalnız kalıyorlar. Ne kadar çok yalnız ve mutsuz genç var ortalıkta. Oysa bizim zamanımızda öyle miydi ya?" diyor gözleri uzaklara dalarak.

Karısı da anlayışla başını sallıyor "Bizler hiçbir şey için acele etmezdik. Anın tadını çıkarıp, birbirimizi tanımak için olağanüstü çaba sarf ederdik. Hem sizin gibi rahat da değildik. Benim beybabam kocam olmadan önce Fikret Bey ile ancak üç beş kez o da aile gözetiminde evimizin bahçesinde yalnız kalmama izin vermişti. Ama o buluşmalar ne değerliydi bir bilseniz." Gözleri anıların heyecanıyla parlıyor.

Fikret Bey atılıyor "Tabii ya her seferinde bir küçük mektup getirirdim yanımda. Gizlice verirdim. Dile dökmeye çekindiğim duygularımı anlatmak için."

Kadın elini kocasının elinin üzerine koyup hafifçe vuruyor. "Asla atmadım onları. Hâlâ saklarım."

Adam bana dönüp hınzır bir ifadeyle sırıtıyor "Evet ne zaman tartışacak olsak mektupları çıkarıp az peşimden koşmadınız diye yüzüme vurur."

Kadın yalandan alınmış gibi yapıyor "Aa ne münasebet! Hiç yapmam ama yalan mı yani? Yemeden içmeden kesildim demiştiniz bir sefer."

"Evet doğru. O gün bugündür yemeklerinizle açığı kapatmaya çalışıyorum" diyerek kahkahayı basıyor.

Onları izlerken fark ediyorum. Aşklarını besleyen hiç kaybetmedikleri heyecan ve flörtleşme gibi geliyor bana. Acaba

ben de ruh eşimi bulabilecek miyim? Hayatımı beraber geçirmek istediğimden bir an bile tereddüt etmeyeceğim... Ben de onlar gibi yanımda beni çılgınca seven biriyle yaşlanabilecek miyim?

Dayanamayıp soruyorum "Size bir şey sorabilir miyim?"

Kadın içtenlikle yanıtlıyor "Elbette yavrum."

"Nasıl oluyor da bunca yıldır bu kadar âşık ve mutlu kalabildiniz?"

Önce birbirlerine sonra bana bakıp gülümsüyorlar. Kadın cevaplıyor "Çünkü bunca yıl hiç ayrılmayacakmış gibi birbirimize güvendik ama yarın kaybedebilirmişiz gibi birbirimize özen gösterdik. Sevgi paylaşıldıkça çoğalır. Birini ne kadar çok seversenız sevin bunu göstermediğiniz sürece bunun hiçbir anlamı yoktur. Ama tam tersine yürekten sarf edilen sevgi sözcükleri aşkın en büyük besin kaynağıdır."

İç geçiriyorum. Bütün bunları bilip uygulamayan bir nesle ait olduğum için utanç duyuyorum. "Bir de yavrum..." diyerek düşüncelerimle arama giriyor "yanında rahat hissedeceğin ve karşılıklı sohbet edebileceğin bir eş seç kendine. Çünkü inan bana belli bir yaştan sonra tek ihtiyacın olan o olacak."

Bana kalbinden akıp gelen iyilikle gülümsediğinde içim sıcacık oluyor. Teşekkür edip kalkıyorum. Yürümek ve düşüncelerimle baş başa kalmak için...

Sevgi paylaşıldıkça çoğalır diye kafamda dönüp duruyor kadının az önceki sözleri. Birden ne kadar zor seni seviyorum dediğimi fark ediyorum. Sevdiklerimin onları sevdiğimi nasılsa bildiğini düşünerek bu cümleyi durup, hissederek sarf etme gereği bile duymuyorum çoğu zaman. Oysa bilseler de ara sıra duymak hoşlarına gitmez miydi? Bu gece ailemi arayacağım ve onları ne kadar sevdiğimi söyleyeceğim. Gerçi lafı oraya nasıl getireceğimi de bilemiyorum ama bunu yapmaya alışmam gerek. Çünkü bu durum erkeklerle ilişkilerimi de etkiliyor. Yaşlı

kadının sözlerini hatırlayınca acaba hangisi benim için doğru olan olurdu diye düşünüyorum.

Enginleyken ne mi hissediyorum? Aşk, tutku, heyecan ve delice sevildiğimi, kıskanıldığımı. Yaşadığımı hissediyorum. Damarlarımda kanın akışını duyuyorum sanki bana her dokunduğunda. Ama öte yandan Ömer de çok güçlü duygular hissetmemi sağlıyor.

Ona da aşık olabilirdim eğer Engin'le geçirdiğim kadar zaman geçirseydim. Hatta korkarım ona karşı hissettiğim çekim yerli yerinde duruyor. Onunla hayat heyecan verici, nefes kesici. Ama belki de en önemlisi Ömer'le gelecek düşünmek umut verici, bembeyaz ve şüphesiz güven dolu. Engin'i şu anda istediğimden eminim. Beni terk ettiği için değil gerçekten kalbimi ve aklımı beraberinde götürdüğü için. Fakat bundan beş yıl sonra da Engin'i bu denli çok istiyor olacak mıyım? İşte mesele bu. Engin'le sonrasını hayal edemiyorum. Sadece bugün var. Çok heyecan verici, sıra dışı, aklımı başımdan alan bugün.

Ama Ömer ile yarını hayal edebiliyorum. Beni güçlü kollarında sarmış öperken uykuya dalışımızı ve sabah umutla güne başlayışımızı. Beni sevip, kollayışını ve ondan doğacak çocuklarımızı. Her şeyi hepsini canlandırabiliyorum gözlerimin önünde.

Engin söz konusu olunca çocuk bile düşünemiyorum. Onun hayatına, yaşam tarzına nasıl bir çocuk sığdırabileceğimi kestiremiyorum. Üstelik Engin'in bana evlenme teklif ettiğini bile hayal edemiyorum. O çok özgür ruhlu.

Of Allah'ım aklım iyice karıştı. O yaşlı çifti görmek hayatımı ve seçimlerimi sorgulamama neden oldu. Ben hayatımla ne yapıyorum? Ben nereye gidiyorum? Hiçbir yere! Ben ne yazık ki yerimde sayıyorum. Ve o yaşlı çiftin yaşına geldiğimde yalnız olmak istemiyorum.

Başımı iki yana sallayıp, rüzgârı arkama alıyor ve yerden gözlerimi ayırmadan hızlı hızlı eve doğru ilerliyorum. Kendi

kendime söz veriyorum. Her ne olursa olsun yalnız yaşlanmayacağım ve hayatımda bir kez olsun duygularımın ya da fiziksel zayıflıklarımın karşısında güçlü duracağım. Nihayet doğru kişiyi ve doğru ilişkiyi bulana kadar...

"Berna bana karşı neden bu kadar katısın hiç anlamıyorum. Benim de acı çektiğimi görmüyor musun?" diye isyan ediyorum sonundan parktan geldiğimden beri salonda oturmuş Berna ile konuşurken.

Berna duruşundan taviz vermiyor ve ben buna cidden kızmaya başlıyorum. "Leyla sen acı çekmezsin. Bir sonraki aşkını bulana kadar öyle olduğunu sanırsın. Şu kapıdan girip gözlerin parlayarak kızlar âşık oldum demen an meselesi."

"Ama bu sefer farklı! Bu sefer gerçekten canım yanıyor. Bu sefer gerçekten doğru karar vermek için uğraşıyorum! Bu sefer Berna hiç olmadığı kadar çok arkadaşlarımın desteğine ihtiyacım var! Hem biliyor musun Hakan bile senin kadar abartmıyor. Ne de olsa beni Ömer'in şirketleri ile ilgili çalışmam için görevlendirirken hiç de Engin"in duygularını takıyor gibi görünmüyordu!"

"Ne dedin sen?!" diye soruyor Berna inanmayarak.

Yüzüne bakmadan mırıldanıyorum "Duydun işte... Bak şimdi bir de Hakan ile ilgili tartışamayacağım. Muhtemelen yalan söylediğimi düşünüyorsun. Nasıl olsa bana karşı tüm dünya haklı senin gözünde. Ömer dört şirketin işini verdiğinde tek şartı benim ilgilenmemmiş."

Berna hayretle başını iki yana sallıyor "Buna inanamıyorum" derken kendi kendine konuşuyor gibi.

"İnanamıyor musun yoksa inanmıyor musun Berna? Ne de olsa söyleyen benim değil mi? Sözümün senin yanında zerre kadar değeri yok. Geçmişte yaptıklarım düşünülünce..." Berna lafımı kesiyor.

"Hayır hayır sana inanıyorum. Geçen gece Hakan çok mutluydu. Dört büyük şirketi bağladığından bahsediyordu. Kriz bir süredir işleri olumsuz etkilemeye başlamıştı. Çok yatırım yapıp çok borçlanmışlardı ama geri dönüş beklediğinden yavaş oluyordu. Personel işten çıkarması gerekeceği için çok keyifsizdi. Ama geçen gün aniden tüm sorunları çözümlenmişti ve benim aklıma yeni müşterinin kim olduğunu sormak gelmedi" afallamış bir halde öylece kalakalmıştı.

"Engin'in bunu öğrenmesi an meselesi Berna. Herkesten önce benden duymazsa artık bana asla inanmaz. Bak biliyorum ilk baştaki benim hatamdı. Ve belki de Engin bana bir daha hiç dönmeyecek. Ama onu gerçekten sevdiğimi ve umursadığımı bilmeli. Onun aldatıldığını düşünmesine tahammül edemiyorum. Onunlayken başkasını tavlama peşinde olduğumu sanıyor ve bu onu fazlasıyla incitti eminim. Ne kadar gururlu olduğunu biliyorsun. Şimdi lütfen artık söyler misin nerede olduğunu? Evinin önünde kamp kurdum ama orada kalmıyor."

Berna çaresiz görünüyor "Bunu benden isteme ne olursun. Sana söylemeyeceğime söz verdim. Seni hayatından çıkarmaya kararlı gibi."

Alnımı avucumun içine alıyorum ve sonra gözlerimi ovuşturuyorum "Peki bana söyleme ama tahminde bulunmamın sakıncası yok değil mi?"

"Bilmem!" Sesinden Berna'nın tereddüdünü hissediyorum. Fazlaca düşünmesine fırsat vermeden atılıyorum.

"Elbette ki yok. Sen söylemiyorsun, ben tahmin ediyorum. Çağla ile mi birlikte?"

"Hayır."

Duraksamadan verdiği cevapla rahatlayıp derin bir nefes alıyorum.

"Peki başka bir arkadaşıyla mı kalıyor?"

Berna olumuz anlamda başını sallıyor.

"Tamaaam. Geriye ailesi kalıyor. Aileden biriyle mi?"

Berna birden ayağa kalkıyor "Bana güvenen birine ihanet edemem. Bilmeni isteseydi söylerdi. Üzgünüm Leyla" diyerek salonu terk edecekken bir an duraksıyor "Ama tabii bunu başka birinden öğrenmenin bir yolu var. Ortak tanıdığımız ve ona yakın olan birinden. Arkadaşına karşı işlediği büyük suç düşünülürse ondan laf almakta zorlanacağını sanmıyorum" dedikten sonra çekimser bir ifadeyle gülümsüyor.

Demek istediği anladığımı belirtmek istercesine ben de ona gülümsüyorum.

Arabamın içerisinde oturmuş onun gelmesini beklerken heyecandan neredeyse nefes alamıyorum. Rahatlamak için yakınlardan aldığım kahve de işe yaramıyor. Gözümü apartmanın girişinden ayırmadan kaç saat durabileceğimi düşünüyorum ve düşündükçe beni arabadan dışarı çıkmaya zorlayacak bütün olasılıklar bir bir sıralanıyor kafamda. En korkunç olanı da tuvalet ihtiyacı. Açlığı, uykusuzluğu, sıkıntıyı alt edebilirim ama ya çişim gelirse? Bu düşünceyi hemen kafamdan uzaklaştırıyorum çünkü şimdiden sanki biraz gelir gibi oluyor.

Hakan'dan laf almak hiç de zor olmadı. Beni soktuğu pozisyonu düşününce ne kadar aşağılık bir tavır sergilediği ile başlangıç yaptıktan sonra bana istediğim bilgiyi vermezse Ömer'in şirketlerinin işlerini takip etmeyeceğim ile devam ettim ve isterse bunun için beni kovabileceğini ama bunu Berna'ya kendinin açıklaması gerekeceğini söyleyerek kapanışı yaptığımda Hakan teslim olmaktan başka çaresi olmadığına karar verdi. Hayır aslında konuşma şu şekilde geçti.

"Bunca tehdide gerek kalmadan da istediğin bilgiyi verirdim biliyorsun değil mi?"

"Hayır bilmiyorum. Hem böylesi daha zevkli kendimi iyi hissettirdi. Çünkü bana yaptırdığın iş için seni affetmiş değilim."

"Biliyorum Leyla. Ben de çok üzgünüm. Sıkışık durumda olmasaydık inan bu yolu seçmezdim. Aldığım karardan ve seni yapmaya zorladığım işten nefret etsem de her gün kendime hatırlattığım bir tek güzel şey var bu konuda."

"Öyle mi neymiş o? Çok merak ettim doğrusu üç kişiyi birbirinin suratına bakamaz hale getirmenin hangi olumlu yanı varmış?"

"İstemeyerek de olsa Engin'e ettiğim ihanet karşılığında, aralarında yeni evli olup çocuk bekleyen birinin de olduğu yirmi beş kişi bulundukları pozisyonu koruyor ve geceleri rahatça uyuyabiliyorlar. Engin hayatımda tanıdığım en vicdanlı insandır ve her şeye rağmen bütün bunları duyunca beni affetmenin bir yolunu bulacaktır."

Açıkçası duyduklarım karşısında hem şaşırıyor hem de utanıyorum. Yani yirmi beş ailenin hayat mücadelesi yanında bizim kalp acılarımızın ne önemi olabilir ki? Bu yirmi beş ailenin kim bilir ne hikâyeleri vardır... Hastası olanlar, çocuk okutanlar, bebek bekleyenler... Hakan artık gözüme çok da fena görünmüyor.

"Pekala seni affediyorum ama bir daha beni böyle bir duruma sokmadan önce fikrimi alırsan sevinirim."

"Bir daha sen kendini böyle bir duruma sokmadan önce yardım istersen asıl ben sevinirim Leyla. Unutma ki o ilk görüşmeye gidip Ömer ile karşılaşmasaydın bu konular hiç gündeme gelmeyecekti."

İtiraz etmek için konuşmaya başladığımda söylediklerimin ne kadar çocukça olduğunu fark ediyorum. "İyi de Tolga iş bölümü yapmış. Ve ben... Yani sandım ki... şikayet ederek işlerin üstesinden gelemeyen bir amatör gibi görünmek istemedim." Derin bir nefes alıp veriyorum "Ne düşündüm bilmiyorum Hakan. Tek bildiğim Tolga işe başladığımda senin tarafından torpilli olduğumu ve her ne olursa olsun yerimi kaybetmeyeceğimi söylediğinde, ona bunun aksini ispatlamak için çok uğraştım.

Çünkü beni aralarına almalarını istiyordum. Biliyorum çocukça geliyor ama o an önemsiyordum bunu. Gelip sana sızlansaydım sen elbette görev dağılımını değiştirirdin ama o zaman o dedikoducu şirret maymun hırsından tüm personele bir yığın yalan söyleyecek, ortalığı bulandıracaktı."

Hakan beni dikkatle dinledikten sonra anlayışla gülümsüyor "Tolga sana patronluk taslamış sen de izin vermişsin. Daha dişli olman gerekirdi. Leyla iş hayatında kararlı olman gerek." Durup bekledikten sonra daha yumuşak ve alçak bir ses tonuyla ekliyor "Özel hayatında da. Berna'yı gördüğüm an ne istediğimi biliyordum. Kötü bir evlilik geçirmiş olmam, karımdan boşanmak isteyip de boşanamamam evliliğe dair inancımı yitirmeme neden olmadı hiç. Berna'nın bu bebeği doğurmasını neden istedim sanıyorsun?"

Bilmediğimi belirtmek için omuzlarımı kaldırıyorum.

Hakan'ın yüzünü pırıl pırıl bir gülüş aydınlatıyor "Benimle evlenmeye mecbur etmek için. Berna'nın evliliğe inancı yok. Mecbur kalmazsa hayatta evlenemezdi. Ama şimdi çok yakında nikâh masasına oturacak ve biz de küçük bir kutlamayla bu mutluluğu ilan edeceğiz."

Şaşkınlıktan ağzım açık kalıyor. "Ciddi misin? Onunla evlenmeyi mi...?" cümlemi bitiremiyorum. Hayatımda duyduğum en romantik şey.

Hakan başını sallıyor "Berna milyonda bir rastlanacak türden. Ve ben ona aşık oldum. Başarılı bir işadamı olmam tesadüf değil. Bende doğuştan gelen bir yetenek var. Bir şeyin değerini görür görmez anlıyorum. Ve Leyla inan bana arkadaşının değeri benim için sahip olduğum hiçbir şey ile kıyaslanamaz. Ne diyordum? Ha evet kararlı olmak zorundasın."

Hakan ile konuşmamızı hatırlarken dalıp gitmişim, tebessüm ettiğimin farkına varıyorum. Nihayet hayallerden sıyrılıp, annesinin apartmanının önündeki Engin'i fark ediyorum.

Tam elimi açmak için kapının koluna atıp, arabadan çıkacakken Çağla'yı da görüyorum. Bir süre gayet samimi ve sıcak bir şekilde konuşuyorlar. Hatta Çağla ellerini kotunun arka cebine koymuş, Engin'e gülümserken hep toplu halde gördüğüm enfes koyu renk saçlarının sırtının ortasına kadar uzandığını keşfediyorum. Nefes kesici derecede güzel olduğunu acı içerisinde kabulleniyorum. Onun yanında çirkin ördek yavrusundan farkım yok. Kısa, şaşkın ve fazlasıyla sarışın. Engin onu yanağına koyduğu sıcak bir öpücükle uğurladıktan sonra arkasını dönüp apartmana girmeden önce kısacık bir an benim bulunduğum tarafa bakıyor. O an arabadaki tüm oksijeni tüketecek kadar derin bir nefes çekip, neredeyse boğulacak kadar uzun bir süre içimde tutuyorum. O arkasını dönüp binaya girerken, ben de ellerim ve bacaklarım titreyerek arabamı çalıştırıp oradan kaçarcasına uzaklaşıyorum.

Araba ile birkaç tur attıktan sonra kendi kendime 'ya şimdi ya da hiç' diyorum. Bir kez daha eve gidip yatağımda örtünün altına saklanmak istemiyorum. Ve biliyorum ki şu anda bunu yapmazsam daha sonra hiç cesaretim olmayacak.

Telefonu elime alıyorum ama Engin'i aramak için uğraşmıyorum bile açmayacağını biliyorum. Ona mesaj yazmaya karar veriyorum.

"Seninle konuşmam gerek. Ondan sonra istemezsen bir daha benimle asla görüşmezsin. Apartmanın önüne park edip yarım saat bekleyeceğim. Eğer gelmezsen bir daha rahatsız etmeyeceğim" yazdıktan sonra gönder tuşuna basıyorum.

Ama bir şeylerin eksik olduğunu hissediyorum. Bu yüzden ikinci bir mesaj göndermeye karar veriyorum.

"Gelmeni bütün kalbimle istiyorum. Lütfen gel..."

Arkama yaslanıp, gözümü arabanın saatine dikerek beklemeye başlıyorum.

Saniyeler dakikalara, dakikalar saatlere dönüşüyor sanki. Yirmi dakika geçtiği halde ne mesajıma cevap ne de Engin'in kendisi geliyor.

Yarım saatin dolmasına iki dakika kalan tüm umutlarım tükenmiş, yaşadığım hayal kırıklığı altında yüreğim ezilirken gelmeyeceğini anlıyorum. Engin'in bana olan zaafını fazla gözümde büyütmüşüm belli ki. Otuz beş dakika geçiyorken, gözlerim yaşlarla ıslanmış, görüşüm bulanıklaşmışken motoru çalıştırıp gitmek için harekete geçiyorum. O sırada camıma vurulduğunu fark ediyorum. Kapıyı açıp hemen arabadan iniyor ve boynuna sarılıyorum. Geç kalmış olsa da, beni affedip affetmeyeceğini bilmesem de o anda içimden gelen coşkuyu dizginlemek bile istemiyorum. Onu o kadar özlemiş ve kokusuna o kadar hasret kalmışken bir an için bile olsa vücudunun sıcaklığını hissetmeliyim.

"Ben gelmeyeceğini sandım" diyorum kollarından isteksizce sıyrılırken.

"Biliyorum."

"Geç kaldın. Gitmiş olabilirdim"

"Mesajını geç gördüm, duştaydım. Ama gitmemişsin."

"Gidemedim. Seninle konuşmadan gitmek istemedim."

Oldukça sakin görünüyor. Ses tonu yumuşak bakışlarından neler hissettiğini anlamak ise imkânsız. Konuşmak için tekrar arabaya biniyoruz. Aslında bunu rahat bir ortamda kahve içerken yapmayı ne kadar da çok isterdim. Ama şu anda bir şey talep edebilecek durumda değilim farkındayım.

"Benden kaçıyorsun. Sana ulaşamıyorum. Evinin önünde kaç gece bekledim biliyor musun? Neden telefonlarıma cevap vermiyorsun?" Çaresizlikten ağlamak üzereyim. Görmemesi için bakışlarımı önüme eğiyorum. "Yüzümü bile görmeye tahammül edemeyecek kadar çok mu nefret ediyorsun benden?"

Engin bana uzun uzun bakıyor ama cevap vermiyor. Dayanamayıp başımı kaldırıyorum ve ona bakıyorum. O zaman konuşuyor.

"İşte bu yüzden. Seninle görüşüp, seni bu halde görmek istemediğim için. Sana karşı zayıf olmak istemediğim için."

"Ama sen hep güçlü oldun. Bak buraya gelen benim. Kapının önünde park edip gelmeni bekleyen de..."

"Ama kalbimi kırıp giden de..."

"Ben gitmedim sen gittin!"

"Sen o adamı öptüğün an beni de, ilişkimizi de bırakıp gitmiş oldun. Arkana dönüp baktığın, tereddüt ettiğin an bana ait olmaktan vazgeçtin Leyla. Ve ben bu gerçekle başa çıkmak bir yana bir de seni üzgün görmeye dayanamayacağımı bilerek senden uzak kalmalıydım."

Bu son sözleri biraz umutlanmamı sağlıyor. "Ama şimdi geldin. Bu fikrini değiştirdiğin anlamına mı geliyor?"

Ama Engin'in uzun süreli sessizliğinden kötü haberi vermek için en uygun kelimeleri aradığını fark ediyorum.

"Sanırım artık beni sevmiyorsun?" diyorum başımı tekrar önüme eğerek ama bu sefer gözyaşlarımı saklamak için çok daha fazlası gerekli çünkü damlalar sel olup yanaklarımdan aşağıya süzülüyor.

Engin uzanıp yanağıma dokunuyor, parmağı ile gözyaşlarımı siliyor ve çenemden tutup yüzümü kendine çeviriyor. "Hayır seni hala çok seviyorum. Ama Leyla bu hikayenin sonunu biliyorum çünkü daha önceden yaşadım ve atlatmam uzun zaman aldı. Tekrar aynı aşamalardan geçemem. Ve olacakları bile bile sana daha fazla kapılıp gidemem."

"Ama ben seni başkası için terk etmeyeceğim. Yıllar önce senin kalbini kıran kız değilim ben!"

Engin bu hikâyeyi bildiğim gerçeği ile şaşkına dönüyor. "Sen bu konunun onunla alakası olduğunu mu sanıyorsun? Yani onun bana yaşattıklarının bedelini sana mı ödetiyorum. Ah Ley-

la sen ondan on kat daha fazla kalbimi kırabileceğinin farkında değil misin? Benim anlatmaya çalıştığım en son bu kadar aşık olduğumda kalbimin ne kadar kırıldığıydı. Üstelik o zaman bu kadar kısa sürede bu kadar kapılmamıştım bile."

Gözyaşlarımın arasından gülüyorum "Buna sevineyim mi üzüleyim mi bilemiyorum. İyi haber bana âşık olman. Kötü haber bu aşktan uzak durmaya karar vermen. Peki ben ne olacağım?" derken gözlerinin içine yalvaran bir ifadeyle bakıyorum.

"Sen çok güçlü bir kadınsın. Üstesinden geleceğinden hiç şüphem yok. Daha önce defalarca tanık oldum" diyerek işi şakaya vurmaya çalıştığında hıçkırmaya başlıyorum. Şu anda bunu söylemezsem ömrümün geri kalanında pişman olacağımı biliyorum.

"Seni seviyorum! Ömrümde hiçbir erkeği sevmediğim kadar çok hem de. Tamam çok büyük bir aptallık yaptım ama artık eminim ki sensiz nefes alamıyorum. Engin lütfen istersen işi bile bırakırım sırf Ömer'i görmemek için. Ama bana bir şans daha ver."

Engin derin bir nefes alıp veriyor. "Leyla ben ikimiz için de iyi olanı yapmaya çalışıyorum. Sen ve ben beraberken harikayız, çok eğleniyoruz. Ama bizimki kadar güçlü bir tutku, yaşayanları tüketir. Çünkü ben seni aklımdan bir saniye çıkaramazken, en ufacık bir hareketinle çılgına dönebiliyorken, sürekli seni düşünüyorken işimi yapamıyorum. Görüşmediğimiz bir ay boyunca ne yapıyordum biliyor musun?"

Hayır anlamında başımı iki yana sallıyorum burnumu çekerek. "Dinleniyordum! Çünkü dikkatsizliğim yüzünde saçma sapan bir şekilde yaralandım. Ölebilirdim de... Bu yüzden Berna'dan rica ettim nerede olduğumu söylemesin diye. Biz birbirimize iyi gelmiyoruz. Bunu anlamak zorundasın. Geçen seferki aşk acısı neredeyse benliğimi, umutlarımı öldürüyordu. Ama sen ve seni düşünmek beni resmen öldürüyordu. Önceden senin

için ölebilirdim ama sen o adamın öpüşüne karşılık verdikten sonra artık bundan o kadar emin değilim."

Duyduklarım karşısında şok oluyorum. Aklıma gelen tek düşünce o ölseydi ne yapardım ne hissederdim oluyor...

"Nerenden yaralandın? İyi misin? Canın acıyor mu?"

Önemli değil dercesine başını sallıyor. "Bunları endişelenmen ya da üzülmen için söylemedim. Biz... Yani Çağla ve ben... tekrar denemeye karar verdik. Çağla'nın beni affetmesine bile şaşıyorum hâlâ. Sanırım yine beni vurulmuş halde görünce dayanamadı yumuşadı. Bunu söylemek kalbime iğneler batmasına neden olsa da belki de seni mutlu edecek kişi Ömer'dir diye düşünüyorum. İstediğin her şeyi verebilecek türde bir adam. Senden vazgeçemediğine göre seni seviyor olmalı. Bana kalırsa..."

"Ah Engin sus lütfen..." diyerek gözyaşlarına boğuluyorum. "Lütfen böyle konuşma... Yakın zamanda... Başka bir erkeğin bana dokunduğunu düşünmeye tahammül edemezken... Şimdi beni başkasının kollarına atma. Kendimi bu kadar değersiz hissettirme. Lütfen yapma!"

"Sen çok değerlisin Leyla. Böyle düşünme. İhtiyacın olduğunda hep yanında olacağım. Ama farklı şekilde..."

Sözünü tamamlamasına fırsat vermeden ona sıkıca sarılıyorum. Hıçkırıklarımı bastırabilmek için yüzümü omzuna gömüyorum. O da saçlarımı okşuyor. Sonunda sakinleştiğimde başımı yavaşça kaldırıp, yanağımı yanağına yaslıyorum. Yüzümde, şakaklarımda dolaşan ılık nefesinin altında yanıyorum. Artık başkasını öpeceğini, başkasını kollarına alacağını ve başkasına ait olacağını bilerek son bir anı çalmak istiyorum ondan. Tek kelime etmeden daha sonra uzun süre yaşayacağım özlem ve açlığın bilinciyle, ikimizi de paramparça edecek tutku dolu veda öpücüğümü veriyorum.

Nefes nefese kalmış bir şekilde dudaklarımız ayrıldığında saçlarımı iki eliyle geriye atıp, başımı avuçları arasına alıyor "Her şey daha iyi olacak. İnan bana."

Ağlamaktan kızardığından emin olduğum burnumu çekerek soruyorum "Nereden biliyorsun?"

Gözlerinde sevgi dolu bir sıcaklık beliriyor "Çünkü bundan daha kötü olamaz."

İçimden öyle olmasını umuyorum ama sonraki günleri nasıl atlatacağım hakkında hiçbir fikrim yok...

Bütün gece gözümü kırpmadan yatıp, bütün gözyaşlarımı döküp ağlayamayacak hale geldikten sonra sabahın ilk ışıkları ile kalkıp duşa giriyor, ılık suyun üzerimdeki kasveti ve yitikliği alıp götürmesini umut ediyorum.

Şimdiyse Ömer'in odasında solgun, mutsuz ve bitik halimle oturmuş, dikkatimi işe vermeye çalışıyorum.

Uzun süredir beni gözlerinden açıkça okunan bir endişe ile izleyen Ömer sonunda dayanamayıp soruyor.

"Her şey yolunda mı?"

Başımı kâğıtlardan kaldırmadan cevap vermeye çalışıyorum. "Ben... e-evet ga-gayet iyiyim. Sadece dosyalar biraz... karışmış ama hemen düzelt..."

"Leyla işten bahsetmiyorum." diyor kadife kadar yumuşak bir sesle.

Hala başımı kaldırıp bakamıyorum. Ona kızmak, bunlar hep senin suçun demek istiyorum. Ama başaramıyorum. Sadece kızacak enerjim olmamasından değil, aynı zamanda kalbimin derinliklerinde bütün bunların benim suçum olduğunu hissettiğimden dolayı. En başından itibaren üst üste pek çok hata yaptım. Şimdi en acı bedeli ödüyorum.

"Ben...Pek uyuyamadım. Ondandır."

"Canını sıkan bir şey mi var?"

Biriken yaşların akmasına engel olmak için gözlerimi kırpıştırıyorum. "Pek çok şey... Mesela şu dosyaları bana verirken içine tüm evrakları dağınık koymuş olmaları. Sonra..."

Ömer yanıma gelip elimi tutuyor, başını eğip yüzüme bakmaya çalışıyor. "Leyla sen iyi değilsin. Bunu görebiliyorum. Sorun ne?"

Sessizce başımı iki yana sallayıp alt dudağımı ısırıyorum.

"Lütfen anlat. Seni böyle görmeye dayanamıyorum. Sorun ne? Eğer buraya gelmek senin için bu kadar zorsa Hakan beyi arayıp başka birini görevlendirmesini isteyeceğim. Zamanla seni yumuşatabilirim, ikna edebilirim sanıyordum ama görüyorum ki buraya gelmek her geçen gün seni mahvediyor. Böyle solduğunu görmek beni üzüyor. Beni görmeye tahammül edemeyecek kadar benden nefret ettiğini bilmiyordum." dediği zaman başımı kaldırıp ona bakıyorum.

Titreyen dudaklarımdan tek bir cümle dökülüyor.

"Ne dedin sen?"

"Benden bu kadar nefret..."

Gözlerimi kapatıp bir iki kez güçlüce yutkunuyorum. Gözyaşlarım yanaklarımda süzülürken hatırlıyorum. Bu konuşmanın aynısını dün Engin'le yaptık. Bu sefer benim yerimdeki Ömer. Ve ben şimdi Engin'in o an neler hissettiğini çok daha iyi anlıyorum. Gözlerimi açtığımda, ona farklı bakıyorum. Belki daha yumuşak, belki daha anlayışlı, belki de daha sevgiyle...

"Seninle alakası yok. Senden nefret etmiyorum. Aslına bakarsan her ne kadar kalbim çok kırılmış olsa da kendimden başka kimi suçlayabilirim bilmiyorum."

Ömer gözyaşlarımın yol yol aktığı yanaklarıma dokunuyor. "Leyla hepimiz hata yaparız. Hepimiz yanlış sözler söyleriz. O anın öfkesine ya da büyüsüne kapılarak. Ama önemli olan yalnız kaldığımızda, sakin kafayla düşündüklerimizdir. Kalbin sana ne söylüyorsa doğru olan odur. Seni mutlu görmek istiyorum. Ama kalbin başka bir erkeğin sevgisiyle bu kadar doluy

ken, yanında durmaya nasıl dayanırım bilemiyorum. Belki de başından beri haklıydın. Buraya hiç gelmemeliydin. Bu teste hiç sokmamalıydın ikimizi de. Bugünden sonra benim şirketlerimle sen ilgilenmek zorunda değilsin."

Bir an öylece boş boş bakıyorum. Oturduğum yerde büzüşüyorum adeta. Önce Engin sonra Ömer... Hepsi de pes edip birer birer çekiliyor. Hayatımda hiç olmadığım kadar mutlu olduğum üç aydan geriye kalan bir yıkıntı. Toparlanmak zorundayım. Akıllanmak ve ayağa kalkmak zorundayım. Son bir aydır düştüğüm yerde kaldığım düşünülürse ve şu halime bakılırsa yerde kalmaya daha uzun süre devam edecek gibiyim. Bugün hemen şimdi tekrar ayağa kalkmak için çabalamam gerektiğini biliyorum.

Elimden geldiğince dikleşip, sesime kararlı bir hava katarak "Olmaz" diyorum.

Ömer şaşırmış olarak bana dönüp bakıyor. "Buna gerek yok. İşimi yapabilirim. Buraya gelebilirim ve seninle aynı ortamda kalabilirim. Hatta daha da iyisini yapıp seninle tekrar bir arada olmayı deneyebilirim. Sana yalan söylemeyeceğim Ömer. Geçen seferkinden çok farklı geliyorum sana. Hayalleri, umutları ve cesareti kırılmış biri var karşında... Şu anda... Şu anda kalbim milyonlarca parçaya ayrılmış durumda." Bir süre söyleyeceklerimi kafamda toparlamaya çalışıyorum.

"Uğraşmak istemezsen anlarım. Ama beni dediğin kadar çok sevip, umursuyorsan ve bekleyecek sabrın varsa..." Derin bir nefes alıp veriyorum.

"Tekrar toparlanmak için elimden geleni yapacağım. Bunu başardığımda hala yanımda olursan, tanıdığından çok daha farklı biri olduğumu göreceksin. Verdiğin sevgiyi daha çok takdir eden ve daha iyi karşılığını veren biri."

Ömer şaşırmış biçimde karşımda duruyor. O benim mutluluk şansım ve elimden kayıp gitmesine seyirci kalamam. O ruhumu iyileştirecek sevgiye, sabra ve olgunluğa sahip. Onu seviyorum

ve şüphesiz ona karşı fiziksel çekim duyuyorum. Aslında Engin ansızın hayatıma girmeseydi kafamdaki ideal aşk tanımına uyan bir şeydi aramızda yaşananlar. Engin hesapsızca çıkageldi, kalbimi benden çaldı ve tüm bunlar olurken ben her şeye sadece seyirci kalabildim. Ömer'in uzun süren sessizliğinden anlıyorum ki beni istemiyor. Kendimi kimsenin istemediği defolu bir mal gibi hissediyorum. Gururum zedelenmiş, kalbim kırılmış ve aşka olan tüm inancım sarsılmış...

Gözlerimi bir an kapatıp cesaretimi topladıktan sonra konuşmaya başlıyorum.

"Anlıyorum... Önemli değil... Gerçekten." Yutkunuyorum. "Tek bir ricam var. Lütfen iş teklifini geri çekme. O iş sayesinde bir sürü insanın hayatı kurtuldu. Şimdi sırf kalbim kırıldı diye o insanların geceleri yataklarında diken üstünde uyumalarını istemiyorum. Sanırım bugün senden izin isteyeceğim. Ama yarından itibaren işimi layıkıyla yapacağım, söz veriyorum."

Ömer bana arkasını dönüp, odada bir iki adım atıyor. Ve yine yüzünü dönmeden cevap veriyor "Hayır."

Nefesimi tutuyorum. Bu sonuncusu çok fazla. Kaldırabileceğimden çok çok fazla. Benim hatalarımın bedelini yirmi beş kişinin ödeyecek olması... Ellerimi yüzüme kapatıp, kendimi olabildiğince sıkıyorum.

"Hayır. İşi çekmeyeceğim ama yerine başka birini göndermelerini isteyeceğim. Çünkü senin dinlenmeye ihtiyacın var. Eğer iddia ettiğin gibi bütün o sözleri yerine getireceksen önce kendini toparlamalısın. Dinlenmeni, kafandan her şeyi atmanı istiyorum. Hatta belki de birkaç gün her şeyden uzaklaşmalısın. Geri döndüğünde hala benimle olmak istiyorsan ve verdiğin tüm vaatleri yerine getirmeye hazırsan tekrar bir araya gelebiliriz. Ama Leyla bu sefer aynı hatayı yapmana izin vermeyeceğim. Belki farkında değilsin ama benim de bir kalbim var... Âşık olan ve sonra kırılan. En güçlü erkeği bile alt edebilecek tek şey bir kadına duyduğu zaaftır. Sen benim hayattaki tek zaa-

fım oldun ve bu zaafın beni, kişiliğimi, değer yargılarımı yok etmesine izin vermeyeceğim. Bu zaafın bundan yaklaşık bir ay önce sana davrandığım gibi davranmama tekrar neden olmasını istemiyorum. Bu yüzden bu sefer bana gelirken yüzde yüz emin olmalısın." Uzun boylu, güçlü bedeni üzerinde kusursuz duran takım elbisesiyle karşımda duran adama elimde olmadan hayranlıkla bakıyorum. Aniden arkasını döndüğünde gözlerinde gördüğüm kırılganlık içimi titretiyor. "Bu sefer beni sevdiğinden emin olmalısın. Benim seni sevdiğim kadar..."

Bu konuşmanın üzerinden geçen iki hafta boyunca Ömer yüzyüze görüşme girişiminde bulunmuyor ve beni hiçbir şey için zorlamıyor. Ama her an varlığını hissettiriyor. İlk başlarda isteyip de yapamadığı şeyi şimdi yaptığını anlıyorum. Ağırdan alıyor her şeyi... Yavaş yavaş ve sindire sindire ilerletmek istiyor ilişkiyi. Engin'in kalbimde açtığı yaralar tüm tazeliği ile duruyor ama bazı zamanlar nerdeyse canımın yandığını unutuyorum. Ama bazı geceler Engin'i gördüğüm rüyalarımdan acı içinde uyanıp da karanlık odamda yalnız olduğumu fark edince neredeyse nefessiz kalıyor, boğulacak gibi hissediyorum. Kendimi oyalamaya çalışıyorum. Kitap okumak istiyorum ama mutlu aşk hikâyeleri sahte geliyor bana. Mutsuz olanlarsa okuyamayacağım kadar çok acıtıyor canımı.

Ömer'in kasıtlı uzak durduğunu, duygularımdan emin olmamı istediğini bilsem de, şu anda beni saran kolları arasında daha çabuk iyileşeceğimi düşünmeden edemiyorum. Hayatımda ilk kez bu kadar mutsuzum. Belki de ilk kez bu kadar yalnız ve yaralı. Bir ayın sonunda bir gün ansızın Ömer çıkageliyor evimize. Onu görünce tuhaf bir mutluluk kaplıyor içimi. İçimde kelebekler uçuşuyor.

"Daha iyi görünüyorsun" diyor beni sevgiyle kucaklarken.

"Daha iyi hissediyorum. Daha da iyi olacağımı biliyorum. En kötüsünü atlattım" derken bir an Engin'in sözleri aklıma ge-

liyor. "Bundan daha kötü olamaz." deyişi. Ama düşünceleri kafamdan kovmaya çalışıyorum. O hayatına devam etti. Arkasına bile bakmadan. Bir zamanlar kendi kalbinin kırıldığı gibi benim kalbimi kırıp ortadan kayboldu. O günden sonra kızlar bile adını anmaz oldu. Sanki Engin hiç olmamış, hiç tanımamışız gibi hayatımızdan silinip gitti. Eğer çektiğim ızdırap bu kadar gerçek olmasaydı her şey rüyadan ibaret sanabilirdim.

İçeri geçip salonda bir koltuğa oturuyor ben de tam karşısına. Ne kadar yakışıklı göründüğünü unutmuşum. Gözleri üzerimde özlemle dolanırken hafif utanıyorum. "Sana bir şey ikram edebilir miyim?" diyorum.

Bana bakıp sakince gülümsüyor "Sevginin dışında mı?"

İçimi bir heyecan dalgası kaplıyor. "Nescafe fena olmazdı." diye ekliyor.

Mutfağa gidip kahvesini hazırlarken heyecandan elim ayağıma dolanıyor. Hala heyecanlanabilmenin mutluluğu sarıyor benliğimi. Tüm duygularımı yitirmediğimi görmek umut verici. Ama her zamankinin aksine bu sefer çok daha sabırlı ve olgun karşılıyorum bu hisleri.

İçeriye gidip kahveyi ikram ettikten sonra tekrar karşısındaki koltuğa yerleşiyorum.

"Seni özledim" diyor doğrudan. "Sesini, kokunu ama en çok da gülüşünü. Artık seni hiç gülerken görmediğimi fark ettim."

Hüzünle yanıtlıyorum "Biliyorum çok suratsız oldum. Ben bile kendimden sıkılıyorum çevremdekiler için kim bilir ne kadar tatsız bir durum."

"Seni tekrar gülerken görmek için ne gerekiyorsa yapmaya hazırım. Uzak kaldığımız sürede düşünmeni istemiştim. Sonra da bir karar vermeni. Eğer daha fazla zamana ihtiyacın varsa anlarım..."

Başımı olumsuz anlamda sallıyorum. "Benim daha fazla sevgiye ihtiyacım var. Ve senden uzak kalınca her şey daha kö-

tüye gidiyor. Yani... Önceki kadar acele edelim demiyorum ama en azından arada bir buluşup bir kahve içsek mesela."

Ömer başını sallayıp gülümsüyor "Ya da bir yemek yesek? Mesela bu gece? Sen nerede istersen... Nerede rahat edeceksen!"

Çekimser bir şekilde itiraf ediyorum "Seninle gittiğimiz yerleri sevmediğimi sanma. Hepsi çok güzel ama benim eskiden beri gittiğim küçük sevimli bir restoran vardır. Hem sahiplerini de tanıyorum. Çok şeker insanlar. Orası sıcacık samimi ve kendimi rahat hissedeceğim bir yer. Orası olursa sevinirim."

"Tamam, o halde bu gece bana sözün var. Ve senin sevdiğin yere gideceğiz."

"Bir şey daha var..." diye utana sıkıla ekliyorum.

"Nedir?" diye soruyor merakla.

"Giysi zorunluluğu var..."

"Nasıl yani? Küçük samimi yerde mi?"

Başımı evet anlamında sallıyorum. "Daha doğrusu giymeme zorunluluğu..."

Soran bakışlarını bana dikiyor.

"Takım elbise ya da aşırı şık giyilmemesi zorunluluğu" derken af dilercesine gülümsüyorum.

Ömer kahkaha atıyor. Sustuktan sonra bana bakıp göz kırpıyor "Az önce sadece gülmedin, beni de güldürdün. Büyük gelişme..."

"Bana iyi geliyorsun" diyorum bana ne kadar iyi geldiğini düşünerek.

Ömer ile geçirdiğim zaman soğuk kış gününde içimizi ısıtan güneşli bir gün gibi. Sıcacık ve umut verici. Kasım ortalarında yazdan kalma bir pazar gününde Ömer'in Boğaz'daki yalısının bahçesinde şezlongda oturmuş güneşin tenimin üzerinde oynaşmasının tadını çıkarıyorum. Bir ara kendimden geçmişken üzerime örtülen örtü ile kendime geliyorum. Gözlerimi açıp

önümde durup güneşi kapayan Ömer'in yapılı bedenine bakıyorum. Onunla yaşadığım her an kalp acımın daha hızlı dinmesini sağlıyor. Yaralarımı sarmak için ihtiyacım olan şefkat, ilgi ve sabır bunca zaman hiç karşılıksız verildi. Sadece beni sevip şımartmakla kalmayıp, aynı zamanda ilişkimizin fiziksel boyutuna geçmek için mümkün olduğunca hazır olmamı bekliyor. Tekrar bir araya geldiğimizden bu yana birkaç öpücük ve bolca sarılma dışında bir şey geçmedi henüz aramızda. İçimden bir ses bunun sadece benim iyiliğim ile alakalı olmadığı söylüyor. İyice emin olmadan tenimin kokusuna ve dokunuşlarıma tekrar alışmak istemediğini hissediyorum. İkimizin de zamana ihtiyacı olduğu açık. İkimiz de bu sefer zamanı akıllıca kullanıyoruz.

"Teşekkür ederim." diyorum örtüyü omuzlarıma çekerken.

"Uyuduğunu sanmıştım."

"Hı hı... Kendimden geçmişim." diyorum tekrar gözlerimi kapatıp gülümseyerek.

"Temiz hava iyi geldi sana. Yüzün renklendi. Yarın çiftliğe gidelim mi? Pazartesi önemli bir işim yok salıya kadar kalırız."

"Bilmem ki. Doğal hayat çok bana göre değil. Ben biraz rahatıma düşkünüm."

Ömer içten bir kahkaha atıyor. "Adının çiftlik olduğuna bakma canım. Orada ihtiyacın olan her türlü konfor artı bir de temiz hava ve huzur var. Sadece iki gün şehirden uzak kalabilirsin bence."

"Haklısın. Tamam gidelim." sonra aklıma geliyor "At var mı?"

"Evet neden sordun?"

"Atları çok severim. Orada tam sana göre çok uysal bir at var aslında. Belki yarın binmek istersin."

Heyecanla yerimde doğruluyorum "Ciddi misin? Sence yapabilir miyim?"

"Tabii ki. Ben sana öğretirim."

Birden Ömer'i binici kıyafeti içinde hayal ediyorum. Dar binici pantolonu ve dizlerine kadar çıkan çizmeleriyle kesin çok eksi görünüyordur. Kendi kendime sırıtıyorum.

"Ne oldu?" diye merak ediyor.

"Hiç aklıma bir şey geldi" biraz bekledikten sonra sıradan bir şekilde soruyorum "Binici kıyafetin var mı?"

"Evet elbette. Ama senin yoksa dert etme evde kız kardeşimin yedeklerinden alırız."

Kız kardeşi... Tabii ya Ömer'in de bir ailesi var. Henüz bunları düşünmeye fırsat olmadı ama basından takip ettiğim kadarıyla çok güzel bekâr bir kız kardeşi ve evli bir ablası var. Annesi yaşına göre oldukça genç görünen, son derece pahalı zevkleri olan zarif bir kadın. Güzel bir aile oldukları ortada. Ömer ile evlensem şüphesiz güzel çocuklarımız olurdu.

Ertesi gün çiftliğe varmak için erkenden yola çıkıyoruz. Taş yolda ilerlerken yol kıvrılıp da bina karşımıza çıktığında adeta büyüleniyorum. Bundan daha güzel bir yapı olabilir miydi acaba? O kadar sıcak, modern ve görkemli ki... Dün neden güldüğünü anlıyorum. Burası çiftlikten çok öte bir şey. Eşyalarımızı bırakıp bir şeyler yedikten sonra heyecanla ahıra gitmek istediğimden bahsediyorum. Hayatımda gördüğüm en harika atlar bunlar. Hepsi de kendine ait bölmede tertemiz, bakımlı ve sanki az önce tımar edilmiş gibi duruyor.

Bütün günü ata binerek geçirdikten sonra akşam yemeğine oturduğum zaman her tarafımın ağrıdığını fark ederek yüzümü buruşturuyorum. Ömer'in gözünden kaçmıyor. Hafifçe gülüyor "İlk denemen için biraz fazla at üzerinde kaldın. Ama o kadar istekli ve yetenekliydin ki bu konuda, hevesini kırmak istemedim" diyor.

Salonda akşam yemeğimizi yedikten sonra, keyifle yanan şöminenin başında şaraplarımızı yudumluyoruz.

Birbirimize çocukluk anılarımızı anlatırken ikimizin de çocuk olarak tam baş belası olduğumuz konusunda hemfikir oluyoruz.

"Seninle çocuklarımızı düşünemiyorum. Tüm komşuları bezdirirlerdi eminim" diyorum konuşmanın akışına kendimi kaptırarak.

Ömer ciddileşiyor "Seninle çocuklarımız harika olurdu. Bunu ne kadar çok düşündüğümü tahmin edemezsin. Çocuklarımın annesi olmanı istediğimi..."

Şöminenin ışığında parlayan gözlerinden gözlerimi alamıyorum. Sözlerinden her ne kadar çok etkilendiysem de dürüstçe itiraf ediyorum.

"Ailene bakınca güzel olacaklarından şüphem yok ama..."

"Güzel olan sensin... Her şeyinle farklı ve hayat dolusun."

"Ama ben yine de kendimi ne hamile ne de anne olarak hayal edebiliyorum. Benden nasıl bir anne olur ki?"

Dirseğinden destek alarak uzandığı yerden hafifçe doğruluyor. Tembel gülümseyişi içimi ısıtıyor "Senden harika bir anne olur." Bana doğru uzanıp nefesimi kesen bir öpücük veriyor. Sonra ben daha fazlasını umarken izin isteyip ortadan kayboluyor.

Geri geldiğinde üzerinde bir tuhaflık seziyorum. "Her şey yolunda mı?" diye soruyorum.

Başını sallıyor "Bundan daha iyi olamazdı. Aslında bu doğru değil. Bundan daha iyi olabilir. Az sonra vereceğin cevaba göre elbette."

Kaşlarımı çatıp anlamaya çalışıyorum. Arkasına sakladığı küçük kadife kutuyu çıkarıyor ortaya. "Bunu vermek için ne zamandır bekliyordum... Senin hazır olmanı. Bu gece sanırım bunu görmeye hazırsın". Önümde kapağı açtığı zaman şaşkınlıktan ağzım açık kalıyor. Bana doğru tuttuğu kutunun içerisinde muhteşem bir yüzük var. Çevresi küçük pırlantalarla bezen-

miş, kare şeklinde kesilmiş hayatımda gördüğüm en büyük sarı pırlanta bana adeta göz kırpıyor.

"Ama bu çok değerli" diyorum safça sarı pırlantanın ne kadar nadir bulunduğunu bilerek.

"Senin kadar değil. Senin gibi nadide olmasını istedim. Aslında daha görkemli bir teklif yapabilirdim ama gözünün korkmasından çekindim. O nedenle bu şekilde sade ama özel bir anda olması daha uygun olur diye düşündüm."

Ben hala yüzüğe bakıp ne yapacağıma karar veremezken Ömer tekrar konuşuyor. "Seni ilk gördüğüm, ilk konuştuğum andan beri farklı olduğunu hayatımı karmakarışık edeceğini anladım. Ama o andan beri aklımda olan tek şey sana bir gün bu soruyu sormaktı. Benimle evlenir misin?"

Kaşlarımı kaldırıp şaşkın şaşkın bakıyorum. "Çok şaşırdım. Hiç beklemiyordum."

"Biliyorum hazır değilsin. Hemen olmak zorunda değil. Ama en azından bu yüzüğü kabul ederek kalbinin bana ait olduğunu resmen kabul eder misin?"

Gözlerim doluyor. Ben Ömer'i hak etmek için ne yaptım bilmiyorum ama böyle bir erkeği bir zamanlar üzmüş olduğum için kendime bir kez daha kızıyorum. Evet onu yaşlandığımda yanımda görebiliyorum. Çocuklarımın babası olduğunu hayal edebiliyorum.

"Evet" diyorum gülümseyerek. "Tabii ki tüm kalbim sana ait. Ve teklifini kabul ediyorum" derken yüzüğü parmağıma takması için elimi uzatıyorum. Leyla Şanlı olma yolunda ilk büyük adımı atmış bulunuyorum. Bunun şerefine kadehlerimizi kaldırıp o gece mümkün olan en harika şekilde aldığımız kararı kutluyoruz. Beraberlik kararımızı ebedileştirmemizin coşkusuyla bedenlerimiz tekrar bir araya geldiğinde birbirimizden uzak kaldığımız ayların acısını çıkarıyoruz.

Annemin hünerli ellerindeki kaşıklarla karıştırdığı salataya gözlerimi dikiyorum. Başarılı ve kendinden emin bir kadının olaylara hâkimiyeti vardır duruşunda her zaman.

"Senin iyi yapamadığın bir şey yok değil mi?" diyorum samimiyetle.

Annem şaşırmış bir şekilde gülümsüyor. "Bu da nerden çıktı?"

"Her konuda o kadar başarılısın ki..."

"Çünkü başarısız olduğum konularda beni görme şansın olmadı."

Merakla soruyorum "Mesela ne gibi?"

"Mesela şarkı söyleyemem ya da balıklama atlamayı beceremem."

Hevesim sönüyor "Of ya anne onlar sayılmaz ki... Genel olarak işinde başarılı, evde marifetli, insan olarak harikasın. Oysa ben her açıdan kötüyüm. Elimi neye atsam felaketle sonuçlanıyor."

Bana göz kırpıyor "Ama her şeye rağmen ülkenin en arzu edilen adımı sana evlenme teklif etti. Bu sana bir şeyler anlatmıyor mu?"

Bu gece Ömer ailemle tanışmak için yemeğe geliyor. Bizimkiler yazlıktan döndüğünden bu yana her iki haftada bir hafta sonunu onlarla geçiriyorum. İşime daha yakın olduğu için zamanımın çoğu kızların evinde geçse de aile için ayırdığımız hafta sonlarında aksatmadan evde olmaya özen gösteriyorum. Engin'den ayrıldığım ve Ömer'in ne istediğimden emin olmam için bana tanıdığı sürede en büyük destekçim annem olmuştu. Ona Engin'den bahsedememiş olsam da o bir şeylerin ters gittiğini seziyordu. Düşününce ne kadar tuhaf bir durum. Annem psikolog ama ben Engin'le yaşadıklarımı ona anlatacak gücü içimde bulamadım. Onun yerine kendimi annemin sevgi dolu kollarında her şeyi unutmaya verdim.

Düşünceli halim annemin gözünden kaçmıyor. O diğer annelerin aksine Ömer gibi zengin, başarılı ve çekici bir erkek ile kızının evleneceği haberini büyük olgunlukla karşıladı.

"Sorun mu var? Daha birkaç gün önce evlenme teklifi almış bir kız gibi görünmüyorsun?"

Sıkıntıyla açıklamaya çalışıyorum "Sorun o değil. Ömer'i seviyorum bundan eminim. Bana çok iyi davranacağı da şüphesiz. Ama ben evlenmeye hazır mıyım ondan emin değilim. Bana o teklifi yaptığı zaman çok mutlu oldum. Yine de evli bir kadm olmanın getireceği sorumluluklara hazır mıyım, hazır olduğumu nasıl anlayacağım hiç bilemiyorum. Sen nasıl emin oldun?"

Annem bana dikkatlice bakıyor. Sonra avuçları arasındaki salata tabağını yavaşça kenara itip ellerini masanın üzerine koyuyor.

"Leylacım korktuğun şey evlenmek ki yoksa Ömer ile evlenmek mi?"

Of annemin psikolog olduğunu hep unutuyorum. Boş ver benimkisi klasik gelin sendromu diye geçiştirmeye çalışıyorum. Annem uzanıp elimi tutuyor.

"Leyla seni son birkaç aydır hiç olmadığın kadar mutsuz görüyorum. Üstüne gitmemeyi, hazır olunca senin anlatmanı bekledim. Ama bunun yerine sen bana evlilik haberiyle çıkageldin üstelik kararından çok da emin olmadığın bir şekilde. Seni tanıyorum. Sorunlarla yüzleşmek yerine kaçmayı tercih ettiğini de biliyorum."

Tam itiraz etmek için ağzımı açıyorum ki elini kaldırarak beni susturuyor. "Şu anda karşında psikolog olarak durmuyorum. Kızının mutlu olmasını isteyen bir anne olarak konuşuyorum. Ömer ile evleneceğini duyduğumda son birkaç aydır mutsuzluğunun nedeninin o olduğunu ve evlenmeye karar verince rahatlamış olacağını düşünüyordum ama görünen o ki başka sorunların var. Ve sen oturup çözmek yerine evlenmeyi tercih ediyorsun öyle mi?"

"Evet tam anne gibi davranıyorsun şu anda. Fazlasıyla endişeli ve karamsar." diye şakaya vuruyorum olayı.

"O zaman şimdi de bir psikolog gibi cevap vereyim sana. Hafif depresyonda geçirdiğin iki aydan sonra bu evlilik kararını sağlıklı bulmuyorum. Her ne kadar Ömer her annenin hayalindeki damat olsa da. Senden bir ricam var. Çok iyi bir meslektaşım var. Onunla görüşmeni istiyorum."

"Anne! Ben depresyonda değilim. Tek sorunum evlenmekten korkuyor olmam."

Annem başını hayır anlamında iki yana sallıyor "Leyla kararlarına ve hayatına müdahale etmekten hep kaçınırım bilirsin. Ama bu sefer ciddiyim. Bana anlatmadığın bir sorun var ve bilmediğim için yardımcı olamıyorum. Bunu yapman konusunda kararlıyım."

Sorunlarımla yüzleşmek, hatta sorunum olduğunu kabul etmek bile ömrüm boyunca en büyük kâbusum olmuştur. Ben hastalığı olduğunu erkenden öğrenip tedavi olmak isteyen gruba girmiyorum. Ben hasta olduğunu hastalıktan ölene kadar öğrenmemeyi tercih eden gruptanım. Şimdi bu psikologa gitme olayı başlı başına karın ağrısı olacak benim için.

"Senin evlenirken hiç tereddütlerin olmadı mı anne?" diyorum son bir çabayla belki bu olayı sıradan bir endişe gibi gösterebilirim diye umarak.

"Evet elbette oldu. Mesela nasıl geçineceğiz ya da iyi bir iş bulabilecek miyiz diye endişelendik." Annemle babam üniversiteden mezun olur olmaz evlenmeye karar vermişler. "Ama görüyorsun ya Leyla bunlar senin evliliğinde söz konusu olmayacak sorunlar."

Başımı önüme eğerek kabulleniyorum demek istediğini. Bana gelip sarılıyor "Tatlım niyetim seni Ömer ile evlenmekten vazgeçirmek değil. Sadece daha sağlam bir temel atmanı sağlamak."

"Bu gece Ömer'i analiz etmezsen sevinirim." diye hatırlatıyorum.

Annem bozulmuş gibi yapıyor "İşi özelime taşıma huyum olsaydı senin sorununu çoktan çözmüş olurduk değil mi?"

Annem söz verdiği gibi Ömer'e her Türk annesinin göstereceği ilgi, sevgi ve özeni gösterse de arada sorduğu hileli sorular gözümden kaçmıyor. Yine de Ömer tüm testlerden alnının akıyla çıkıyor ve sonunda annemin hayranlık dolu bakışlarını kazanıyor. Ömer'i sevmemek mümkün mü? Kendini sürekli geliştiren, hatalarını düzeltmeye açık, esnek bir insan. Gecenin bitiminde herkesle sıcak bir şekilde vedalaştıktan sonra evden ayrılıyor.

Anneme dönüp soruyorum "Eee rahatladın mı? Artık benim abarttığımı düşünüyorsundur. Bu durumda psikologa gitmesem de olur."

Annem bana şüpheyle bakıyor "Hayır tam tersine kesinlikle gitmen gerektiğini düşünüyorum. Bu kadar harika bir erkek ile ilgili tereddütlerin varsa düşündüğümden daha büyük bir derdin olmalı."

"Ama anne..."

"Yarın seni arar bildiririm."

Somurtarak odama gidiyor kendimi yatağa atıyorum. Evdeki herkes ile ne kadar iyi anlaştığını düşünüyorum. Kardeşim kesin ona uygun bir akrabası olup olmadığı ile ilgili bütün gece hayaller kurmuştu yemekte ağzı açık onu izlerken. Babamın tarih konusunda sohbet edebileceği kadar bilgi sahibi bir damadı olmasından dolayı büyük keyif duyduğu açıktı. Ömer sadece beni değil bütün aileyi mutlu edecek eşsiz bir tercih. Kendimi onunla evliyken hayal etmeye başlıyorum. Gezmelerimiz, seyahatlerimiz, birbirinden güzel giysilerimiz ve hepsi de pahalı bir şekilde döşenmiş üç beş evimiz... Ömer'in damat olarak beni kollarına alışı ve ilk dansımızı yapışımız. Her şey inanılmaz büyüleyici

görünüyor. Gözlerimi kapayıp, hayal dünyasına kendimi bırakıyorum.

"Harika görünüyorsun!" diyor Sedef heyecanla Berna'ya sarılarak.

"Yalancı! Hamile görünüyorum." diye karşılık veriyor Berna tam mutlu bir geline layık yüzünde kocaman bir gülümsemeyle.

Ben de düşüncelerimi paylaşıyorum "Ama bence yedi aylık hamile biri için çok zayıf ve zarifsin."

Berna kendine özgü bir umursamazlıkla cevap veriyor "Bence evlenirken hamile olmak süpermiş. Koşturmacadan insan kilo almıyor. Böylece vücudum fazla deforme olmadan doğum yapmış olacağım."

Gülüyorum "Sanki vücudunun nasıl göründüğü hayatının en önemli meselesiymiş gibi." diyorum.

Berna resmen dalga geçiyor "Öyle deme artık evli bir kadın olduğuma göre kocamı elimde tutmak için kendime çok daha fazla dikkat etmeliyim. Doğumdan sonra meme operasyonu bile geçirebilirim."

Hepimiz Berna'nın yeni evinde, Hakan ile yatak odasında toplanmış konukların gelmesini bekliyoruz. Berna tam zevkine göre olan çok sade gelinliği içerisinde kış günü açan bahar çiçeklerine benziyor. Düşük omuzlu, kısa kollu beyaz gelinliği, göğsünün altından serbestçe dökülüyor. Göğüs kısmının tam altındaki pembe fiyonk ve saçlarına serpiştirilmiş bahar dallarını anımsatan minik çiçeklerle hamileliğine tezat o kadar taze ve dokunulmamış görünüyor ki. İlk gördüğümüzde adeta nefesimiz kesiliyor ağlamak istiyoruz. Karnı iyice belirginleştiği için kutlamanın aile içerisinde ve evde olmasının en iyi olacağına karar verdiler. Hakan"ın evi Küçükyalı civarında dört katlı bir binanın en son katındaki iki dairenin birleşiminden oluşmuş, denize nazır çok geniş bir ev. Salonu küçük davetlere rahatlıkla ev sahipliği yapacak büyüklükte. Otuz kişilik misafir grubu her an

gelmeye başlayabilir. Salonda Hakan ve Ömer içkilerini yudumlarken ben az sonra olabilecekleri düşünerek elimde olmadan kendimi kasıyorum.

Berna aynadan bana bakıyor. "Sakin ol. Her şey yolunda gidecek." diyor lafı dolandırmadan.

"Biliyorum ama yine de ikisinin aynı ortamda olması rahatsızlık verici."

Sedef gülümsüyor "Ömer harika bir erkek Leyla. Seni bir kez daha tebrik ederim. Ondan daha iyi bir seçim olamazdı "dedikten sonra kırdığı potu fark edip toparlamaya çalışıyor. "Ve tabii Hakan'dan da... Şimdi üzerimde büyük baskı var. Sizinkilere denk bir koca nereden bulacağım ki?"

Berna ile birbirimize bakıp güldüğümüz anda kapı çalınıyor. Hakan başını uzatıyor. "Enginler geldi sevgilim. Geliyor musunuz?"

"Tabii" diyerek Berna ve Sedef hareketleniyor ama benim yerimden kımıldayasım yok.

Bir iki adım attıktan sonra Berna geri dönerek yanıma geliyor ve koluma giriyor "Sakin ol ve bir kadeh şarap iç. Hatta benim yerime de iç. Sonra her şey çok daha iyi görünecek gözüne."

İçeri girdiğimizde Engin ve Çağla'yı gördüğümde kalbim küt küt atmaya başlıyor. Onlara yaklaşınca önce Berna ve Sedef ile selamlaşıyorlar. Sonra sıra bana gelince elimi uzatıyorum. Engin elimi sıkmadan önce kısacık bir an için gözleri nişan yüzüğüme takılıyor. Bir şey söylemesini bekliyorum ama elimi kısaca sıktıktan sonra, "Nasılsın?" diye soruyor formalite icabı. Ben de aynı tonla cevap veriyorum "İyiyim." diye. Çağla hemen araya girip soğuk bir şekilde elimi sıkarken bir anda o da yüzüğü fark ediyor ve gözleri parlıyor.

"Leyla bu ne kadar güzel bir yüzük. Yoksa nişanlandın mı?"

Kulaklarıma kadar kızardığımı hissediyorum. Bakışlarımı Engin'den kaçırarak cevap veriyorum. "Ee-evet."

"Kim bu şanslı erkek?" diye abartılı bir coşkuyla soruyor Çağla.

Tam cevap verecekken Ömer'in güven veren kolu belimden kavrayıp beni kendine yaslıyor "Ben!" diyor kendinden emin bir şekilde.

Çağla imalı imalı karşılık veriyor "Ah tabii ya başka kim olabilirdi ki!.."

Ömer anlamazlıktan gelip tanışmak için elini uzatıyor. Kısa ve soğuk tanışma merasiminin ardından birbirimizden ayrılıp, sanki anlaşmış gibi onlar da biz de salonun birbirinden uzak iki ucuna gidiyoruz.

Gecenin büyük kısmını içerideki kalabalık sayesinde kolaylıkla karşılaşmadan atlatabiliyoruz. Sadece pasta kesilirken bir ara gelin ve damadın yakınlarında olduğumuzdan dolayı karşı karşıya gelsek de, bu durumu rahatlıkla atlatacak kadar çok alkol almış olduğum için sorun çıkmıyor.

Bütün gece zoraki gülümseyişler, başımı dik tutma çabaları ve kendimden emin görünmek için içtiğim onca şaraptan sonra nihayet beynim çatlayacak kadar çok ağrıyor. Başımı çevirip Ömer'e baktığımda konuklardan biriyle keyifli bir muhabbetin ortasında olduğunu görüyorum. Zaten geldiğinden beri tüm ilgi onda yoğunlaştı. Herkes 'Kaşıkçı Elması' sergileniyormuş gibi saygı, hayranlık ve ilgiyle bakarak etrafında toplandı. O da bunu üstünlük taslamak için bir avantaja çevirmek yerine, tüm alçakgönüllülüğü ile herkesin kalbini daha da fethetti. Eğer böyle bir şey mümkünse. Çünkü eve adımını attığı andan itibaren zaten herkes çekim alanına girmişti. Bir an gözüm salonun uzak köşesinde tek başına içkisini yudumlayan Engin'e takılıyor. O da bütün gece fazlasıyla içmiş olmalı. Çünkü yüzünden açıkça okunan bir açlık ve özlemle beni süzüyor. Sonra da kadehini kaldırıp alaycı bir ifadeyle gülümsedikten sonra, gözlerini benden ayırmadan içkisini yudumluyor. Bu kadarı çok fazla. Boğulacak gibi hissediyorum. Kaderin bana oynadığı oyun her geçen

gün daha da acımasızlaşıyor. Aynı çatı altında iki erkek... İkisi de kendi açılarından mükemmel... İkisini de istiyorum ama hiçbiri ile de gerçek anlamda mutlu olamıyorum. Diğerinin mutsuzluğu üzerine inşa edilmiş mutluluğu içime sindiremiyorum. Salondaki sigara dumanı, kahkahalar, müzik ve içimde kopan fırtınaya bir de elinde içki tepsisi ile yaklaşan garson eklenince tek çare kendimi terasa atıyorum. Soğuk Aralık gecesinde iliklerime kadar ürperiyorum ama en azından az önceki gerçek dışı atmosferden kurtulmak baş dönmeme ve mide bulantıma iyi geliyor.

Derin derin birkaç nefes içime çektikten sonra, üşüdüğüme karar vererek tam içeri gireçekken karanlık köşede daha önceden fark etmediğim bir siluet hafifçe kıpırdanıyor.

"İçerisi çok bunaltıcı oldu. Dönmek istediğinden emin misin?" diye soruyor.

Yüzünü merak ederek sesin geldiği tarafa bakıyor, gölgelerin arasına gizlenmiş kişiyi seçmeye çalışıyorum.

"İçeride tanışma fırsatımız olmadı ama seninle konuşmayı gerçekten çok isterim" diyerek yüzünü görebileceğim kadar yaklaştığında sağ elindeki sigarayı sol eline alıp, bana elini uzatıyor.

"Ben Hülya Yılmaz. Engin'in annesiyim"

Şaşırmış bir halde tereddütle ben de elimi uzatıyorum.

"Hakkında çok şey duydum ama tanışmak bugüne kısmetmiş. Biraz oturmaz mısın?" derken terasın bir ucundaki masa ve sandalyeleri işaret ediyor.

"Ben... İçeri girsem iyi olacak. Üstüm ince hasta olmak istemem." diyorum.

"Az önce sigara içmek için dışarı çıkan arkadaşın aceleyle içeri girerken mantosunu sandalyenin üzerinde unuttu. İstersen alabilirsin."

Sedef'in sigara içtiğini duymak beni şaşırtıyor. "Kim Sedef mi?"

"Hayır Berna. Bu özel gününde küçücük bir kaçamak yapmak istemiş ama Hakan'ın onu aradığını duyunca apar topar içeri kaçtı" diyor o anı hatırladığını gösteren bir gülümsemeyle.

Sonra devam ediyor "Bana kalırsa çok mutlu olacaklar. Hakan benim oğlum gibidir. Belki duymuşsundur Engin ile beraber büyüdüler. Annesini çok küçükken kaybetti. Her zaman çok güçlü ve savaşçı ruhlu bir çocuk olmuştu. Şimdiyse başarılı ve tuttuğunu koparan bir erkek. Onunla ne kadar gurur duyduğumu anlatamam" derken samimiyeti sesinden anlaşılıyor.

Kısacık bir sessizlikten sonra tekrar konuşmaya başladığında sözleri ile beni şaşırtıyor; "Ama Engin çok farklı elbette. Kendi oğlum diye onu övecek değilim." Sigarasından derin bir nefes alıp, yavaş yavaş gecenin soğuğuna doğru üflerken gözleri uzaklara dalıyor.

"Engin tüm o sert, kararlı ve umursamaz görüntüsü altında kırılmaktan ölesiye korkan bir erkek. Ve sen canım" cümlesinin devamını getirmeden önce bana dönüp bakıyor "Onun kalbini sandığından çok daha fazla kırdın."

Ne diyeceğimi bilemiyorum. "Ben... İnanın böyle olsun istemedim."

Gülümseyerek elini elimin üstüne koyuyor. "Çok da iyi yaptın. Önceki sonu hüsranla biten aşk hikâyesini biliyor musun?"

"Ah evet kızın ona yaptıklarını duydum. Onu acımasızca terk etmiş."

Annesi ters ters söyleniyor "Hah! Hepsi saçmalık. Ben sana ne olduğunu anlatayım. Engin o kızdan bilerek ve isteyerek uzaklaştı. Çünkü o kızda beni gördü. Zengin ve beğenilen bir kızı tatmin edemeyecek olmanın endişesini yaşadı. Ya da belki de ben babasıyla evlendiğim için yaşadığım onca tatsız olayı kendi başka bir kıza yaşatmak istemedi. Elbette ya... Önce kendi hikayemle başlamalıydım. Ben Engin'in babasıyla düğün gecemde kaçtım. Belki duymuşsundur babam çok varlıklı bir adamdı. Ama bu onun için yeterli değildi. Hep daha varlıklı ol-

manın yollarını arardı. Ben evlenecek çağa geldiğimde ise önüne altın bir fırsat sunuldu. En büyük rakiplerinden birinin oğlu bana âşık olmuştu."

İçeriden sızan çok az ışıkla kadının yüz hatlarını incelemeye çalışıyorum. Karşımda altmışlarında olmasına rağmen hala incecik vücudu ve yaşından çok daha genç gösteren cildi ile çok hoş bir kadın olduğunu fark ediyorum. Saçları modern bir kısalıkta kesilmiş bu sarışın kadının gençliğinde erkeklerin aklını başından alacak kadar çekici olduğunu tahmin etmek hiç zor değil doğrusu.

"Elbette bu evlilik sadece ailelerin birleşmesi ile sınırlı kalmayacak aynı zamanda güç birliği de sağlayacaktı. Babamın hesaba katmadığı ise benim kalbimi çoktan başkasına vermiş olduğum idi. Engin'in babası uzun süren vicdan muhasebeleri ve beni mutlu edebilme gücünü sorgulayışı yüzünden nikâh gecesine kadar harekete geçmemişti. Beni aşağıda bekleyen onlarca konuğu ve az sonra atacağım imzayı düşündükçe çaresizlikten boğulacakmış gibi oluyordum. O gece bana mesajını ulaştırdıklarında gözlerime inanamamıştım. Hem de ona çok kızgındım. Beni bu kadar beklettiği ve bu duruma soktuğu için."

"Peki ne yaptınız?" diye soruyorum ilgiyle.

Sevgiyle gülümsüyor. "Aşağıya indim ve nikâh memuru o soruyu sorana kadar bekledim. Sonra da evlilik sözünün sevmediğin birine verilemeyecek kadar büyük bir anlamı olduğunu söyledim ve nikâh memurunun sorusuna hayır diye cevap verdim. Oradaki konuklara açıklamak zorundaydım. Nişanlım harika bir insandı. Bana aklıma gelen ve gelmeyen her şeyi verebilecek, beni sevip kollayabilecek biriydi. Ama ne yazık ki kalbim başkasına aitti. Ondan ve konuklardan özür diledim. Babam o gece oradan evlenmeden ayrılırsam beni evlatlıktan reddedeceğini söyledi. Bense ona sahip olduğum ve olacağım tek babanın kendisi olduğunu ve onu çok sevdiğimi söyledim. Beni affetmeye hazır olduğun an koşa koşa geleceğimi bilesin dedim."

Allah'ım ne kadar çılgın, romantik ve etkileyici bir hikaye. "Peki affetti mi?"

"Çok sonraları. Engin'in babasını kaybettikten sonra. Ama Engin onu hiç affetmedi. Küçükken dedesinin evine gittiğimizde oradaki lüks ve ihtişamı gördükten sonra neden bizim sıkıntı çektiğimizi küçük mantığı hiç anlamadı."

Bir an sessizlik oluyor. Sonra bana dönüp içtenlikle gülümsüyor. "Ne yazık ki oğlum da babası kadar ağırdan alıyor her şeyi. Seni sevdiğini ve sensiz olamayacağını anlaması için seni neredeyse kaybetmesi gerekiyor."

"Ama beni kaybetti bile. Çağla'yı bana tercih ettiği zaman" diye itiraz ediyorum.

Başını iki yana sallıyor. "Hayır her zaman geri dönüş yolunun açık olduğunu biliyor. Bunu bildiği sürece tatlım senden kaçmaya devam edecekti. Ama bu gece parmağındaki nişan yüzüğünü, nişanlının sana sarıldığını gördüğü zaman yüzünün aldığı ifade her şeyi ortaya koydu. Gerçek anlamda seni yitiriyor olmasının verdiği panik ve acı. Erkeklerin bunu anlaması için böyle şeylere ihtiyaç duymaları ne kadar yazık değil mi?"

Hüzünle gülümsüyorum "Evet çok acı. Çünkü bu sefer gerçekten kaybetti. Ömer'e verdiğim sözden dönemem. Ömer bunu hak etmiyor."

Engin'in annesi soğuktan buz kesmiş elimi sıcacık avucunun içine aldığında içimde bir şeylerin eridiğini hissediyorum. Mümkün olsa orada ona sarılıp hıçkıra hıçkıra ağlardım. Bu dünyada beni ondan daha iyi anlayabilecek hiç kimse olduğunu sanmıyorum.

"Ömer Şanlı şüphesiz harika bir erkek. Kaçırılmayacak bir kısmet. Ama sırf herkesin gözünde en iyisi olduğu için, seni en iyi şekilde seveceği daha da önemlisi senin için en iyisi olduğu anlamına gelmez. Belki de yanılıyor olabilirim. Ama Engin'i gerçekten sandığım kadar çok seviyorsan, cevapları mantığınla değil kalbinle aramalısın. Ve eğer kalbin Engin'den yana olursa

seni seve seve kızım gibi kabulleneceğimi bilesin. Hatta o soğukluk abidesi Çağla'dan beni kurtardığın için hayatımın geri kalanında her gün sana dua edeceğimden emin olabilirsin. Allah günahımı affetsin ama ondan doğacak torunlar neye benzer hayal bile edemiyorum. Ve sevgili yavrum benim bir tanecik evladım var. Onun mutluluğu her şeyden önemli. Onun kalbi senin için atıyor."

Kadının ağzından çıkan bu kadar içten ve değerli sözleri hava ile içime çekip, orada hapsetmek istiyorum. Beni aynı anda hem bu kadar mutlu hem de bu kadar mutsuz edemezdi diye düşünüyorum. Yenilgi ile düşen omuzlarım düşüncelerimi ele veriyor. Başımı öne eğiyorum. "Bunları benim ile paylaştığınız için teşekkür ederim. Ama ne ben sizin kadar güçlüyüm ne de Engin benim için mücadele verdi. Ben..." Durup gözlerimi kapatıyor elimi alnıma dayayıp, şakaklarıma bastırıyorum "Ben Ömer ile sizin o dönemki nişanlınızla paylaştığınızdan fazlasını paylaştım. O benim için babamın benimle evlendirmeğe çalıştığı bir yabancı değil. Onun duygularını, hislerini dile getirmesini dinledim. Yüzüğü parmağıma takmasına izin verdim. Şimdi nasıl hiçbir şey olmamış gibi gerçek aşkın anlamı üzerine bir konuşma yapıp onu terk edebilirim ki? Üzgünüm. O bundan çok daha iyisini hak ediyor ve ben de bunu ona vereceğime söz verdim. Umarım herkes mutlu olmanın bir yolunu bulur."

Yaşadığı hayal kırıklığına rağmen Engin'in annesi zarifçe geri çekiliyor. "Anlıyorum. Sana da hak veriyorum. Ama yazık... Hem de çok yazık. İnsan bugünlerde birbirine bu kadar âşık çiftlere çok sık rastlamıyor." Ayağa kalkıp içeri girmeye hazırlanırken beklemediğim bir anda bana sarılıyor "Bol şans ve mutluluklar dilerim."

Başımı sallamakla yetiniyorum çünkü konuşmaya başlarsam ağlayacağımı biliyorum.

"Peki onu görmek kendini nasıl hissettirdi?" diye soruyor notlar karaladığı defterden başını kaldırıp bana bakarak.

"Eee... Heyecanlandım... Korktum... Bir an sanki... Kaybolmuş gibi hissettim."

"Kaybolmuş." diye tekrarlayarak yine defterine not alıyor.

Annemin önerdiği psikologa ilk geldiğimden bu yana ne kadar yol kat ettim bilmiyorum ama en azından artık yanında rahatça konuşabiliyorum. Haftada iki kez bir araya geliyoruz ve bu altıncı seansımız. Adamın tek yaptığı soru sorup dediklerimi tekrarlamak. Bu şekilde ne çözmeyi planlıyor hiç bilmiyorum ama en azından kimseye anlatamadıklarımı birine anlatmanın verdiği rahatlığı gitgide daha fazla benimsemeye başladım diyebilirim.

"Devam edelim..." diyor beni yüreklendirircesine.

"Sonra selamlama faslı bittiğinde sevgilisi yüzüğümü fark etti ve beni sıkıştırdı. O sırada Ömer geldi ve..."

Araya giriyor "O an nasıl hissettin? Ömer geldiğinde yani..."

"Rahatlamış... Bana güç verdi hatta bana sarıldı ve tanıştırmam için beklemeden kendi duruma el koydu. Çok güven vericiydi."

Annesiyle konuşmamızı anlatıp bitirene kadar beni sessizce dinliyor. Sonra benim söylediğim onun not aldığı bir cümleyi bana tekrarlıyor.

"Şimdi nasıl hiçbir şey olmamış gibi gerçek aşkın anlamı üzerine bir konuşma yapıp onu terk edebilirim ki? Üzgünüm. O bundan çok daha iyisini hak ediyor ve ben de bunu ona vereceğime söz verdim" demişsin. "Ömer ile ilgili hislerin ona karşı olan bir sorumluluktan mı ibaret?" Allah'ım bu adam benim hakkımda ne düşünecek şimdi. Ömer'i düşürdüğüm duruma bak.

"Hayır hayır. Ben Ömer'i seviyorum yanlış anlamayın. Ona acıyor falan değilim."

"Ama yine de cevabında ona olan aşkına değinmek yerine ona karşı verdiğin sözden bahsediyorsun."

Omuzlarım düşüyor. Bu işin içinden nasıl çıkacağımı bilemiyorum.

"Diyelim ki sözünü tutmadın..."

"Mümkün değil!"

"Şu anda sadece varsayımlar üzerine konuşuyoruz Leyla. Hayal ediyoruz. Diyelim ki sözünü tutmadın ve evlenmedin ne olur?"

"Ömer çok kırılır" diyorum hiç düşünmeden.

"Peki sonra?"

"Pardon? Kırılır, belki de kahrolur bilemiyorum. Bundan sonrasını ona sormak gerek sanırım."

"Sen nasıl hissedersin?"

"Ben de üzülürüm. Suçlu hissederim"

"Peki diyelim ki Engin ile evlendin..."

"Onunla evlenmem olanaksız."

"Neden?"

"Çünkü onun bırakın evlenmeyi ilişkiye devam etmekten ödü kopuyor. Ben Engin'e dönersem birkaç ay sonra evlenmemiş, sevgisiz ve mutsuz bir insan olarak çok daha ağır bir depresyona girerim."

"Başka bir deyişle Engin ile evlenemeyeceğin için mi Ömer ile evleniyorsun?"

"Hayır! Bakın siz tamamen yanlış anlıyorsunuz. Ya da anlamak istediğiniz gibi anlıyorsunuz..." diye çıkışıyorum aniden.

"Leyla ben seni yargılamıyorum sadece soru soruyorum. Verdiğin cevapların doğruluğu ya da yanlışlığı üzerine fikir yürütmüyorum. Sadece içinde bir yerlerde gizlediğin cevaplara ulaşman için yardımcı olmaya çalışıyorum."

"Affedersiniz biraz sert çıkıştım. Ama çevremdeki herkesin Ömer'e olan hislerimi sorgulamasından bıktım. Neden birileri

de çıkıp aferin Leyla çok iyi bir seçim yaptın ve çok mutlu olacaksın diyerek beni cesaretlendirmiyor?"

"Böyle düşünmelerine sebep ne sence? Onlara söylediklerin ya da tavırların olabilir mi?"

"Doğrusu annem evlenme teklifi almış biri için çok ruhsuz olduğumu söyleyip duruyor. Ama davul zurna ile ilan edecek halim yok ya!"

Adam işaret parmağını dudağının üstüne koyup, bir süre düşünüyor. "Senin kadar sıcak ve açık yürekli bir kızın duygularını bu kadar kendine saklaması ilginç doğrusu. Annen bu konudan biraz bahsetmişti."

"Annemle benim hakkımda mı konuşuyorsunuz?! Ben yirmi sekiz yaşındayım sekiz yaşında değil!"

"Hayır konuşmuyoruz. Her ikimiz de hasta gizliliğinin ne denli önemli olduğunun bilincindeyiz. Sadece ilk başta beni aradığında birkaç noktaya dikkat çekmişti."

"Ben hasta değilim" diye somurtuyorum.

Adam içtenlikle gülümsüyor "Elbette değilsin. Lafın gelişi söyledim."

"Gayet normalim ben" diye üsteliyorum.

"Normal nedir ki? Acaba gerçekten normal miyiz? Yoksa toplum normlarını tehdit etmediğimiz sürece ne kadar anormal olsak da normal mi kabul ediliyoruz?"

Omzumu silkiyorum "Bilmiyorum işin uzmanı sizsiniz siz bana söyleyin."

Adam sorumu cevapsız bırakıyor onun yerine önceki konuya dönüyor "Evliliğe hazır mısın? Bu konu seni heyecanlandırıyor mu? Tarih belirlediniz mi? Ya da nerede evlenmek istediğini düşündün mü?"

"Hayır her şey için daha çok erken. Henüz nişanlandık. Hemen evleneceğiz diye bir kural yok değil mi?"

"Ya peki nişanlın hemen evlenmek isterse? Mesela iki ay içerisinde cevabın ne olur?"

"Bilmem. Düşünmedim ama uzatmaya çalışırım sanırım yine de çok ısrar ederse kabul ederim."

"Sen hazır olmasan da mı?"

"Yani sonuçta evleneceğiz değil mi? Olay yapmam ama mümkün olduğunca zaman koparmaya çalışırım."

"Peki neden?"

"Ne demek neden? O nişanlım ve onu bunun için kırmaya gerek duymuyorum. Hem Leyla Şanlı olmanın avantajlarından bir an önce faydalanmaya başlarım fena mı?" diye işi şakaya vuruyorum ama hırçınlaşmaya başladığımın da farkındayım.

Adamın son sözlerimi not aldığını görünce yerimde kıpırdanarak düzeltme ihtiyacı duyuyorum. "Onları yazmasanız. Sadece şaka yapmıştım. Ömer ile parası için evlenmiyorum inanın."

Adam şaşırarak başını kaldırıyor "Bunu yazdığımı da nereden çıkardınız?"

"Tahmin ettim" diyorum utanarak.

Sanırım bugünlük süremiz dolmak üzere. Haftaya görüşüyor muyuz?"

Bu soruyu da her seferinde niye sorar hiç anlamıyorum. Sanki başka çarem varmış gibi.

Kibarca gülümsüyorum "Evet tabii."

Dışarı çıkıp yürürken verdiğim cevapları düşünüyorum. Bazı cevaplar beni rahatsız ediyor. Aklımın bir köşesine not edeyim de, sonraki görüşmemizde o konulardaki yanlış imajı düzelteyim diye düşünüyorum.

O sırada çantamda telefonum çalmaya başlıyor. Ekrana bakınca gözlerime inanamıyorum. Arayan Engin. Meşgule basıp kapatıyorum. Şimdi şu anda aramasının bir anlamı da faydası yok. Kafa karıştırmaktan başka bir işe yaramayacağı gibi, beni kolayca etkisi altına alabilir. Bir daha aramasını bekliyorum ama denemiyor bile. İşte Engin ile yaşadıklarımızın özeti. Beni sözüm ona çok seviyor ama ikinci kez aramayacak kadar da çabuk pes ediyor.

Telefonu bir süre daha elimde tutup yürüyorum ve sonunda her zaman gittiğim banka oturduktan sonra çantama koyuyorum. Üç ay kadar önce burada rastladığım yaşlı çift aklıma geliyor. Belki yine gelirler diye umutlanıyorum. Gerçi kış iyice bastırdı. Bu saatte bu soğukta ne işleri olabilir ki...Zaten yirmi dakika kadar oturduktan sonra ben de üşüyor ve kalkmaya karar veriyorum. O sırada genç bir kızın kolunda benim bulunduğum tarafa yaklaşmakta olan yaşlı kadını görüyorum. Kadın önceden gördüğüm kadına benziyor ama bu sefer yanında kocası olmadığı için çok da emin olamıyorum. Biraz daha oturup beklemeye karar veriyorum. Daha önceden olduğu gibi karşımdaki banka oturup havdan sudan kısaca konuştuktan sonra ikisi de sessizleşiyorlar. Kadın bir ara bana baktığında cesaretimi toplayıp gülümsüyorum.

"Merhaba. Çok önceden karşılaşmıştık. Eşinizle burada oturuyordunuz" dediğim an bir terslik olduğunu anlıyorum. Kadın elindeki mendili gözlerine götürürken, yanındaki oldukça genç kız alçak sesle açıklıyor. "Dedem vefat etti."

Söylediğimden büyük pişmanlık duyuyorum "Çok çok üzgünüm bilmiyordum. Başınız sağ olsun."

Kadıncağız başını anlayışla sallıyor "Üzülme evladım nereden bilecektin. Eceli gelen gidiyor işte." dedikten sonra derin bir iç geçiriyor.

"Yine de o gün sizinle konuştuklarımızı hiç unutamadım. Ne kadar âşık olduğunuzu..." derken aniden susuyorum. Yaptığımın yarasını deşmekten başka bir işe yaramadığını fark ediyorum.

"Ben koca bir ömrü sevgiyle geçirdim yavrum. Eşimin yokluğuna alışmak zor olacak elbet. Ama tutunacak öyle güzel anılarım, yavrularım, torunlarım var ki. Koca bir ömrü sevgisiz geçirenlere acırım esas. Onlar yitip gidenlerin arkasından neye tutunur kim bilir..."

Gözlerimdeki yaşlar soğuk esen rüzgâra karışıyor. İyi dileklerimi olabilecek en içten şekilde sunduktan sonra hayatıma ikinci kez derinden dokunan bu yabancının sözleri aklımda evin yolunu tutuyorum.

Yolda çalan telefonumun üzerindeki tanımadığım numara boş bulunup açmama neden oluyor.

"Leyla konuşmamız gerek." diyor Engin.

"Konuşacak ne var ki Engin? Sen her şeyi açıkça ifade etmiştin oysa... Sen ve ben uygun değiliz. Biz birimizi tüketiyoruz. Ne değişti ki o günden bu yana." sesimdeki kırgınlık bana bile yabancı geliyor.

"Ben değiştim. Yani değişmek için uğraşıyorum. Evleneceğini duydum. Lütfen ondan önce bir konuşalım" derken sesi çaresiz geliyor.

Gözlerimi kapatıp az sonra söyleyeceğim şey için derin bir nefes alıyorum "Engin seninle buluşursam beni ikna edeceksin. Allah biliyor ya ne kadar da isterdim bunun olmasını. Ama şimdi değil. Bundan tam iki ay önce yapmalıydın. Şimdi sırf sen değiştiğini sanıyorsun diye aynı şeyleri baştan yaşayabileceğimi mi sanıyorsun?"

"Leyla kırılmıştım. Ömer'i öpmen sadece kalbimi değil gururumu da kırmıştı. Ama o gece Hakan'ın evinde seni görünce daha net anladım. Ne kırgınlık ne öfke... Hepsi geçmişti. Geriye tek bir duygu kaldı. Aşk. Sana olan aşkım."

"Ya dönmezsem?" diyorum psikologun sözlerini hatırlayarak.

"Çok acı çekeceğim."

"Ve teselliyi Çağla'da arayacaksın. Ama dönersem de ben çok acı çekeceğim Engin. Çünkü ben seni taşıyacak kadar güçlü değilim. Kendim ayakta zor dururken bu ilişkinin tüm mücadelesini ve yükünü omuzlarıma yıkıp giderken yanımda, yanı başımda olan ve bana destek olan erkeğin sonunda kazançlı çıkacağını düşünemedin mi? Allah kahretsin! Neden kararına da

Çağla ile olan ilişkine de sahip çıkıp hayatımdan uzak durmuyorsun? Bu telefonu açmak hayatımı karıştırmak zorundaydın değil mi?" Bağırmaya başlamış, titreyen elimle direksiyona hâkim olmaya çalışıyorum.

"Lütfen anlatmama izin ver. Buluşalım yüz yüze konuşalım. Sonra seni rahat bırakacağıma söz veriyorum. Sen benden bunu istediğinde ben o şansı vermiştim. Şimdi sıra sende. Neredesin? Hemen gelebilirim."

"Gelme! Olduğun yerde kal. Her şey için çok geç anlamıyor musun?" dedikten sonra telefonu kapatıp gözyaşlarına boğuluyorum. Böylece hayatımın aşkını onun bana yaptığı gibi sessizce değil, tüm gücümle haykırarak hayatımdan çıkarmış oluyorum. Belki de ilk kez duygularımı korkusuzca sergiliyorum. Peki nasıl hissediyorum? Berbat! Kazanmış gibi değil tam anlamıyla kaybetmiş gibi hissediyorum.

Tekrar telefonum çaldığında bu sefer arayan Ömer. Gerginliğimi bastırmaya çalışarak cevap veriyorum. İki gündür, yani cumartesi gecesi gittiğimiz düğünden beri onunla görüşmedim.

"Nerdesin?" diye sorarken sesinde bir tuhaflık var.

"Eve gidiyorum"

"Tamam orada buluşalım."

"Peki!" derken şaşkınım. Ayaküstü planlar Ömer'in tarzı değil. Birden beni bütün gün aramamış olduğunu fark ediyorum. İçimde kötü bir şeyler olacağına dair bir his var. Kalbim yerinden fırlayacakmış gibi atarken tek düşünebildiğim şu dakika kalp krizi geçirme olasılığımın ne olduğu.

Az sonra arabamı apartmanın önüne park ederken Ömer'in çoktan gelmiş arabasının içinde beklemekte olduğunu görüyorum. Arabamdan inip onun arabasına doğru yürürken soğuk rüzgâr eteklerimi uçuşturuyor, gök yüzünü ikiye bölen bir şimşek çakıyor. Beklenmeyen gök gürültüsüyle irkiliyorum. Ömer'in arabasının camına tıklatıyorum ama o inmek yerine binmemi işaret ediyor.

Kapıyı açıp arabasının rahat deri koltuklarına kendimi bırakırken, içimde bu arabaya son binişim gibi tuhaf bir his var.

Öpmek için ona doğru eğildiğimde onun bana doğru hiçbir girişimde olmadığını fark ediyorum.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyorum çekinerek.

Yüzünün hatları gerilmiş, haddinden fazla ciddi görünüyor. "Hayır hiçbir şey yolunda değil" diyor kısaca. Endişe ile titriyorum. Kalbim delice çarpıyor. "Ama..." diye ekliyor. "Bu geceden sonra her şey yoluna girecek."

"Hiçbir şey anlamıyorum Ömer! Neden böyle tuhaf davranıyorsun?" derken kucağımda birleştirdiğim ellerimi ovuşturup duruyorum.

"Çünkü az sonra söyleyeceklerimi son iki gündür her an düşünüyorum. Fazlasıyla gerilmiş durumdayım. Ve fark ettim ki bunu ifade etmenin kolay bir yolu yok. O nedenle doğrudan konuya gireceğim."

Nefesimi tutmuş beklerken, sinirlerim bu heyecana daha fazla ne kadar dayanır bilemiyorum.

"Geçen gece Hakan'ın evinde bir ara sen ortadan kaybolduğunda seni ararken terasta konuşmanıza kulak misafiri oldum."

Başımdan aşağı kaynar sular dökülüyor bir anda. Vücudumdan bütün kanın çekildiğini hissediyorum. "Ta-tam o-olarak ne duydun?"

"Duymam gereken her şeyi" diyor yüzünde acı bir gülümsemeyle. "Bana olan sadakatini, verdiğin sözü tutmaya ne kadar istekli olduğunu, bana ne denli saygı duyduğunu. Tek sorun duyamadığımda..."

Gözlerimi kapatıp güçlükle yutkunuyorum. "Bana âşık olduğunu ya da beni sevdiğini söylemedin. Yine de hakkını vermem gerekir ki sana olan aşkıma karşı ne derece sadık olduğunu görmek beni derinden etkiledi. Bu yüzden iki gündür düşünüyorum. Acaba zamanla sana beni sevmeyi öğretebilir miyim yoksa seni özgür mü bırakmalıyım diye... Bir türlü karar veremiyor-

dum. Sana karşı olan zaafım beni net hareket etmekten alıkoyuyordu. Ama bugün farklı bir soru sordum ve o soruya verdiğim cevap sonunda karar vermemi sağladı. Kendi kendime başkasını seven bir kadın beni mutlu edebilir mi diye sordum. O zaman anladım ki ben soruyu hep tersten sormuşum bunca zaman." Dalga geçen bir ifadeyle gülüyor "Ben hep seni mutlu edebilir miyim diye düşünüyordum ve cevap hep evet çıkıyordu. O yüzden çevrenden ayrılamıyordum. Ama anlıyorum ki ben mutsuz bir erkeğe dönüşürsem seni de mutlu edemem. Bu yüzden beni mutlu edemeyecek biri ile evlenemem."

İtiraz etmek istiyorum onu mutlu edebileceğimi, onu sevdiğimi söylemek istiyorum ama parmağını dudaklarıma koyarak beni susturuyor.

"Hayatında bir kez olsun Leyla gerçeklerle yüzleşmekten çekinme. Sırf karşıdaki kırılmasın diye yalan söyleme. Bir kez olsun soruma dürüst cevap ver. Bana âşık mısın?"

Başımı önüme eğiyorum. Başka bir söz söylemeye, kımıldamaya bile cesaretim yok.

Ömer acı bir şekilde gülümsüyor. "Ben de öyle tahmin etmiştim."

"Üzgünüm" diyorum gözlerimde yaşlarla. Parmağımdan yüzüğü çıkarıp ona uzatıyorum. "Çok üzgünüm. Sanırım ben mutlu olmayı hak etmiyorum." derken hıçkırıklara boğuluyorum.

Bana son kez güven vermek için sarılıyor. Saçlarımı okşuyor. "Hayatımda senden daha fazla mutlu olmayı hak eden birini tanımadım. Ama herkesi mutlu etmek için o kadar uğraşıyorsun ki sonunda kararsız ve yapayalnız kalan sen oluyorsun. Ben sana inanıyorum. Sonunda büyüyecek ve doğruyu bulacaksın."

Bir süre daha birbirimize sarılı vaziyette öylece kaldıktan sonra kapıyı açıp arabadan çıkıyorum. Kaldırımda durup ona öylece bakarken bana doğru gelen Engin'i fark ediyorum. Bana durmam için seslendiğinde sesi gök gürültüsüne karışıyor. Ömer de dikiz aynasından onun gelişini fark ediyor. Engin ko-

nuşmak istediğini söylüyor sesini duyuyorum ama gözlerimi Ömer'den ayıramıyorum. Ömer ise bana cesaret verircesine gözlerimin içine bakıp başını hafifçe öne doğru eğiyor. Sonunda Engin yanıma varıp kolumdan tuttuğu zaman bir kez daha şimşek çakıyor ve büyük bir gümbürtüyle gök gürlüyor. Engin'e dönüp baktığımda yağan yağmur saçlarımı ıslatmaya başlamış bile fark etmiyorum. Engin arabanın içindeki Ömer'i görünce bana bakıyor ve konuşmak istediğini tekrarlıyor. Benim tek yapabildiğim başımı gökyüzüne kaldırıp, yağan yağmurun tüm benliğimi arındırmasını dilemek. Yepyeni bir şans, yepyeni bir başlangıç için umut etmek...

Kolumu çekip Engin'in elinden kurtarıyorum. Gözlerimde üzgün ama kararlı bir ifadeyle "Üzgünüm yapamam." diyorum. Arkamı dönemeden önce son kez Ömer'e bakıyor ve sonra hızla basamakları çıkıp apartmandan içeri giriyorum.

"Bunları nereye koyalım Leyla Hanım?" diye soruyor genç çocuk elindeki iki koca paketi işaret ederek. Şuraya bırakabilirsiniz diye gösteriyorum pencerenin önünü.

Hayatımı değiştiren insan ile yan yana durmuş odaya bakıyoruz. Her şey o kadar güzel görünüyor ki... Kalan üç ayımın her gününü burada hayal kurarak geçireceğim.

"İnsan şimdi daha çok bilincine varıyor değil mi yakında aramıza katılacak küçük prensesin?" derken bir yandan da karnımı okşuyor.

Ona bakıp gülümsüyorum "Sen olmadan tüm bunları başaramazdık biliyorsun değil mi?"

Engin'in annesi ellerini omuzlarımın üzerine koyup hafifçe sıkıyor. "Benimle alakası yok. Sizin kadar birbirini seven iki insanın bir araya gelmesi kaçınılmazdı zaten." diyor gülümseyerek.

"Evet ama ikimiz de kaybolmuştuk ve Engin bir türlü yolunu bulup bana gelemezdi sanırım. Ya da ben ona..."

Engin ve Ömer'in hayatımdan çıktığı o akşamın üzerinden tam bir yıl geçti. Her şey şu anda toz pembe, kızımızın odası da dâhil olmak üzere. Ama her şey bu kadar iyiye gitmeden önce, daha kötüye gerçekten çok kötüye gitti.

Olanları dün gibi hatırlıyorum.

Yağmur hızını arttırmış, yollarda sular sel olup akmaya başlamıştı ama Engin yerinden kıpırdayamıyordu. Sanki oradan ayrılırsa bana dönüş yollarını tamamıyla yıkacakmış gibi gitmeye cesaret edemiyordu.

Ne yapacağını bilemez bir şekilde aynı noktada dururken bir yandan da az önce yaşananları anlamaya çalışıyordu.

Onu Ömer'in yanında reddetmiş olmamı, şüphesiz kendisine verilmiş olumsuz cevap olarak algılamıştı.

Ama yine de, geç kaldığını bilse de, bu sefer her yolu denemeden vazgeçmeye niyeti yoktu.

Yukarından aşağıya yağmurun altında dikilen Engin'e bakarken koşup kollarına atılmamak için kendimi zor tutuyordum. Ama yapamazdım. Daha doğrusu yapacak cesaretim yoktu. Bir kez daha yanacağımı bile bile ateşe atamazdım kendimi.

Benim Ömer'e yaptığımı, Engin Çağla'ya yapacaktı. Geride iki kırık kalp bırakıp, sonra da hayatımızda mutlu bir sayfa açamazdık. Daha önceden ayağıma dolanan her şey hala yerli yerinde duruyordu. Her şey yine harika başlayacak, tereddütlerle devam edecek ve mutsuz sonla bitecekti. Bir kez daha aynı hayal kırıklıklarını yaşayamazdım. Bir kez daha umutlarımı, beklentilerimi ve hayatımı başka birine teslim edemezdi. Ortadan ikiye ayrılıyormuşçasma bir kolumdan Engin"in, diğerinden Ömer"in çekmesine izin veremezdim.

Ömer beni bırakıp temelli gitmişti ama geride bıraktığı hisler hala canlıydı. Beni bu denli etkisi alan neydi tam olarak adlan-

dıramasam da onun duruşundaki gururdan, netlikten ve asaletten öyle etkilenmiştim ki, karşısında kendimi o kadar basit ve ikiyüzlü hissetmiştim ki... Bu hisler içimi yakarken Engin ile birleşemez, kahkahalar atarak ona koşamazdım. Yitik ve başarısız hissediyordum. Evet bir karar alınmıştı. Ama yine kararı alan ben değildim. Bir kez daha akıntıya kapılmış gidiyordum. Bu sefer olmaz diye düşündüm. Olmamalıydı... Direnecek gücüm yoktu ama bir dala tutunup biraz soluklanabilirdim. Bir süre hayatımın yavaşlamasını sağlayabilirdim belki.

Kapının çalınması ile irkilmiş, ne yapacağımı, ne söyleyeceğimi bilemediğim için endişeye kapılmıştım.

Kapının gerisindeki âşık olduğum adam sırılsıklam benim onu dinlemem için yalvarmaya hazır beklerken, nasıl git diyecektim?

Sabırsız çalışlar sık aralıklarla yineleniyordu. Sonunda gidip kapıyı açtığımda karşımda duruyordu. Tüm çaresizliği ve yitikliğiyle.

"Leyla lütfen beni dinlemeden Ömer ile evlenme. Biliyorum Çok hata yaptım. Korkaklık ettim ama bu sefer eminim. Bu sefer sonuna kadar yanında olacağıma söz veriyorum. Çünkü çok iyi anladım ki, sensiz olamıyorum. Sensiz hayatın geri kalanın nasıl olacağını anlamak için yeterince zamanım oldu. Çok boş ve anlamsız! Güne başlamak için nedenim bile yok! Seni... sevdiğimi çok iyi anladım. Kalbim sana aitken nasıl onu da beraberinde götürüp başka bir erkekle evlenmeni izleyebilirim ki?" derken gözlerinde yalvarış çok daha fazlasını içinde tuttuğunu gösteriyordu.

Öylesine mutsuz ve cansız bir tonla cevap verdim ki bu ben miyim diye düşünmeden edemedim. "Ömer ile evlenmiyorum."

Engin'in yüzünde önce rahatlama ardından mutluluk belirdi. "Biliyordum! Bana döneceğini senin de beni sevdiğini."

Cesaretimi toplamak istercesine ona arkamı dönüp bir iki adım ilerledim.

Az sonra söyleyeceklerimi sevdiğim adamın gözlerinin içine bakarak tekrarlamam gerekeceğini biliyordum.

"Sana dönmedim Engin. Kimseye dönmüyorum." diyebilmiştim ancak.

Duyduklarından sonra Engin'in gülümsemesi yüzünde söndü. "Bana kızgınsın biliyorum. Çağla'yla tekrar bir araya geldiğim için ama..."

Hızla ona döndüğünde gözlerimde yaşlar birikmişti "Anlamıyorsun. Hiçbiriniz anlamıyorsunuz. Bunun seninle, Ömer'le ya da Çağla ile alakası yok. Bu benimle alakalı! Sadece benimle! Hepinizden ve her şeyden uzak kalmak istiyorum çünkü yaşama sevincimi kaybettim. Seninle de birlikte olsam eskisi gibi gülebileceğimi sanmıyorum. Yürümeyeceğini bile bile hadi deneyelim diyemem. Yani artık diyemem. Eskiden olsa derdim. Ama artık gücüm kalmadı Engin. Sadece yatıp uyumak ve tekrar gücümü toplayana kadar öylece kalmak istiyorum. Her şey benim için öyle yorucu ki... Seninle ya da Ömer ile buluşacağım zaman heyecan değil endişe duyuyordum sürekli. Bu sefer ne ters gidecek diye... Bu sefer kim kırılacak diye... Lütfen git ve Çağla ile mutlu olmaya çalış. En azından birimiz için değmiş olsun çekilen bunca sıkıntı."

"Leyla şimdi böyle diyorsun biliyorum çünkü moralin bozuk ama iki gün sonra fikrini değiştireceksin. Ve sana yemin ediyorum o zaman da, çok sonra da hep seni bekliyor olacağım. Çağla ile mutlu değilim. O da mutlu değil sadece bir inat uğruna benden vazgeçmiyor. Onu asla tam anlamıyla sevemeyeceğimi görmüyor. Ama zamanla anlayacak ki benden ayrılmakla en iyisini yaptı. Lütfen bana arkanı dönme. Bırak yanında olayım. Eskisi gibi gülmen için elimden geleni yaparım."

Acı ile gülümsedim bunu en son söyleyen harika erkeğin hayallerini paramparça etmiştim.

Başımı iki yana salladım "Hayır Engin anlamı yok. İçimde istek ya da güç kalmadı çabalayacak. Sana ne kadar âşık olsam

da dediğin doğruydu bizimki tüketen türde bir aşk besleyen değil. Sırf iyi hissediyoruz diye doğru olduğu anlamına gelmiyor..."

O kadar sakin ve donuk konuşuyordum ki, sanırım Engin o akşam ne yaparsa yapsın fikrimi değiştiremeyeceğini anlamıştı. Bu nedenle daha fazla üstelemedi.

Ama ertesi gün yine geldi. Ondan sonraki gün ve haftanın geri kalan her günü... Aylarca sürse de devam edecekti. Beni ikna edene kadar, kollarında tutmasına izin verene kadar vazgeçmeyecekti.

Ama her gelişinde ya kapı açılmıyor ya da karşısında benim yerime Sedef'i buluyordu.

Hayatımın en berbat dört ayını geçirirken, özellikle başlarda ruhum azap içerisinde kıvrandı. Çünkü hem güçlü durmaya hem de Engin'i kendimden uzak tutmaya çalışıyordum. Ona dönemeyecek kadar hasar almıştım. Önce toparlanmam gerekiyordu ama nereden başlayacağımı da bilemiyordum. Yatağımda hasta gibi yatıp, yıkanmak için bile gereken enerjiyi bulamadan geçen günlerden sonra kendimi gerçekten hasta olduğuma inandırmıştım. Bu da daha fazla yatakta yatmam anlamına geliyordu. Görüyorsunuz ya yine bir kaçış yolu bulmuş, yine gerçeklerle yüzleşmek yerine saklanmayı tercih ediyordum.

Sonunda bir sabah odamın sürekli karanlık olmasını sağlayan peredeler ansızın aralandı, üzerimdeki örtü bir anda çekilip alındı. Hayır bilinçlenmemi sembolik olarak anlatmaya çalışmıyorum. Kelimelerin görünen anlamları ile annemin odama gelip beni zorla duşa sokmasından sonra da eve götürmesinden bahsediyorum. Ağır bir depresyona girmişim. Tabii o zamanlar ben buna şiddetle karşı çıksam da, annem bir kez duruma el koymuştu ve posası çıkana kadar suyunu sıkacağından şüphem yoktu.

Ne direnecek ne de kaçacak gücüm kalmamıştı. O an boyun eğmek çok daha kolay geldi. Tedavi süreci başladı. Fakat bu sefer işin içine ilaçlar da girdi. Ben buna karşıydım çünkü beni hissizleştirdiklerini düşünüyordum. Kızamaz olmuştum. Ya da tüm olanlara karşı hissettiğim isyan azalmaya başlamıştı tam olarak bilemiyorum.

Evet tabii sık sık Engin'i hatırlıyordum çünkü unutmama fırsat vermiyordu. Sürekli arıyor ve görüşmek istiyordu. Bunun böyle devam edemeyeceğini anlayan annem Engin'den beni daha fazla aramamasını istedi.

Ona "Leyla'nın iyileşme sürecini olumsuz etkiliyorsun. Ruhu çok yaralı ve bunun nasıl olduğunu tahmin edebiliyorum. Mesleğim sakinliğimi korumamı gerektirse de annelik yönüm ağır basıyor bu konuda. Lütfen bir süre arama." dediğinde Engin'in ne kadar yıkılmış olabileceğini tahmin edebiliyordum.

Onun da durumu benden farklı değildi aslında. Hayatındaki hiçbir şey ona mutluluk ya da heyecan vermiyordu. Umutsuz başladığımız her günü hayal kırıklığı ile noktalıyorduk ikimiz de. Öylesine yaşıyorduk. Engin kendini toparlamak için bildiği tek yola başvurdu.

Yine çivinin çiviyi sökeceğine inanarak Çağla'ya evlilik teklif etti. Ne de olsa Çağla onun için güvenli bir tercihti. Daha önce onu toparlamıştı. Bir kez daha yapabilirdi.

Neyse ki Engin'in boş inançlara kapılıp, hayatını, hayatımızı harcamasına göz yummayan iki kişi vardı. Hülya Hanım ve Berna. Eğer ikisi olmasaydı biz bugün çok başka durumda olurduk.

Böylece beni olumsuz etkileyecek her şeyden uzak geçen dört ay sonunda hayat eskisi kadar kasvetli hava da sürekli gri görünmüyordu. Ah tabii elbette bunun Mayıs ayma girmiş olmamızla da alakası vardı. Ama güneşli günlerin başlamasıyla birlikte tüm doğada olduğu gibi benim de içimde yepyeni tomurcuklar filizlenmeye başlamıştı. Hayatın içine karışmaya hazırdım. Psikologumun sayesinde ne istediğini ama daha da

önemlisi ne istemediğini bilen bir insana dönüşüyordum. İstemediği şeylere hayır diyebilen, herkesi mutlu etmeye çalışmayan, önceliklerinin farkında olan...

Aşk hâlâ özgürce keşfetmeye korktuğum bir alanıydı hayatın ama onun dışındaki tüm alanlarda serbestçe gezinebileceğimi hissediyordum. Zaten psikologumun da dediği gibi acele etmeme gerek yoktu. Aşkı kucaklamaya hazır olduğumda o yine beni bulacaktı nasılsa.

Bütün bunlar olurken Berna'nın bebeği doğmuş, Sedef yeni bir işe başlamıştı. Hayatın bensiz devam ettiğini fark ettiğimde artık koşup yakalamam gerektiğini anlamıştım.

Bir gün Berna'yı ziyarete gittiğimde başka bir arkadaşlarına rastladım. Hakan ile evlendikten sonra edindiği Hakan'ın evli ve çocuklu arkadaşlarından birinin karısıydı. Laf arasında Berna'nın tüm konuyu değiştirme çabalarına rağmen Engin'in Çağla ile nişanlandığını öğrendiğimde bir an öylece kalakalmıştım. Tüm vücudum titremeye başladığında ise aslında hiçbir haltı aşamadığımı, iyileşmiş falan olmadığımı düşünerek kahroldum. Başarısız olmuştum. Güçlenme yolunda verdiğim mücadeleden yenik çıkmıştım.

Oysa psikologuma gidip bunları ağlayarak anlattığımda bana söyledikleri bunun tam tersini anlatıyordu. Eskiden gerçekleri göz ardı edip, kendi hayal dünyamda yaşayan ben ona gelip duygularımı tüm açıklığı ile anlatamaz sürekli olarak bazı duyguların varlığını inkar ederdim. Şimdi Engin'i hala sevdiğimi ve başkasıyla evlenecek olmasının canımı yaktığını sadece kendime değil başka birine de itiraf ediyordum. Ayrıca teselliyi başka bir erkekte aramak yerine sancılı da olsa bu süreci sevdiklerimle atlatmayı tercih etmiştim. Annemin dediğine göre büyüyordum. Ama bana sorarsanız sadece daha fazla acı çekiyordum. Bunun daha sağlıklı olduğunu bilsem de, inkâr yolunu tercih ettiğim dönemlerde hayatla başa çıkmak daha kolaydı.

Peki Engin'le nasıl mı bir araya geldim? O da tam anlamıyla Berna ve Hülya hanımın işbirliği sayesinde oldu. Bir kez bir araya gelebilsek her şeyin yeniden filizleneceğini biliyorlardı.

Bir gece şöyle bir plan yapmışlar. Hakan'ın doğum günü nedeniyle dışarıda kutlama yapılacaktı. Berna benden bir iyilik istemişti. Bakıcının ani bir işi çıkmıştı ve kuaföre gittiği sürede bebeğe bakacak birine ihtiyacı vardı. Ona bebekler hakkında en ufak fikrim olmadığını anlatmaya çalıştıysam da beni dinlemedi. Zaten sürekli uyuduğundan, uyandığında ise sütü yeterince ılıyana kadar ısıtacağımdan ve fazla uzun sürmeyeceğinden falan bahsediyordu.

Eve gittiğimde bebek uyuyordu ve ben de salona geçip dergileri karıştırmaya başladım. Berna çıktıktan az sonra kapı çalmıştı. Berna'nın bir şey unuttuğunu düşünerek kapıyı açtığımda Engin'i görünce az kalsın heyecandan bayılacaktım.

"Ne arıyorsun burada?"

"Sabah annem uğramış telefonunu unutmuş. Sen ne arıyorsun?"

"Bebeğe bakıyorum."

Engin boş gözlerle bakıp sonra dalga geçerek sırıttı.

"Neden pis pis sırıtıyorsun?" diye ters bir şekilde sorduğumda "Gidip bebeği kontrol ettikten sonra gel anlatırım" dedi. Duyduklarıma hiçbir anlam veremesem de dediğini yapmıştım. Sonra telaşla salona koşup

"Engin bebek yok!" diye bağırdığımı hatırlıyorum.

"Olmaz tabii bakıcısıyla aşağıda arabada. Gelirken Berna'ya rastladım." deyip güldüğünde ben de rahat bir nefes alabilmiştim.

Bizi baş başa bırakmak için bu kadar uğraşmalarına gülmeden edemedik.

Çevirdikleri iyi niyetli küçük entrika sayesinde Engin ile aylar sonra karşılaşmamız önce şok etkisi yaratmıştı. Ama yine de beklendiği gibi amacına ulaşmıştı. Suçlamalar ve gözyaşları ile

başlayan konuşma, teselli, kabulleniş, sarılma ve öpücüklerle noktalanmıştı.

Engin ve Çağla'nın nişanı zorlamaydı aslında. Engin daha fazla kaçamayacak kadar bitkin Çağla ise fırsatı tepmeyecek kadar kararlıydı. Ama Hülya Hanım, Çağla'dan da kararlı ve torunlarının o kadından olmaması konusuna kafasını takmıştı.

Tekrar birleşmemizden birkaç gece sonra çok sevdiğim, küçük restoranda mum ışığında yediğimiz yemeğin ardından tatlılarımızı beklerken "Ve bence bu sefer daha ağırdan almalıyız..." dediğimde Engin şaşırmıştı.

"Böyle mi düşünüyorsun? Oysa tam tersine ben daha fazla oyalanmamamız gerektiğini düşünüyordum onca yaşadıklarımızdan sonra. Tam bütün rakipleri saf dışı bırakmışken yenilerinin ortaya çıkması için mi bekleyelim?" diye karşılık verdi şakayla karışık.

Restoran sahibinin karısı önüme en sevdiğim frambuazlı cheesecake'i koyarken gözlerimi Engin"den ayırmadan "Bundan sonra başkası olmayacağından şüphen olmasın. Artık ne istediğimi biliyorum." dedikten sonra elime çatalımı alıp keke saplamadan önce ekleme gereği duymuştum "Ve ne istemediğimi de... Seni başka kadına sarılmışken görmek istemiyorum mesela."

Engin "Ben de seni başka erkeğin verdiği yüzüğü takarken görmek..." diye karşılık verdiğinde, cheesecakein üzerindeki tek taş pırlantayı fark etmiştim. Hayret ve mutluluğu aynı anda yaşıyordum. Az önceki söylediklerim aklımdan uçup gitmişti bile ama Engin bu fırsatı kullanmaktan geri kalmadı.

"Ama ille de ağırdan alacağım diye kararlıysan, ben bu yüzüğü alıp güvenli bir şekilde saklarım. Sen emin olana kadar yani." diyerek sırıttı.

"Asla! Herkese senin bana benim de sana ait olduğumu göstermek fırsatını tepeceğimi mi sanıyorsun. Umarım Çağla'ya verdiğin yüzük bu değildi."

Engin masanın üzerinden uzanıp elimi okşadı "Sana verdiğim hiçbir şeyi daha önceden hiçbir kadına vermedim. Kalbim de buna dâhil."

Şimdi olayların üzerinden bunca zaman geçmesine rağmen hala her sabah uyandığımda ilk iş başımı çevirip Engin'i kontrol ediyorum. Her şeyin rüyadan ibaret olmadığından emin olmak için.

Ah bu arada Engin işi bıraktı. En son yapılan operasyonda bir görev arkadaşını kaybettiğinde ben de kendimi kaybettim. Çocuğumun babasız büyümesini istemediğimi söyledim. Neyse ki Hülya hanım bu konuda da bana destek oldu ve ikimiz sonunda Engin'i dedesinden kalan miras ile yeni bir iş kurmaya ikna ettik. Önce ben ne anlarım ticaretten falan dediyse de, Hakan'ın ortaklık teklif etmesiyle sorun çözüldü. Zaten yaptığı işin de ticaretle alakası yok. Güvenlik şirketi kurdular. Engin'in tecrübesi ve Hakan'ın ticaret zekâsıyla kısa sürede çok büyüyecekler gibi görünüyor. Tek sorun Engin'in takım elbise giymekten nefret etmesi. Onun bu haline çok gülüyoruz çünkü Hakan'ın işe giderken takım elbise giymediği görülmemiştir ve Engin ile bu konuda didişip duruyorlar.

İşte böyle... Şimdi küçük prensesimizin odasının önünde durmuş hayatın ne kadar harika bir yön aldığını düşünürken Engin'in kolları arkadan belime dolanıyor. Hayretle dönüyorum "Erken geldin?"

"Evet" diyor bir yandan kravatını çekiştirirken "Boğulma tehlikesi ile karşı karşıyaydım. Daha fazla dayanamadım. Yarın Hakan'a söyleyeceğim ya kravat ya da ben giderim."

Hülya hanım- gerçi artık ona anne diyorum- ve ben kahkahalarla gülerken kapı çalınıyor. Gelen Berna ve bebeği. "Ha

kan'ı beklemek istemedim oğlumu alıp geldim. Ay Leyla inanmıyorum harika olmuş odası." diyor kapının eşiğinde durmuş bakarken.

Oğlunu kucağına alıp kulağına fısıldıyor "Bak küçük prensim, yakında prensesin gelip burada uyuyacak."

Berna'nın sözlerini anlamış gibi oğlu Berke gülümsüyor ve tabii biz de. Başımı Engin'in koluna dayıyorum o gün arabada ayrılırkenki sözlerini anımsıyorum. "Her şey düzelecek."

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü bundan daha kötü olamaz."

Evet her şey düzelmeden önce çok kötüye gitmişti ama şimdi bakıyorum da hepsine değdi.